

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KAREN CHANCE

A CASSIE
PALMER NOVEL

IGNITE THE FIRE

INCENDIARY

"CHANCE IS A TRUE STORY TELLER." -- CHARLAINE HARRIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ateşi Tutuşturun: Incendiary

Telif Hakkı 2021

Karen Chance

Ignite the Fire: Incendiary

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Karen Chance

OceanofPDF.com

**Ateſi
Tutuſturun:
Incendiary**

KAREN CHANCE

OceanofPDF.com

Yazarın Notu:

Bu, *Dünyayı Paramparça* Et'in ardından gelen on birinci Cassie Palmer romanıdır. Hikaye tek bir kitaba sığmayacak kadar geniş olduğu için iki bölümden oluşan bir romanın ilk bölümüdür. *Ateşi Tutuştur: Cehennem*'de devam etmektedir.

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü Bölüm](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Onaltı Bölüm](#)

[Onyedinci Bölüm](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmi](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

[Bölüm Yirmi İki](#)

[Bölüm Yirmi Üç](#)

[Bölüm Yirmi Dört](#)

[Bölüm Yirmi Beş](#)

[Yirmi Altıncı Bölüm](#)
[Yirmi Yedi Bölüm](#)
[Yirmi Sekiz Bölüm](#)
[Yirmi Dokuz Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm Otuz](#)
[Bir Bölüm Otuz İki](#)
[Bölüm Otuz Üç Bölüm](#)
[Otuz Dört Bölüm Otuz](#)
[Beş Bölüm Otuz Altı](#)
[Bölüm](#)
[Karen Chance](#)
tarafından [da](#)
yazılmıştır [Connect](#)
[with Me](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Birinci Bölüm

Cehennemdeydim.

Hayır, bu doğru değildi. Cehenneme gitmiştim ve daha iyiydi. Hem de çok daha iyi. Ve bu Pritkin küfretmeye başlamadan önceydi.

John Pritkin asabi bir savaş büyücüsüydü, bir müfrezenin büyülu eşdeğeriidi, bir denizcinin yüzünü kızartacak bir ağzı vardı - ve bu iyi bir gündü. Bugün iyi bir gün değildi. Genelde dikenli olan sarı saçları soğuktan daha da dikenliydi ve çok yaklaşırsanız sizi bıçaklayacakmış gibi görünen sivri uçları donmuştu. Öfkeli yeşil gözleriyle bana bakmak için arkasını döndüğünde yüz ifadesi de onlara uyuyordu.

"Ne?" dedim. Dedim.

"Onlardan hiç bahsetmedin!" diye suçladı arabacı koltuğunun yüksek tüneğinden.

"Onlar mı? Onlar kim?"

Öne doğru eğildim ama buradan hiçbir şey göremiyordum. Ayrıca duyamıyordum da, bir başka buzlu patlama aşağıdaki nehir yatağında uğulduyor ve dar bir köprüye zar zor tutunan arabamızın yanından geçiyordu. Pritkin biraz daha küfretti, bu kez atlara küfretti, onlar da şahlandılar ve endişe verici bir şekilde sallanmamıza neden oldular. Köprünün korkuluksuz tarafından kısa, baş döndürücü bir manzarayla karşılaştım: buz parçalarıyla süslenmiş akan su, zayıf kış güneşi altında parıldayan karla kaplı kayalar, iskelet gibi uzuvlarını gökyüzüne doğru uzatmış, sanki bizi yakalamaya, bıçaklamaya, aşağı çekmeye çalışan ölü görünümlü ağaçlar...

Sonra bir gümbürtü ve sarsıntıyla tekrar doğrulduk ve dilimi kan tadı alacak kadar sert ısırdım.

En azından çığlık atmadım, diye düşündüm kapıyı tutarak. Altı ay önce olsa avazım çıktığı kadar bağırır ve dondurucu soğuklara rağmen içinde bulunduğumuz açık vagondan çıkmak için çırpınırdım.

Dışarıda. Ve buzlu köprüden aşağı kayarak inerken, arkamdaki arabalarda bulunan şık giyimli canavarların hiçbirinin aç olmadığını umuyordum. Benim adım Cassie Palmer ve altı ay önce, şansım yaver gitmiyordu. Bir barda Tarot okuyan sekreter. Kuponlar kestim, bahçe satışlarından alışveriş yaptım, ve ramenî süslemenin on beş farklı yolunu biliyordum. Biri bana Aralık ayında doğaüstü dünyanın baş kahini Pythia olacağımı ve hainlerle dolu bir vampir balosuna gideceğimi söyleseydi, ne kadar çılgın göründüklerine bağlı olarak ya gülerdim ya da yavaşça uzaklaştırdım.

Artık gülmüyordum.

Kan yutuyordum ve başımı kaldırdığımda ikinci yol arkadaşımı ayağa kalkmış, siyah saçları rüzgârda arkasından uçuşurken, eliyle arabacının koltuğunun arkasını kavrarken buldum. "Nereye?" diye sordu.

"Kapının yanında," dedi Pritkin, sesi gergin çıkıyordu. "Görüyor musun?"

Bunun retorik bir soru olduğunu düşündüm, çünkü bir vampirin gözleri pek bir şey kaçırmazdı, özellikle de bu vampirin. Mircea Basarab en yüksek vampir rütbesi olan birinci seviye bir ustaydı ve bu rütbenin getirdiği pek çok şık bonus özellik vardı. Buna, Mircea ile kısa bir süre güçlerimizi paylaştığımızda öğrendiğim telefoto yeteneğine sahip görme yetisi de dahildi.

Aslında burada bulunmamın, ipek kaplı kışımı dondurmamın tek nedeni buydu: Mircea iki ya da daha fazla kişinin, sevgili oldukları ya da bizim durumumuzda yakın zamanda sevgili oldukları varsayımıyla, büyü armağanları paylaşmalarını sağlayan bir büyü keşfetmişti.

Kulağa harika bir fikir gibi geliyordu - ta ki işin püf noktasını öğrenene kadar. Büyü aslında güç paylaşımıyla ilgili değildi; bu sadece bir yan üründü. Ruh paylaşımı ile ilgiliydi, sizi en derin seviyede başka birine bağlıyordu, bu da kulağa çok kötü gelmiyordu.

Ta ki şunu fark edene kadar: Bu bağlılık seviyesinde, biriniz öldüğünde ikiniz de ölüyordunuz.

Evet.

Hayranı değildim.

Bu işe girdiğimden beri insanlar beni öldürmeye çalışıyordu, çünkü savaştaydık ve bir Pythia zorlu bir rakipti. Özellikle de sonuncusu gibi zayıf ve zehirden yarı ölü olmayan genç bir Pythia. Ve sonra

Tamamen ölmüştü, çünkü Agnes'i en sonunda yakalamışlardı, hem de en az onlar kadar kurnaz olmasına rağmen.

Ama beni yakalayamadılar.

Ama buna gerek yoktu, çünkü eski erkek arkadaşım kendi boynuyla birlikte benim ve Pritkin'in boynunu da riske atarak bu işi onlar için halledecekti. Pritkin benim şu anki sevgilimdi, bu da onu da büyüünün içine çekiyordu ve neden burada olduğunu açıklıyordu. Mircea'nın hepimizi öldürteceğinden korkuyordu, çünkü büyü ménages à trois ile gayet iyiydi.

Ne yazık ki, Pritkin değildi.

Mircea büyüüyü kaldırttığı için büyüünün şu anda bir sorun teşkil etmediğini söyleyerek barışçıl bir rol oynamaya çalıştım. Ve onu zaman içinde son bir göreve götürmem karşılığında bir daha asla büyü yaptırmamaya yemin etmişti. Hayatta kaldığımızı varsayarsak tabii.

Bu son düşünce Pritkin'in de aklına gelmiş olmalıydı, çünkü diplomasi girişimlerim iyi karşılanmamıştı. Sonuç olarak vagonda tansiyon biraz yükselmişti ve işler iyiye gidiyor gibi görünmüyordu. Mircea'nın ifadesi kararmış ve kaşları çatılmıştı, burnu da seğiriyordu.

Gizlice kendimi kokladım, acaba panikle terlemem sürdüğüm gül kokulu parfümü bozmuş mudur diye merak ettim. Ama cidden, kim bilebilirdi ki? Tek algılayabildiğim soğuk ve at kokusuydu; ağır kürk battaniyemin altında hiçbir şey göremiyor ya da etrafımızdaki düzinelerce at arabası tarafından duyulma ihtimali olmadan konuşamıyordum.

Ben de ayağa kalktım. Bir başka dondurucu rüzgâr vurdu, beni titretti ve atlarımızın kaygan, buzlu taşlar üzerinde bir kez daha sallanmasına neden oldu. Ama bu sefer fark etmedim bile. Bu kez, boşluğa dalmaktan bile daha korkunç bir şeyle perçinlenmiştim.

Kahretsin.

Ölüm tuzağı bir geçidin sonunda, rüzgârda tıpkı yukarıdaki kale surlarındaki sancaklar gibi dalgalanan uzun, karanlık pelerinler giymiş iki figür duruyordu. İnsan gibi görünmeye çalışıyorlarsa da işe yaramıyordu. Bir kere, az önce bir vagondan kaçırıldıkları adamdan cüceydiler ve bir diğeri de, içlerinden biri onu baş aşağı çevirmiş, kolayca

Bir bacağını kırdı ve üzerinde sakladığı bıçaklar düşüp taşlara çarpana kadar onu salladı.

Yedi fit uzunluğunda, süper güçlü ve kukuletalarından biri geriye düştüğünde rüzgârda savrulan uzun, gümüş rengi saçları olan?

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Sanırım Pritkin de aynı şeyi hissetti, çünkü etrafımıza bir sessizlik büyü yaptığında rüzgârın uğultusu, arabanın tekerleklerinin gıcirtısı ve atların kişnemeleri aniden kesildi.

"Orospu çocuğu!" diye hırlayarak arkasını döndü ve Mircea ona uyarıcı bir bakış attı.

"Seni hâlâ görebiliyorlar," dedi, diğer vagonlardaki vampirlerden bahsediyordu sanırım.

"Sanki umurumda! Oraya girmeyeceğiz!"

"Gireceğiz." Amansızdı.

"Feylerin burada ne işi var?" Muhtemelen gerçek anlamda bir kavgadan kaçınmaya çalışarak sordum.

"Her arabayı kontrol ediyorum," diye tersledi Pritkin. "Ve ben yarı feyim-" "İşte bu yüzden gelmemeliydin," dedi Mircea kesin bir ifadeyle.

Pritkin'in gözleri kısıldı ve aşağıdaki çalkantılı, buzlu suya yakın bir renk aldı. "İşte bu yüzden bana ihtiyacın var-"

"Daha önce de feylerle uğraştım-"

"Peki kaç adam kaybettiniz?" Pritkin tatlı tatlı sordu. Çünkü eminim. Ayıyı dürtmenin tam zamanıydı.

"Hedefte kalabilir miyiz?" diye sordum. Fey'den sadece üç vagon uzaktaydık ve arkalarındaki devasa portcullis bana bizi tüketmeye hazır, sivri dişlerle dolu bir ağız hatırlatacak kadar yakındı. Çukurlu demirin üzerinde buz sarkıtlarının oluşması ve dişlerin uzun sivri dişlere dönüşmesi de işe yaramıyordu. Etraftaki kalabalığın içinde bunlardan kaç tane daha olduğu düşünüldüğünde bu çok yerindeydi.

Kahretsin, buradan gitmek istiyordum! Ama önce yapmamız gereken bir iş vardı.

"-vampirler," diyordu Mircea ters bir şekilde. "Erkekler değil. Ve bu düşüncenin sizi ne kadar rahatsız ettiğini biliyorum."

Pritkin, "Güçlerimizin azalıyor olması beni rahatsız ediyor - ne türden olursa olsun," diye homurdandı. "Bu sayıya bizim dahil olmamamızı tercih ederdim!"

"Biraz geç," diye işaret ettim, çünkü neredeyse varmıştık. Aptalca silahlanmış şoförün bulunduğu arabanın geçmesine izin verilmişti, adamın kendisi dikkatsizce korkuluktan aşağı atıldıktan sonra dizginlerde bir fey vardı. Şimdi ikinci sıradaydık.

Bir içkiye ihtiyacım var, diye düşündüm belli belirsiz, arabacının dehşet dolu çılgılığının aniden kesilmesini dinlememeye çalışarak. Duymuyordum - köprü acayip derecede yüksekti ve rüzgâr bir banshee taklidi yapıyordu- ama beynim duymam için ısrar ediyor ve sesi bir döngü halinde tekrarlıyordu. Çılgılık, sıçrama, çılgılık, sıçrama, *çılgılık*, sıçrama.

Mircea sanki düşüncelerimi duymuş gibi paltosundan bir şişe çıkardı ama alkol bana gitmedi. Pritkin'e gitti, o da hırladı ve artık büyük ölçüde boş olan gümüş parçasını kaptı. "*Delirdin* mi sen?"

"Bu şekilde kokunu alamazlar," dedi Mircea, hiç istifini bozmadan.

"Beni koklamalarına gerek yok! Onlar *fey*. Onlar hissedebilir-"

Ve sonra sıra bize geldi.

Önümüzdeki vagon -öğleden sonra güneş ışığını hassas vampir teninden uzak tutmak için kapalı bir vagon- neredeyse bir anda el sallayarak geçip gitmişti. İçinde kimlerin olduğunu bilmiyordum ama serserileri atlatacak kadar güvenilir olmalıydılar ve sırayı bize bırakmışlardı. Pritkin'in cesurca davranmaktan başka çaresi yoktu, sessizlik büyüsünü yaptı ve dilini atlara doğru şaklatarak yavaşça ilerlemelerini sağladı.

Tekrar oturmam, dizlerimin üzerindeki tüyleri düzeltmem ve normal davranmaya çalışmam gerektiğini biliyordum. Ama sarı peruğum rüzgârdan nasibini almış, soğuktan kızarmış ve muhtemelen dehşete düşmüş yüzümün etrafına dökülüyordu, bu yüzden işe yarayacağından şüpheliydim. Ayrıca bu şekilde adamlara ulaşamazdım.

Ve çocuklara ulaşmam gerektiğini hissettim.

Ellerim Mircea'nın kolunu ve Pritkin'in bacağını sıkıca kavradı, bir yandan da kafamı kaldırıp biraz daha kapı siperine baktım. Muhtemelen büyülenmiş gibi görünüyordum ve neredeyse öyleydim de, ama korkunç görüntüsü için değil. Ama etrafında dönen şey için.

Büyük bir canavar gibi nefes alıp veriyordu, ama sürekli nefes alıp verişleri havadan değil *zamandan* geliyordu. Zaman Pythias'ın diyarıydı, tüm sihrimizin yapıldığı araçtı. Zaman genellikle beni yatıştırır ve rahatlatır, beni kürkümden daha sıcak bir kucağa sarar, gücümün parmak uçlarımda parıldadığına ve kullanıma hazır olduğuna dair tatlı bir güvence verirdi.

Artık parıldamıyordu. Kekeliyordu, üzgün ve endişeliydi, çünkü beni sadece aralıklı olarak hissedebiliyordu. Çünkü kale... gerçekten orada değildi.

Bir kısmı öyleydi. Tam olarak dış kısmı, yani kapının olduğu ve çevredeki dağlarla aynı donuk gri taştan oyulmuş olan kısmı. Eski, yıpranmış ve yarısı yıkılmıştı ama yeterince gerçektir. Ama içerisi... oranın nerede olduğunu kim bilebilirdi ki?

Bildiğim şey, bu numarayı daha önce de gördüğümdü.

Doğaüstü dünyada, benim gibi meraklı parkçıların sizi rahatsız etmesini kesinlikle ama kesinlikle istemediğinizde, bir seçeneğiniz vardı. Kendinizi Dünya'nın dışına, zamanın dışına, her şeyin dışına, bir ley hattının ortasına, gezegenimiz ile öteki alemler arasında akan metafizik enerji nehirlerinden birine park edebilirdiniz. Çünkü dünyalar arasındaki boşluğu kat ederken, aslında hiçbir yerde ya da hiçbir zaman değildiniz.

Fırtınalı denizlerde demir atan bir gemi gibi kendinizi oraya sabitleyebilir ve misafirlerinize geçici vahanıza açılan tek bir kapı sağlayabilirsiniz. İçeri adım attıklarında, tamamen sizin kontrolünüzde olan bir yerde olurlardı. Peki ya daha sonra o kapıyı kapatırsanız?

O zaman zamanın kendisi bile sana ulaşamaz.

Havaya rağmen avuçlarımdan terlemeye başladığını hissettim.

Bu yüzden başlangıçta bizi içeri taşımamıştım. Gücüm yüksek bir esintide mum gibi teklerken bunu riske atamazdım. Özellikle de üç kişiyi taşıırken. Ve üç kişi olmak zorundaydı çünkü yol arkadaşlarımdan ikisi de bana yardım etmeye kararlı ama bunun yerine beni kanser eden Alfa erkekleriydi. Saf kanser, hem de her an.

"-kim olduğumu biliyor musun?"

Bu elbette Mircea'ydı, muhafızlarla konuşuyordu ve az önce gördüklerimize rağmen sesi bir zamanlar olduğu prens kadar otoriter geliyordu. Ve öyle de görünüyordu, çünkü soğuk onu seviyordu. Yüzümün kızarmasına neden oldu.

Ateş, saçlarıma kabarıp çatırdamasına yetecek kadar statik elektrik gönderdi ve kar tanelerinin kirpiklerimi eski maskara gibi yapış yapış yapmasına neden oldu. Ama Mircea...

Lanet olası kış tanrısı gibi görünüyordu.

Soğuk, elmacık kemiklerine hafif bir renk vermeye ve biçimli dudaklarını kızartmaya yetecek kadar rengini açmıştı. Kalın, koyu renk saçlarından oluşan görkemli yelesi gevşekti ve esintiyle dalgalanıyordu, her zaman koyu renk olan gözleri kehribar renginde parlamaya başlamıştı, öfkesi yükseldikçe derinliklerinden yukarı doğru renk çizgileri yayılıyordu ve giydiği zengin, koyu mavi, vizon astarlı, on yedinci yüzyılda bile eski moda olan cübbesi sahneye mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Ailesinin bu bölgeyi demir yumruk ve bir sürü sivri tahta kazıkla yönettiği zamanlardan kalmaydı, ya da en azından kardeşi öyleydi. Ama Kazıklı Voyvoda artık sadece bir efsaneydi ve feylerin duymuş olduğu bir şey değildi, çünkü ailenin şimdiki veliahtına bakmıyorlardı bile. Ayrıca sürücü koltuğunda mavi bir paltonun altında büzülmüş ve alkol kokan sarışına da dikkat etmiyorlardı.

Bana bakıyorlardı.

Şaşkınlıkla arkama baktım, çünkü Mircea'nın bu akşamki randevusu olmam gerekiyordu ve onların dikkatini çekmemeliydim. Svarestri türü feyler kendi kadınlarına pek değer vermez ve insan türünün hor görülmesi gerektiğine inanırlardı. Bir atı boğmaya yetecek kadar dantelli, fırfırlı, kabuk pembe bir elbise ve son zamanlarda moda olan, başımın iki yanında sarkık köpek kulaklarına benzeyen ve arkada topuz yapılmış "Spaniel kulakları" saç modelinden oluşan kıyafetim bu konuda yardımcı olmuş olmalıydı. Kabarık bir tavşanın insan versiyonuna benzeyen biri varsa o da bendim.

Yine de fey öyle düşünmüyor gibiydi. Neredeyse gökyüzüyle aynı soluk gri renkte, kalay renginde ikiz çift göz benimkilere bakıyordu. Arabanın yüksekliği ve giydiğim telaşlı, sulandırılmış ipek topuklu ayakkabılar sayesinde neredeyse göz göze gelmiştik. Onları de genişti ve giderek genişliyordu.

"Um," dedim, kısa, refleksif bir ses, dondurucu havada ancak bir huff. Ama çok büyük bir etkisi oldu.

Muhtemelen asırlık ve silahlarla kaplı iki güçlü fey savaşçısı aniden kuyruklarını kısıtırıp kaçmaya başladılar, biri bilmediğim bir dilde bir şeyler haykırıyordu. Her ikisi de kapıdan geçerek gözden kayboldular.

Şimdi bağıryorlardı ve iki çift göz daha bana çevrilmişti. Biri artık kehribar gibi parlak, diğeri ise yeni bir yaprak gibi yeşildi ama aynı suçlayıcı ifadeleri taşıyorlardı.

Şaşkınlıkla arkama baktım. "Ne oldu?"

Ve sonra ne olduğunu öğrendik.

Portcullis alçalmaya başladı - beklediğimden daha hızlı paslanmış bir şeydi ve bu ses zaten mutsuz olan atları ürküttü. Tekrar ilerlemeye başladılar, bu da ağır demir şeyi üzerimize yıkmakla tehdit ediyordu. Ama Pritkin birkaç parlak kırmızı atın sırtına hızlıca bir kırbaç vurdu ve atlar öne fırlayarak bizi son anda atlattılar.

Birkaç yüz fey bir avludan gürleyerek bize doğru gelmeseydi bu harika olurdu.

"Kahretsin!" Dedim ve yer değiştirdim, gücümün son girdabı bizi kalenin kulelerinden birinin tepesine çıkardı, büyük kapı kapanmadan hemen önce.

"Ne yaptın sen?" Pritkin, hareketsiz bir şekilde oturduğu dar, gözetleme kulesi benzeri bir çevrenin zemininden sıçrayarak talepte bulundu. "Ne yaptın-"

Cevap vermedim, az önce gücümle bağlantımı kesmiş olan kapı siperine bakmakla meşguldüm. Ve çünkü fey ordusu sanki ayakları taşlara cırt cırtlıymış gibi peşimizden kale duvarlarına tırmanıyordu. Ve çünkü az önce bir ok yağmuru bize doğru geliyordu.

Siper aramak için mazgallı mazgalların arkasına saklandık ama yine de avludaki bazı feyler sayesinde Mircea'nın omzuna bir şaft saplandı. Lanet okumaya bile gerek duymadan mızrağı çıkardı ve duvarı aşan ilk muhafızın gözüne sapladı. Kan fışkırdı, fey'in bedeni çoktan cansız bir şekilde geriye düştü ve ben çığlık attım.

"Hayır!" Ve zahmetim için bir ağız dolusu kül yedim.

Ateşin bir bacadan değil, ki zaten kalede baca yok gibi görünüyordu, Pritkin'den geldiğini anlamam bir saniye sürdü. Az önce üzerimize atlayan beş muhafıza devasa bir ateş topu göndermiş ve onları sıçrayışlarının ortasında vurmuştu. Büyü onları küle ve birkaç kömürleşmiş kemik parçasına çevirecek kadar sıcaktı ve rüzgâr bu parçaları bize ve siperlerin üzerinden akın eden arkadaşlarına savurdu.

Fey parçalarını tükürdüm ve konuşmaya çalıştım ama öğürme refleksim devreye girdi.

Pritkin, "Vardiya," diye önerdi, çünkü saldırı düşmanımızı yavaşlatmamıştı bile.

Hıçkırdım, öksürdüm ve yapamayacağımı açıklamaya çalıştım ama buna fırsatım olmadı. Çünkü Mircea yiğitliğin en iyi tarafını seçiyor ve beni de yanında götürüyordu. Sert bir elin belimi kavradığını hissettim ve sonra havaya uçarken ayaklarımın altında hiçbir şey yoktu. Bir saniye sonra yere indik, ben "Pritkin!" diye öksürdüm ve Mircea arkadan vücuduna yarım düzine ok saplanırken sonunda küfretti.

Bana da arpabilirlerdi, ama beni önünde tutuyordu, eğer kaygan kiremitlerden oluşan saçma bir şekilde eğimli bir çatıdan aşağıya doğru kayıyor olmasaydık, bu biraz daha az korkutucu olurdu.

"Auuggghhhh!" Bağırdım, nihayet nefesimi geri alabildim, uçuşumun kenarından karanlığa daldık.

Yani, neredeyse. Kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerinde buldum, vücudum sarsılıyor ve her yere acı sinyalleri gönderiyordu ve gözlerim kör edici bir ışık çemberine bakıyordu. Nedenini bilmediğim bir şekilde üzerine binmiş gibiydim. Ta ki görüşüm düzelene ve kafası karışmış beynim sonunda kale zeminindeki yuvarlak bir açıklıktan baktığımı anlayana kadar... Bu açıklığın altında, akan nehir ve bir sürü kayayla son bulan büyük bir düşüş vardı.

Ve bir sürü kemik.

Nehir burada kalenin etrafında kıvrılıyor, oldukça keskin bir dönüş oluşturuyor ve aşağıya atılan her şeyin yığılmasına izin veriyordu. Kemikler de tam olarak bunu yapmış, çürüyen göğüs kafesleri, kirli köprücük kemikleri, parçalanmış uyluk kemikleri ve birkaç kafatasından oluşan yığınlar halinde nehir kıyısına vurmuştu. Yüz hatları hayvandan çok insana benziyordu; yeşil, sümüksü saçları ve kafam kadar büyük olması gereken göz çukurları vardı. İçlerinden akan nehir, dev kafatasının ağlıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu-

Muhtemelen bizim için, diye düşündüm, önümde bir fey yere düştüğünde kendime geldim.

Mircea beni yukarı çekti ve küçük, çatısız bir odaya kısa bir bakış attım; uzun süredir çürümüş bir koyun kafası, dili bir tüneğin yanında sallanıyordu.

Kapı; bir sürü boş et kancası, aslında etrafa saçılmış masalar gibi düz ahşap, ama yıllarca kurumuş kan yüzünden koyu lekeli; ve daha fazla kemik, çoğu zemindeki açıklığın yanında, çünkü kale mezbahasındaydık, değil mi? Yapının kenarındaydı, muhtemelen hayvanlar kesilebilsin ve istenmeyen parçaları nehrin ayıklaması için deliğe atılabilsin diye.

Mircea bir satır kaparken, uygun, diye düşündüm.

Önümdeki fey sendeleyerek geri çekildi, kafası boynuna kadar ikiye ayrıldı ve yanlara doğru düşerek beynini saçtı. Boğazım düğümlendi ama onu ait olduğu yere geri yuttum çünkü daha fazla fey dik eğimli çatıdan aşağı kayıyor, bazıları gelirken ateş ediyordu. Neyse ki, küçük odanın bir zamanlar sazdan bir örtüsü vardı, bazı çürümüş parçaları hâlâ taşlara tutunuyor ve bir ok tuzağı görevi görüyordu.

Ama yeterince değil.

Bir şaft elime saplandı, çığlık attım, Mircea küfretti ve sonra piçler üzerimize geldi.

Ve gerçekten öyle olmamalarını diledim.

Öfkeli bir usta vampir korkunç ve garip bir şekilde güzel bir manzaradır, onu görebildiğiniz kadarıyla. Bu durumda pek bir şey göremedim çünkü Mircea gri taş duvarlar arasında bir bulanıklıktan biraz daha fazlasıydı. Ama sonra, onun hareket ettiğini görmek zorunda kalmadım.

Sonuçları gördüm.

Fey savaşçıları, artık boş olmayan et kancalarının üzerinde, sanki onları oraya ben kaydırmışım gibi aniden, kıvranarak belirdi. Diğerleri kuyunun dibinde kayboldu, takıldı ya da fırlatıldı; bir tanesinin alnında, şaşkın şaşkın bakan gözlerinin arasında yukarıda bahsedilen satır vardı. Bizim zamanımızdaki feyler yakın zamanda usta vampirlerden oluşan bir orduyla savaşmış ve kışlarına tekmeyi yemişlerdi ama bunlar yememişti. Acaba neye bulaştıklarının farkında olsalardı bizi takip etmeye bu kadar hevesli olurlar mıydı?

Ama vampir öldürme yeteneklerindeki eksikliği sayılarıyla telafi ediyorlardı. Burada ne yaptıklarına dair hiçbir fikrim yoktu -bu çağda Dünya'da bile olmamaları gerekiyordu- ama aşağıdaki taşların üzerinde yuvarlanan su gibi çatıdan aşağı akıyorlardı ve aynı derecede ölümcüllerdi. Ve bizim için öldürmek imkansızdı, çünkü biz geçmişteydik, lanet olsun!

Mircea hızla yanımdan geçerken onu yakaladım ve bir şekilde kolunu yakalamayı başardım. "Onları öldüremezsiniz! Zaman çizgisini yok edeceğiz!"

İki elinde birer fey, bana deliymişim gibi bakarak durakladı. "O zaman ne yapmamı istiyorsun?"

"Kaçmak mı?"

Belli belirsiz kırgın görünüyordu. Büyük Mircea Basarab'ın koşmadığını hatırlatmasını bekliyordum. Ama sonra bir düzine ok ona, duvara, bir kancanın üzerinde hâlâ kıvranan bir fey bedenine ve benim kabarık saçlarımın kalıntılarına saplandı.

Ve bir saniye sonra, mahkûmlarını bayıltmış, beni kucaklamış ve yarı donmuş, asılı leşlerle dolu bir dizi depoya doğru ilerliyorduk.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Oklar, neyse ki hissetmekten çok uzak olan ete çarptıkça, etli *güm, güm, güm sesleri* havayı noktaladı. Bunu hissetmenin ötesinde değildim ve elim sanki birisi kızgın bir demir sokmuş gibi yanıyordu. Ama bundan daha kötüsü ne olduğunu bilmemektir-

Sahne etrafımda dönerken, *Pritkin*, diye düşündüm. Gözlerimi kırptım ve aniden başka bir koridora bakıyordum, bu koridor eski taşlarla, meşale ışığıyla ve bir grup çılgık atan, koşan fey ile doluydu. Bir değil, on değil, belki de yüz Pritkin'i kovalıyorlardı; yan koridorlardan, çapraz tünellerden geçerek büyük bir savaşın sürdüğü anlaşılan odalara giriyorlardı.

Bir tür skeç gibiydi -Monty Python zindanda- ama komik değildi. Çünkü bu özel büyü yorucuydu ve normalde son çare olarak kullanılırdı, çünkü ondan sonra daha fazlası için yeterli büyü kalmazdı. Etrafıma bakındım, çılgınca gerçek Pritkin'i aradım, sonra aniden fark ettim: O bendim.

Yüzümün önündeki kapının taşını tutan el tanıdık bir eldi. Pritkin'in sık sık takındığı kör bir enstrümana benzemiyordu, daha çok bir piyaniste ya da sanatçıya ait olması gereken bir şeye benziyordu. Güneşten bronzlaşmış ve inceydi, feylerin meşalelerinin ışığını yakalayan ince altın tüyleri vardı, adamın geri kalanı gibiydi

-Şaşırtıcı.

Ve oradan çıkamazsa ölecekti. Feyler onun kopyalarını sağlı sollu ezip geçiyordu, ancak bazıları kendi başlarının çaresine bakıyordu. Bir avuç çılgın saçlı büyücü bir araya gelmiş, tek tek feyleri pusuya düşürüyor, onlara büyüler fırlatıyor, çılgınca bıçaklıyor ve zamanı daha da berbat ediyorlardı.

"Hayır!" Dehşete kapıldım ve bütün Pritkinler başını kaldırdı.

Ŗu anda gözlerinin içini gördüğüm kiŖi başladı ve sonra yaratıcı bir şekilde küfretti. "*Kafamın* içinde ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni mi arıyordum?" Dedim, sesindeki öfke karşısında kafam karıştı ve sonra ima aklıma geldi. Ben bir telepat değildim; bunu yapamazdım.

Ama başkası yapabilir.

"Orospu çocuğu!" dedik birlikte, sahne aniden patlamadan önce. "Lanet o l s u n , Mircea!" Belli belirsiz telaşlı görünen vampire ters ters baktım, Ancak bunun nedeni hala oklardan kaçıyor olmamız mı yoksa benimle aynı şeyi gördüğünden emin değildim. Ama bir şeyden emindim. "Yeteneklerini ödünç alıyorum, değil mi?"

Mircea arkamızda sallanan leş sıralarını ayarlayarak fey'in hedefini şaşırtmıştı ama bu yeterli değildi. Birkaç ok az önce arkasından kaçtığımız ölü geyiğe saplandı ve bir diğeri sahte köpek kulaklarımdan birini kopardı. Mircea'nın eli açıkta kalan başımı kavradı ve göğsüne bastırdı.

"Belki bunu başka bir zaman tartışabiliriz, *dulceață*?"

"Beni kandırmayın! Çok iyi biliyorsun-"

Odanın sonundaki kapıyı açtı ve içeri daldı. "-Bir anlaşma yapmıştık!"

Kapıyı çarpıp oklarla delik deşik olmuş sırtını kapıya vurarak, "Bunu yerine getirmeye son derece istekliyim," dedi. Ani hareket, silahların sivri uçlarının aniden gövdesinden fırlamasına neden oldu ve tüm o kadifenin altına giydiğı gömleğın ince çimini mahvetti. Yüzünü buruşturdu ama fark etmemiş gibi görünüyordu. "Burada işimiz bittiğinde," diye ekledi.

"GörünüŖe göre artık işimiz bitti!"

Pritkin'in bulunduğu salona benzeyen uzun bir salondaydık ama bu salonda muhteşem bir manzaraya bakan Romanesk kemerli pencereler vardı. Soluk, mavi-gri gökyüzünü, köknarlarla kaplı dağları ve sarp tepeleri görebiliyordum ama kapının diğeri tarafta bir dev varmış gibi gümbürdediğini düşününce bunun değerini tam olarak anlayamadım. Ya da bir sürü fey.

Mircea'nın açık koridorda onların oklarına karşı şansımızı beğenmediğini tahmin ettim çünkü duvarı işaret etti. "Eğer bu kadar iyi olursan

bana bir mızrak verir misin?"

Arkama baktığımda, salonun pencerelerin karşısındaki tarafının, güzel dizilişler halinde dizilmiş çok sayıda ölümcül görünümlü silahla süslendiğini gördüm. En yakın grupta kalın tahta saplı bir grup mızrak vardı. Birini duvardan çekmeye başladım, elim kanlı bir çılgılık attı ve küfrettim.

Sonra başka seçeneğim olmadığı için oku çektim ve acıdan hemen yüzmeye başladım.

Okun başı bir noktada kırılmıştı ama sadece ahşap sapı çıkarmak bile korkunçtu. Bunu neden yapmıştım? Bunu neden yapmıştım ki?

Kötü fikir, kötü fikir, kötü fikir.

Daha da kötüsü, o anda usta bir vampirin gücünü kanalize ettiğim için yarı yarıya beklediğim gibi yara hemen kapanmadı. Herhangi bir kemiği kırılmış gibi görünmüyordu, kafası iki kemiğinin ortasını temiz bir şekilde kesmişti. Ama acı korkunçtu ve kırmızı, açık ağız sanki bana gülüyor gibiydi-

"Cassie!"

Hâlâ savaşta olduğumuzu geç de olsa hatırlayarak kendime geldim. Kendine gel, dedim kendime vahşice, yoksa çok daha fazla fey sayesinde çok daha fazla yara almak üzeresin. Mızrağı aldım ve Mircea'ya fırlattım.

Onu havada yakaladı ve kapıyı desteklemek için kullandı. Pek işe yaramış gibi görünmüyordu.

"Anlaşmamız büyüü kaldırman üzerineydi," diye hatırlattım ona titreyerek, konuyu saptırmak istemeyerek. "Ve istediğin adamı bulduğumuzda-"

"İstediğim bu fey," diye düzeltti, daha fazla mızrağı işaret ederek. "-o zaman bu kadar. Bunu bir daha yapma-"

"Aynen öyle."

"Ama şimdi yapıyorsun!" Mümkün olduğunca sağlam elimi kullanarak kalın millerin geri kalanını teker teker ona fırlattım. "Onu hiç çıkarmadın!"

"Aslında

yaptım." Ona

baktım.

"Ve sonra yeniden uygulattım," diye itiraf etti.

"Neden?"

"İşte bu yüzden," dedi, şimdi en az altı büyük mızrak tarafından desteklenen kapı yine de içeri doğru patlamadan hemen önce.

Sihirle güçlendirilmiş olması gereken darbe Mircea'yı ve kapıyı yakalayarak ikisini de koridorun neredeyse yarısına kadar fırlattı. Ve beni büyüsüz ve zamansız bir şekilde içeri dalan fey kitlesiyle karşı karşıya bıraktı. Ama Mircea'nın bir piç olması ve o anki berbat ruh halim sayesinde bir avantajım vardı.

"Haklı olmandan nefret ediyorum," diye mırıldandım ve ağır bir kalkanı en yakındaki fey'in suratına, onu ve hemen arkasındaki üçünü sendeletecek kadar sert bir şekilde indirdim.

"Bunu duydum!" Uzaklardan bir ses söyledi.

"Kapa çeneni ve bana yardım et!" Bağırdım ve Mircea ilk kez kendisine söyleneni yaptı.

Bir grup mızrak makineli tüfekle havaya fırlatıldı, öncülerini ayaklarından uçuracak kadar sert fırlatıldı ve onları bir iğneye takılmış böcekler gibi duvara yapıştırdı. Bu normalde bir iki kez bakmayı hak edecek türden bir şeydi, ama şimdi değil. Koridorda geriye doğru yürürken bulabildiğim her silahı feylere fırlatmakla meşguldüm.

Kendi gücümü kullansaydım, ağır topuzların, savaş çekiçlerinin ve savurucuların birçoğunu kaldırmakta bile zorlanırdım, yıkıcı bir etkiyle hızlıca ateşlemek şöyle dursun. Ama ben kendi gücümü kullanmıyordum; Mircea'ninkini kullanıyordum. Ve o hiç sorun yaşamadı.

İlk yaylım ateşi feylerin ilerleme ivmesinin bir kısmını durdurdu ve ikincisi -yarım düzine ağır kalkan- onu tamamen durdurdu. Demir bantlı diskler taş zeminde kıvılcımların uçuşmasına neden olacak kadar sert bir şekilde kayarak feyleri bowling lobutları gibi devirdi. Ve onlar buna tepki veremedi Mircea ağır meşe kapıyı taşıyarak onlara doğru koşmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" O geçip giderken ben talep ettim. "Menteşeler kırılmış!"

"O zaman bana yenilerini yap!"

"Ne?"

Cevap vermedi. Yarısı çoktan ayağa kalkmış olan feylerin arasına daldı, bulunduğu kapı dışında tamamen savunmasızdı.

önünde tutuyordu. Ne y a p t ı ğ ı n ı sandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Neden hiç aklı başında erkeklere aşık olmuyorum?" Dedim ve birkaç kılıç kaptım.

"Senin hayatın... onları çıldırtacak... çok yakında," diye bilgilendirdi Mircea beni, bir yandan da kapıyı feyleri geri püskürtmek için bir sopa olarak kullanıyordu. "Bu şekilde başlamak daha kolay."

Buna bir cevap vermek için ağzımı açtım, cevabım olmadığını fark ettim ve kılıçlarımı savurmaya başladım. Çünkü feyler etrafını sarmıştı ve eski ya da değil, ölmesini istemiyordum! Onu kendim öldürme şansını elde edene kadar olmaz, diye düşündüm, kılıçları fey bedenlerine onları yere yapıştıracak kadar sert saplarken.

İnanılmaz derecede kolaydı. Çelik tüy kadar hafifti, sanki elimde bir iğne varmış da onları nakış işler gibi taşa dikiyormuşum gibi. Nakış kıvranır, kanar ve sizi geri dikmeye çalışırsa. Bir fey silahı yağmurundan sıvı hızıyla kaçtım ve bir kalkan daha kaptım ama onu korunmak için kullanmadım. Onu bir frizbi gibi fırlattım ve ağır, demir kenarlı kenarlarının yarım düzine cesedi biçmesini izledim.

Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum, diye boş boş düşündüm, sersemlemiş beynim sonunda hareketlerimi yakaladı.

Mircea zihnimi okuyarak, "Siz Leydi Cassandra'sınız, Pythia ve Pythian Sarayı'nın koruyucusu," dedi. Bir şekilde yerine oturttuğu kapıyı kapalı tutarken karanlık, parıldayan gözleriyle beni süzüyordu. "Hem de çok iyi bir tane!"

Bir an için ona baktım, çünkü bugünlerde pek fazla iltifat almıyordum, ona ve diğer vampirlere karşılık vermeye başladığımdan beri. İyi, uysal, küçük bir Pythia istiyorlardı ve isteklerini yerine getirdiğim sürece başımı okşamaktan ve beni korumaktan son derece mutluydular. Öte yandan, gücün kendisine geldiğini ve nasıl kullanılacağı konusunda söz sahibi olması gerektiğini düşünen dik kafalı, inatçı küçük bir Pythia tamamen başka bir şeydi.

Bu da Mircea bağırana kadar neden bir saniye orada öylece durduğumu açıklayabilir. "Her an gelebilir, *dulceață!*"

Gözlerimi kırıştırdım ve daha önce olan şeyin yine gerçekleşmek üzere olduğunu fark ettim. Kapı içeri doğru patlayacaktı.

Odada kalan feyler önce bizi öldürmezse istilaya uğrayacaktık. Ama Mircea'nın ne demek istediğini hâlâ anlamamıştım ve sonra anladım, bir fey'in bedeninden bir kılıç kaptı, onu bir başkasını ezmek için kullandı ve sonra devam etti, kanlı bıçağı kapıdan içeri soktu ve duvarın taşına gömdü.

Yeni menteşeler, diye düşündüm ve bir sürü kılıç, kısa mızrak ve işe yarayabilecek başka bir şey aldım.

Bir dakika sonra, belli bir kapının bir daha asla açılmayacağından emin olmayı bitirmiştım ve Mircea'nın iki elinde de birer fey vardı, açıkça onları pencerelerden atmaya niyetliydi.

"Onları öldürmeyin!" Ona hatırlattım, bu da muhtemelen ceset sayımız nedeniyle bana bir göz kırpması kazandırdı. Bu da daha fazla öldürmemiz gerektiği anlamına gelmiyordu! Mircea kasklı iki kafayı birbirine vurarak uzlaştı.

Bunun bir gelişme olduğundan emin değildim, çünkü yumurta kırmaya benzer bir ses duydum, ama bunu belirtemeden oda karardı. Aynı anda, bir emme hissiyle eşleşen müthiş bir vınlama sesi ve ardından hava gibi hissettiren ama yumruk gibi çarpan bir feryat beni duvara doğru tökezletti. Vurdum, sektim ve geri döndüm-

Tam o sırada pencerelerin yanında bir şeyin parladığını ve yukarı çıktığını gördüm. Siyah ve kocaman bir şeydi ama o kadar hızlı hareket ediyordu ki gözümü kırptım ve tanımlayamadan kayboldu. Mircea'nın şansı daha yaver gitmiş gibi görünmüyordu.

Daha da endişe verici olanı, fey kapıyı yumruklamayı bırakmıştı.

"Ne-" Ona sordum ama başını salladı.

Dikkatli bir şekilde pencere sırasına yaklaştı ve bana geride durmamı işaret etti. Ki bu hiç mantıklı değildi. Eğer feyler bizi kuşatmayı ve binanın etrafından dolaşıp açıklıklardan içeri girmeyi planlıyorsa, o zaman ikimiz de-

"Kafanı dışarı çıkarma!" Dedim, o bunu yaparken aceleyle yanına gittim. Beyne saplanan bir ok, bir ustayı bile birkaç dakikalığına kenara itebilirdi ve fey için bu yeterli olabilirdi.

"Burada hiçbir şey yok," dedi dağların, gökyüzünün ve duvarın gri genişliğine bakarak. Kimsenin saklanabileceği bir yer yoktu, hatta

Kalenin yan tarafına tırmanan ve öldükten sonra geriye sadece taşı tırmalayan solmuş parmaklar bırakan sarmaşığın arkasında.

Hafifçe rahatladığımı hissettim.

"Pekâlâ," dedim. "Buradan çıkalım, Pritkin'i bulalım ve-" Ve sonra uçuyordum.

Ne olduğunu anlamam bir anımı aldı. Baş döndürücü bir saniye boyunca gördüğüm tek şey gri bir girdap ve anlık olarak belirip kaybolan kocaman ve siyah bir şeydi. İkincisini göz ucuyla yakaladım ama çok iyi göremedim çünkü bir bacağımdan tutulmuştum ve eteklerim yüzüme düşüyordu. Ve bunu düzeltmeden, yine sözüm kesildi.

Başka bir vizyonla.

"*Yakaladım onu!*" Pritkin'in sesi muzaffer bir edayla konuştu.

Ani karanlıkta gözlerim kırıştı. Yakınlarda bir yerde yanan bir meşale koyu renkli taşlara bal rengi bir ışık saçıyor, bu ışık da çok tuhaf görünümlü bir yaratığın gözlerinden yansıyor. Eski zaman kıyafetleri giymiş, kürkle kaplı vücuduyla Alice Harikalar Diyarında'daki tavşana benziyordu - eğer tavşan vahşi görünümlü boynuzları ve bana saldırmak için kullandığı jilet gibi keskin dişleri olan gerçekten berbat bir keçi olsaydı. Yaratığı sadece boynundan tutuyor olmam -daha doğrusu Pritkin'in- beni endişelendirdi.

"Cassie! Beni duydun mu?" Pritkin talep etti. "Onu yakaladım; gidebiliriz!"

"Evet, seni duydum. Ama şu anda biraz meşgulüm-" "Ne yapıyorsun?"

"Ben... tam olarak emin değilim-"

"Emin değilim de ne demek? Neler oluyor? Nerede o piç Basarab?"

Pritkin mi onun adını sesleniyordu, yoksa Mircea'nın kendisi mi konuşmamızı bölmeye karar vermişti bilemiyordum ama birdenbire farklı bir çift gözle görmeye başlamıştım. Havada duran küçük, pembe bir balona bakan gözler-

"Oh, kahretsin."

"*Sen misin?*" Pritkin'in sesi suçlayıcı bir şekilde sordu. "Bana bunun sen olmadığını söyle!"

"Um-"

Pritkin, keçi ona saldırmadan hemen önce çok kaba bir şey söyledi. Lanet olsun! Ve sonra Mircea kafamın içinde çok hızlı ve çok yüksek sesle konuşuyordu. "Cassie, beni dinle. Yaratığı bu şekilde geri getirmen gerekiyor, anlıyor musun? Kafasının içine girmeye çalışabilirim ama çok uzakta ve onunla bir bağlantım yok-"

"*Geri* getirmek mi?"

"-ve bu nedenle daha yakın olmalı-"

"Onu *geri* getirmemi nasıl beklersin?"

Şu anda devasa bir siyah ejderhanın dev pençesinden sallandığımı düşünürsek, bunun adil bir soru olduğunu düşündüm. Ama sonra Mircea bana Pritkin'in en iyi sözlü patlamalarından bazılarını söylememi gerektiren planını gönderdi. Sonra da lanet olası etekleri tutup vampir gücümü kullanarak yırtacak ve bana özgür bir görüş alanı sağlayacaktım.

Ki bu olmadan da yapabilirdim.

Siyah pullardan oluşan devasa bir alan, zayıf güneş ışığında üzerimde parılıyordu. Bir yılanınki gibi pürüzsüz değillerdi, her birinin ortasında küçük bir dağ vardı, tıpkı bir timsahın derisi gibiydiler ama daha sivriydiler. Bu da yaratığın her tarafının kıllarla kaplı ve temas ettiği her deriyi parçalayacakmış gibi görünmesine neden oluyordu. Ve elim hâlâ yanmakta olduğu için Mircea'nın iyileştirme yeteneklerini ödünç alamayacağımdan oldukça emindim.

Bu gerçekten berbat olacaktı.

"O şeyi alt edemezsin!" Pritkin sanki düşüncelerimi duymuş gibi bağırdı, belki de duyabilirdi. "Büyü kullan!"

"Benim sihrim yok-"

"Seninkine ihtiyacın yok. Benimkine sahiptin!" Ve bir saniye sonra bana o kadar güçlü ve o kadar zorlayıcı bir büyü gönderdi ki, dudaklarımın ben onları durduramadan kelimeleri oluşturduğunu hissettim.

Devasa bir mavi alev topu birdenbire patladı ve sanki yaratık propanla ısıtılmış gibi canavarın vücuduna doğru fırladı. Çarptı

Sanki bir 747'nin ortasına bomba atmışım gibi göğsünün tam ortasından vurdum ve budaklı, yaşlı pulların üzerinden su gibi geçtim. Saniyeler içinde yarattığın üst yarısı tamamen yanmaya başladı.

Ama hayır, yanmıyordu, hastalıklı bir şekilde fark ettim.

Çünkü yaşlı ve sert ejderha postu, büyümlü olanlar da dahil olmak üzere ateşe karşı dayanıklı görünüyordu. Canavarın en ince ve dolayısıyla en savunmasız kısmı olan büyük, kösele kanatları bile alevleri bir muşambadaki su gibi sıyrıp atıyordu. Devasa, yanan mavi damlacıklar geriye doğru aktı ve kaygan yüzeyden yuvarlandı, arka pençemden sarkan pozisyonuma rağmen birkaç durumda neredeyse bana çarpıyordu. Ama çoğu başımın üzerinden geçip gitti ve arkamızda şaşkınlıkla baktığım mavi bir alev izi bıraktı.

Yeterince etkileyici olmasına rağmen görselliğe değil, bir ley hattının ortasına park etmiş olmamız gerektiği düşüncesine. Kim bilir bizi dış dünyadan ne kadar uzağa götüren kapıkulesinden geçtiğimizden beri öyleydik. Peki gökyüzüne nasıl uçuyorduk? Tekrar nasıl geri dönmüştük? Ya da çıkmış mıydık, çünkü hızlı bir yer değiştirme girişimi hiçbir işe yaramadı, gücüm her zamanki gibi benden uzakta kilitli kaldı.

Garip, mavi ateş yağmurunun arasından görünen manzaraya baktım ve midemin ilk kaçırıldığım zamankinden daha fazla döndüğünü hissettim. Çünkü burası Dünya'ya benziyordu, Dünya gibi kokuyordu, Dünya gibi *hissediyordum*, üstümdeki gökyüzünde kanat çırpın büyük, ateşli ejderha hariç. Ama *burası* Dünya olamazdı, yoksa çoktan bu durumdan kurtulmuş olurum.

Ya o kapı ilk başta düşündüğüm gibi sabit bir baloncuğa açılan bir kapı olmasaydı? Ya bundan çok daha öteye gittiysek? Ya gücümün işe yaramamasının nedeni bir baloncuğun içinde olmayıp, bir tür geçitten geçmiş olmamızsa?

"Faerie!" Bağlantı aracılığıyla iki adama da bağıldım. "*Faerie*'deyiz!"

Bir cevap alamadım ya da belki de ejderhanın aniden tepemde çıkardığı çığlık sesinden duyamadım, korkunç, yırtılan metal sesi belki de ateşin bir şeyler yaptığını gösteriyordu. Korkunç çığlık kesinlikle kulak zarımı patlatıyordu, ama bunun bir önemi yoktu.

Cesetlerin kulağa ihtiyacı yoktur, ben de öyle olmak üzereydim çünkü yaratık pençesini açmıştı.

Ve taşınmakla düşürülmek arasındaki fark, yüze gelen soğuk su şoku gibiydi. Ya da soğuk havanın tokadı gibiydi, çünkü beni saran etten mağara ortadan kalkmış ve ben ölüme doğru düşmeye başlamıştım. Eski Cassie, muhtemelen yol boyunca çığlık atarak otuz kat kadar aşağıya düşerdi.

Yeni Cassie biraz farklı tepki verdi, çünkü bu yüksekten ilk düşüşüm değildi. Pritkin, Pythian gücünü baskı altında bile kullanmayı öğrenmeme yardımcı olmak için eğitim sırasında bunu en az bir düzine kez yapmıştı, ancak beni yakalamak için her zaman yanımda olmuştu. Şimdi kimse yoktu ama yardıma ihtiyacım yoktu. Ödünç aldığım vampir refleksleri sayesinde bir saniye sonra büyük pençelerden birini yakalayabilecektim.

Can havliyle tutundum, ellerim kalın, boynuza benzeyen yüzeyde kayarken vücudum dondurucu havada dönüp duruyordu.

Ancak çığlık kısmı hemen hemen aynıydı.

Kendimi duyamıyordum; ejderha çığlıklarından başka bir şey duyamıyordum. Ama bu çığlıkların her birini hissediyordum, çünkü ejderha şimdi kıvranıyor, sanki beni silkelemeye çalışıyormuş gibi dönüp duruyordu. Ya da bir başkasını silkelemeye çalışıyormuş gibi... Sonunda üstümdeki gökyüzünde devam eden devasa savaşı fark ettim.

Bir an için, her şeye rağmen, sadece baktım. Çünkü eski erkek arkadaşınız havada süzülürken, gökyüzünün ortasında devasa bir ejderhayla savaşırken yapacağınız şey budur. Ne *oluyor* be?

Birkaç kez gözlerimi kırptım, soğuk hava gözlerimden yaşlar akmasına neden oldu ya da belki de bu gördüklerine inanamadıklarından kaynaklanıyordu. Mircea kara bir meleğe benziyordu, diye düşündüm şok içinde. Ya da tam tersi bir yaratık, çünkü şu anda havayı dövmek için kullandığı kanatları kocaman, siyah ve köseleydi, sırtından kürek kemiklerine yakın bir yerden çıkıyordu ve her iki elinde de o garip, mavi ateşten daha fazla uçlu, kötü görünümlü bir mızrak tutuyordu.

"-Eklemler!" Pritkin'in sesi kafamın içinde bağıırıyordu ama benimle konuştuğunu düşünmüyordum. Sesi daha kısık, daha uzakta ve daha zor anlaşılırdı.

kulaklarımdaki rüzgâr yüzünden anlayamıyorum. "Kanatların gövdeye bağlandığı yer. Oraya vur!"

Mircea orada vurdu.

Dalışa geçtiğinde, sahip olmaması gereken kanatları vücuduna yakın bir şekilde sıkıştığında, iki parlayan mızrağı bir arada ve önünde tuttuğunda, tüm varlığını havada çığlık atan ve devasa canavarı tam olarak Pritkin'in tavsiye ettiği yere vuran şık bir mermiye dönüştürdüğünde, kelimeler hala kafamda yankılanıyordu.

Ve tavsiyeler iyiydi.

Darbenin gümbürtüsünün koca bedeni titrettiğini hissettim, neredeyse beni savuracak kadar sertti. Sonra canavar tepki verdi ve daha önce kıvrandığını düşünmüş olsaydım bile bunun yanında hiçbir şeydi. Havada çırpınırken, devasa ağzından kırmızı ve altın rengi bir püskürtü fişkırdı, üzerimizdeki dünyayı zıt ateşten bir gölgelik haline getirdi ve görüşümü engelledi-

"Mircea!" Boğazım düğümlenerek çığlık attım ama hiçbir şey duymadım. Ya da belki daha önce olduğu gibi kulaklarım ejderha çığlıklarıyla dolu olduğu için bir şey duyamıyordum.

"Nerede o?" Pritkin sordu, zihinsel sesi artık kafamın içinde yüksek sesle duyuluyordu.

Her yere baktım, kalbimin göğüs kafesime çarptığını ve göğsümden dışarı fırlamakla tehdit ettiğini hissettim. Ama onu göremiyordum. Kabaran siyah duman ve sıçrayan mavi ve kırmızı alevler görüşümü engellerken, büyük canavarın bükülüşi beni o kadar sert savuruyordu ki vampir gücü bile test ediliyordu. Onu göremiyordum.

"Cassie!" Pritkin'in sesi aceleci bir hal almıştı. "Bilmiyorum, bilmiyorum!"

Gözlerimden akan yaşlar artık farklı bir kaynaktan geliyordu. Bu savaşta çok sevdiğim bir arkadaşımı daha yeni kaybetmiştim, yarası hâlâ parlak, keskin ve yakıcıydı. Mircea'yı da kaybedemezdim. *Kaybedemezdim*.

Ve sonra büyük canavar o kadar ani bir şekilde döndü ki vücudum arkamdan savruldu ve tutuşumun bir kısmını kaybettim. Havada dönüp kaleye doğru ilerlerken beni tek elimle sallanmaya bıraktı, nedenini bilmiyordum. Ta ki onları görene kadar: surlar boyunca yayılmış ve oklarını yerleştirmiş bir falanks fey.

Onlara, arkalarındaki masal şatosuna, rüzgârda şaklayan renkli flamalara baktım ve beynim karardı. İnsanlar harika uyum sağlayıcılarıdır ama bu kadar hızlı değil. Bir an için tek düşünebildiğim: "Ne kadar güzel."

Ama kendime geldim, çünkü o güzel geceye sessizce gitmeye asla inanmadım. Ejderha etinde pek işe yaramayan ama feylere karşı daha iyi sonuç verebilecek olan ateş topu büyüsünü hatırlamaya çalıştım. Ama beynim akan beyaz gürültüyle meşguldü, elim pençenin boynuza benzeyen kaygan malzemesinde kayıyordu ve bugün hiçbir şey yememiş olmama rağmen midem isyan etmekle tehdit ediyordu.

Ağzımdan büyüye benzer bir şey çıkmadı.

Bu yüzden fey sırasının doğum günü mumları gibi yükseldiğini görmek yine de şaşırtıcıydı.

"Sessiz büyü yapma," diye bağırdı Pritkin kulağıma, ben daha sormadan. Kolunun altına sıkıştırdığı bir şeyle kalenin artık neredeyse terk edilmiş koridorlarında koşarken kısa, bir saniyelik bir görüntü aldım. "Görebildiğin her şeyi yakabilirim!"

Bildiğim iyi oldu, diye düşündüm ve kendimi kaybettim.

Büyük canavar bacaklarını yeniden hizalayıp yere inmeye hazırlanırken bu kasıtlı bir hareketten ziyade bir refleks gibi görünüyordu. Ya da çarpmaya, ki burada böyle olması daha muhtemeldi. Ama bu benim için yanan, paniklemiş feyden daha az endişe vericiydi, çünkü bu sefer ben düşüyordum.

Ta ki, aniden, öyle olmayana kadar.

Saniyeler içinde yaşadığım iki şokun etkisiyle nefes nefese başımı kaldırdım ve Mircea'nın kocaman, kösele gibi kanatlarının arasından süzülen ışığın aydınlatığı yüzünü gördüm. "Dayan!" diye bağırdı, beni sıkıca kavradı.

Dayanmıştım.

Yine de neden ejderhayı takip ettiğimizi merak etmeden duramadım.

"Heeeeeeeelllllll!" Çığlık attım ve Mircea'nın tutuşu daha da sıkılaştı.

Ama gitmesine izin vermedi ya da rotasını değiştirmede. Yaptığı şey ejderhayı takip ederek kalenin yan tarafına doğru ilerlemek oldu. O anda kale olmaktan çıktı ve vücudumdan daha büyük uçan blokların, yumruğum büyüklüğünde küçük, şarapnel benzeri parçaların, tozun, çığlıkların ve

Kan ve oklar, çünkü bazı çılgın feyler ejderhayı vurmaya çalışıyor gibiydi.

Bu işe yaramadı, kontrolden çıkmış bir jumbo jeti vurmaktan daha fazla işe yaramadı. Ve bunu deneyecek kadar aptal olan herkes gibi, fey de sonunda biçildi. Ya da kalenin bu kısmından geriye ne kaldıysa ona çarptılar. Ya da her nedense hâlâ ejderhanın kuyruğunda olan Mircea tarafından tekmelenerek bizden uzaklaştırıldı.

Belki de bu yüzden, diye düşündüm, parçalanmış binadan çıkıp ilk geldiğimiz avluya geri döndüğümüzde ve daha fazla fey -yeniden mi doğuyorlardı, şaşkınlıkla merak ettim- toplanmak için acele ederken.

Sadece bir tanesi ejderhanın önünde şekillenmez.

İnsan bir ejderhanın yolundan çekilir ya da çekilmiş olmayı diler.

Bu feylerin çabuk öğrendikleri bir gerçektir; çok parlak ve akıllı olan güzel, sevimli çizgiler dağılıyor, uçuyor ve bazı durumlarda büyük göbeğin altındaki avlunun taşlarına gömülüyordu.

Ve sonra yaralı canavar sağa sola savrulurken de öyle olmaya devam etti, bana güneşi engelleyen deri tabakaları, Mircea yere indikten sonra koşmaya çalıştığım zemini tırmalayan büyük pençeleri, feylerin rüzgârda sancak gibi dalgalanan gümüş saçlarını kısa ve şaşkın bir şekilde görmemi sağladı, biz eğilip kaçarken ve bir zamanlar düzenli olan ön avlunun dönüştüğü çalkalanan toz ve ölüm kazanından kaçınmaya çalışırken.

Ve ondan kaçtık, çünkü biri kapıyı açmıştı, buradan görebildiğim kadarıyla değil. Ama yukarı doğru *çın çın çınladığını* duyabiliyordum ve daha da önemlisi hissedebiliyordum. Pythian gücünün göz kamaştırıcı, parıltıyan dalgası açıklıktan içeri daldı, sanki diğer tarafta toplanmıştı, bana ulaşmak için mücadele ederken güçlü bir duvarda toplandı, ama reddedildi.

Artık inkâr edilmiyordu ve beni yakalayıp Pritkin'in diğer tarafta beklediği kapıya fırlatmaktan başka bir şey yapmıyordu, çünkü tabii ki kapıyı açmıştı; tabii ki açmıştı. Geçerken onu da yakaladım, kanlı bir yüzdeki parlak yeşil gözlerin parlamasıyla ödüllendirildim ve geçit bizi serbest bırakıp başka bir güç bizi ele geçirirken zafer çığlığı attım. *Benim* gücüm.

Ve sonra gitmiştik.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Koşarak yere indim ve neredeyse anında bir duvara çarptım. Darbe beni bir an için sersemletti ama aniden yere oturduğumda popomun altında modern bir halı hissettiğim için iyi indiğimizden oldukça emindim. Ayrıca iki adamı da yanımda getirmeyi başardığımdan da oldukça emindim çünkü az önce bir kavga çıkmıştı.

Büyük bir tane.

Bu durumlarda genellikle kullandığım iniş pisti yatak odamdaydı, bu yüzden muhtemelen en sevdiğim lamba orasıydı, diye düşündüm, büyük bir şey duvara çarpıp parçalanırken. Parçalar benim üzerim de dahil olmak üzere her yere dağıldı, ben de ters döndüm ve sürünmeye başladım. Yolda bir sürü ayak vardı, etrafta sürtünüyorlardı ve Mircea'nın sahip olmaması gereken kanatların arka uçları olduğundan oldukça emin olduğum bazı sivri uçlar vardı, çünkü efsanenin aksine vampirler yarasaya dönüşmüyordu.

Çoğu vampir, diye düzelttim kendimi, çünkü eskilerin oldukça tuhaf güçleri vardı, ama Mircea'nınkileri görmüştüm ve bu özel numara onların arasında değildi.

"Pardon, *dulceață*," dedi söz konusu adam yoluma düşerken. "Urp," dedim, çünkü beynim doğru çalışmıyor gibiydi.

Mircea fark etmedi ve başımın üstünde her ne oluyorsa ona doğru kendini fırlattı. Bilmiyordum, umurumda da değildi. Kendimi tuhaf hissediyordum ve Pritkin'in bacaklarının sanki garip bir dans hareketi yapıyormuş gibi aynı zemini üç ya da dört kez hızlıca kapladığını gördüğüme yemin edebilirdim.

Michael Jackson buna bayılırdı, diye düşündüm, tam koridorun kapısı çarparak açılıp bir grup bacak daha partiye katılırken.

Mircea'nınkiler yine tam önümdeydi, çünkü bir yandan bir şeyleri yumruklamaya devam ederken bir yandan da beni arbededen korumaya çalışıyor gibiydi. Görgü kurallarına hayran olmalısınız. Bu bana bir hikayeyi hatırlattı.

Marie Antoinette, mürebbiyemin bir keresinde çocukça davranışlarımı düzeltmeye çalışırken bana söylediği şey.

"Yanlışlıkla celladın ayağına bastı," demişti Eugenie. "İdam sehpasına giderken. Ama yine de adamdan af diledi. Şimdi, siz onun yerine ne yapardınız?"

"Taşaklarına tekmeyi bastım," diye cevap verdim hemen, ama o gece puding almadığıma bakılırsa umduğum cevabı alamadığımı tahmin ediyorum.

Puding, diye düşündüm koridor kapısına doğru kararlılıkla sürünürken. Bu Eugenie'nin tatlı için kullandığı genel bir ifadeydi, çünkü sanırım İngilizler pudingi gerçekten seviyorlardı. Bazen gerçekten kek, trifle ya da turta olsa da buna puding kursu derdi.

Turta. Beynim bu fikri coşkuyla benimsedi. Gerçekten biraz turta yiyebilirim. Nedense çok açtım, her ne kadar puding-

Biri beni yerden kaldırdı.

-Yakalayıcı eldiveni büyüklüğünde bir elden sarkmak da güzel olurdu, diye karar verdim.

"*Ne yaptın lan sen?*"

"Merhaba, Marco."

Birden odaklanma sorunu yaşamaya başladım. Baş korumamın büyük, yakışıklı yüzü mambo yapmaya devam ediyor, onu gözlerimle yakalamaya çalıştığım her seferinde ileri geri kayıyordu. *Odaklan, kay, odaklan, kay*, sanki gözbebeklerimden kaçıyor. Bu beni sersemletiyordu ve sanırım biraz tuhaf görünüyor olmalıydım çünkü beni sarstı.

Urp, diye tekrar düşündüm ve öğürmemeye çalıştım. "Büyücü Pritkin!" diye bağırdı.

"Ben de buradayım," dedi Mircea, sesi biraz kırılgan çıkıyordu. Belki de Marco çok uzun zaman önce onun vampiri olduğu içindi. Ama eski gladyatör, benim sarayımın Mircea'ninkinden daha fazla yardıma ihtiyacı olduğuna karar vererek ve boşanırken onu da yanıma aldığım için bana şaka yaptırarak benimle aynı tarafa geçmişti.

Bu doğru değildi elbette. Mircea ve ben hiçbir zaman insani anlamda evlenmediğimiz için boşanma da olmamıştı.

Vampirler diyarında böyle şeyler yoktu zaten. Ama olsaydı bile Marco paylaştırılmazdı. Bir eşya yerine bir insan olduğu için değil -vampirler hizmetkârlarını ve eşyalarını eşit görme eğilimindedirler- ama o da bir efendi olduğu için. Aslında ikinci dereceden, en güçlü kademelerden biri ve genellikle kendi mahkemeleri olan türden bir efendi.

Marco yıllar önce Mircea'nın hizmetinden ayrılabilirdi ama bunun onu köpeklerin yediği vampir dünyasından kurtarmayacağını, sadece yeni baş ağrılarına yol açacağını anlamamıştı. Bu yüzden, bir keresinde bana herkesin birilerine hizmet ettiğini ve Mircea'nın çoğundan daha iyi bir efendi olduğunu söyleyerek kalmıştı. Ama sonra, en azından güvenlik söz konusu olduğunda, kuralları kendisinin koyduğu farklı türde bir mahkemeye katılma şansı yakaladı.

Marco'nun iki metre beş santimlik cüssesiyle ortalıkta dolaşması ve genç inisiyelerimin neşeyle görmezden geldiği emirler vermesi ikimiz için de bir kazanç olmuştu. Cüssesine rağmen alttan alta yumuşak olduğunu biliyorlardı, en azından onlar söz konusu olduğunda. Yüzyıllar önce kendi kızını kaybetmiş olan Marco'nun şimdi düzinelerce kızı vardı ve onlar da büyük bir anne kazın peşinden koşan kaz yavruları gibi onun peşinden koşuyorlardı.

İki yüz elli kiloluk bir vampirin, tamamen açıldığında bir santim uzunluğundaki dişleri ve parlayan kehribar gözleriyle, küçük bir çocuk tırnaklarını dikkatle boyarken sessizce oturduğunu görmeden yaşamış sayılmazsınız.

Yakışıklı İtalyan yüz hatlarına özensizce sııttım ve kaşlarını çatıldığını gördüm. "Bunun için çok yaşıyım," diye mırıldandı Marco ve beni güldürdü. "Sarhoş musun?" diye sordu.

"Keşke."

Marco yakalayamadığım bir şeyler daha mırıldandı ve beni koluna benzeyen kaya yığınının altına sıkıştırdı.

Ama bu birilerini memnun etmedi.

Bir ses sertçe, "Hiçbiri değil," dedi. "Onu buraya ver."

Gürleyen ses yeni Eugenie'ye aitti, ancak teknik olarak unvanı mürebbiye değildi, çünkü yirmi dört yaşında bunlardan birine sahip olamazsınız. En azından resmi olarak. Ama Hilde bunu bilmiyor gibiydi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, şu anda mavi bir bornoza sarınmış olan raf gibi göğüsleri ve gümüş beyazı saçlarıyla gülbüz yaşlı kadın

kontrolden çıkmış sarayımı idare etmek gibi zor bir görevle baş başa bırakılmıştı. Bu görevler arasında yepyeni, büyük ölçüde cahil bir Pythia'ya çobanlık etmek, sayıları giderek artan inisiyelerim için eğitim programları geliştirmek ve bir şekilde Vegas'taki bir çatı katını savaş zamanı operasyon üssüne dönüştürmek de vardı. Diğer her şeyi olduğu gibi bunu da takdire şayan bir şekilde başarmıştı, bu yüzden bazen biraz sertleştiği için affedilebilirdi.

Ve kolumdan tutup beni Marco'dan uzaklaştırmaya çalıştığın için, o da beni hala pazusunun altında sıkıca tutarak kavgaya dalıyordu.

Söz konusu pazu bir bebeğin kafası kadar olduğu için hiçbir yere gitmiyordum. Bu kötü bir şeydi, çünkü çok yakında Hilde yaşlı kadın gücünden çok daha güçlü bir şey kullanıyor olacaktı. Ama bu kez öyle olmadı.

"Lanet o l s u n , seni yürüyen dağ!" Hilde tersledi. "Koy dedim. Onu. Yere yat!"

"Bir dakika içinde-"

"Bir dakikamız bile yok! Fazlanıyor!"

Bu yabancı kelime Marco'nun dikkatini çekmiş olmalı, çünkü bir saniye sonra kırım tekrar yere çarptı. Tekrar tekrar. Kekeleyerek yarım düzine tokat yedim, tıpkı bir video oyunu karakteri gibi ve kendimi de öyle hissettim. Çılgınlık sona ermeden ve haliya sırt üstü düşmeden önce.

Orada uzanmış, sanki zamanı ileri sarmışım gibi üstümdeki insanların yaklaşmasını izliyordum. Ve sonra aniden donup kaldım, hareketsizdim, tavşan/keçi gibi bir şey üzerimde havada bir kavisin yarısına kadar sıkışmıştı. Yolculuğumuzun tüm amacı o olmasına rağmen onu neredeyse unutmuştum ama görünüşe göre onu da başarıyla geri getirmiştım.

Ve bu konuda çok kızgındı.

Ya da belki de kim olduğunu göremesem de biri onu fırlattığı içindi. Artık başımı çeviremediğim, hatta gözlerimi kırpamadığım için pek bir şey göremiyordum. Sanki biri zamanı durdurmuş gibi hissediyordum ama burada olanın bu olduğunu düşünmüyordum. Başka bir Pythia tarafından atılmış olsa bile bir zaman durmasından kurtulabilirdim. Ama bu...

Bunu bilmiyordum.

Tavşan/keçi biraz daha kötü görünüyordu, ceketinin yırtılmış ve pantolonunun kanla kaplanmış olduğunu fark ettim. Kan ona aitmiş gibi görünmüyordu, çünkü hırıltılı küçük ağzındaki ciddi şekilde uzamış dişlerden daha koyu kırmızı damlıyordu. Ama altın rengi gözlerinde zıt bir ifade vardı ve kare gözbebekleri şaşkınlıkla benimkilere bakıyordu, sanki "ne halt olduğunu biliyor musun?" diye sorar gibiydi.

Ben de sessizce baktım.

Ne olduğunu bilmiyordum.

Zaman aniden normale döndü, tavşan/keçi havalanıp yere çarptı ve sonra ayağa fırlayıp panik içinde kapıya doğru koştu. Mircea ve Pritkin onun peşinden koşarken Pritkin bana tuhaf tuhaf bakacak kadar durakladı. "Sen-"

"Git," diye bağırdı Hilde, yanımda diz çökerek.

Pritkin'in yeşil gözleri bana bakmaya devam ediyordu, çünkü Hilde'den emir almazdı. Elbette benden de pek sık emir almazdı ama bu nadir istisnalardan biriydi. Hafifçe başımı salladım ve o da gitti.

"Ne oldu?" Marco diğer tarafımda diz çökerek sordu.

Ve bunu, gözlerimi kapatmak ya da başka tarafa bakmak istememe neden olan ama ikisini de yapmamın neredeyse imkânsız olduğu kekeleyici bir hareketle yapmaya devam etti. Lanet olsun! Neyim vardı benim böyle?

"Ph-ph-ph-ph-phasing," dedi Hilde ve sonra zaman yeniden normale döndü ve parmaklarını arkamdaki birine doğru şıklattı. "Benim çantam. Etajerimin köşesinde-"

"Biliyorum." Varisim Rhea'nın nefes nefese sesini ve ardından koşan ayak seslerini duydum. Odamdan çıkıp koridordan aşağı uçtu, ince bej halıda neredeyse hiç ses çıkarmadan. Sadece yer değiştirmiş olabilirdi ama Rhea bu işlerde biraz yeniydi.

Sempatı duyabilirim.

"Evet, seni ilk seferinde duydum," diyordu Marco. "Bana pek bir şey anlatmıyor."

"Geçiş sürecinde sıkışıp kaldı," dedi Hilde. "Vardiya tamamlanmadı ve aynı anda birçok kez meşgul olmasına neden oldu."

"Ve bu kötü mü?" Marco, cevabı zaten bildiğini belli eden bir ses tonuyla konuştu.

"Eğer onu dışarı çıkarmazsak, bu onu parçalara ayırabilir."

Evet, diye düşündüm, Hilde'nin endişeli kahverengi gözlerine bakarak. Kötü.

Eli benimkini parmaklarının rengini ağartacak kadar sıkıca kavıyordu. Her zamanki şansıyla ok yarası olan elim olduğu için dayanılmaz olmalıydı. Yine de hiçbir şey hissetmedim.

Gerçekten kötü, diye karar verdim, tam da beyazlar içinde bir grup yaşlı kadın tarafından kuşatılmadan önce. Onlar benim yardımcılarımı, ama daha çok Hilde'nin yardımcılarımı gibi hissediyordum, çünkü hepsi onun eski arkadaşlarıydı. Eski demek istiyorum.

Yüzün altında bir tane bile yoktu, çoğu neredeyse bunun iki katıydı ve çoğu birbirini benim hayatta olduğumdan daha uzun süredir tanıyordu. Sonuç olarak sık sık çeteleşmiş gibi hissediyordum, denediklerinden değil, ama Pythia'larını "rahatsız etmeden" önce birbirleriyle konuşmak gibi kötü bir alışkanlıkları vardı. Yani ben daha ne olup bittiğini anlamadan onlar çoktan savunmalarını hazırlamışlardı.

Ama onlara hadlerini bildirmek görüldüğünden daha zordu. Bir kere, gerçekten iyi niyetliydiler ve mahkemede bize çok yardımcı oldular. Onlar gelene kadar onlara ne kadar ihtiyacımız olduğunu fark etmemiştim ve her şey sihirli bir şekilde kendiliğinden çözülmüş gibiydi. Tami, benim oldukça yıpranmış büyük domom, son zamanlarda yüzünde bir gülümsemeyle dolaşıyordu ve küçük inisiyeller, hepimizi hizada tutmak için etrafta bir grup güçlü büyükanne varken fark edilir derecede daha iyi davrandılar.

Sert mizaçlı olduklarından değil. Bu işi Hilde'ye bırakmışlardı, o da gerektiğinde kötü adamı oynamaktan son derece mutlu görünüyordu. Şimdi olduğu gibi, diye düşündüm, elimi sıkarken ve bu kez canımı acıtacak kadar sertti.

"Ow-w-w-w-w-w-w-w-w-w-w-w—"

Bir spazm daha geldi ve düşüncelerimle birlikte oda da sarsıldı. Hilde'nin beni sabitlemeleri için yardımcılara bağırdığını belli belirsiz duydum ama başarılı olmuşlar gibi gelmedi. Birdenbire, elimi tutuşunu artık hiç hissedemedim, bırakmış gibi değil, sanki parmakları sisin içinde eriyip gitmiş gibiydi.

Ya da benimkinin.

Oda bulanıklaştı, sanki gözlerim de çözülüyordu ve artık hiçbir şey hissedemiyordum. Ne altımdaki halıyı, ne etrafımdaki havayı, ne de kalbimin deli gibi çarpmasından başka bir şeyi. Ama artık Hilde'yi değil, başka birini duyabiliyordum.

"İşte buradasın," dedi bir ses, görünüşe göre aynı anda her yönden geliyordu.

Gözlerimi kırptım ve artık loş ışıklı, mavi, kum ve krem renklerinin hakim olduğu yatak odamda değildim. Göz kamaştırıcı ışığın, uçuk mavi gökyüzünün ve üst üste yığılmış beyaz bulutların olduğu bir yerdeydim. Ama onları sadece gözlerimin köşelerinden belli belirsiz izlenimler olarak görebiliyordum.

Çünkü yukarı
bakmak... Çok zordu.

Sadece güneşin neşeli sarısını aşır bembeyaz parlamaya başlayan parlaklığından dolayı değil. Ama o kadar çok ve o kadar huşu uyandıran bir güç hissi yüzünden ona bakamıyor, hatta konuşamıyordum. Orada yüzükoyun, çaresiz ve korkudan aklımı kaçırmış bir şekilde yatmaktan başka bir şey yapamadım.

"Ah, sen de beni görüyorsun, değil mi?" diye mırıldandı ses. Bir erkeğe ait olabilirdi - yeterince derindi - ama aklımı karıştıran, aynı anda konuşan kimi erkek kimi kadın birçok sese dair bir ipucu vardı. Diğerleri sadece yankıydı, sözlerinin kenarında zar zor beliren titreşimlerdi ama kimin konuştuğundan emin olmam için yeterliydi.

"Kimin konuştuğunu biliyorsun, küçük Pythia," dedi ses, içime titreşimler göndererek. "Ama ne yapabileceğimi bilmiyorsun. Bunu bilmen ve boyundan büyük işlere kalkışmadan önce buluşmamız adil olur."

Her zaman boyumdan büyük işlere kalkışıyorum, diye düşündüm ve sesin kıkırdadığını duydum. Ve garip bir şekilde, kelimelerle aynı güçte vücudumu ürpertse bile hoş bir sestti. Korkuyla titremek istememe neden oldu ama yine de sahibinin onayına aç, dayak yemiş bir köpek gibi başımı da kaldırdım.

Kahkahalar tekrar gelmeden önce bile bu beni kendime karşı öfkeliendirdi.

"Evet, görüyorsun. Bu iyi bir şey. Seninkinden daha büyük ruhlar boyun eğdi
ve huzur buldum."

Ve bu sefer, kelimelerle birlikte güçten daha fazlası geldi. Bir an için, şimdiye kadar bildiğim en harika duyguyla dolup taşım; sanki sıcak kollar beni sarıyor, sanki dünyanın kendisi beni kucaklıyordu. Özlemini duyduğum her şeydi: ev, aile, sevgi, neşe ve evet, huzur. Saf, bitmek bilmeyen bir sel, kemiklerimi rahatlamayla sıvı hale getiriyordu.

Son altı aydır ne kadar büyük bir yük taşıdığımı fark etmemiştim. Bu korkunç savaş başladığından beri her şeyin ne kadar ağır olduğunu bilmiyordum ya da çatlamaya ne kadar yaklaştığımı görmemişim. Ama artık bu yükü taşımak zorunda olmadığım için her şey yüzüme çarpıyordu: yeterince iyi olamayacağıma dair umutsuz korku; kaybedilen arkadaşların acısı; daha fazla insanın, belki de hepsinin, bana güvenen, inanmaya cesaret eden herkesin ölümüne neden olacağıma dair içimi kemiren şüphe...

Kendime inanmadığım zamanlar.

Beni geceleri uykusuz bırakan dehşet ve gündüzleri ayaklarımı gölgeleyen korku buydu. Zafer üstüne zafer kazanmıştık ama kimse bu savaşların çoğunun ne kadar yakın olduğunu benim kadar iyi bilmiyordu. Küçük bir değişiklik, küçücük bir değişiklik, her şey tersine dönebilirdi. Peki farkı yaratan neydi?

Ben yetişemedim. Zamanımın çoğunu yetişmek için koşarak geçirdim - hiç almadığım tüm eğitimleri, anlamadığım tüm politikaları, normal bir Pythia'nın yetişeceği ama kenar mahalleden koparılmış birine o kadar kolay gelmeyen her şeyi. Bu bir ateşle imtihandı ve zamanımın çoğunu yanmamaya çalışarak geçirdim. Peki ya o zaferler?

Onlar etrafımdaki insanlara aitti ve çok şanslı, son dakika, Hail Mary pasları bir şekilde in-zone'a ulaşmıştı. Bir *barda Tarot* okuyan bir sekreterdim; burada olmaya, bunu yapmaya, insanları kıyamete götürmeye ve doğaüstü topluluğu uçurumdan aşağı atmaya hakkım yoktu. Ben bir aptaldım.

Hayır! Aylardır mücadele ettiğim ve sonunda geride bıraktığımı düşündüğüm tüm şüphelerim, korkularım ve yetersizliklerim su gibi geri gelirken haykırdım. Hayır, her şeyi tek başıma yapmamıştım, yakınından bile geçmemiştim. Günü kurtarmak için ortaya çıkan bir tür süper kahraman değildim. Ama yardım etmişim. Ve bu düşünceler bir yalandı, çünkü *biliyordum* ki-

"Evet, cesurca savaştın," dedi ses. "Çok zayıfsın, çok küçüksün, çok *insansın*. Bu kadar ilerlediğini görmek beni şaşırttı. Ama kazanamayacağını biliyor olmalıydın. Tek başına değil-"

"Yalnız değilim!" Bağımız aracılığıyla Mircea ve Pritkin'e ulaşmaya çalıştım. Bizi birbirimize bağlayan büyü'nün adı Aşık Düğümü'ydü ve güçlü bir efsundu. Onların gözünden görmemi ve güçlerini kendi gücüm gibi kullanmamı sağlıyordu. Ama şu anda onları hissedemiyordum bile.

Hiçbir şey
hissedemiyordum.
Korku dışında.

Bir saniye önceki sıcak parıltı geldiği gibi aniden gitmiş, yerini sert bir soğuğa bırakmıştı. Tıpkı tekrar gelen ses gibi. Önceki cazibesini kaybetmişti ve şimdi buz gibi sıcaktı.

"Diğerleri direndi ve sadece sürgünü, acıyı ve kaybı bildi," diyordu. "Sizin de aynı hatayı yapmanızı istemem."

Kelimelerle birlikte dünya değişti ve bana madalyonun diğer yüzünü gösterdi. Soğuk bir rüzgâr göz alabildiğine uzanan çıplak, ıssız şehirleri süpürüyordu. Gördüğüm, rüzgârdan başka hiçbir şeyin hareket etmediği, çölleşmiş bir dünyaydı. Acımasız güneşin beyazlattığı, artık iskeletten başka bir şey olmayan cesetlerin üzerindeki çürümeye yüz tutmuş giysileri karıştırıyordu.

Bunu ben yapmıştım, diye düşündü daha panik olan yanımda, dehşet içinde etrafıma bakarken. Bunu ben yapmıştım. Aptalın tekiydim ve bitiremeyeceğim bir şeye asla başlamamalıydım-

"Çok geç değil," diye fısıldadı ses. "Bir seçim var, Pythia. Sadece senin verebileceğin bir karar. Tövbe edenler için bağışlanmak hâlâ mümkün. Ama inatçı, inatçı ve gururlu olanlar için sadece ölüm var, sadece senin için değil. Dünyanla kumar oynayacak mısın? *Oynayacak mısın?*"

Rüzgâr da aynı soruyu soruyor gibiydi, uğultulu, akıldan çıkmayan bir çılgınlıkla, ıssız şehirlerden fırlayan milyonlarca hayaletin sesleri gibi, kumların üzerinde çılgık atarak bana doğru geliyordu. Kendi kendime çılgık attım ve kollarımı başımın üzerine koyarak eğildim, ama yine de geldiler, dönen, sıçrayan kumlarla birleştiler. Gözleri karanlık çukurlarla dolu gölgeler, uzun, açık ağızlar ve geçerken beni hırpalayan bedenler, bilmediğim ve bilmeme de gerek olmayan binlerce dilde bir şeyler bağıyorlardı.

Ne dediklerini biliyordum, ne yaptığımı biliyordum. Ama ne zaman açıklamaya, özür dilemeye, yalvarmaya çalışsam, ortaya çıkan tek şey daha fazla çığlıktı. Ta ki onlar bile boğazımdan aşağı, gözlerime ve kulaklarıma akan bir kum nehri tarafından kesilene kadar, sanki beni canlı canlı gömeceklermiş gibi, tüm o intikamcı gölgeler. Sanki artık hiçbir şey kalmayana kadar beni de kendileriyle birlikte aşağı çekeceklerdi. Dünya yok, zaman yok, acı yok, sadece umutsuz feryatlar.

Ve sonsuz karanlık çünkü başarısız olmuşum.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Işık gözlerime vurdu ve gözlerimi kırıştırmama neden oldu. Neler olup bittiğini merak ediyordum çünkü odamdaki perdeler genellikle vampirlere uyum sağlamak için çekiliydi. Birlikte yaşadıklarım güne dayanacak kadar güçlüydü ama doğrudan güneş ışığı başlarını ağrıtıyordu. Bulutlardaki o an gibi-

Benim için vardı.

Aniden doğruldum ve üzerime örtülen örtünün yere kaymasına neden oldum. Odamla uyumlu mavi örtülerden biri değildi, çünkü burası benim odam değildi. Eski, kanatlı pencereden içeri giren güneş, yere düşmüş ördeği, yıpranmış ahşap zeminin tahtalarını ve mavi beyaz ibriği sabah ışığına benzeyen bir ışıktaki neşeyle parıldayan bir lavaboyu soyuyordu. Odanın geri kalanı vurgulanan alanlarla eşleşiyordu: eski moda bir gardırop; aynı derecede eski moda, sayvanlı bir yatak; tuhaf görünümlü bakır bir küvet. Ve duvarda soluk bir lale resmi, bir zamanlar canlı olan tonları şimdi solmuş bir leylak rengi.

Bir süre onlara baktım, sonra yavaşça arkamdaki büyük desteğe yaslandım. Edward dönemi Londra'sında, beni gizlice eğiten Gertie adlı eski bir Pythia'nın sarayındaydım. Gizlice çünkü Pythia'ların buluşmaması gerekiyordu, biri kendi dönemiyle ilgili bir şeyi ağzından kaçırır ve böylece zamanı mahvederse diye. Ve eğitim çünkü buna çok ihtiyacım vardı ve bir Pythia'yı gerçekten eğitebilecek tek kişi başka bir Pythia'dır.

Bilmediğim şey burada ne yaptığımı ve bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Yine de bir süre olduğum yerde kaldım, battaniyeye sarıldım ve kalbimin atışını dinledim. Geçtiğimiz altı ay boyunca korkmama konusunda epey pratik yapmıştım, öyle ki bu konuda daha iyi olacağımı düşünebilirdiniz. Yanılırdınız.

Ya da belki de çıldırmak burada uygun tepkiydi. Benim için bile bir tanrıyla ya da tanrı olduğunu düşünen bir varlıkla konuşmak her gün mümkün olmuyordu. Ve kanıtların üstünlüğü onun tarafındaydı.

Doğaüstü topluluk, modern zihinsel ortamda bile kendilerine yer bulabilecek kadar unutulmaz olan efsane yaratıklara karşı savaş halindeydi: Apollo, parlayan, büyüleyici güneş tanrısı; Ares, savaşın acımasız, ezici kişileştirilmesi; Artemis, parlak avcı, jüri hala hangi tarafta olduğunu bilmese de. Ve şimdi... ne? Zeus mu?

Gerçekten de az önce İskandinav takma adını kullanacak olursam, Yüce-Baba ile mi konuşmuştum? Tanrılar yüzlerce farklı isimle bilinirlerdi, ama dünyanın neresinde olursa olsun, anıları devam etse de arketipleri aynıydı. Zeus/Odin her zaman olması gerekenden fazlasını bilen ve savaşlarında kendisi için başkalarını kullanan kurnaz bir ihtiyardı. Bunu biliyordum çünkü mitolojimi tazeliyordum, çünkü artık çocuk kitaplarındaki hikayelerden ziyade insanlığa yönelik varoluşsal bir tehdit söz konusuydu.

Hoşuma gitmemişti.

Ezoterik bilgilerin tozlu kitaplarını karıştırmak Pritkin'in işiydi, benim değil. Odasında eşit sayıda silah ve kitap bulunan bir adamla çıkıyor olmak hâlâ tuhaf geliyordu. Ama Pritkin bilginin de bir silah olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti ve şu anda elimizdeki en iyi silah buydu.

Yine de yeterli değildi.

Zeus'un kendisiyle yüzleşmek konusunda endişelenmeme gerek olmadığı söylenmişti -*söz verilmişti*-. Onun vekili, hafif feylerin kralı ve muhtemelen az önce kalesini soyduğumuz Aeslinn'in gerçek hedefimiz olduğu konusunda bana güvence verilmişti. O Zeus'u seven bir silahşördü, tam da Yüce Baba'nın kirli işlerini yaptırmak için kullandığı türden bir kurbandı.

Ve Aeslinn çok çalışıyordu. Tanrıları, yani başka bir evrenden gelen kadim yaratıkları geri getirmeye çalışıyordu çünkü bir zamanlar Faerie'yi yönetmişler ve ailesini diğerlerinden üstün tutmuşlardı. Zeus da onu bu işle baş başa bıraktığı için mutlu görünüyordu.

Aeslinn, bana söylenene göre, Zeus'un bir zamanlar üç güçlü tanrıçadan hangisini seçme görevini verdiği Truva prensi Paris gibiydi.

en güzeliydi. Rivayete göre uyumsuzluk tanrıçası Eris, davet edilmediği bir düğün partisine altın bir elma atmış ve üzerinde "en güzele" yazıyormuş. Üç tanrıça hemen ona uzanmış: Afrodit, aşk tanrıçası; Hera, tanrıların güçlü ve intikamcı kraliçesi; ve Athena, savaş ve strateji tanrıçası. Ve elbette, kimin daha çok hak ettiği konusunda bir tartışma patlak vermişti.

Üçü de hesaplaşmak için Zeus'a başvurmuştu.

Aptal olmayan Zeus, güzelliğin hakemi olmak için yeterince yakışıklı olmadığını belirtmiş ve bu yüzden ünlü bir yakışıklı prens olan Paris'i seçmiştir. Tanrıçaların her biri daha sonra Paris'e rüşvet vermeye çalışmış, Afrodit ona dünyanın en güzel kadını olan Helen'i gelini olarak vaat etmiştir. Paris onun teklifini kabul etmiş ve zaten Sparta kralıyla evli olan Helen'le kaçarak Truva Savaşı'na neden olmuştur.

Paris ölmüştü ve bazı rivayetlere göre, kocası çatışmada ölen intikamcı bir dul tarafından asılan Helen de öyle. Ama Zeus? Potansiyel bir sorunu ustalıkla atlatmış ve paçayı kurtarmıştı.

Aynı numarayı Aeslinn üzerinde de denemesi gerekiyordu. Fey kralının ve halkının tanrıların dönüşü uğruna ölmesine izin verecekti. Eğer başarılı olursa, belki de ona bir kemik atar ve Zeus ile panteonun geri kalanı asıl hedefleri olan Dünya'ya, ötesindeki cehennem bölgelerine açılan kapı olduğu için, süpürülürken Faerie'yi yönetmesine izin verirdi. Orada, yüzyılların biriktirdiği güçle dolu şişman iblis lordlarıyla ziyafet çekebilir, feyler ve hayatta kalan insanlar da onlara hizmet etmek için köle gibi çalışabilirdi.

Peki ya Aeslinn başarısız olursa? Zeus Paris için gözyaşı dökmemişti ve muhtemelen yine dökmeyecekti. Dışarıda her zaman güce aç başka kurbanlar vardı. Bilmem gerekirdi; ben de onlardan birkaçıyla savaşmıştım.

Sorun da buydu: Bizim tarafın, tanrıların onlara sunduğu güç kırıntıları için Dünya'yı satmaya hazır çok fazla düşmanı vardı. Ve biz her seferinde kazanmak zorundayken, onlar sadece bir kez doğru yapmak zorundaydılar. Bir kez ve Artemis'in binlerce yıl önce Dünya'yı Zeus ve ilahi dostlarından korumak için onları bu alemden kovduktan sonra oluşturduğu bariyeri aştılar. Bu hamlenin fedakârca olup olmadığı, sihir topluluğunun

inanmak mı, yoksa bu zengin bal küpünü kendine saklamak için bir teklif mi olduğu açık bir soruydu.

Söz konusu olmayan şey, artık yardım etmek için etrafta olmadığı, kuşatılmış bir dünya olduğumuz ve onun yerine Zeus'la savaşılamayacağımı!

Ama bu, insanların benden yapmamı bekledikleri şeye giderek daha çok benziyordu. Çünkü büyük Artemis, ünlü bakire tanrıça, diğer tanrılarla mücadelede kendini fazla zorlamış ve sonunda yok olmuş olabilirdi ama arkasında yarı insan tek bir çocuk bırakmıştı. Tanrıların her yere saçtığı ve çoğunun sonu kötü biten çocuklardan biri daha.

Bunu neden yaptığını bilmiyordum. Belki de bir anlık bir hataydı, bir ölümlüyle yaşanan ve kontrolden çıkan küçük bir cinsel şifa. Belki de kasıtlıydı, hayatının son birkaç yılında tutunacak birini istemesinin sonucuydu, çünkü tanrıların nasıl yapacaklarını bilmedikleri tek şey ölmektir. Ya da belki de başladığı işi benim bitireceğimi umuyordu. Onunla ilgili pek çok şey gibi, kim bilebilirdi ki?

Bildiğim tek şey, diğer yarı-tanrıların sahip olduğu fiyakalı armağanlar göz önüne alındığında, tamamen haksız bir dereceye kadar, işlerin ilahi yönünden çok insani yönünü benimsediğimdi. Truva Savaşı'nda zafer kazanmak için yola çıkan Aşil gibi parlak bir savaşçı değildim. Herakles gibi kendini ilahi babasına kanıtlamaya ve tanrıların saflarına katılmaya kararlı doğaüstü güçlü bir adam değildim. Perseus gibi gorgonlarla ve diğer çeşitli dehşetlerle savaşan ünlü bir canavar katili değildim. Ben sadece Cassie'ydim, beceriksiz, ara sıra geleceği gören, çoğunlukla hiçbir şeyden haberi olmayan bir hiçtim ve bunu yapamazdım!

Bunu yapmak zorunda olmamalıyım!

Ani bir öfke patlaması korkuyu bastırdı ve battaniyeyi atıp yataktan sendeleyerek kalkmama neden oldu. Sonra tekrar tökezledim çünkü başım fena halde dönüyordu. Gertie'nin yatağının direğine tutundum ve oda etrafımda şiddetle dönerken ona tutundum. Kızgınlıkla odaya, kahverengi, leylak rengi ve parlak, sarı güneş ışığına baktım ve ilk kez annemin burada olmasını diledim, böylece ona bağırabilirdim.

Ama onun yerine başka biri bağırdı.

"Defol! Defolun! Çürümüş canavarlar!"

Dışarıdaki caddeden geliyordu, ben de sarhoş bir halde sendeleyerek pencereye gittim ve kanadı açtım. Ve aşağıdaki sokakta, taze beyaz önlüğü ve yumuşak şapkasıyla yakındaki bir parka giden yerel pastacıyı keşfettim. Moralim hemen düzeldi.

Viktorya dönemini dolduran, çoğu yaşlı ya da hastalıklı olan istenmeyen et parçalarından tutun da... el altında bulunan her türlü başıboş ete kadar her şeyi satabilen o son derece şüpheli sokak satıcılarından biri değildi. Hayır, bu adamın birkaç sokak ötede, birkaç kez yemek yediğim saygın bir dükkanı vardı. Fazlalıklarını da Cumartesi kalabalığına satmak için yerel parka götürüp biraz daha fazla para kazanıyordu.

Ne yazık ki bugün başka bir girişimciyle aynı zamanda ortaya çıkmıştı: mahallenin kedi eti satıcısı.

Göründüğü kadar kötü değildi. Mavi önlüklü ve eski püskü soba borulu adam aslında hiç kedi kesmiyordu, en azından itiraf ettiği kadarıyla. Kedi ve köpek eti de satıyordu. Bu et, her yıl şehirde ölen binlerce araba atından elde edilen at etiydi ve insan tüketimi için yeniden satılamaması için safralı bir yeşile ya da hastalıklı bir maviye boyanmıştı. Henüz kimsenin icat etmediği ticari olarak üretilen evcil hayvan mamalarının yerine geçiyordu.

Ve kedicikler bunu biliyordu.

Basıboş ve telaşlı yaşlı kadın salonlarından kaçanlardan oluşan gezici çeteler sokaklarda devriye gezmek ve kedi eti satan adamın gelmesini beklemek için bir araya geldi. Sonra da seyyar satıcı şapkasıyla onlara vururken şu anda yapmaya çalıştıkları şeyi yaptılar. Bunun bir faydası olmamış gibi görünüyordu ve turtacının bağırışları da işe yaramadı; büyük, başıboş bir köpek arbedeye dalıp bir turtayı çaldı ve turtayla birlikte sokağın aşağısına doğru koşmaya başladı.

Eğlenceli olsa da gösteriyi izlemeyi bıraktım ve cüzdanımı aramaya başladım. Antrenmanlarımızdan biri bizi dışarı çıkardığında yanımda biraz yerel para olsun diye Gertie'nin hediyesiydi. Onu gardırobun üst rafında, dibinde hâlâ birkaç bozuk parayla birlikte buldum.

Sayı!

Birisi yırtık pırtık pembe ipek elbisemi çıkarmış ve bana ince, güvercin grisi bir sabahlık giydirmişti. Onu boğazıma kadar çektim ve tekrar pencereye doğru koştum. Pencerenin üstündeki aynada kendimi gördüm.

Yolda lavaboya gittim ve hiç hoş değildi. Saçlarım her yerdeydi ve yanaklarım hariç yüzüm ölümcül derecede solgundu. Uykudan pembeleşmişlerdi ve dünden kalma makyajım bulaşmıştı ya da ne zaman balo için giyindiysem bir türlü gidememiştim.

Ama artık bunu düzeltme şansım yoktu. Kafamı camdan dışarı uzattığımda, kedi maması satıcısının bacaklarının taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde yolda koştuğunu, el arabasına benzeyen aracının ilerideki kaldırım taşlarına *çarptığını, çarptığını, çarptığını* gördüm. Şişman kedigillerden ve sert görünümlü sokak köpeklerinden oluşan çetenin çoğu peşindeydi ve turtacıya kovalaması için sadece birkaç beleşçi kalmıştı. Bu da pek iyi gitmiyordu.

"Defol git, seni uyuz köpek. Ve sakın geri gelme!"

Hitap ettiği köpek, daha önce bir turtayı kapmış olan köpekle aynıydı ve bir başkasını denemeye hazır görünüyordu. Ancak kedi eti satan adam kaçmak için acele ederken mallarından bazılarını düşürmüştü ve turtacı büyük parçalardan birkaçını köpeğe doğru fırlattı. Köpek onları havada ustalıkla yakaladı ve adamı yarım yamalak bir sırtış ve kütük gibi kuyruğunu sallayarak ödüllendirdi. Sonra da kendini beğenmiş bir ifadeyle ve son ödülünü çiğneyerek oradan uzaklaştı.

Bir ödülüm yoktu ama bir tane istiyordum. Ama önce izin almam gerekiyordu. "Turta?" Gücüme umutla sordum.

Pythian gücü, bir zamanlar inandığım gibi, sadece bir tür doğaüstü pil değildi. Kendine ait bir bilinci vardı, Apollo'nun Delphi'deki rahibelerine vermek için enerjisinin bir kısmını kesmesinden sonraki yüzyıllarda geliştirdiği bir bilinç, orijinal Pythian Mahkemesi. Bunun bizi hizada tutmaya yardımcı olacağını düşünmüş olabilir, ancak gücün farklı fikirleri vardı. Görevlerini ciddiye almış ve en az bizim kadar zaman çizgisinin koruyucusu haline gelmişti.

Bu simbiyotik bir ilişkiydi; Pythias bizim basiretimiz aracılığıyla onun gözleri ve kulakları olarak hizmet ederken, o da bizim gücümüzün kaynağı olarak hizmet ediyordu. Zaman çizgisinde nerede sorun varsa bizi oraya gönderdi ve biz de onları düzeltmek için elimizden geleni yaptık. Ve bu süreçte batırdığımız her şeyi telafi etti.

Ya da en azından denedi.

Ancak düzeltemeyeceği şeyler de vardı ve bunların neler olabileceğini asla bilemezsiniz. Ölmekte olan bir adam, bu durumdan daha az sorunlu olabilirdi.

pasta almak gibi önemsiz görünen bir şeyden daha önemlidir. Bu yüzden, fırsat bulduğumda, ayağımı sokmadan önce sormayı öğrenmişim. Ve güç konuşmasa da, ciddi bir hata yapmak üzere olup olmadığımı bana bildirmenin yolları vardı.

Ama görünüşe göre kahvaltı almamı umursamıyordu, bu yüzden turtacının dikkatini çekmek için çantamı salladım ve gözlerini pencereme diktiğini gördüm.

Az önce yerine taktığı düz kasketini çıkararak büyük bir hareket yaptı ve bir selam çizdi. "Hizmetçinizi dışarı gönderin hanımefendi, ben de onu Londra'nın en iyi turtalarıyla geri göndereyim!"

"Ne tür turtalar?" Nefes nefese sordum, midem gurulduyordu.

"Neden, ne tür isterseniz. Kıyma ve sos; yılan balığı; yılan balığı likörlü sığır eti - gerçekten kaburgalarınıza yapışacaklar; biftek ve böbrek; eski güzel tavuk; jambon ve pırasa-"

"Hepsinden birer tane, yılan balığı hariç," dedim, ağzım sulanırken konuşmaya çalışarak. "Haklısınız bayan. Sadece kızınızı gönderin-"

"Buradan yapamaz mıyız?"

Muhtemelen ikinci katta olduğum ve kaldırım nedeniyle ev ile sokak arasında önemli bir boşluk olduğu ve ardından sokak seviyesinin altındaki hizmetçi girişine inen merdivenler olduğu için durakladı.

Ama ona hayır deme şansı vermedim. İçinde gereğinden fazla para olmasına rağmen çantayı ona fırlattım ve yüzünün değiştiğini gördüm. Adam turta satmak istiyordu. Bu mükemmeldi, çünkü ben de biraz yemek istiyordum! Açlıktan ölüyordum; artık her zaman açlıktan ölüyordum ve bu bir ya da iki öğünü kaçırmadığım zamanlar oluyordu. Midem homurdanıyordu, hem de adamın fark etmemesine şaşıracağım kadar yüksek sesle.

"Onları mutfak hizmetçinize götüreceğim," diye teklif etti ve hizmetçilerin girişine doğru ilerledi.

"Hayır! Hayır, yani buna gerek yok."

Şaşkın bakışları geri döndü. "Peki, onları sana nasıl getireceğim?"

"Onları fırlatıp atamaz mısınız?"

"Atmak mı?" Sesi beni tam olarak duyduğundan emin değilmiş gibi geliyordu.

Ki bu adil bir şeydi, çünkü bu çılgıncaydı. Ama Gertie'nin bir mutfağı olmasına rağmen, neden burada olduğumu ya da yemek yememe izin verilmeden önce ne kadar kutsanacağımı bilmiyordum. Aklımı kaçırmak şöyle dursun, hiçbir uyarı olmadan ortaya çıkmamam gerekiyordu. Kahvaltıyı görmem saatler sürebilirdi.

"Evet, at onları!" Ben çağırdım. "Her seferinde bir tane. Ben yakalarım."

Pastacı bana baktı, elindeki çantaya baktı ve esnafın omuz silkme hareketini yaptı. Müşterinin deli olduğunu söyleyen bir omuz silkme, ama ne umurundaydı ki? Parasını alıyordu.

"Düşürürseniz geri almak yok," diye uyardı.

Ona birkaç düzine turtaya, belki de tüm arabaya yetecek kadar verdiğimi söylemeye başladım. Ama söylemedim. Dikkatli olmasını istedim. Gertie'ye evinin yan tarafının neden turtalarla kaplı olduğunu açıklamak zorunda kalmak istemiyordum.

"Onları düşürmeyeceğim," diye söz verdim ve dikkatle bir turtaya seçmesini, bir parça bez parçasına sarmasını ve pencereye fırlatmasını izledim.

Yakalamaya çalışırken neredeyse düşüyordum, çünkü birisi yaralı elime bandaj sarmıştı ve bu beni her zamankinden daha da sakar yaptı. Başımı kaldırdığımda yüzünde beliren ifadeye bakılırsa ona göz kırptığımdan oldukça eminim ama turtam vardı! Onu lavaboya koydum, bornozumu düzelttim ve işte bir tane daha geldi.

Ve bir tane daha ve bir tane daha ve Tanrım, *ziyafet* çekecektim. Cennet gibi kokuyorlardı ve çok da kötü görünmüyorlardı. Belki bir tane de yılanbalığı almalıydım, diye düşündüm, tam kapı çalınmadan önce.

Kafamı kaldırdım, panikledim ve hemen zulamın üzerine bir havlu attım. Tam zamanında, çünkü kapı açıldı ve o orada duruyordu: Agnes, Gertie'nin veliahtı ve bu çılgın işte benim selefim. Bu da uzun, beyaz elbiseli, aldatıcı derecede ağırbaşlı görünümlü bir esmer anlamına geliyordu.

Benim yanımda her zaman kötü bir koku almış gibi görünürdü ve bugün de bir istisna değildi.

Bugün gerçekten kokladı ve sonra kaşlarını çattı. "Bu da ne?"

"Ne nedir?"

"O koku. O iğrenç yağlı koku." Bana baktı. "Bu sen misin?" "Hayır! Peki ne istiyorsun?"

"Neyin peşinde olduğunu bilmek için."

"Hiçbir şey-"

"Yalancı. Her zaman bir şeylerin peşindesin."

"Seni hayal kırıklığına uğratmamaya çalışacağım," dedim kuru bir sesle. "Ama gördüğünüz gibi daha yeni kalktım, sakıncası yoksa-"

"Seni aşağıdan çağırıyorlar," dedi ekşiyerek. "Bir kez olsun uygun giyinmeye çalış."

"Ben her zaman uygun giyinirim," diye öfkeyle söze başladım ve sonra kestim. Çünkü Agnes odanın öbür ucuna geçmiş, lavaboya odaklanmış ve havluya uzanıyordu.

"Orada ne var?"

"Hiçbir şey!" Dedim ve onu durdurmak için hareket ettim. Ama onu durduramadım.

Turtacı yaptı.

Sanırım benim pencerede yeniden belirmemi beklemekten yorulmuştu, çünkü satın aldıklarımın bir diğeri bir saniye sonra açık alandan fırladı ve Agnes'i böğründen vurdu. Yere düştü, sanırım her şeyden çok şaşkınlıktan. Ve sonra tekrar ayağa fırladı, çünkü reflekslerinde hiçbir sorun yoktu. Öte yandan, kafası şimdi kabukla kaplıydı ve ne gibi görünüyordu-

"Ben yılanbalığı sipariş etmedim!" Pencereden dışarı bağırdım, ancak eğilmek zorunda kaldım çünkü başka bir yağlı paket geliyordu.

Agnes arkamdan "Bu da ne-" dedi ve tekrar, bu sefer tam suratına çakılınca sözünü kesti.

"Babam her zaman bir düzine fırıncıya ver derdi," diye seslendi pastacı. "Böylece düzgün bir iş yaptığınızı anlarlar."

"Bir düzine mi?" Dedim ve Agnes'e bakmaktan vazgeçip arkamı döndüm, ancak kendi kendime çivilendim.

Kahretsin; ikisinden de birer tane söylemiştim.

"Bu da ne böyle?" Agnes bana ters ters bakarak sordu.

Yutkundum ve dudaklarımı yaladım. "Elma mı?"

Bir tavuk turtasının yarısını yüzüme çarptı, gerçekten ezdi ve sonra misilleme yapamadan gitti.

İstediğimden değil.

Yiyecek turtam

vardı.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Bir süre sonra koridora çıktım, yeni temizlenmişim ve üzerimde gardıropta asılı olan tek şey olan Edward döneminden kalma berbat bir elbise vardı. Beyaz dantelli, yüksek yakalı, beli çok küçük bir işkence aletiydi, özellikle de şimdi. Ayrıca cehennem gibi kaşındırıyordu.

Muhtemelen Gertie tarafından etrafına birkaç düzine bandaj sarılmış olan yaralı elimle içeri girmek zor olmuştu. Beni ilk kez iyileştirmiyordu. Pythian eğitimi biraz... yoğun olma eğilimindeydi.

İşte böyle, diye düşündüm, yakınlarda bir yerde gerçekleşen bir düellonun kusursuz seslerini tanıyarak.

Neresi olduğunu söylemek zordu, çünkü yatak odamın dışındaki koridor uzun, klostrofobik bir puro kutusuydu, ahşap panelli ve süssüzdü, her iki uçtaki merdivenlerin yakınında, bazı yavan silüetlerin yeri süslemeye çalıştığı yerler dışında. Seslerin geldiği anlaşılan ve aşağıda daha büyük bir puro kutusunun bulunduğu bir sahanlığa açılan arka merdivenlere yöneldim. Ön taraftaki mermer fuaye ve büyük kabul salonlarının aksine, sarayın bu kısmı dışarıdan gelenler tarafından nadiren görülürdü. Ama burası da kendi çapında etkileyiciydi; bir kısmını kaplayan muhteşem eski bir İran halısı dışında her yer pırıl pırıl parkeydi.

Sahanlığa ulaştığımda sesler devam etti, ama bunlar bir meç dövüşünün hızlı ateş eden *çıt çıt çıtları* ya da geniş kılıç türünün metalin metale çarpması değildi. Gümbürtüler vardı, evet, bir bedenin yere çarpması gibi. Ama bunları garip çığlıklar izliyordu, ahhh... ahhh'lar, insanlar yer değiştirirken kesiliyor ve sonra başka bir yerde yeniden ortaya çıktıklarında tamamlanıyordu.

Bir Pythian düellosunun sesiydi, bu o kadar da kötü olmazdı, çünkü yardımcıları her zaman düello yaparlardı, güçlerini birbirlerini dövmek için kullanarak öğrenirlerdi.

Ama bu sefer biri benimdi.

"Rhea!" Sahanlıkta onu görür görmez, "Rhea!" dedim.

Başını kaldırdı, yine uzun, beyaz bir elbise giymiş siyah saçlı bir kızdı. Ancak, her zamanki gibi seksi olmak yerine, bahçede nakış işleyen bir kadını gösteren Viktorya dönemine ait "Tatlı Kibarlık" adlı bir tabloyu süslüyor olmalıydı. Ya da belki de değil, diye düzelttim, yarıya kadar inmiş saçlarını ve kızarmış omzunu gösteren elbisesinin yırtığını görünce.

Ama gözleri parlıyordu ve beni gördüğünde yüzünde rahatlatma ve mutluluk karışımı bir ifade belirmişti. Ta ki antrenin karşısındaki vahşi saçlı sürtük ayağa fırlayıp bir büyü yapana kadar. Ve Rhea sanki taşa dönüşmüş gibi dondu kaldı.

"Lanet olsun!" Dedim.

Söz konusu sürtük Agnes kıkırdadı ve başını kaldırdı. Görünüşe göre tüm turtayı yıkamıştı, ancak vücudunda birkaç şüpheli kahverengi leke gördüğümü sandım. Bu yüzden mi yardımcımı dövüyordu?

"Rhea'ya ne yapıyorsun?" Talep ettim.

"Ne istediye onu." Sırıttı. "Söylediğim bir şeye itiraz etti."

Evet, muhtemelen benim hakkımda. Agnes benim bir felaket olduğuma karar vermişti ve bunu söylemekte bir sakınca görmüyordu. Onu çoğunlukla görmezden geldiğim için bu sorun olmazdı. Ama Rhea beni şiddetle koruyordu ve özellikle Agnes söz konusu olduğunda sigortaları atıyordu.

"Şimdiye kadar dikkatini dağıtacak şeylerden kaçınmayı öğrenmiş olmalıydı," diye devam etti kaltak.

"Sen de öyle yapmalısın," dedim çünkü Rhea'nın değnek tutan eli az önce seğirmişti.

Agnes'in gözleri rakibine döndü ama yeterince hızlı değildi. Bir enerji şimşegi ona çarparak geriye doğru sendelemesine neden oldu ve Rhea zaman büyüsünden kurtulup onu takip etti. Yüzü asık ve kararlıydı, saçları omuzlarına dökülürken şişman topuz hayaletten vazgeçip enerjiyle çatırdamaya başladı. Gevşek, Agnes'inkine çok benziyordu.

Yeterince adil; kızlar genellikle annelerini tercih eder.

Şimdiye kadar tanıdığım kurallara en bağılı kişi olan Agnes'in bir gün bir kızı olacağına inanmakta hâlâ biraz zorlanıyordum. Sonra da doğaüstü topluluktan saklayacağı bir kızı... Çünkü Pythias'ın dünyanın önde gelen büyü otoritesi Gümüş Çember'in başkanıyla yatay mambo yapmaması gerekiyordu. Ya da başka biriyle, bu konuda.

Pythias'ın sevgilisi yoktu, ya da hikaye böyle devam ediyordu, çünkü bu onların tarafsızlığını tehlikeye atabilirdi. Doğaüstü dünyanın hakeminin tarafsız olması, bir grubu diğerine tercih etmemesi gerekiyordu, buna sevgilisi kimden olursa olsun dahildi. Bu yüzden Pritkin ve ben intikamcı bir babadan kaçmaya çalışan iki genç gibi gizlice dolaşıyorduk.

Gerçekte Pythias'ın sık sık eşleri oluyordu, ancak çocuk sahibi olmak hem annenin hem de çocuğun fedakârlığını gerektirdiğinden çok daha nadirdi - sadece birinin söz sahibi olduğu fedakârlıklar. Sonuç olarak Rhea'nın annesiyle birtakım sorunları vardı ama Agnes öldüğü için bunları bizim zamanımızda çözememişti. Birlikte eğitime başlamalarını istememin bir nedeni buydu; diğeri ise Agnes'in benden daha iyi bir düelloocu olmasıydı.

Ya da en azından daha kötücül biri, diye düşündüm, Rhea'nın arkasına geçip varisim döndüğünde başladığı yere geri dönerek ona küfrederken -ya da küfretmeye çalışırken-. Ama Rhea buna kanmamış ve Agnes'in arkasına geçmişti. Ha!

Annesini dondururken keyifle güldüm, çünkü Agnes onun saçmalıklarına çok nadiren katlanmak zorunda kalıyordu. Rhea tekrar bana baktı, yüzü gururla parlıyordu. Çok kısa ömürlü bir gurur.

"Hayır!" diye bağırdım. diye bağırdım ve Rhea her şeyin nasıl başladığını hatırlayarak ayağa kalktı. Odanın öbür ucundaki bir büstü deviren bir büyü şimşeginden kaçmak için tam zamanında yere çarptı ve sonra Agnes onun üzerine atladı. İki kız yerde güreşmeye başladılar, Pythian eğitimi unutulmuştu, bir sürü küfür, yumruk ve tekme devam ediyordu.

İçimi çektim, tam da Gertie yanımdaki sahanlığa doğru kayarken.

"Kızın iyiye gidiyor," dedi Gertie. Kız kardeşi Hilde'ye çok benziyordu, sadece daha gençti. Ama aynı... güçlü... vücuda ve buklelere sahiptiler, ancak Gertie'ninki gümüş beyazı yerine gri kökleri olan mordur.

Saç rengini merak etmişim, Edward dönemine ya da ilk tanıştığımız Viktorya dönemine göre normal görünmüyordu. Ama o dönemde saç boyası olarak kullanılan gümüş nitratin uzun süre kullanıldığında genellikle mor tonlara yol açtığını öğrenmişim. Gertie'nin başlangıçta hangi rengi tercih ettiğini bilmiyordum ama sonunda elde ettiği soluk lavanta rengi onun imzası haline gelmişti.

Gertie havalı olmadan önce bir hippiydi.

Saçları, giydiği hardal rengi, siyah ipek püsküllü, tuhaf yerlerden tutturulmuş şık elbiseyle biraz çatışıyordu, çünkü hayatının çoğunu daha fazlasının daha fazlası olduğu bir çağda yaşamıştı. Ve Pythias astlarına dayattıkları saçmalıkları giymek zorunda olmadığı için. Ama kulaklarındaki antik amforalar gibi şekillendirilmiş ve göğsündeki bir iğneden göz kırpan, altın içine yerleştirilmiş ametistleri tamamlıyordu. Gertie modayı seviyordu ve bunu gösterecek parası da vardı.

"Emin misin?" Kızların birbirlerine girmelerini izlerken sordum. Tek söylediği "İzle," oldu.

İzledim. Ve hemen Rhea'nın çok küçükken annesi tarafından, aralarındaki benzerliğin tesadüften öte bir şey olduğunu kimsenin tahmin etmesini önlemek için cadılar meclisine saklandığını hatırladım. Sonuç olarak sadece Pisidya büyüsünü değil, cadılar meclisini de biliyordu. Bu da Agnes'in esasını neden kararlılıkla yere doğru tuttuğunu açıklıyordu.

Ya da Rhea küçük tahta parçasını ters tutuşuna geçirene kadar öyleydi.

"Güzeldi!" Bir patlama Agnes'in saçlarını ateşe verirken seslendim.

Agnes'in hırıltılı bir sözü onu söndürdü ve sonra asa kayboldu, kim bilir nereye gitti. Rhea bundan hoşlanmadı ve tekrar üzerine atladı. Güreş devam etti.

"Kendine güvenmeyi öğreniyor," dedi Gertie. "Eksikliğini hissettiği en önemli şey özgüvendi. Beceri öğretilir ama insanın kendine inancı yoksa dünyadaki tüm beceriler işe yaramaz."

Gertie'nin ses tonunda sivri bir şey yoktu ve bana göz ucuyla bile bakmadı. Ama içimde büyüyen duyguyu fark ettim. Kıvrınma,

Onun derslerinden birinin ortasında sık sık hissettiğim yarı utanç, yarı kızgınlık duygusu.

"Bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun?" diye sordum.

En azından bu bana bir bakış attırdı. "Uykunda konuşuyorsun." "Konuşmuyorum."

"Uykunda mırıldanıyorsun. Her halükarda yeterince." "Ne için yeterli?"

Gertie yüzünü buruşturdu, belki de kavga az önce saç çekmeye dönüştüğü için. "Hadi bahçede kahvaltı edelim."

Londra'daki mahkemenin arka tarafı, dışarıdaki kalabalık caddelerden kilometrelerce uzakta, kendine ait kapalı bir dünyaydı. Uzun, kırmızı tuğlalı bir duvar, ortadaki devasa meşe ağacının varlığıyla daha da küçülen oldukça geniş bir alanı çevreliyordu. Yaşlı kökler, bir veranda oluşturmaya çalışan kaldırım taşlarının bazılarını yol dışına itmişti, ancak yayılan dalların altında küçük, ferforje bir masa ve birkaç sandalye için hala yeterli alan vardı.

Sandalyeler pek rahat değildi ama Gertie acının ruha ya da en azından omurgaya iyi geldiğine dair Viktorya dönemi inancına bağlıydı. Omurgam da geri kalan her yerim gibi biraz zedelenmiş hissediyordu. Ama siyah beyaz hizmetçi kıyafeti giymiş tombul bir kadın elinde bir tepsiyle koşuşturmaya başlamıştı bile ve benim de keyfim yerine gelmeye başlamıştı.

Kadın tepsiyi küçük masaya bırakırken Gertie, "Senin kadar yemeğe düşkün birini daha önce gördüğümü sanmıyorum," dedi.

Çoğunu kaplamıştı ama sorun değildi, çünkü hala bir çay fincanı için yerim vardı ve bandajsız elimi vişneli turtta için serbest bırakmışım. Tatlı turtalar ne yazık ki nakilden sağ çıkamamıştı, o yüzden bu tatlıydı. Hem de iyi bir tatlı.

Hamur işi lapa lapa ve ev yapımıydı; içi kocaman, yağlı meyvelerle doldurulmuştu, meyvelerin tadı hafif ekşiydi ve ağır bir krema tabakasıyla dengelenmişti. Her şeyi daha da iyi yapmak için, ciro hala sıcaktı, sanki aşçı onu küçük gümüş sepetine koymadan hemen önce fırından çıkarmış gibiydi. İçime çektim ve kafamı kaldırmadan önce iki numarayı yarılamaıştım.

"Saray seni hiç besliyor mu?" Gertie talep etti.

"Fırsat bulduklarında," dedim bir lokma böreğin etrafında. "Ben çok uzaktayım."

"Ben de öyle duydum."

"Ben uykumda konuşmam."

"O zaman belki de bir imgelem gördüm." Gertie çayını yudumladı. "Ya da belki saatte yüz mil hızla çılglık atarak yanımdan geçip gittin, zamanın ipini kopardın ve çaresiz varisin tarafından kovalandın ve ben de seni yakalamak zorunda kaldım."

Çiğnemeyi bıraktım. "Böyle mi oldu?" "Peki, neden burada olduğunu düşündün?"

Cevap vermedim. Gerçeğin -son altı ay içinde başıma o kadar çok tuhaf şey gelmişti ki, onlarla baş etmeyi öğrenmişim- hoşuma gideceğini sanmıyordum. Gertie bu tür cevapları anlamama eğilimindeydi.

Belki de onun sarayı bir Pythian ev üssünün olması gerektiği gibi olduğu içindir. Etrafa imrenerek baktım. Birkaç sonbahar yaprağı, kaldırım taşlarının üzerinde uçuşuyor, sakın sakın yürüyen beyaz giysili birkaç yardımcının etekleri gibi usulca hışırdıyordu. Duvarın kenarındaki kafeste canlı turuncu ve kırmızı sonbahar gülleri açmıştı ve tepedeki ağaç daha da etkileyici bir renk cümbüşü oluşturunuyordu.

İnisiyeler için bir tür ders olarak kullanılmış olmalıydı, çünkü yaşlı meşe biraz tuhaf görünüyordu. Gövde alacalı desenlerden oluşuyordu: donla kaplı kabuk yosunlu yeşile dönüşüyor, bu da yazın temiz, çıplak ahşabına ve son olarak da bir sonbahar asmasının parlak sarı yapraklarından oluşan cümbüşlü bir karalamaya dönüşüyordu. Yukarıdaki gölgelik de aynı mevsimsel karmaşayı yansıtıyordu; yeni yeşil yapraklarla dolu dallar, çok renkli bir bollukla dolu olanlarla yan yana duruyordu ve daha fazlası tamamen çıplaktı, sadece yeni yağan karla asılıydı.

Kar eriyor gibiydi ve az önce tumbul bir kızıl sincabın başına bir parça düşmüştü. Sonbaharda dökülen meşe palamutlarını toplamaktaydı, ama o anda durdu ve etrafına bakındı. Ancak büyülü dünyaya tesadüfen girmiş ve çoğunlukla kafası karışmış olan biz insanların aksine, küçük yaratık kısa sürede omuz silkti ve işine geri döndü.

Burada her şey akıp gidiyor, diye düşündüm, yukarıdaki canlı sanat eserinin arasından süzülen güneşe bakarken. Rahatsız edici bir şekilde benim

kaosu kontrol altına almaya çalıştığımız ana üssümüz. Mahkeme Pythia'yı yansıtıyordu, ya da ben hep öyle duymuştum.

Evet.

Bu doğruydu.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Gertie beni izleyerek sordu. "Rhea anlatmadı mı?"

"Rhea Pythia'sına sadıktır."

Tercümesi, Rhea bunun benim sorunum olduğunu düşünüyordu, ki bu da yeterince adil. Ben de Gertie'ye lokmalar arasında söyleyebildiğim kadarını söyledim. Söylememeliydim ama o da ben de kurallara sıkı sıkıya bağlı kalma aşamasını çoktan geçmiştik, zaten ikimiz de bu konuda pek iyi değildik. Benim de tavsiyeye ihtiyacım vardı.

Ve her zaman olduğu gibi, asıl meseleye odaklanmak için daha gösterişli şeyleri atladi.

"Zeus neden seninle konuşmak istesin ki?" "Ben de bunu bana söylemeni umuyordum."

Tabii ki Gertie bana söylemedi. Gertie böyle yapmazdı. Her şeyi kendi başıma çözmemden hoşlanırdı.

Ama bugün işe yaramıyor gibi görünüyordu.

"Beni tehdit etti," dedim, ne olduğunu anlamaya çalışarak. "Bana ıssız bir dünyanın görüntülerini gösterdi, eğer onunla savaşmayı bırakmazsam Dünya'nın böyle görüneceğini ima etti."

"Seni korkutmaya çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Belki." Ama bu bana bile doğru gelmiyordu. Birinin gözünü korkutmak için, onu istediğinizi yapmanın güvenli olduğuna inandırmanız gerekirdi. Belli şeyleri yaparlarsa hayatlarını ya da önemsedikleri kişilerin hayatlarını bağışlayacağınıza. Ama ben böyle bir yanılsama içinde değildim.

Tanrılar Dünya'yı bağışlamayacaktı. Buldukları bu yeni evrene açılan kapıları ve onları bu evrenden alıkoyan dünyaydı. Ona boyun eğdirmek istiyorlardı, özellikle de ölümünden beri Artemis'in büyüsünü besleyen büyülü topluluğa. Hiçbir büyülü insan onların dönüşünden sağ çıkamazdı ve büyülü olmayan dünyanın daha iyisini yapacağından şüpheliydim.

Romalılar hakkında bir çorak arazi yarattıkları ve buna barış dedikleri söylenir.

Bu taktiği nereden aldıklarını bildiğime dair bir his vardı içimde.

Bana gelince, annem panteonun geri kalanını ilk etapta Dünya'dan kovan tanrıçaydı. Daha sonra iki tanrıya karşı bizzat savaşmış ve öldürülmelerine yardım etmişim. Eğer geri dönerlerse, kesinlikle onların bok listesindeydim ve bunu bilmemek için aptal olmak gerekirdi.

Elbette, belki Zeus benim bir aptal olduğumu düşünüyordu. Tanrılar insanlara hiçbir zaman fazla değer vermemişti ve ben de çok fazla hafife alınıyordum. Kewpie bebeği gibi görüldüğünüzde ve sık sık kendi ayaklarınızın üzerinde tökezlediğinizde bu bölgenin bir parçasıydı.

"Ama?" Gertie ses tonumdaki güvensizliği fark ederek sordu.

"Savaşıp savaşmamam Zeus'un neden umurunda olsun ki?" diye sordum.

"Ben onun için bir hiçim.

Ben... Ben şuradaki böcek gibiyim-"

"Nerede?"

"Tam orada, ayakkabının yanında-"

Gertie saldırmak için o anı kolladığı için ara verdim. Elinde taşıdığını fark etmediğim bastonunu zavallı böceğin tam tepesine indirdi. Gertie her şeyin düzenli olmasını severdi ve bu böceğin pitoresk avlusunda dolaşarak onu rahatsız ettiğini tahmin ediyordum.

Kabuğun çatladığını duydum ve bir saniye boyunca kıvranmasını izledim. Durdu ve iki numaralı pastanın kalıntılarını sempati ve garip bir dayanışma duygusuyla ittim. Son altı ayda sayamayacağım kadar çok kez böyle hissetmişim. Hayatta beceriksizce ilerleyen, yanlıştan çok doğruyu bulmaya çalışan küçücük bir şey gibi, birdenbire *çatırdadı*.

"Ne diyordunuz?" Gertie bir yandan Mr.

Böcek taşların üzerine.

Başka tarafa baktım. "O tanrıların kralı. Benimle hiç uğraşmamalıydı."

"Apollo seninle uğraştı."

"Apollo benim ne yaptığımı hakkında hiçbir fikri olmayan yepyeni bir Pythia olduğumu biliyordu. Ben anlamadan önce Artemis'in büyüünü geçmesine yardım etmem için beni manipüle edebileceğini düşündü. Ama artık yepyeni değilim."

"Altı aydır bu iştesin," dedi Gertie kuru bir sesle. "Sen yenisin."

Ona döndüm ve kaşlarını çatıttım; o da kaşlarını çatmış, ayaklarının dibindeki taşlara düşünceli düşünceli baktığı için bunu fark etmedi. O böyle bakarken sözünü kesmemem gerektiğini biliyordum, bu yüzden çayına biraz süt eklemekle yetindim. Eskiden limonlu içerdim ama Pritkin bu fikirden o kadar dehşete düşmüştü ki onun versiyonunu benimsemiştim. Fena değildi.

Bir dakika sonra Gertie başını sallayıp kendi çay bardağını doldurduktan sonra, "Benimle nasıl iletişime geçebildiğini bile anlamıyorum," dedim. "Tanrıların bizden uzak olması gerekiyordu."

"Apollo'nun başardığını söylemiştin-"

"Çünkü Pythian gücü bir zamanlar ona aitti. Bu ona diğer tanrıların sahip olmadığı bir kanal sağladı. Hâlâ bu dünyada yaşayan bir parçası."

"Peki ya Ares?"

Sesi keskinleşmişti. Belki de savaş tanrısıyla birlikte savaştığımız için, eğer savaşmaktan kastınız dehşet içinde koşturup altımıza yapmamaya çalışmaksa. Ya da belki de bu sadece bendim.

Ama yine de, gökdelen büyüklüğünde, kan kırmızısı bir tanrının uzay-zamanda ilerleyerek sizi ve sevdiğiniz herkesi öldürmeye geldiğini görmek, insanın aklından çıkmıyor. Gertie'nin bana yardım etmesinin ana sebebinin bu olduğundan şüpheleniyordum. Varisinin aksine, sık sık kuralları çiğniyordu ama bu derece değil.

Ancak, tanrılar söz konusu olduğunda, herhangi bir kural yokmuş gibi görünüyordu. "Ares bir keresinde benimle konuşmuştu -bir bakıma," diye itiraf ettim.

"Nasıl?"

"Apollo'nun yaptığı gibi. Apollo gücünün bir kısmını tıraşlayarak Pythian Sarayı'na bağladı. Ares de aynı şeyi bazı silahlar ve zırh parçaları için yaptı, onlara enerjisinin bir kısmını aşıladı ve tanrılar Dünya'dan kovulduğunda onları geride bıraktı. Böylece, bir parçası burada kaldı ve silahları kullanan ya da zırhı giyen kişiyi ele geçirebildi."

Gertie, "Ve zırhı da sen giydin," diye tahmin etti.

"Tam olarak değil." Bir tanrının sadece küçük bir parçası saldırıya geçerken ruhumun parçalanıp lime lime edildiği hissini hatırlayarak hafifçe ürperdim.

Bizim tarafın kaybetmekte olduğu bir savaş sırasında, gidişatı değiştirmek için umutsuz, son bir girişimde bulunmuştum. Pythianların insanları ele geçirme yeteneği, beden yerine ruh olarak yer değiştirmemizi sağlıyordu. Bu, yükümüz daha hafif olduğu için zamanda daha uzağa seyahat edebileceğimiz ve oradayken vebaya yakalanmaktan kaçınabileceğimiz anlamına geliyordu. Tüm konsept beni ürküttüğü için bunu pek kullanmamıştım ama bu durumda bir istisna yapmıştım.

Ve bu yeteneği diğer tarafın liderini ele geçirmek için kullandı.

Sahip olmak zor bir işti ve elde ettiğim herhangi bir kontrolün muhtemelen uzun sürmeyeceğini biliyordum. Ama zaten buna ihtiyacım da yoktu. Adamlarına geri çekilmelerini emretmesini, böylece zaten yolda olan Gümüş Çember şeklindeki süvarilere zavallı kışlarımızı kurtarmak için zaman vermesini planlamıştım. Ama işler bu şekilde yürümedi.

Zorla içeri girdiğimde, içeride çoktan başka birinin olduğunu gördüm. Yani, ben fırsat bulamadan o zırhın bir parçasına sahip olan adamı ele geçirmiş olan Ares'i. Ve üç kişi kesinlikle kalabalıktı.

Mircea yardımına gelmeseydi beni parçalara ayırıp ruhumla ziyafet çekecekti. O savaşta bile değildi ama zihinsel güçlerini kullanarak bir tanrıyı alt etmiş ve benim kaçmama yetecek kadar dikkatini dağıtmıştı çünkü kimse Mircea'ya korkak dememişti. Ucuz atlatmış olmama ve Ares'in artık ölmüş olmasına rağmen hâlâ kâbuslar görmeme rağmen kaçmayı başarmıştım.

Ama başka biri değildi.

"Sence Zeus da aynı numarayı mı denedi?" Ben açıkladıktan sonra Gertie sordu. "Arkasında onun gücüyle aşılanmış bir şey bırakarak mı?"

"Bilmiyorum," dedim ve çay içtim.

"Ya da Ares gibi bir saldırı planladığını?"

Bunu da bilmediğimi haykırmamak için kendimi zor tuttum! Ve sonra fırlayıp özel olarak yaralarımı yalamam gerekti - bugünden, son altı aydan ve tüm bu çılgın savaştan kalan yaralarımı. Ama olduğum yerde kaldım.

Koşmanın bir işe yarayacağı noktayı çoktan geçmiştik.

"Zeus beni öldüremez; o burada değil," dedim onun yerine, sesim şaşırtıcı derecede sabitti. "Apollo Artemis'in bariyerini aşmayı başardı, bu sırada kendini yarı kızarttı ve intikam almak için peşimden geldi. Ares ise bana saldırdı çünkü geçmişte, kimsenin onu beklemediği bir zamanda Dünya'ya dönmeyi planlıyordu ve birilerini uyarabilecek tek zaman yolcusunu öldürmesi gerekiyordu. Ama aksi takdirde, beni umursayabilirdi." Ona baktım. "Peki Zeus neden umursuyor?"

Gertie çay içti. "İşte buna karar vermeliyiz canım."

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Bu hoşuma gitmiyor," dedi Rhea, rüzgâr hâlâ bağlanmamış saçlarını savururken.

Kulübe katıl demedim, çünkü ben Pythia'ydım. Korkusuz, sakın ve kararlı olmam gerekiyordu. Çağlar boyunca göz korkutucu bir lider.

Ya da yapana kadar numara yapıyordum, ama yapmak biraz zaman alıyordu.

Şimdiye kadar ısınmış olması gereken kasvetli bir sonbahar sabahında Thames Nehri kıyısında duruyorduk ama güneş kasvetli bulutların arkasında ancak soluk bir leke halindeydi. İngiltere'nin Kanada'daki Newfoundland ile aynı enlemde olduğunu, ancak Gulf Stream nedeniyle daha sıcak hissettiğini hatırladım. Ama bugün bunu söyleyemezsiniz.

Bir geyiğin geçip gitmesini bekliyordum.

"Başlayalım mı?" Sudan esen soğuk rüzgâr atkılarımızı dalgalandırırken ve Agnes bile şık, kırmızı ve yeşil ekose pelerininin altında titrerken Gertie sordu. Belki de bu başka bir şeydi. Belki de o da yem olmaktan benim kadar hoşlanmıyordu.

Tabii ki Agnes aslında yem değildi. Balık yemi fark ettiğinde onu kurtarmak için gelen balıkçılardan biriydi. Ben ise kancanın ucunda kıvranan küçük bir solucandım ve bu işe nasıl bulaştığımı merak ediyordum. Zaten işe yaramayacaktı.

"Zeus'un bir parçası Dünya'da kalsa bile beni burada arıyor olamaz," diye belirttim. "O bir zaman yolcusu değil-"

"Yine de on yedinci yüzyıldan dönerken saldırıya uğradınız," dedi Gertie yumuşak bir sesle.

Kaşlarımı çattım. "Bu bir saldırı değildi. Ve ben döndükten sonra oldu-"

"Hayır, dönüş yolunda oldu. Tam olarak gelmedin."

"-yani en mantıklısı eve gidip bak-"

"Yapabilir misin?" Gertie, şık, kürk kenarlı şapkasıyla uyumlu, pelüş, siyah samur astarlı pelerinini düzelterek sordu. Esen rüzgâra rağmen kıpırdamadan duruyordu, sanki rüzgârın bile gözü korkmuştu.

"Ne yapabilir miyim?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Evine git. Ya yolda saldırıya uğrarsan?"

"Saldırıya uğramadım-"

"Ve bu kez seni yakalayamayabilirim. Hilde'nin seni kendisi tutamayınca bana doğrulttuğundan şüpheleniyorum. Aksi takdirde, yanımdan uçup gitme ihtimalin... açıkçası imkânsız. Ama ya bu sefer orada değilse? Ya da ya tekrar saldırıya uğramadan önce mahkemeye kadar geri dönemezsen?"

"Geri döneceğim-"

"Sana saldıran Zeus ise hayır-"

"Şunu söylemeyi kes!"

"Ne diyorsun?"

"Tanrıların kralı tarafından saldırıya uğramadım!" Onunla konuştuğumdan bile emin değildim. Ne kadar çok düşünürsem, her şey o kadar garip görünüyordu. Muhtemelen savaştaki diğer tarafın beni korkutmak için yaptığı bir numaraydı.

Ki onun sayesinde bunu çok iyi yapıyordu!

Gertie bir kaşını kaldırdı. "O zaman buna ne diyorsun?"

Ona bir cevap vermedim çünkü verecek bir cevabım yoktu ama Rhea yardımına koştu.

Bir yardımcıdan ödünç aldığım lacivertten daha açık bir mavi tonu olan kendi paltosunu gergin bir şekilde kurcalıyordu. Yüksek yakasının etrafında, bu berbat elbiseleri giymenin keyfini artıran yün bir firfir ve ceplerinde onu olduğundan daha da genç gösteren küçük fiyonklar vardı. Ama bunun için hiçbir yardım yoktu.

Üniseks kıyafetler bir asır önce yoktu.

Ama gergin olsun olmasın, Rhea değer verdiği kişileri savunmak söz konusu olduğunda korkusuzdu. Gertie'ye kararlı bir ifadeyle, "Üç yüz yıldan uzun bir süre boyunca dört kişinin yerini değiştiriyordu," dedi. "Çoğu Pythia böyle bir atlayışı bile tamamlayamaz."

"O da öyle," diye belirtti Gertie, ama memnun görünüyordu. Pythia'sını savunan bir varis görmek hoşuna gitmişti. Ama Rhea son aylarda birden fazla onaylayıcı bakış toplamıştı ve Agnes'in sürekli sergilediği düşmanlığın nedeni de muhtemelen buydu.

Rekabetten hoşlanmazdı, ziyaretçilerden bile.

Bu yüzden şimdi çirkinleşmeye karar vermiş olabilir.

"Tamamlayamayacağı bir atlayışa kalkışmamalıydı," dedi mavi gözleri küçümseyerek. Sanki tam orada durmuyormuşum gibi.

"Ben yapmadım," dedim kısaca.

Ama Agnes tatmin olmamıştı. "Kimse yardım almadan böyle bir atlayış yapamaz. Ben yapamazdım; Leydi Herophile'in bile yapabileceğinden şüpheliyim," diye ekledi Gertie'nin saltanat unvanını kullanarak. "Ve gücünüzü artırmak için yanınızda hiç yardımcı olmadığını söylemişsiniz. Hâlâ ilaç mı kullanıyorsun yoksa-"

"Hiçbir şey almıyorum!"

"Sanki buna inanan var da." Küçümseme artık aşikârdı.

"Neye inandığın umurumda değil. Gerçek bu."

Ve maalesef öyleydi. Apollo'nun Gözyaşları, bir iksir Hilde'nin Rhea'dan odasından almasını istediği şey bir Pythia'nın gücünü artırmaktı. Benim elime geçmemesi için özellikle orada tutuluyordu, bu yüzden de bir işe yarayacak kadar zamanında gelmemişti. Hilde'yle aramızda bir sorun vardı, çünkü kullanmıyordum, lanet olsun!

Gerçi ona karşı dürüst olmak gerekirse, bu yeni bir olaydı. İmkansız bir işi kısa bir süre için neredeyse kolay hale getirdiği için bir süredir bu ilacı kullanıyordum. Ancak o anda harika hissettirse de, çok kötü yan etkileri vardı ve beni soğuk hindiye bırakmaya zorladı. Ayrıca biraz bağımlılık da yapıyordu, bunu ancak hindi beş yüz kiloya ulaşp göğsüme oturduktan sonra öğrenebildim.

Son zamanlardaki garip açlığımın yemekten ziyade güç için olup olmadığını merak ediyordum - artık erişemediğim bir güç. Kendimi fiziksel bağımlılıktan kurtulmuş ama hâlâ zihinsel olarak köleleştirilmiş bir uyuşturucu bağımlısı gibi hissediyordum. Bu beni hırçınlaştırıyordu, özellikle de o küçük, üçgen şişelerden birinin eldivenli elimde çok iyi hissettireceği bugün gibi günlerde.

Ağırlığını neredeyse hissedebiliyordum, küçük boyutuna rağmen garip bir şekilde ağırdı. Eski kehribar rengi camdan süzülen altın ışığını neredeyse görebiliyordum.

kabarcıkların çizgileriyle. İçindeki ince yeşil sıvıyı neredeyse tadabiliyordum, dilimde acı ve bitkisel bir tat bırakıyordu ama karnımda ateş gibi yanıyordu. Lezzetli, görkemli ateş güce dönüştü, o kadar çok ve o kadar parlaktı ki-

Agnes'in kendini beğenmiş bakışı arttı ve ben de ona kaşlarımı çattım.

"Hiçbir şey almıyorum," diye tekrarlardım. Cehennem gibi bir savaştan sonra aşermelerimi yenmiştim ama herkes hala nüksetmeme ramak kaldığını düşünüyordu. Bu çıldırtıcıydı!

Gerçi Agnes'in gözleri aniden açıldığında ve dudağı bir kesici dişi görebileceğim kadar kıvrıldığında olduğu kadar değil. "Hayır, değilsin, değil mi?" dedi. "Buna ihtiyacın yok. O vampirden güç ödünç alırken olmaz."

Ben bir şey söylemedim.

"Saçmalama," dedi Gertie. "O sorunu çözdü." Başka bir şey söylemedim.

Çekik gözlü bakışları sertleşti. "Öyle değil mi?"

"Bu... hallediliyor."

"Halledildi mi?" Agnes yankılandı. "Onu şimdiye kadar öldürmüş olmalıydın!"

"Onu öldüremem-"

"O zaman onu buraya getirin, eğer o kadar alıngansanız ben sizin için yaparım. Ama her iki durumda da ölür-"

"Bana emir veremezsin," diye tersledim, çünkü Agnes bir azizin derisinin altına girebilirdi, ki ben asla öyle olduğumu iddia etmedim.

Ama sonra başka bir artistik patlama bizi vurdu, kızgın olduğumu unutmama ve titreyip paltomun içine daha da gömülmeme neden oldu. Bunun pek faydası olmadı. Lanet olsun, İngiliz yünü kar fırtınasına bile dayanırdı ama ben iliklerime kadar üşüdüğümü hissettim.

Buradan çıkmak istedim!

"Hâlâ o hain büyüyle ona bağlıysan bu nasıl halledilecek?" Gertie sanki bunu hiç hissetmemiş gibi sordu. "İsteddiği zaman senin gücünü ödünç alabiliyorsa bu nasıl halledilecek?"

"Artık bunu yapmıyor-"

"Eğer onu gitmek istediği yere taşıyorsan buna ihtiyacı yok!" Agnes, hoşlandığımdan daha fazla bir algıyla konuştu. "Hepsi bu, değil mi? Zamanda geri götürdüklerinden biriydi!"

Ve Şimdi beni suçlayan iki bakış vardı. "Bu- bu değil- anlamıyorsun-"

"Çok iyi anlıyorum. Ona aŐıksın," diye alay etti Agnes. "Bu yüzden görevini yapmıyorsun-"

"Bir savaş büyücüsüyle çıkıyorum!"

"Çıkmak mı?" Bu Gertie'ydi. "Çıkmak da ne demek?" "Kur yapmak için kullanılan başka bir kelime-"

"Ne anlama geldiğini biliyorum!"

"Kimseyle çıkmamalısın," diye tersledi Agnes. "Sen Pythia'sın-"

"Konuşmalısın," diye mırıldandı Rhea.

"-ama n a s ı l s ı n , hiçbir fikrim yok! Sen en kederli, en acelecı, en sorumsuz-"

"O senin asla olamayacağın kadar Pythia!" Rhea öfkeyle konuştu ve Agnes'in ona doğru dönmesine neden oldu.

Ama Gertie araya girdiğı için aklına gelen sert cevabı verme fırsatı bulamadı.

"Bildiğinden daha haklı olabilirsin," dedi yavaşça, garip bir tonda.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Ve hemen pişman oldum.

"Eğer bu savaş büyücüsü ve onu bağlayan büyü ile bir ilgin varsa sen bir aşk büyüsüsün..."

Kahretsin.

"...o da bu işin içinde mi? İkisine de bağlı mısın?"

Kıvrınmamayı başardım. "Söylediğın gibi değil." "Umarım öyle değildir-"

Agnes bana tiksintiyle bakarak, "Bu iğrenç," dedi. "İkisiyle de aynı anda çıkmıyorum!" Öfkeyle söyledim.

Gertie, "Ama her ikisinden de güç ödünç alıyorsun," dedi. "Ve bu çok kötü olabilir."

"Biliyorum. Üzerinde çalışıyorum-"

"Bildiğinizi sanmıyorum." Bana ciddiyetle baktı. "Pythian gücü aslında tanrılardan geliyordu. Tanrılar yamyamdı, güçlerini artırmak için birbirlerinden, iblis lordlarından, bulabildikleri herkesten enerji emerlerdi. Ama bazen bundan daha fazlasını yapıyordu. Tükettikleri güç akılsız değildi ve onu kendi güçleriyle karıştırmak onları değiştirdi-"

"Onları değiştirdim... nasıl?"

"Bu gücün kaynağına bağlıydı. Zeus'un ilkel üreme tanrısı Phanes'i, kendisine diğer Olimpos tanrılarını doğuracak gücü vermesi için emdiği söylenir. Ayrıca, birlikte Zeus'un kendisinden daha güçlü bir çocuk sahibi olacakları kehanetinde bulunan ilk karısı Metis'i de tüketmiştir. Aynı nedenle kendi babası Chronos tarafından yenilmekten zor kurtulmuş ve daha sonra onu devirmiştir. Bu nedenle, benzer bir şeyin kendi başına gelmesini önlemek ve onun gücünü çalmak için onu yuttu."

"Sanırım hasta olacağım," dedi Rhea usulca. "Bu ne sürpriz," diye alay etti Agnes.

Gertie onları görmezden geldi. "Yaptığın şey, potansiyel olarak kendini ya da daha da kötüsü Pythian gücünü değiştirmek için bir kapı açmak," dedi bana. "Belki küçük yollarla, belki de büyük yollarla. Sonucun ne olacağını bilemezsin ve bu nedenle o kapıyı tekrar kapatmalısın - hemen."

Kulağa bir plan gibi geliyordu, diye düşündüm, hafifçe titreyerek. Bunun suyun esintisinden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değildim. Kendi gücümün bana karşı döneceği düşüncesi gibi mi?

Bu sefer daha çok ürperdim ve bu düşüncayı kendimden uzaklaştırdım. Bu aptalcaydı. Pythian gücü bir tanrıdan gelmişti, evet, ama zamanla kendi kişiliğini geliştirmişti ve onları benim sevdiğimden daha fazla sevmiyor gibiydi. Hatta onu ilk veren tanrı olan Apollo'yu yenmeme bile yardım etmişti. Yeni güç kaynaklarından yararlanıyorsam, bunların Mircea ve Pritkin'den, çok değer verdiğim, güvendiğim iki adamdan geldiğinden bahsetmiyorum bile.

Mircea'nın durumunda çoğu zaman.

Ancak dünkü yolculuğa zorlamak gibi son zamanlardaki eylemleri tamamen onun hatası değildi. Yaşlı vampirleri vuran, zihinlerini güçlü bir saplantıya, bu durumda karısına odaklayan zihinsel bir hastalıkla mücadele ediyordu. İşte bu yüzden

Romanya'daki tüm bu maskaralığın sebebi buydu. Mircea'nın öldüğünü sandığı, ama onun yerine kaçırılıp Faerie'ye götürülen uzun süredir kayıp karısı hakkındaki gerçeği bilen bir fey yaratığını bulmak.

Eğer hâlâ yaşıyorsa onu geri almak ya da en azından ona ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Bunu yaptığında, saplantısı ortadan kalkacak ve eski Mircea'ya kavuşacaktım. En azından ben öyle umuyordum!

"Yapacağım," dedim Gertie'ye kararlılıkla. "Eve gider gitmez. Bu yolculuk onun istediği son şeydi."

"Onun ne istediği kimin umurunda?" Agnes öfkeyle söyledi. "Sadece onu öldürün ve bu işi bitirin!"

"Onu öldüremem! O senatonun generali ve biz bir savaşın ortasındayız-"

"Kaybettiğiniz bir savaş!"

"Kaybetmiyoruz, biz-" diye kestim, çünkü ona bir açıklama borçlu değildim. Ve çünkü bütün gün burada olmak istemiyordum.

Ve Gertie'nin de bilmediğini tahmin ettim.

"Asıl konuya dönelim," dedi ağır bir sesle. "Yüzlerce kez yer değiştirdin. Bu senin en iyi yeteneğin. Bu konuda hiç görmediğim kadar doğal bir yakınlığın var-"

Agnes homurdandı.

"-ve yine de, aniden bir vardiya ile hayati tehlike yaratan bir sorun yaşıyorsunuz ve kendinizi bundan kurtaramadan, bir tanrıdan gelen bir mesajla dikkatiniz dağılıyor?"

"Dikkati dağılmadı! Saldırıya uğradı-" dedi Rhea, az önce Gertie ile aynı fikirde olduğunu fark etmeden önce.

Soluk mavi şapkasının altından bana özür dileyen bir bakış fırlattı, şapkanın tek tüyü rüzgârda öfkeyle dalgalanıyordu. Hissettiğimden daha fazla güvenle gülümsedim. Donuyordum, Gertie Zeus'un bir parçasının Dünya'da bir yerlerde saklanıp saklanmadığını öğrenmek için beni yem olarak kullanmaya kararlıydı ve ben de onu bulursak ne halt edeceğimizi merak ediyordum.

Ama biz yapamazdık, çünkü o zaman kayması yapamazdı, lanet olsun!

"O zaman endişelenecek bir şey yok, değil mi?" Agnes sordu, çünkü muhtemelen son kısmı yüksek sesle söylemiştim. Gerçi o nasıl duymuştu

Rüzgârın şiddetini arttırdığını bilmiyordum. Üşümekten bıkmıştım, bu savaştan bıkmıştım ve ondan bıkmıştım.

"Şu işi bir an önce bitirelim," dedim.

Gertie, "Yavaş yavaş başlayacağız," diye beni temin etti. Ve konuşmasını bitirmeden-

Hiçbir yere gitmedik. Ayaklarım hiç hareket etmedi, ben de hiç yer değiştirmedim. Ama etrafımızdaki manzara değişmeye başladı.

Güneş gökyüzünde geriye doğru hareket ederken, yıldızlar tepemde çiçek açarken, bulutlar hızla koşarken ve gelgit yükselip alçaldıkça su ayakkabılarımın üzerinden tekrar tekrar geçerken kıpırdamadan durdum. Uzaklaşmaya çalıştım ama işe yaramadı, ayaklarım taşlı kuma kaynaklanmış gibi hissediyordu. Bu yüzden, çoraplarım daha da soguklaşırken ve günler tersine akıp giderken ayak parmaklarım donmaya başlarken öylece durdum.

Gertie, "Yer değiştirdiğinizde böyle olur," diye açıkladı. "Ama bunu o kadar hızlı yapıyorsunuz ki hiç fark etmiyorsunuz. Ancak yavaşlatabilirsiniz-"

"Neden?" Uyuşmuş dudaklarımın arasından sormayı başardım. "İşte bu yüzden," dedi ve elimi tuttu.

Ve aniden tekrar hareket edebildim ve etrafımızda insanlar bir görünüp bir kaybolurken kum boyunca onun yanında yürüyebildim. Bir balıkçı ve teknesi yolumuza çıktı ve sonra sanki gelgitle sürüklenip gitmiş gibi kayboldu. Kıyı boyunca satılabilir ıvır zıvır arayan birkaç çocuk da aynı şeyi yaptı, ancak biri bir bozuk para bulup onunla kaçmadan önce değil, diğeri sıcak takipte. Yaşlı bir kadın setin yanında oturmuş, kirli etekleri dizlerinin üzerine yığılmış ve bir şişeyi dudaklarına götürmüştü. Ama bir saniye sonra o da gitmişti, tıpkı ortamda gelişigüzel yürüyen bir adam gibi.

"Kıpırdama," dedi Gertie, ben sarsılırken. "Gerçekten burada değilsin." "O zaman neredeyim?"

"Aradaki boşlukta."

Bu benim için fazla varoluşsal olmaya başlamıştı ama yine de yemi yuttum. "Neyin arasında?"

"Saniyeler, anlar, yıllar, çağlar." Eldivenli elini çırpı. "Dönüşüm geçirirken aslında hiçbir yerde değilsinizdir. Süreçtesin; bir potansiyelsin, gerçek değilsin. Varana kadar değil. Peki ya bu varışı bir süreliğine ertelersen?"

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, kendimi bu tür derslerde genellikle hissettiğim kadar aptal hissediyordum. Agnes'in arkamdan homurdandığını duydum ve o konuşmadan önce bile kıllandım. "Zamanını boşa harcıyorsun. O anlamıyor. Hiçbir şey anlamıyor."

"Öyle değil mi?" Gertie bana dikkatle baktı. "Hiçbir yerde olmak istememen için hiçbir neden düşünemiyor musun?"

"Hiçbir yere gitmedim," diye hatırlattım ona. "Zamanında dışarıdaydım-"

"Bu onun dışında değil. Bu, çok farklı bir şey olan onun içinde seyahat etme sürecidir."

"Öyle mi?"

Gertie cevap vermedi ama günler artık daha hızlı geçmeye başlamıştı, ta ki tepemde değişen güneş ve yıldızların parıltılı etkisi başımı döndürene kadar. Karşı kıyıda binalar yükselip alçalıyor, yenileri karıncalar gibi koşuşturan inşaatçılar tarafından yıkılıyor ve yerlerine eskileri yükseliyordu. Ya da tamamen yok oldular, tıpkı toprağın içine doğru küçülen ya da bir oduncunun baltasından sihirli bir şekilde yükselen ağaçlar gibi.

Bu, zamanı görmenin alıştığımından farklı bir yoluydu ve evet, onun dışına çıkmak gibi bir şey değildi. Bu, Dünya'yı tamamen geride bırakıp farklı bir âleme, çok korkutucu bir âleme geçişi. Ama bu... daha çok alışık olduğum şeye benziyordu, sadece yılların akıp gidişini izleyebileceğim kadar yavaşlatılmıştı.

Daha önce hiç fark etmediğim ayrıntıları görebiliyor ve olayların istediğim hızda gelişmesini izleyebiliyordum. Yine de tüm bu süre boyunca bir hayalet, bir hayalet, kimsenin fark etmediği görünmeyen bir gözdüm çünkü gerçekten burada değildim. Hiçbir yerde değildim.

"Bunu insanları gözetlemek için kullanabilirsin," dedim. "Zamanın dışına çıkma riski olmadan onları görünmeden izlemek için."

"Güzel," dedi Gertie. "Başka bir şey var mı?"

Bunu düşündüm ve sonra kaşlarımı çattım. "Bir odanın içinde yer değiştirmek zorunda kalmadan bir kapının arkasında ne olduğunu görebiliyordunuz. Kimse olmadan içeri girebilirsin

daha akıllıca, çünkü henüz gerçekten orada değilsiniz ve gerçekten yapmadan önce ne tür bir karmaşaya girmek üzere olduğunuzu öğrenin."

"Çok doğru."

"Bunu bilmek gerçekten çok faydalı olurdu - bir kereden fazla!" "Artık biliyorsun."

"Kahretsin, Gertie!"

"Düelloda da kullanılır," diye konuştu Agnes, sesi eğlenerek. "Kendi hamlenizi planlarken rakibinizin bir sonraki hamlesinden kaçınmak için."

"Hep böyle mi önüme geçiyorsun?" diye sordu Rhea. "Ne yapacağımı benden önce nasıl biliyorsun?"

Agnes sırıttı. "Bu hile yapmaktır!"

"Doğru düzgün eğitilmemiş olmanız benim suçum değil."

"Bu tamamen senin hatan!"

"Rhea-" diye başladım.

"Ben sadece senin düello ortağınım," dedi Agnes. "Sizi bir tür standarda ulaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Neyse ki, mahkemenizin çıtası düşük-"

"Çok konuşuyorsun!"

"Mahkememiz düzgün bir şekilde yönetiliyor," dedi Agnes gururla.

"Bazılarının aksine ben c- c- c- c- c- c-"

Kahretsin, diye
düşündüm. "-isim
verebilirim."

Zaman kısa bir süre bulanıklaştıktan sonra tekrar odaklandı ve herkes şaşkınlıkla etrafına bakındı. Ben hariç herkes. Agnes'in omzunun üzerinden yaklaşan ve suyun üzerinde bir iblis gibi kaynayan şeye inanamayarak bakmakla meşguldüm.

Ya da bir tanrı.

"Neydi o?" Agnes sordu. "Az önce ne oldu?"

"Sanırım onu bulduk," dedim, kıyamet kopmadan hemen önce.

Yedinci Bölüm

Üzerimize doğru gelen şeyi göremiyordum, çünkü hızından dolayı bir tsunamiye dönüşmüştü. Ama görmeme de gerek yoktu. Anlar arasındaki boşlukta -sanırım- pek fazla şey yoktu.

Eğer varsa da onlarla tanışmak istemedim.

Yer değiştirdim, burada daha zor oldu, belki de zaten bir tanesinin ortasında olduğumuz için. Ama o Gertie'nindi ve bu da benim ve o haklıydı. Vites değiştirmek gerçekten de en iyi yaptığım şeydi.

Şanslıyım, çünkü Thames Nehri'nin su topu beni takip etti, bir anda döndü ve indiğim karşı kıyıya yeniden odaklandı.

Gertie'nin büyüğü sayesinde hâlâ geçiş halindeydim, bu da zamanın geri sarıldığı anlamına geliyordu ama etrafımda neler olup bittiğini göremeyeceğim kadar hızlı değildi. Hemen yan tarafta bir depo tersine inşa ediliyordu. Bir duvardaki tuğlalar teker teker gözden kayboluyordu; işçilerin gölgeli figürleri oraya buraya akıyor, onlara iyice bakabilmem için yeterince uzun süre durmuyorlardı; ve inşaat malzemeleri yığınları sihirli bir şekilde açık zeminde belirliyordu.

Evet, olur.

Bu da olur.

Çünkü bunun Zeus *olduğuna* ikna olmamıştım. Bir kere, eğer bir şekilde Dünya'ya dönmenin bir yolunu bulduysa, beni avlamak gerçekten de birinci işi olabilir miydi? Gümüş Çember, Vampir Senatoları -herhangi biri- fey müttefiklerimiz, covenantler... daha öncelikli olabilecek bir liste dolusu insan vardı. Özellikle de Zeus zamanda yolculuk yapabiliyorsa, bu benim tek büyük avantajımı ortadan kaldırır, değil mi?

Bir diğeri, eğer zamanda yolculuk *yapabiliyorsa*, neden hepimiz çoktan ölmedik? Ya da en başta hiç doğmadık? Antik Yunan'a geri dönüp Artemis'i daha darbesini yapmadan öldürebilirdi.

Yani, belki de bu Zeus değildi. Bu da demek oluyor ki, sahip olmaması gereken bir güce sahip olan ve zaman akışıyla oynayan bir ölümlüydü. *Bu* da onun kışının benim olduğu anlamına geliyordu.

Ve adamım, söz konusu kış tekmeleme için mümkün olan en kötü yeri seçmişti.

Gücümün onu yakaladığında da görüldüğü gibi, daha cesedini bile net olarak görememişken, onu yarı inşa halindeki depoya fırlattım. Sonra zamanı tersine çevirdim, böylece yapı bir saniye önce orada olmayan bir duvarı ortaya çıkardı. Bir pisliğin üzerine düştüğü bir duvar.

Zamanı geri aldım ve birkaç kez daha yaptım, çünkü neden olmasın? Pythian gücünü kullanarak bir şeyler fırlatmak Gertie'nin bana öğrettiği en son beceriydi ve pratik yapmaya ihtiyacım vardı. Ayrıca, ona daha iyi bakmak istiyordum. Çarpma hareketi her şeyi biraz bulanıklaştırdı ama bu bir erkekti ve hangisi olduğunu bildiğimden şüpheleniyordum. Ama emin değildim, bu yüzden sonunda sendeleyerek duvardan çıkıp yakındaki bir fidanın yoluna girdiğinde, işleri hızlandırdım

-

Ve küçük ağaç aniden ulu bir meşeye dönüştü.

Çok aniden.

Uzuvlar gökyüzüne doğru fırlarken etini mızraklıyor, vücudunda büyük oyuklar açıyordu - çok tanıdık, aşırı uzun bir vücut, akan, gümüş beyaz saçları ve muhtemelen feylerin konuştuğu dilde küfürler haykıran bir ağzı vardı. Çünkü o bir feydi ve eğer çok yanılmıyorsam adı Aeslinn'di. Bu da neydi böyle?

"Kim o?" Agnes yetişerek sordu. "Hafif feylerin kralı."

"Onun burada ne işi var?"

"Beni deli ediyor."

Garip, fütüristik bir kabalık söylediğimde genellikle yaptıkları gibi dudakları büzüldü ve gözleri kısıldı. Ama sonra beni şaşırttı. "Bunu ona yapmayı tercih ederim."

İşte bu şekilde kendimi kadim bir fey savaşçısıyla tanıdığım en büyük belahıyı aynı takımda buldum. Bir tanesi hariç. "Gertie nerede?" Aeslinn ağaç onu parçalamak için elinden geleni yaparken kıvranıp dururken sordum.

"Bizi evrede tutuyor. Gerçek zamana girmesine izin verilmemeli, yoksa yaptığı her şey tarih olur."

"Peki şimdi yok mu?"

Agnes sinirlenmiş görünüyordu. "Leydi Herophile'in söylediği hiçbir şeyi dinlemedin mi? Geçiş dönemindeyiz. Bu noktada hepimiz sadece potansiyeliz. Karaya çıkana kadar hiçbir şey gerçek değil."

"O zaman onu buraya
götürelim." "Anlaştık.

İhtiyacımız olan-"

Ama neye ihtiyacımız olduğunu bulamadım. Çünkü Aeslinn aniden kendini hâlâ büyümekte olan ağaçtan kopardı, eti parçaladı, kemiği kırdı ve aslında bizim işimizi bizim yerimize yaptı. Bir yandan da yere o kadar çok kan, irin ve iç organ yağdırdı ki toprakta gerçek anlamda su birikintileri oluştu.

Bu işe ilk başladığım zamanki kadar midem bulanmamıştı ama yine de sertçe yutkunmak zorunda kaldım. Ve birkaç saniye sonra tamamen farklı bir nedenle bunu tekrar yapmak zorunda kaldım. Çünkü kan birikintisine düşen yırtık et parçası ve parçalanmış sinirler orada kalmadı ve parçalanmadı.

Bakakaldım, çünkü feylerin hızlı iyileştiğini bilsem de, onlar bile açık yaraları saniyeler içinde kapatmazlar. Ama Aeslinn öyle yaptı, kasıklarından dizine kadar uzanan uyluğundaki yarayı ceketinin fermuarını çeker gibi kolayca onardı. Sonra da parlak yeşil yapraklarla dolu bir ağaç dalını gövdesinin ortasından koparıp attı ve o da hemen kapandı.

Hâlâ kan içindeydi, göğsünde dalın açtığı yıldız şeklinde gümüş bir yara izi vardı ve ince siyah giysisi lime lime olmuştu. Ama adamın kendisi iyiydi. Ayaklarının dibinde yerde kıvrılmış halde duran şeye ve neredeyse tüm kanına bakılırsa bağırsaklarının yarısını kaybetmiş olmalıydı ama yine de iyiydi.

Dudağında bir kıvrım ve fırtına rengi gözlerinde birileri için acı vaat eden bir ateş vardı.

"Kahretsin," dedim kısaca ve Agnes de aynı fikirdeymiş gibi göründü. Ama o daha yorum yapamadan, adamın bir elinden fırlattığı yıldırım gibi bir şeyden kaçınmak için kendimizi iki yana atmak zorunda kaldık.

Bana dokunmamış olmasına rağmen yıldırım gibi geldi, beni kör etti ve derimi yaktı. Hemen yer değiştirdim ve ağacın karşı tarafına geçerek Aeslinn'i canlı işkence aletine geri göndermeye çalıştım.

Zamanı tersine çevirmek. Ama başka bir fey kralıyla uğraşırken zaten bildiğim bir şeyi keşfetmiş gibi görünüyordu: zaman büyülerinin kraliyet evleri üzerinde sınırlı bir etkisi vardı.

Gerçekten sınırlı.

İşte bu yüzden Aeslinn neredeyse anında dönerek ve bir kolunu kaldırarak oradan uzaklaştı-

Ve körlemesine yer değiştirdim, çünkü başka bir şey için zaman yoktu. Artık tamamlanmış olan deponun uzak tarafına indim, gözlerim başka bir yıldırımın etkilerinden başka bir şey görmekte zorlanıyordu, bu dövüşü neredeyse çok hızlı bir şekilde bitirmişti. Neredeyse demek istiyorum.

Saçlarım diken diken olmuştu, kalbim atıp atmayacağına karar vermeye çalışıyordu ve ellerim bir çift marakas tutuyormuşum gibi titriyordu. Ve hareket etmeye çalıştığımda, tüm uzuvlarım farklı yönlere gitti ve yere düştüm. Çok sertti.

Bir dakika boyunca ne yapacağımı bilemeden, toprağı avuçlayarak orada kaldım. Zar zor bir şey görebiliyordum ve kokusunu alabildiğim tek şey dumandı - ki bunun benden geldiğini geç de olsa fark ettim. Lanet olsun!

Artık yanmakta olan paltomu yırttım ve kalan ateşi söndürmek için yuvarlandım, keşke Pritkin'in bana verdiği ve alev geciktirici olan savaş büyücüsü dış giysisine sahip olsaydım. Ama buna tam olarak hazırlıklı değildim, bu noktada hayatımın son çizgisi olabilir, diye düşündüm dirseğim alevler içinde kalırken acımasızca. Onu toprağın içine ittim ve yeterince hızlı olmalıydım, çünkü geri kalan kısmım tutuşmadı. Ama kavrularak ölmemem biraz zaman aldı ve sendeleyerek ayağa kalktığımda-

Kahretsin.

Çığlık seslerini takip ederek ve Agnes'i bir tanrıyla tek başına savaşırken bıraktığımı hatırlayarak deponun kenarından dolandım. Neden Gertie'nin varisi olduğuna dair daha fazla kanıtla karşılaşmak için. Benim hatamdan ders almış, zaman büyülerinin Aeslinn üzerinde düzgün çalışmadığını ama diğer her şey üzerinde işe yaradığını fark *etmişti*.

Ve bu şeyler onun üzerinde gayet iyi çalıştı.

İşte bu yüzden büyük bir martı bulutu, artık göremediğim bir noktaya kadar başının etrafında kekeliyordu.

Kökler yerden fişkırmış, uzuvlarını sarmış ve onu yere sürükleyerek bu süreçte defalarca bıçaklamıştı.

Ne yazık ki, Aeslinn güçlendirilmiş iyileşmenin yanı sıra güçlendirilmiş bir güce de sahip gibi görünüyordu. Ya da belki de feyler doğuştan bu kadar güçlüydü; bilmiyordum. Tek bildiğim, hareketli sarmaşıklardan bir avuç yakaladığı ve onları devasa, kıvranan, kanla kaplı yılanlar gibi etinden çekip çıkardığıydı.

Ve sonra Agnes'e onu küle çevirecek kadar büyük bir yıldırım fırlattı, ama artık orada değildi.

Refleksler, diye düşündüm boş boş ve bir mavnanın yerini değiştirdim.

Bunu yapmak istememiştim, çünkü bu aptalca olurdu. Kalın ahşap kenarları ve ağır metal bacasıyla bir mavnayı hareket ettiremezdim, hele hele trenin vagonları gibi birkaç düz, sal tarzı tekneyi çeken bir mavnayı. Bu fikir çok saçmaydı.

Yükün bir kısmını değiştirmeyi planlamıştım ama Agnes haklıydı: Mircea'yla olan bağlantım sayesinde Apollon'un Gözyaşları'ndan çok daha güçlü bir şey kullanıyordum. Ayrıca bir başka şimşegin rıhtımın yarısını yakmasını, bir dizi teknenin alevler içinde yukarı doğru uçmasını ve beni korkutmasını izliyordum. Ben de bir mavnanın yerini değiştirdim.

Tam bir tane.

Aeslinn'in tepesinde.

Ama en iyi kısmı bu değildi. En iyi kısmı, niyet etmediğim ve hatta düşünmediğim bir şeydi, çünkü Thames Nehri'nde bir aşağı bir yukarı gidip gelen ağır yüklü mavnaları sadece hayal meyal fark etmiştim. Edward dönemi Londra'sında yaşamın bir parçası olan mavnalar, sürekli tepemizde dönerek ilerleyen ve yün ve keresteden çimento ve peynire kadar her şeyi taşıyan martılar gibiydi.

Ve kömür.

Bir sürü kömür.

Aslında, Londra'daki tüm ateşleri yakmak ve tüm fabrikaları çalıştırmak için devasa dağlar.

Bilin bakalım hangi mavnayı kapmıştım?

Kömürü her zaman patlayan bir şeyden çok için için yanan bir şey olarak düşünmüştüm ama sanırım ışıkla yanmaması gerekiyordu. Ya da belki bazı uçucu gazlar o kara dağların altında sıkışıp kalmıştı. Çünkü, evet, patladı.

Hayır, bu yanlış. Patladı, ısıtma duyumu yok edecek kadar yüksek bir sesle ve beni parçalamakla tehdit edecek kadar güçlü bir patlamayla, sadece deponun arkasına geri dönmüştüm. Bu da benim en iyi hamlem değildi.

Yanan bir dünyada yeniden maddeleştim; depo paramparça olmuş, kül ve duman kasırgası her yere yayılmıştı. Görüş alanımdaki ateşli lekelerden başka bir şey göremiyordum; yanan küllerin bir kısmını emdiğim için nefes alamıyordum ve öleceğimden oldukça emindim. Sonra alevli dolu gibi yanan kömür parçaları yağmaya başladı ve öleceğimi anladım.

Ama o anda biri beni yakaladı, cehennemden uzanan yumuşak bir el, şaşırtıcı derecede güçlü bir tutuşa sahipti. Rhea, diye düşündüm, onu arkamdan yakaladım. Ve bir dakika sonra kendimi buz gibi suyun içinde diz çökmüş, ciğerlerimi çıkarmaya çalışırken buldum.

Beni bir yere götürmüştü ama nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hâlâ nefes alamıyordum, göremiyordum ve kulaklarım artık çınlama zahmetine bile girmiyordu; hemen kesilmişlerdi. Geriye tek duyum olarak küllerin tadı ve ateşin kokusu kalmıştı. Ve birinin Rhea'nınkinden çok daha az nazik bir tutuşla omuzlarımı sarstığını hissediyordum ama itiraz edemeyecek kadar boğulmakla meşguldüm.

Birisi sırtıma sertçe ve tekrar tekrar vurmaya başladı ve onlara bunun işe yaramadığını söyleyecek gücüm yoktu. Ta ki işe yarayana ve göremediğim bir şeyden kocaman bir tomar öksürene kadar - neyse ki - ama bu bana dakikalar sonra ilk iyi nefesimi almamı sağladı. Onu da kahvaltımı kusmak için kullandım.

Hepsini.

Bu da umurumda değildi. Midemin patlamaları arasında bulabildiğim oksijeni içime çekmekten başka hiçbir şey umurumda değildi. Sonunda bitti ve beni yüzümde yarısı sindirilmiş turtla ile buz gibi suda diz çökmüş ve ciğerlerim yetmiyormuş gibi soğuk, harika bir nefesten sonra nefesi yutarken bıraktı.

Dünyadaki en muhteşem duyguydu.

Sonra kulaklarım patladı ve Rhea'nın sesini duydum: "Ben gidiyorum."

"Yapmayacaksın!" Bu Gertie'ydi, sesini hiç duymadığım kadar acımasız çıkarıyordu. "O şeye karşı bir an bile dayanamazsın."

"Denemek
zorundayım!"

"Hayır. Ben
yapacağım."

"Yapamazsın! Sen Pythia'sın! Eğer ölürsen, zaman çizgisi geri dönüşü olmayan bir şekilde değişecek-"

"Peki şimdi ne olacağını düşünüyorsun, hm?"

"Ne... şimdi ne olmak üzere?" Mırıldanarak etrafıma bakındım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Aeslinn, Leydim," diye nefes aldı

Rhea. "Ama... onu ben öldürdüm.

Öldürdüm, değil mi?"

O an görüşüm hafifçe açıldı, onun tek kelime etmesine gerek kalmadan cevabımı almam için yeterli oldu. Thames Nehri'nin karşı kıyısına geçmiştik ve dünyanın en büyük şenlik ateşinin diğer tarafındaydık. Şu anda dünyanın en büyük şenlik ateşi bize doğru geliyordu.

Devasa bir şeydi, en az dokuz kat uzunluğunda, belki de daha fazlaydı. Siyahtı ama arkasındaki havaya yanmış, çıtır çıtır deri parçaları saçarak altındaki kan kırmızısı eti ortaya çıkarıyordu. İnsan şeklindeydi ve yoldan geçen bir mavnayı yakalayıp Agnes'e fırlatmasına bakılırsa çok *kızgındı*.

Aeslinn, fark ettim, ya da ondan geriye ne kaldıysa. Geriye kalan tek şey artık kule gibi bir devdi ve bu nasıl adil olabilirdi? Bu nasıl *mümkün olabilirdi*?

Bilmiyordum, ama bu yarışmayı gülünç bir şekilde tek taraflı yaptı. Sanki zaten öyle değilmiş gibi, çünkü o patlama onu sadece öldürmemeli, yok etmeliydi. Neredeyse beni öldürüyordu ve ben patlamanın merkezinden epey uzakta ve sağlam bir tuğla binanın arkasındaydım.

Peki, *bununla* ne yapmamız gerekiyordu?

Bunu ben de bilmiyordum ama Agnes'i korkutmuyordu. Ve o kadar hızlıydı ki inanamıyordum, Rhea'ya sandığımdan daha kolay davrandığını anlamamı sağlıyordu. Ona zar zor ayak uydurabiliyordum.

etrafında dönüyor, tekneden kıyıya, mavnaya atlıyor ve aradaki iğrenç hayalete mümkün olan her şeyi gönderiyordu.

Bana istediği kadar vaaz verebilirdi, ama bir şeylerin üzerine atlamamış olması mümkün değildi. Çünkü aynı anda üç yönden gelen bir nesne akışı hedefini vurdu. Arkasındaki şenlik ateşinden yanan kömür, tuğla ve cam parçaları çağırırken, izli ateşe benzeyen şey yaratığın sırtına çarptı. Yukarıdan binlerce kuş başının etrafında dönüyor, kaçamadıkları bir zaman döngüsüne yakalanıyor ve Aeslinn'in üzerine ısırma, pençeleme ve pike bombardımanı kasırgası salıyorlardı. Ve aşağıdan, Londra'nın olaylarla dolu tarihinin uzun süredir gömülü olan bazı eserleri, halkını korumak için çağrılıyordu.

Eski, çukurlu güller yeşil balçık iplerini takip ederek havada hızla ilerliyordu; şaşırtıcı sayıda yosun kaplı zıpkın devin hassas noktalarını parçalıyordu; ve akla gelebilecek her türlü çöp - Tudor dönemine ait gibi görünen eski bir top ve zincir, Roma döneminden kalma çatı kiremitleri ve çanak çömlek parçaları ve büyük bir zaman diliminden kalma batık gemi parçaları - hepsi bir iz bırakmıştı.

Ama hiçbir şey onu durduramadı.

Gertie'ye baktım ve elini uzatmış olduğunu gördüm, bir şekilde Agnes'e yardım ederken bir yandan da geçişi sürdürüyordu, bu da savunmanın gücünü açıklıyordu. Ama bu yeterli değildi. Hırpalanmış, yara bere içinde ve bazı kısımları hâlâ yanarken geliyordu.

Ve buraya geldiğinde, hepimizi öldürecekti.

Tabii...

"Ne yapıyorsun sen?" Rhea, pis ve ıslak eteklerim bacaklarıma dolanıp beni çelme takmakla tehdit ederken sendeleyerek ayağa kalktığımda, "Ne yapıyorsun?" dedi.

Ona bir cevap vermedim, çünkü zamanım yoktu ve zaten bundan hoşlanmayacaktı. Benim de hoşuma gitmiyordu ama eğer batacaksam savaşıarak batacaktım. Ve elimde son bir numara vardı.

Daha doğrusu Pritkin yaptı.

"Gertie'yi buradan götürün," diye mırıldandım. "Onu hemen götürün." "Böyle bir şey yapmayacaksın-" diye başladı Gertie.

Ve sonra gittiler.

Gertie'nin Rhea'yı alt edip geri dönmesi uzun sürmezdi ama benim de uzun süreye ihtiyacım yoktu. Bu işe yarayacaktı ya da yaramayacaktı, yaramasa bile kısa bir dövüş olacaktı. Çok kısa, diye düşündüm ve bir kolumu kaldırdım.

Panik yapacak zamanım yoktu, zaten muhtemelen yapamazdım da çünkü adrenalinim tamamen bitmişti. Kemiklerim sıvı gibi hissediyordu, görüşüm hala bulanıktı ve tek tadabildiğim safraydı. Ama yine de hissedebiliyordum ve hissettiğim şey, daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemeyen, suyun üzerinden bana doğru akan bir güç seliydi. Neyle karşı karşıya olduğuma dair artık hiçbir sorum yoktu. Anlamıyordum ama bu sadece bir fey kralı değildi, bu tarafa doğru ilerliyor, geçişinin gücüyle tekneleri kenara itiyordu.

O bir tanrıydı.

Öyle görünmüyordu çünkü şu anda bedensel değildi. Aeslinn öyleydi ama onu çevreleyen varlık saf enerjiydi, tıpkı istedikleri zaman insan şekline girebilen ama girmek zorunda olmayan eski tanrılar gibi. Kazlar, altın yağmurları ya da büyük boy boğalar olarak görünebilirlerdi - ya da Aeslinn'i ısıltılı bir bulutla çevreleyen şey gibi.

Eski hikâyelerdeki hale gerçektir, sadece vücut büyüklüğündeydi ve kutsallığı ya da ona benzer bir şeyi göstermiyordu. Aeslinn'in bedeninin sınırlarının ötesine sıçrayan gücü gösteriyordu, çünkü tanrılar kendilerini kullanarak savaşırlardı. Onları oluşturan enerji aynı zamanda en büyük silahlarıydı ve şu anda her yerdeydi.

Beynimin küçük bir parçası bana hiç kimse olmadığımı hatırlatırken ona baktım; bir kaçak, bir sokak çocuğu, bir barda Tarot okuyan bir sekreterdim. Zeus bunu kendisi söylemişti; ben çok zayıf, çok küçük, çok *insandım*.

Ama görüldüğünden daha fazlası olan bir sevgilisi olan bir insan.

Bu yüzden tüm o gücün altında ezilmedim. Ya da dizlerimin üzerine çökecek, dehşet içinde haykıracak ya da tanrıların biz ölümlülerden beklediği başka bir şey yapacaktım. Bunun yerine onu kucakladım, daha yakına çağırdım ve aldım-

Kendim için.

Çünkü John Pritkin sadece bir büyücü değildi. Annesi çoğunlukla insandı ama babası Rosier, Incubi Prensi'ydi ve doğasının bir kısmını oğluna aktarmıştı. İblisler gibi, tanrılar gibi, Zeus'un karısını ve çocuğunu yuttuğu zaman yaptığı gibi beslenmesine izin veren kısmı...

Ve Şimdi ona yaptığım gibi.

Uzattığım elime beni sendeletecek ama yere düşürmeyecek kadar sert bir yumruk çarptı. Vücudumdaki her bir tüyü kızartmış gibi hissettirdi, eğer kaldığını varsayarsak, ama acıtmadı, çünkü onu tutmadım. Mircea'ya gönderdim, ailesinin sahip olduğu ve tüm klan için bir pil görevi gören devasa enerji havuzuyla birleştirdim.

Sonra biraz daha çektim.

Çok daha fazlasını, bağımız aracılığıyla Mircea'ya göndererek emdi. Ve bu sefer Aeslinn fark etti. Agnes'in bir saniye önce üzerinde durduğu mavnaya ayağını sokmuştu ama o anda başını kaldırıp baktı.

Ve o kadar çabuk unutuldu.

Yine de benim için elinden geleni yapmış gibi görünüyordu. Devasa kuş bulutu parçalanmış, her yerde suyun üzerinde yüzen küçük bedenler vardı. Ateş ve hurda akıntıları da kasvete karşı parlak bir şekilde yanan birkaç rastgele parçaya dönüşmüştü. Az önce yeniden cisimlendiği karşı kıyıda onu gördüğümde bitkin görünüyordu. Vücudu çökmüştü ve yüzünü göremesem de umutsuzluğa kapıldığı izlenimine kapıldım

-Ve özür.

Mücadeleye her şeyini vermiş, tükenmişti.

Yeterince adil; bir tanrının gücünü kanalizetmek yorucu olabilir. Peki neden iyi hissediyordum? Neden *harika* hissediyordum?

Çünkü Pythian gücünde yaptığım gibi Aeslinn'in enerjisini yönlendirmiyordum. Onu tüketiyordum. Rakibimin gücünü tüketmek için çoğunu Mircea'ya gönderiyordum ama bir kısmı da dışarı taşmıştı.

Tadı da *harikaydı*.

Şimdiye kadarki en iyi yemekten daha iyiydi ve aniden açlıktan ölüyordum. Tekrar çektim ve bu sefer göndermedim. Bu sefer tuttum. Ve cildimin altın bir parıltıyla aydınlanmasını, vücudumdan sıcaklık ve ısıltılı bir enerjinin akmasını, yüzümün etrafında uçuşan saçlarımın terli, donuk tellerden güneş ışığına rakip parlayan altın rengine dönüşmesini ve dudaklarımdan kahkahaların - coşkulu, neşeli ve biraz da çılgınca - dökülmesini izledim.

Evet! Evet! Arzuladığım şey buydu, istediğim şey buydu.

Ambrosia, diye düşündüm, tanrıların nektarı, bir tanrıdan.

Sonra tekrar çektim ve bu sefer durmadım.

Ama Aeslinn yaptı. Sıgıltaki devasa bedeniyle durakladı, neredeyse o kocaman ayaklarından birini kafama indirecek kadar yakındı. Ama onun yerine orada öylece durdu, sanki ne olduğunu anlamamış gibi her şeyden çok kafası karışmış görünüyordu.

Akıntıya kapıldığı birkaç dakika içinde neredeyse iyileşmişti, bu yüzden muhteşem yüz hatlarındaki şaşkınlığı okumak kolaydı. Ve bunu anladığı andaki öfkesi de öyle. Ya da biri ona söylediğinde.

Tekrar güldüm, kasıtlı olarak değil ama kendimi durduramadığım için. Çektim ve güldüm, güldüm ve çektim ve bir an için çok tatlıydı, çok tatlıydı, o kadar tatlıydı ki inanamadım.

Ve sonra geri çekildi.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Sarsıntı o kadar sert ve beklenmedikti ki beni sendeletti. Kendimi belime kadar buz gibi suyun içinde buldum, oraya nasıl geldiğimi ya da şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Çünkü güç boşalması durmuyordu. Aksine, benden çekildikçe daha da hızlanıyor ve sertleşiyordu.

Ve sadece ben değil. Birden başkalarını da tehlikeye attığımı fark ettim. Mircea, tüm ailesiyle birlikte ve Pritkin... Zeus benim aracılığımla onları da tüketebilir miydi?

Cevabın evet olmasından çok korkuyordum.

Dünyanla kumar oynayacak mısın, diye sormuştu? Ve sanırım o y n a d ı m . Çünkü onlar benim dünyamdı-

Bunu onlara yapamazdı, diye düşündüm, öfkem beni boğuyordu.

Bunu *kimseye* yapamazdı.

O Zeus bile değilken, tam olarak değil, yoksa şimdiye kadar ölmüş olurum. O Aeslinn'di, bir şekilde bir tanrının gücünü kanalize ediyordu. Ve ben gerçeğine karşı koyamazken, büyüklük hayalleri kuran bir fey kralı mı?

Tamamen farklı bir oyundu.

Sendeleyerek ayağa kalktım, gücü yumruğuma doladım ve *geri* çektim.

Ve sonra çekmekten daha fazlası, çünkü bir güç yarışmasında kimin kazanacağını bilmiyordum, özellikle de uzarsa. Bu işi bir an önce bitirmeliydim ve nasıl olacağı umurumda değildi. Pritkin bana hayatın için savaşırken her şeyin mübah olduğunu öğretmişti.

Ben de onun tavsiyesine uydum ve terk edilmiş bir mavnayı Aeslinn'in büyük kasıklarına doğru fırlattım.

Silahlarla nişancılığım hiç iyi olmamıştı ve Pythian gücüyle de daha iyi değildi ama dokuz kat uzunluğundaki bir fey kralı ıskalanması zor bir hedefti. Mavna, gök gürültüsü gibi öfkeli, böğüren bir sesle bağırmasına ve beni ezmeye çalışmasına neden olacak kadar güçlü bir şekilde çarptı. Ama ben batmakta olan bir tekneye geçerek zarar görmesini engelledim ve şenlik ateşini ona fırlattım.

Hepsini.

Alev alev yanan kömürün kalıntıları suyun üzerinde hızla ilerleyen bir kuyruklu yıldızla benziyordu ve yüzeyinden hâlâ küçük patlamalar çıkıyordu. Hayatımda gördüğüm en büyük ateş topuydu ve Pritkin'in de burada olup bunu görememesine üzüldüm. Bu onun en sevdiği büyüdür.

Ve vurduğunda, Aeslinn sendeledi, devrildi... ve yere düştü.

Devasa bedenin yarattığı gelgit dalgasından kaçınmak için tekrar yer değiştirmek zorunda kaldım ve kıyıda yeniden belirlediğimde hala suda çırpınıyordu. Ben de avantajımı kullanarak çalınan enerjimle bulabildiğim her şeyi fırlattım ve onu bir mavnanın tahta parçalarıyla, mavnanın kendisiyle, bazıları hâlâ yanmakta olan bina kalıntılarıyla ve gemilere balast sağlamak için limana giden bir dağ dolusu çakılla dolu olan ve şimdi Aeslinn'i kan revan içinde bırakan milyonlarca küçük mermi sağlayan bir düzine teknenin yükleriyle hırpaladım.

Karşılığında suyu çalkalıyor, beni bulduğum her tünekten aşağı iten ve boğmakla tehdit eden dev dalgalar yaratıyordu. Su, ateş ve duman her yerdeydi, duyularımı karıştırıyordu; adrenalin vücudumda dolaşüyor, hedefimi daha da şaşırtıyordu; ne halt ettiğimi bilmediğimden bahsetmiyorum bile. Ama Aeslinn de o kadar yetenekli görünmüyordu.

İri ve güçlü, evet; pratik ve becerikli, hayır. Eline yeni bir oyuncak verilmiş ama nasıl kullanacağını tam olarak bilmeyen bir çocuğa benziyordu. Ve hedefini bulmak yerine camları kıran bir havalı tüfek gibi, fırlattığı enerji okları isabet ettikleri kadar ısıkalıyor, çılgınca savruluyor ya da gökyüzüne doğru cızırdıyordu. Hâlâ havada kalan birkaç kuşu kızartıyor ve suya her çarptıklarında buhar gayzerleri gönderiyorlardı ama başka bir şey yapmıyorlardı.

Belki de tanrılar için bizim sınırlı ölümlü yeteneklerimizle çalışmak o kadar da kolay değildi, diye düşündüm.

Bu, ele geçirdiğim büyücü için de geçerliydi ve Mircea bu yüzden Ares'in dikkatini benim kaçmama yetecek kadar dağıtabilmişti. Aeslinn bir yarı tanrı olduğu için aynı şey burada geçerli olmamalıydı, ya da söylentiler öyle söylüyordu. Yine de tıpkı o büyücü gibi davranıyordu, sanki Zeus ona işaretler veriyordu, ama onlar

saldırılarımla gerisinde kaldı. Çok fazla değildi ama bana avantaj sağlamak için yeterliydi ve ben de bundan faydalanmak için elimden geleni yaptım.

Ne yazık ki, hala zarar verebilecek durumda olan mermilerim tükeniyordu.

Nehir kıyısı, depolardan birinin üzerine çıkmış bir mavna da dahil olmak üzere, kıyıdaki yerel tekne trafiğinin çoğunun parçalandığı ateşli bir çöplüktü. Nehrin kendisi yanan vinçlerle, gemilere ait daha fazla alevli ateşle ve yüzen enkaz adalarıyla doluydu. Duman bulutları manzaranın geri kalanının çoğunu gizlese de, dalgaların arasında sallanan düzinelerce cesetle birlikte nehir bir savaş alanına benziyordu.

Pythian gücünün zaman çizelgesinde değişiklik yapmam için bana bağırmasının tek nedeni henüz bir değişiklik yapmamış olmamdı. Bunların hepsi hâlâ potansiyeldi: bizim için gerçekti ama diğer herkes için değil. Geçişten çıkana ve zaman etrafımızda katılışp tüm bunları tarihe dönüştürene kadar olmazdı. Aeslinn'i dışarı çıkarmam, sonra zamanı geri sarmam ve kaydı silmem gerekiyordu, aksi takdirde...

Pythian gücünün bile bunu düzeltebileceğini bilmiyordum.

Ancak Aeslinn bir tanrının kulağına fısıldadığı her şeye tepki veremeyecek olsa da, kendisi de eski bir savaşçıydı. Nasıl dövüşüleceğini biliyordu ve vuruşlar yavaşlar yavaşlamaz elini uzattı. Ve sanki bir yıldırım düşmüş gibi arkamdaki sette bir yarık açtı.

Saçlarım elektriklendi, bir çizgi film karakterininki gibi dikildi; vücudum elektrikli solucanlarla doldu; ve uzun bir toprak dalgası gökyüzüne doğru püskürdü, güneşi gizledi ve kesikleri ve kayaları geniş bir yay çizerek aşağıya fırlattı.

Zamanında yer değiştirmiştim ama nehrin yukarısında yeniden maddeleştirdimde sırtımdan aşağı toprak kaydığını hissedecek kadar yakındı. Ve sahip olabileceğim diğer yetenekler ne olursa olsun, süper iyileştirme bunlardan biri değildi. Bu işi bitirmeliydim, şimdi.

Gözlerim nehir kıyısını taradı ama çalışacak pek bir şey kalmamıştı. Ama onu başka bir yere kaydıramazdım, çünkü gücüm onu tutamazdı. Ayrıca onu kurutamazdım, onu çektiğim kadar sert bir şekilde geri çekemezdim.

Ŗu anda ikimiz de, karŖı konulmaz bir g¼c¼n kımıldamaz bir cisimle karŖılaŖması gibi, daha fazla g¼ç *kazanamıyorduk* ama Aeslinn ayağa kalkıyordu. Derinlerden yükselen, su, çamur ve kan damlatan bir dehŖet gibi üzerimde yükseliyor ve tek kelime etmeden meramını anlatmaya çalıŖıyordu. Ben tek bir hata yaptığım anda onun c¼ssesi bu iŖi bitirecekti.

Lanet olsun! Bu kadar çok m¼cadele edip Ŗimdi baŖarısız olamazdım. *Yapmazdım*, ama nasıl yapacağımı bilmiyordum-

Ama belki baŖka biri yapmıŖtır.

Pritkin, diye d¼Ŗündüm umutsuzca, aramızdaki bağ aracılığıyla ona ulaŖmaya çalıŖıyordum. Ama ya beni duyamıyordu ya da bir asırdan fazla uzaktan cevap veremiyordu. *Mircea-ama* o zaten elinden geleni yapıyordu. G¼c¼m vardı; sadece onu nasıl kullanacağımı bilmiyordum!

Dev bir çizmeli ayak, nehir kıyısında yüzme havuzu büyükl¼ęünde çukurlar açarak peŖ peŖe yarım düzine kez aŖaęı indi. Bu çukurların Thames Nehri'nin suyuyla doluşunu, yolumdan çekildiğim yukarıdaki setin üzerindeki bir t¼nekten izledim; kirli, çamura bulanmıŖ ve nefes nefese kalmıŖtım. Ve çaresizdim ç¼nk¼ d¼Ŗ¼nemiyordum; hiçbir Ŗey d¼Ŗ¼nemiyordum!

Ama sonra birdenbire ortaya çıktı, zihnimde parlayan tek bir resim. Kimin gönderdiğini sormadım; umurumda da değildi. D¼Ŗ¼nceyi yakaladım, ona konsantre oldum, onu var etmek i¼in elimden geleni yaptım. Ve bir saniye sonra, elimden dıŖarıya doğru altın bir enerji kırbaçı sarmaya baŖladı.

Katı bir his veriyordu, parmak uçlarımla altında hafifçe vızıldıyordu ve bazen zihnimde gördüğ¼m Pythian g¼c¼ne benziyordu. Belki de öyleydi, belki de bana rehberlik eden g¼c¼m buydu, ama bunu merak edecek vaktim yoktu. Ç¼nk¼ Aeslinn beni fark etmiŖti ve bu dövüş¼ eski usulle bitirmeye ve beni ezerek öldürmeye karar vermiŖ gibi görünüyordu.

Ama uzanan eli beni sarmak yerine Thames Nehri'ne doğru yelken açıyordu.

Vurduğ¼m kırbaç et ve kemiği sanki kesmiŖ gibi kesmiŖti. hiçbir Ŗey değildi, aynı anda hem elini kesiyor hem de yarayı dağlıyordu. Aeslinn çığlık attı, garip, tiz bir sestir, daha önce çıkardığı hiçbir sese benzemiyordu ve o kadar yüksekti ki gerçekten acı veriyordu. Durup kulaklarımı kapatarak eğilmek istememe neden oldu, özellikle de

durmadan devam etti. Ama ben durmadım. Bunun yerine onu defalarca, durmaksızın kırbaçladım çünkü ben küçük olabilirdim ama kırbaç onun kadar büyüktü.

Ve çok kolaydı; inanılmaz derecede kolaydı! Bu beni şaşırtmamalıydı, çünkü Pythian gücüyle ilgili temel sorun hiçbir zaman gücün kendisiyle ilgili olmamıştı. Her zaman kullanıcının tükenmesiyle ilgiliydi. İnsanlar bir tanrının gücünü yönlendirmek için yaratılmamışlardı.

Tabii tanrısal enerjiyle kafayı bulmamışlarsa.

Çünkü Aeslinn'den aldığım şey yaşam enerjisiydi ve bana -kelimenin tam anlamıyla- tanrıların dayanıklılığını veriyordu. Pythian gücü parmaklarımın arasından ağırlıksızmış gibi akıyordu. Hiçbir gerginlik, yorgunluk ve bir anlığına da olsa korku hissetmedim. Tamamen inanamayarak tekrar güldüm-

Ve sadece birkaç dakika önce inanamayacağım bir manzara gördüm: o asil yüz hatlarında gerçek bir korku parıltısı.

Birden her şey bitti. Üzerime bir dalga fırlatıldı ve ben bu dalgayı ortasından yarararak geçtim, her yere dondurucu bir yağmur yağdı ve bir anlığına dünyanın üzerini örttü. Ve tekrar baktığımda-

Aeslinn gitmişti.

~~~

Gertie'nin evinde tekrar kendime geldim, tanıdık lavanta kokulu çarşaflar gözlerim kapalıyken bile yerimi belli ediyordu. Ama farklı kokular da karışmıştı, tuhaf kokular. Keskin, asidik bir koku burnumu gıdıkladı, Viktorya dönemindeki meslektaşımın öksürükten burkulmaya kadar herhangi bir şeyi olan inisiyelere işkence etmek için hazırladığı tıbbi iksirler gibi; ozonun kaygan kokusu, serin ve belli belirsiz metalik, sanki yağmurla delik deşik olmuş bir gökyüzünden geliyormuş gibi; ve bana seksi hatırlatan sıcak ve baştan çıkarıcı bir koku, şaşırtıcı ve aslında büyümlü bir rahibe manastırında tamamen yersiz.

Gözlerimi açtığımda yüzümün yarısını kaplayan bir yastık buldum. Yastığı kaldırdım ama görüşüme pek yardımcı olmadı. Bu kez pencereden içeri güneş ışığı girmiyordu, sadece rüzgârın tülleri savurmasından kaynaklanan dağınık ay ışıkları vardı. Güne ne olduğunu merak ederek boş boş onlara baktım, sonra gidip öğrenmeye niyetlenerek doğruldum-

Ve oh.

Oh,
Tanrım.
Oh,
hayır.

Desteğe yaslandım, kamburlaştım ve kıvrandım, çünkü her şey acıyordu. Ayak parmaklarım bile şikâyet ediyordu ama zonklayan baş ağrısından, çığlık atan sinirlerden ve boğazımda aniden dışarı çıkmak istercesine çarpan nabızdan bunu anlamak zordu. Hafifçe inledim ve sesim sanki saatlerdir çığlık atıyormuşum gibi boğuk ve hırıltılı çıktı.

Bağırıyor muydum?

Hiçbir şey hatırlamıyorum. Aeslinn kaçtıktan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece sis ve karanlık ve-

"Onu yatağa yatırın." Yaşlı bir kadının sesiydi. Huysuz, neredeyse sert. Bunu bilmem gerektiğini düşündüm...

"Onu bir şifacıya götürün! Bunu tedavi edemeyiz!" diyen başka bir kadının sesi tiz ve çılgıncaydı. Bir yabancı.

"Bir şifacı için çok geç. Kör müsün?" diye sordu üçüncü bir kadın. Onun sesi de tanıdıkta ama o kadar gergindi ki adını söyleyemedim. Sesi benim hissettiklerime benziyordu.

"Kapa çeneni!" Sonunda, adını koyabildiğim bir ses. Arayan Rhea'ydı ama sanki kapının yanında ya da koridordaymış gibi uzaktan sesleniyordu. "Sorun yok hanımefendi, her şey yoluna girecek-"

"Çıkarın onu buradan!"

Nefes nefese kalmış, titremiş ve biraz da korkmuş bir halde anıdan, görüntüden ya da her ne haltsa ondan uzaklaştım. Geçmişte benzer deneyimler yaşamadığımdan değil - bir kahin olduğunuzda, bu işin doğasında var. Ama bu şekilde değil.

Bir şeyler gördüğümde, onları görüyordum. Bazen eski, siyah beyaz bir televizyonun yayınına bakmak gibi bulanıktı. Diğer zamanlarda ise tam, Technicolor ve Dolby surround ses deneyimi yaşadım. Almadığım şey acıydı, özellikle de dayanılmaz dalgalar halinde, sıcak, yakıcı ve ani.

Ve sanki şu anda oluyormuş gibi bedenimi parçalıyordu.

Yastığıma sarıldım ve karanlığa baktım, titriyor ve acının dinmesini bekliyordum. İlgileniyormuş gibi görünmüyordu ama birden daha fazlasını hatırlamaya başlamıştım, çok daha fazlasını. Vücudum setten Aeslinn'in büyük ayağının açtığı çukurlardan birine düştükten sonra ırpınmam gibi.

şimdi benden kaçtığı için öfke ve hiddet içinde çığlık attığımı, sonra da bir şeyler ters gittiği için acı çektiğimi hatırlıyordum. Hafızam parçalanmıştı, bana sadece parçalar ve parçalar geri geliyordu ve onları istediğimden emin değildim. Suyun altına girdiğimde soğuk suyun şokunu hissettim; tekrar yüzeye çıktığımda insanların bağırışlarını duydum; aniden her yerden yükselen buharı gördüm; kan ve cızırdayan et kokusu aldım.

Bana ne oluyordu? Ne-

Kesin

şunu!

Kesin şunu!

Yastığa bir çapa gibi tutundum ama bunun pek faydası olmadı. Belki de önümdeki oda da parçalanmış gibiydi, öyle ki geçmişi bugünden ayırmak zordu. Her zamanki vurdumduymaz yüzlerinde büyük bir dehşet ifadesi olan yarı saydam yardımcı figürleri hayaletler gibi etrafta uçuşuyor, sonra aniden ortadan kayboluyordu.

Eşyalar bir kenara itilirken mobilyalar hareket etti, kapı tekrar tekrar açılıp kapandı ve tuvalet masasının yanındaki sandalye aniden gözden kayboldu. Bir başka ruhani yardımcı koşarak içeri girdi ve bir sepet dolusu kavanoz, şişe ve matara taşıdı -Gertie'nin korktuğu merhemler- ama şu anda bana yardımcı olacaklarını sanmıyordum. Özellikle de kızın ayağı takılıp yere düştükten sonra.

Düştüğünü gördüm, şişelerin yarısının yerde yuvarlandığını gördüm, birkaç tanesinin sert eski tahtaların üzerinde milyonlarca parçaya ayrıldığını gördüm. Ve sonra hiçbir şey olmadı; dökülen sepetiyle birlikte göz kırparak gözden kayboldu. Arkasında sadece belli belirsiz bir leke bırakarak, birisinin saatler önce temizlediği gibi görünen pisliği temizledi.

Kendimi savunmak için gözlerimi kapattım ve bu işe yaramış gibi görünüyordu. Anıların çoğu yavaşladı ve biraz sönükleşti. Ama bir tanesi hala parlıyordu, zihnimin karanlığına karşı parlak, net ve canlıydı, o kadar inanılmazdı ki şaşkınlıktan nefesimi tuttum.

Aeslinn koştu.

Düzenli bir şekilde geri çekilen bir fey kralı gibi değil, can korkusuyla dövölmüş bir köpek gibi. Çünkü başarmıştım. Kazanmıştım.

Başka bir şey bilmesem bile bunu biliyordum. Onu öldürmeyi başaramadığım için bu geçici bir zafer olabilirdi. Ama onu incitmiştim. Onu tüketmiştim. Onu uzaklaştırmıştım.

Ve şu anda bunu kabul ediyorum.

Tabii yeterince uzun süre hayatta kaldığımı varsayarsak... Evet. Biraz daha kıvrandım, yastığı boğdum ve zaten parçalanmış olan çarşafı toparladım ama işe yaramadı. Belki de hangi acının gerçek, hangisinin işkence edilmiş anı olduğunu anlayamadığım içindir ve bunun bir önemi olduğundan emin değildim.

Her iki şekilde de, çok acıttı.

Bir başka kasılma beni nefes nefese bıraktı ve buralarda hiç uyuşturuocu olup olmadığını merak ettim. Edwardianlar iyi mallara sahipti; zavallı şeyler dış çıkarırken bebeklerine morfin ve alkol bile veriyorlardı. Edwardianlar çok sertti.

Yani, bir şeyler olmalı -bulabileceğimi varsayarsak.

Yataktan yuvarlanırken ve oda etrafımda çılgınca savrulurken bunun bir hayır olacağına karar verdim. Dirseğim yere çarptığında ağlayarak yere düştüm ve düşüşün ağırlığını üzerime aldım. Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Zonklayan eklemi kucakladım, bir süre ileri geri sallandım ve kendimi aptal gibi hissettim. Zaten yeterince incinmiştim; bir de bunu eklememe gerek yoktu! Sonra başka bir şey hissettim.

Garip bir şey.

Dirseğimdeydi, daha doğrusu dirseğimin hemen üstündeki derideydi ama beklediğim gibi kan ya da morarmış et değildi. Bornozumun kolunu yukarı ittim ve bir göz attım. Sonra orada öylece oturup, derimin içine gömölmüş bir dantel parçasına benzeyen şeye baktım.

Sonunda baktığım şeyin dantelin kendisi değil, etime kazınmış izlenimi olduğunu fark ettim. Koyu pembeydi ve dağlanmışım gibi görünüyordu. Büyük değildi ve düşük ışıktaki detaylı görmek zordu, konumun da yardımcı olmadığı bir şeydi bu. Ama parmak uçlarımda altındaki kesinlikle danteldi.

Ne oluyor be?

Sesler konuşmaya devam ediyordu ama hiçbir şey anlayacak kadar konsantre olamıyordum. Neyim olduğunu anlamıyordum. Bir kavgaya karışmıştım; bunu biliyordum ama kötü yaralanmamıştım, değil mi? Kazandığımı sanmıştım. Düşündüm ki-

Bir acı dalgası vurdu, zihnimi bulandırdı ve dudaklarımdan çığlık üstüne çığlık kopardı. İnsanların koştuğunu, yatak odasına doluştuklarını ve tekrar dışarı itildiklerini, birinin üzerimdeki harap elbiseyi kestiğini, makasın soğuk metalinin aşırı ısınmış bedenime küçük bir rahatlama sağladığını belli belirsiz hissettim.

Sadece fazla ilerleme kaydedemiyorlardı.

"Çıkaramıyorum," dedi biri, Agnes'in sesi olabilecek bir sesle. "Geriye kalan şey derisine kadar erimiş."

"Kenara çekil," dedi yaşlı kadın, sesi kırılmıştı. Ve sonra Pythian gücünün hissi etrafımda dönerek, geri kalan malzemeyi bir anda eritti. Tüm o çiğ ete çarpan soğuk hava patlaması, incinmiş bir hayvan gibi miyavlamama ve tüm vücudumun titremesine neden oldu.

"Ne... bu da ne?" Agnes fısıldadı, sesi düzleşmiş ve şok olmuştu.

"Bilmiyorum." Acımasızdı. "Bir şifacıya ihtiyacımız var."

"Şifacı mı?" Agnes'in yüzündeki kuşkuyu neredeyse görebiliyordum. "Ne için? Görmüyor musun, o zaten ölü."

Dokuzuncu Bölüm

Boğazımda çaresiz bir ses yükselirken, anıdan tekrar kurtulurken titriyordum. Sesi kestim ve yutkundum. Bundan daha iyiydim, başucumda korkmuş bir çocuk gibi titremekten daha iyiydim!

Ama şu anda kalkmak gibi bir seçeneğim yoktu. Oturduğum yerde bir yumruğumla yorganın ucunu, diğeriyle de midemi kavırıyordum ve kusmak üzere olduğumdan emindim. Ama yapamadım çünkü yapacak bir şey kalmamıştı, kahvaltım çoktan Thames Nehri'nden aşağı süzölmüştü. Bunun yerine bir süre sessizce ağladım, yarısı kendi zayıflığıma öfke duyarak, yarısı da şaşkınlık ve acı içinde. Ve dakikalar içinde yavaş yavaş vücudumdan gelen şikayetler yumuşadı, bana bağırmaktan karanlık bir şekilde mırıldanmaya dönuştü.

Sonunda yorgunluktan yatağın kenarına yaslandığımı hissettim.

Döşeme tahtaları soğuktu ve üzerimdeki ince bornozun beni fazla ısıtmaması gerekirdi. Ama nedense üşümediğimi hissettim. Çok fazla bir şey hissetmiyordum, aşırı yorulmuş bedenim çoğunlukla uyuşmuştu.

Beynim bir süreliğine ona katıldı, kulaklarımı dolduran beyaz bir gürültüyle zonkladı. Gözlerimi karanlık odaya diktim ama sonunda sabahki pozisyonda olduğumu fark ettim, sadece beni neşelendirecek bir turtacı yoktu. Yine de buraya biri girmişti.

Gümüşlerin arasından, komodinden gelen altın rengi bir ışık sıçradı. Kenarında ruj izleri olan yarım kalmış bir fincan çay, yarısı yanmış tek bir mumun titrek ışığı altında duruyordu. Tuvalet masasındaki düz sırtlı, ahşap sandalye de yeniden ortaya çıkmış ve yatağın yanına çekilmişti.

Rhea, diye düşündüm. Ruj onun en sevdiği pembemsi kahverengi tonundaydı. Yatağımın başında nöbet tutuyor, kavga sırasında olduğu gibi beni izliyor olmalıydı.

Her zaman yaptığı gibi.

"Bırakın geçeyim!" Rhea'nın sesi tizdi. "Lanet olsun, bırakın geçeyim!"

"Çıkarın onu buradan." Yaşlı kadın tekrar konuştu, sesi telaşlı kalabalığın arasında sakın bir vaha gibiydi. "Hepsini dışarı çıkarın."

"Hayır! Buna hakkınız yok! Ben kalıyorum-"

"Mecbur kalırsan onu bayılt." Sesi şimdi kısıktı ve buz gibiydi.

"Bana ilaç vermiyorsun!" Rhea öfkeyle, "Beni uyuşturmuyorsun!" dedi.

"Uyuşturucudan bahseden kim?" Ve tamam, bu kesinlikle Agnes'ti. Yani yaşlı kadın muhtemelen Gertie'ydi. Gertie, diye düşündüm, isme tutunarak. Yardım et bana.

Ama ağzımdan yine miyavlayan bir çığlıktan başka bir şey çıkmadı. Acı vahşi ve amansızdı, sanki bir kurt sürüsü aynı anda beni parçalıyor, konuşmama izin vermiyordu. Acıtmayan ya da en azından daha az acıtan bir pozisyon bulmak için çabaladım ama hiçbirisi yoktu. Vücudum ateş gibiydi, varlığım ıstırap içindeydi.

Karanlığın içinden uzanan bir el benimkini kavradı. Sadece o küçük dokunuş bile nefesimi kesmişti, çünkü onunla birlikte... rahatlama gelmişti. Tam değil, yakın bile değil, ama bir şey. Tekrar nefes alabilecek kadar.

Daha önce nefes alıyor olmalıyım, diye düşündüm şaşkınlıkla, yoksa nasıl çığlık atabilirdim? Ama öyle hissetmiyordum. Saatler sonra ilk derin nefesimi aldığımda ciğerlerim sanki uzun süredir körelmiş gibi gıcırdadı. Acı vücuduma doldu, ama tatlı, soğuk, hayat veren oksijen de doldu. Yutkundum, yutkundum ve bir türlü doyamadım.

Şifacı, diye düşündüm belli

belirsiz. Gelmiş olmalı.

Sesler gidip geliyor, insanlar gelip gidiyordu ama artık daha azdı. Agnes söyleneni yapıyor ve odayı temizliyordu. Perdeler çekiliyor, her şeyi alacakaranlıkta bırakıyor, kapalı göz kapaklarımın üzerine grinin daha koyu bir tonunun düşmesine izin veriyordu.

Gertie usulca, "Ne yaparsan yap, Rhea'yı dışarıda tut," dedi.

"Ama Cassie solmaya başlarsa..." Agnes'in sesi.

"Özellikle de solmaya başlarsa."

Gertie'nin sesi 'eğer' kelimesinin aslında 'ne zaman' olduğunu söylüyordu ve bu da beni panikletmeye yetmişti. Ama aynı anda başka biri kulağıma güven verici sözler mırıldanıyordu, o kadar yumuşaktı ki onları duyamıyordum. Ama onları hissedebiliyordum, kemiklerimde yankılanıyorlardı.

Ve şifacı değildi.

Hafızamın son kırıntısı da yok olunca bir şaşkınlık dalgası vurdu ve onunla birlikte her türlü hissizlik de gitti. Kalbim çarpıyor ve aşırı yüklenmiş beynim isyan etmekle tehdit ediyordu. Bir dakika boyunca başka bir şey düşünmeyi reddederken alfabeyi tersten, tekrar tekrar okudum. Bu, beni yetiştiren vampir gangsterden kaçarken panik atak geçirip onun adamlarının elinde ölmekten kaçınmak için öğrendiğim bir numaraydı, ama sadece zamanın yarısında işe yarıyordu.

Bu gece, sanki doğru düzgün panik yapamayacak kadar yorgunmuşum gibi kolaydı. Beynim alarm çığlıkları atmaya devam ediyordu ama bedenim beni dinlemiyordu. Adrenalin, sanki o özel hormondan çoğunlukla yoksunmuşum gibi hızla kayboldu, beni titreyerek ve belli belirsiz mide bulantısıyla baş başa bıraktı ve orada, sert zeminde uyuyakalacakmışım gibi hissettim. Bu, kararsızlık içinde karanlığa bakmama neden olan garip bir tepki karmaşasıydı.

Ama sonunda ikisini de veto ettim. Hasarı görmek istedim. *İhtiyacım vardı.* için.

Bunun için de kalkmam gerekiyordu.

Bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olduğu ortaya çıktı. Her zamanki gibi iki kez denedim, ama sonunda kendimi yerde buldum, başım dönüyordu, kızgındım ve bunu bile yapamadığım, odanın bir ucundan diğerine yürüyemediğim için şok olmuştum. Sadece ben yapabilirdim; *yapardım.* Vücudum istese de istemese de.

Ama sonunda yatak direğini kullanarak kendimi ayağa kaldırmayı başardım ve sonra orada öylece durup direğe tutunarak bacaklarımın dayanıp dayanmayacağını merak ettim. Dürüst olmak gerekirse öyle hissetmedim. Belki de sürünmeliydim-

Sikerim böyle işi! Bu fikir beni ani bir öfke dalgasına sürükledi, nedenini bilmiyordum. Yıllar boyunca hem gerçek hem de mecazi anlamda çok sürünmüştüm, bulabildiğim her deliğe girmiştım, gururuma yedirememiştim. Hayatta kalmak daha önemliydi.

Ama şu anda öyle hissetmiyordum.

Hiç de öyle hissettirmiyordu.

Emeklemekten bıkmıştım.

Böylece, yavaşça, dengesizce, bir ayağımı diğerinin önüne koydum ve tuttuklarında gülünç bir gurur dalgası hissettim. Yaşlı bir sarhoş gibi, açık denizlerdeki bir denizci gibi,... bir tanrıyla savaşmış ve bir şekilde hikayeyi anlatmak için hayatta kalmış bir kadın gibi sallandım. Ve iki ayağımın üzerinde odanın diğer ucuna yürüdüm.

Lavabo ile duvar arasına sıkıştırılmış tuvalet masasında büyük, kare bir ayna vardı ama eski, yaşlılıktan lekelenmiş yüzeyi, yansıtıcı kaplamasının üçte birini zamanla kaybettiğinden, tam ışıktaki bile pek iyi görünmüyordu. Neredeyse karanlıkta daha da az yardımcı oluyordu, bana sadece solgun, puslu bir figür gösteriyordu, gri sabahlığımın içinde huzursuz bir gölge gibi ileri geri sallanıyordum. Daha yakına eğildiğimde bile pek bir şey seçemiyordum, ki bu... her şey düşünüldüğünde daha iyi olabilirdi.

Ama bunun ne kadar kötü olduğunu ve mahkemem için ne kadar yalan uydurmak zorunda kalacağımı bilmem gerekiyordu. Lavabonun üzerindeki çok daha küçük aynaya yöneldim ve yüzüme bakmadan önce Rhea'nın mumunu aldım. Ve bir şok yaşadım.

O kadar da kötü görünmüyordum.

Tamam, bu bir yalandı; bok gibi görünüyordum. Thames suyuyla ıslatılmış ve topak topak kurumaya bırakılmış sarı saçlarım yüzümün etrafına dağılmıştı. Gözlerim koyu halkalarla gölgelenmişti, bu halkaları kapatacak makyajım yoktu, tabii bu şeylerde işe yarayacağını varsayarak. Ve yanaklarımda garip çukurlar vardı, sanki dövüşte yirmi kilo kaybetmişim gibi.

Ama daha kötüsü de olabilirdi.

Çok daha kötü olabilirdi. Peki

neden olmadı?

Hatırlamaya devam ettiğim şey, cesur sağlık görevlilerinin ölmek üzere olan bir askeri kurtarmak için mücadele ettiği bir savaşın ardından, kaybedilmiş bir davada çalıştıklarını bilen insanların acımasız havası gibiydi. Çılgınca sesler, koşuşturan ayaklar, dayanılmaz acılar, Agnes'ten önce de aynı şeyi söylüyordu.

sert bir yorum. Yine de buradaydım, normal olmasam da en azından daha önce birçok kez olduğumdan daha kötü görünmüyordum.

Ne oldu böyle?

Elimi kavrayan bir yabancıнын eli değil, uykumda haritasını çıkarabileceğim kadar tanıdık nasırları olan bir eldi. Ama bu doğru olamazdı. Rüya görüyor olmalıyım.

Sen gerçek değilsin, değil mi? Parmaklarım o tanıdık tutuşla hareket ederken düşündüm. Ölerken beynimizin bize oynadığı oyunlardan biri daha. Geçişini yumuşatmak için-

"Ölmeyeceksin."

Bu sefer fısıltı değildi ve ses anında tanıdık geldi. Ve o kadar sevilmiş, o kadar arzulanmıştı ki kendimden şüphe etmeme neden oldu. "Pritkin?"

En azından dilinde bir yanıt yoktu. Ama bir şeyler oluyordu. Benimkini örten el onu aşağıya, kalçamdaki beyaz alevin yaktığı yaraya doğru yönlendirdi. Yaraya bastırdık ve canımı yaktı, bir an için daha önce hiç yaşamadığım kör edici bir acı parıltısı.

Ama sonra soğumaya başladı ve soğudukça büzüştü. Parmak uçlarımanın altında küçüldüğünü hissettim, yok olana kadar gittikçe küçüldü. Geriye o tanıdık dokunuşun altında titreyen yumuşak deriden başka bir şey kalmamıştı.

El, sanki benim kadar inanamıyormuş gibi bir an için yeni etimin üzerinde ileri geri hareket etti. Sonra tekrar yukarı doğru hareket ederek beni karnımın ortasındaki derin yanıklara götürdü. Onlar da acıyordu ama önceki gibi değildi. Acı şimdi uzaktı, belirsiz bir arka plan gürültüsü, dokunuşu en iyi uyuşturucu türü gibi davranıyordu.

"Bunu doğru yapıyor muyum?" diye sordu, pürüzlü, yırtık etler birbirine örülürken, düzleşirken ve yeniden yapılırken.

"Bilmiyor musun?"

"Hayır. Daha önce hiç yapmadım."

Kaşlarımı çattım. "O zaman şimdi nasıl yapıyorsun?"

"Vampirden bir yetenek ödünç alıyorum. O nasıl iyileşeceğini biliyor."

"Bunun benim için işe yaradığını sanmıyorum. Elim-"

"Her şey otomatik değildir. Bazı yetenekler için çağrı yapılmalıdır."

"Peki bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

"Öğreniyorum."

Başka bir anının içinden çıktım, uzuvlarım titriyordu ve boğazım sarsılarak yutkundu, çünkü bu bir anı gibi hissettirmemişti. Anıları ve imgelemleri biliyordum ve deneyimlemeye devam ettiğim şey ikisinin arasında bir şeydi. Sanki biri beni hatırlamaya zorluyordu, ki... evet.

Tekrar sakinleşen nefesim hızlandı ve gözlerim karanlık odanın içinde gezinmeye başladı. Ama bu sefer sıra dışı hiçbir şey görmedim. Beynim yavaş yavaş kendini toparlarken az önceki hayalet insanlar ortadan kaybolmuştu. Geriye sadece olağan şüpheliler kalmıştı: Gölgede bir leviathan gibi beliren gardırobun hantallığı, küvetin kenarından parlayan ay ışığı mızrağı, içeri sızan kış ay ışığıyla nispeten aydınlık pencere, mumun etrafındaki tereyağlı ışık birikintisi...

Dik durmak için lavabonun kenarına tutundum ve dinledim ama duyacak bir şey de yoktu. Sadece dışarıda pıtır pıtır yağmaya başlayan hafif bir yağmur, ay ışığını lekeliyor ve yerdeki soluk ışık kümesini parlatıyordu. Eski evden gelen birkaç gıcırta ve inilti, uzun zaman önce yerleşmiş olduğu için zorlanan kulaklarım tarafından zar zor duyulabiliyordu. Ve alt kattaki dede saatinin on biri vuran uzak çınlaması.

Ama başka bir şey yok.

Burada kimse yoktu.

Rhea'nın sandalyesini çekip oturdum, kendimi sarsılmış hissediyordum. Ve cidden kafam karışmıştı. Anılarım her şeyi netleştirmek yerine tam tersini yapıyor, bana gerçek gibi görünen ama gerçek olamayacak şeyler gösteriyordu.

Kalçamdaki büyük yaranın beni açıkta bıraktığı yeri buldum. Kemiği tehdit edecek kadar derin, üçüncü derece dedikleri türden bir yanıktı. Ama şimdi hissettiğim tek şey pürüzsüz bir deriydi, belki diğerlerinden biraz daha kaygandı ve kenarları hafifçe buruşmuştu. Ateşin öpücüğü, diye düşündüm belli belirsiz ve sonra başımı salladım.

Benim sorunum neydi? Ve neden daha fazla sorunum yoktu? Eğer o kadar kötü yaralandıysam, Mircea bile beni iyileştirebilir miydi? Ve eğer iyileştirdiyse, bunu neden Pritkin aracılığıyla ve bir asır öteden yapıyordu? Sadece buraya geçebilirdi. Peki ya Pritkin geldiyse, o neredeydi?

Neden onun yerine Rhea beni izliyordu?

Kollarımı kendime doladım, keşke Pritkin'inkiler çok daha güçlü, sert, sıcak ve güven verici olsaydı. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ama yine de daha fazlasını öğrenmek için o acı ve dehşet dolu yere geri dönmek istemiyordum. Birdenbire hiçbir şey hatırlamak istemedim, şimdi değil, belki de hiçbir zaman.

Tabii ki karmakarışık beynim sonunda bir cevap verme zamanının geldiğine karar verdi.

"Hanımefendi! Hanımefendi!" Kapıdan mı yoksa yer değiştirmekten mi geldiğini anlayamadığım yabancı bir ses içeri girdi. Gözlerimi açmak istedim ama göz kapaklarım ağırdı, çok ağırdı, sanki kurşundan yapılmışlardı. Bunu yapamadım. "Şifacı aşağıda, ama büyücüler onun geçmesine izin vermiyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Agnes şu anda onlarla tartışıyor. Ama seni görmek istiyorlar. _"

Gertie bir şeyler mırıldandı ve ayağa kalktı. "Onunla kal," diye tersledi.

Ama kız kalmadı. Gertie gider gitmez, o da bir kat aşağıdaki tartışmayı başlatan fikir gibi aklına yerleşmiş çılgınca bir fikrin peşine düşmüştü. Nasıl yapacağımı bilmesem de konsantre olursam zihnimde görebiliyordum. Muhtemelen Mircea'nın yeteneklerinden birini ödünç alarak. Ama işte oradaydılar, pırıl pırıl mermerleri ve ışıltılı avizeleriyle görkemli ön salonda duruyorlardı: Kürk yakalı paltosuyla ufak tefek, siyah saçlı bir kadın, tahminimce şifacı; yüzü isle kaplanmış Agnes; ve son olarak, tombul, mor saçlı bir kadın, hepsi de birdenbire şifacının tehlikeli bir kaçak olduğuna ikna olmuş beş korkunç savaş büyücüsüne saldırıyordu.

"İllüzyon," dedi Pritkin'in sesi, ben daha sormadan. "Zihinlerini karıştırmak için bir büyü yaptım ama tutmayacak."

Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Çember'in ajanları bu tür şeylerden kurtulmak için özel olarak eğitilmişlerdi. Yakında büyüyü bozacaklardı ve bozduklarında-

"Seni kurtaramazlar ama benim bunu yapmamı engelleyebilirler," diye kabul etti. "Çabuk hareket etmeliyiz."

"Nasıl?"

Gözlerimi tekrar açmaya çalıştım, onu görmek istiyordum. Hâlâ işe yaramıyordu ama görmenin başka yolları da vardı, değil mi? Koridora bakmak için kullandığım zihinsel gözlerimi geri çektim ve yukarı baktım. Elleri yüzümün iki yanında, bir müzisyeninki gibi uzun parmaklı ama bir savaşçınıninki gibi nasırlı, bana baktığını gördüm.

İkisi de olduğu için uygun.

Ama o anda gördüğüm savaşçıydı, gözleri parlıyordu. Zümrüt ateşi gibiydiler, o kadar parlaktılar ki yüzünde ikiz lazerler olabilirlerdi. Ta ki kararınca kadar, sanki suya siyah bir mürekkep damlatılmış gibi, ışığı ele geçirip gözlerinin beyazını bile kapatarak, geriye hiçbir şey kalmayınca kadar.

Bir yıldız tarlası dışında.

Onlara baktım, güzellikleriyle büyüledim ve yüzünü avuçlamak için bir elimi kaldırmaya çalıştım, ama hareket etmedi. O da ağırdı. Neden her şey bu kadar ağırdı?

"Seni iyileştirebilirim," dedi. "Ama yardımınıza ihtiyacım olacak. Bu hepimizi, sahip olduğumuz her şeyi alacak. Anlıyor musun?"

Hayır, diye düşündüm. Aniden beni tekrar tüketmekle tehdit eden ateşten başka bir şey anlamıyordum. Her zaman ciddi yanıkların diğer yaralardan daha az acı verici olduğunu, sinir uçlarını öldürdüğünü ve en azından huzur içinde ölmenizi sağladığını düşünmüştüm. Ama bunlar farklıydı. Az önce susturduğumuz acının yerini almak istercesine vücudumun her yerinde yeni acılar filizlendi ve beni inletti.

Hayır, hiçbir şey anlamadım.

"Cassie! Cassie!" Bu Rhea'ydı, diğer kız gider gitmez tekrar içeri daldı. Sonra da dehşet dolu bir soluk verdi. "Aman Tanrım. Aman Tanrım-"

Bir an için Pritkin'i gördüğüne şaşırdığını düşündüm, gerçi sesi neden bu kadar şok olmuş gibiydi, bilmiyordum. Ama sonra zihinsel görüşüm değişti,

ve kendimi onun gözlerinden gördüm: yanmış deri, kırmızı ve siyah ve sızıyor; yüzümün bir tarafı, kemikten kaymaya hazır iyi pişmiş balık gibi titrek bir karmaşa; ve gümüş şimşek gibi görünen bir şey kolumdan yukarı sürünüyor, gövdeyi çiziyor ve uyluğum boyunca yayılıyor.

Minik filamentler, gece yarısı gökyüzünde yanıp sönen büyük kuzenleri kadar güzeldi, ancak arkalarında yıkımdan başka bir şey bırakmıyorlardı. Ölü, kararmış deri etraflarında kıvrılıyor, pişen etin kokusu havayı dolduruyor ve açtıkları yarıklardan kırmızı, çiğ et görünüyordu.

Ve sonunda anladım: Savaş bitmemişti, değil mi? Sadece rakiplerimizi değiştirmiştik.

"Zeus'un gücünü içtin," diye onayladı Pritkin. "Onu müttefikine çevirdin ve sahayı kazandın. Ama şimdi ondan geriye kalanlar vücudunda savaşmaya devam ediyor. Seni ondan kurtarmalısın, hem de hemen."

"Ama... Onu ben kullandım," dedim. "Komutlarıma uydu-"

"Ve şimdi onunkini takip ediyor. Tanrılar enerji varlıklarıdır, Cassie. Emdiğin şey serbestçe yüzen bir büyü değildi; onun bir parçasıydı. Bir kısmını hâlâ sende tuttuğunu fark ettiğinde, bu gücü sana karşı kullanabildi."

Kalçamda yeni bir çatlak açılırken, "Ve beni içimden parçala," diye fısıldadım.

"Hanımefendi!" Rhea hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu, yarı boğuktu ve bir hayalet kadar solgundu. Ama gitmedi, kaçmadı. Üstümdeki adamı da görmüş gibi görünmüyordu. Onun gözlerinin içine baktığımda yalnızdım. "Seni eve götürmemi ister misin? İstiyor musun-"

"Hayır," dedim. Ve aniden, elimi tuttuğu halde onu artık göremiyordum, tıpkı kendimi göremediğim gibi. Görüşümü dolduran tek şey üzerimde yanan gözleriydi, o kadar parlaklardı ki ikiz güneşler gibiydiler.

Kara güneşler.

"Emin misin?" Rhea'nın sesi çıldırmış gibiydi. "Bizi ayırmaya çalışıp duruyorlar ve ben-"

"Eminim. Onları dışarıda tut. Hepsini dışarıda tutun."

"Hanımefen

di?" "Sadece

yap."

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Rhea'nın koşan ayak seslerini duydum, yatak odasının kapısının çarparak kapandığını duydum, dışarıda garip büyüler yapıldığını duydum. Büyü odanın içinde dönüyordu, parlak ve biberli, onun korkusu ve sıkıntısıyla renklenmişti. Ama bu hiçbir şekilde etkisini sınırlamıyordu. Agnes'le birlikte kullandığı ufak tefek şeylerin aksine, bu gerçek bir şeydi: yoğun, güçlü, neredeyse ezici.

O kapıya ne yaptığını bilmiyordum ama bir daha açılacağından şüpheliydim. Bu iyiydi.

Dışarıda ihtiyacım olan hiçbir şey yoktu.

Üzerimdeki tanıdık yüz hatlarında bir rahatlama gördüm ama kendim için pek bir şey düşünemiyordum. Zihnimin gözünde, o küçük, gümüş ipliklerin etimin üzerinde gezindiğini, onu yaktığını, tükettiğini görebiliyordum.

Dışarıdan değil, içeriden. Bu bana Ares'i ve sürüklediği üzerindeki o korkunç saldırıyı hatırlattı. Tam bir paralellik yoktu ama çaresizlik, çıplak dehşet, hepsi aynıydı.

Ve her şeyden sonra, bu düşünce sonunda beni kırdı ve beni tam bir paniğe sürükledi. Bu şekilde ölemezdim, bu şekilde değil, canlı canlı yenerek değil-

Yeni bir acı dalgası üzerime çökerken çığlık atmaya başladım ama arkadaşım dikkatimi dağıttı. Omuzlarımdan tuttu, bir elini terli saçlarıma altına kaydırıp ve yüzümün iyi tarafını kavradı. "Beni gör. Sadece beni gör."

Ve sonra beni öptü.

Şu anki halime nasıl katlanabildiğini ya da yarı yanmış bir ceset için -hâlâ yanmakta olan bir ceset için- bir şey yapabileceğini nasıl düşünebildiğini bilmiyordum. Yatağı ateşe verecektim, diye düşündüm çılgınca. Hatta muhtemelen kendimi yakarken bütün evi yakacaktım. Herkesi zahmetten kurtaracak ve kendimi yakacaktım-

Pritkin geri çekildi, yüzü öfkeliydi. "Gör beni!" diye kükredi. Ve bir sonraki an, yaptım. İnkübüs enerjisi etrafımdan, içimden akarken gözlerim fal taşı gibi açıldı, bana ilk gerçek güç atışını veren kükreyen bir gelgitti bu

Uyandığımdan beri aklımdaydı ve bu düşüncelerimi diğer her şeyden uzaklaştırdı-

Ta ki başka biri onları geri alana kadar.

Yağmurlu bir öğleden sonraydı, tepede gri gökyüzü çalkalanıyor ve yağmur gümbür gümbür her yere yağıyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Gertie'nin arka bahçesi ıssızdı; köşelerde, sahip olmamaları gereken bir hayranın gönderdiği aşk notu üzerine birbirleriyle fısıldaşan yardımcılar yoktu. Ya da duvarlara asılmış kilimleri döven hizmetçiler, her yere toz bulutları saçılırken. Ya da lüleleri uçuşan ve beyaz elbiseleri (acolyte versiyonundan çok daha kabarık) parlak renkli kurdelelerden yapılmış kuşaklar taşıyan küçük inisiyeler.

Duvarlarla çevrili büyük bahçede bugün hariç her zaman bir hareketlilik olurdu. Bugün bahçenin diğer sakinleri sadece birkaç küçük çalıkuşuydu. Dişi olduğunu tahmin ettiğim bir tanesi bir su birikintisinde yıkanırken, diğeri sadık bir şekilde nöbet tutuyordu.

Nedense bana Pritkin'le beni hatırlattılar, belki de erkeğin yüzündeki huysuz ifade beni gülümsetti. Elimle küçük ferforje masanın üzerini sildim, arka kapının yanındaki kancadan aldığım şalımı üzerime sardım, oturdum ve ayaklarımı yukarı çektim. Ayakkabılarımı unutmuştum ve avlunun kaldırım taşları çıplak ayak parmaklarımda soğuk ve davetkâr durmuyordu.

Kaldırım taşlarına çarpan ve çatıdan damlayan yağmur dışında ses yoktu ve görülecek çok az şey vardı. Sadece gri: gökyüzü, taşlar, hatta hava bile grimsi bir renk almış, genellikle neşeli kırmızı tuğlaları ağartmış ve parlak renkli ağaçların doygunluğunu azaltmıştı. Gözlerimi kapattım ve bir an nefes aldım, Londra'da çok nadir görülen temiz havanın ve huzurun tadını çıkardım.

Şal, artık kimsenin giymediği büstiyerlerin üzerine örtülen eski Viktorya dönemine ait kocaman şeylerden biriydi.

ayaklarım da. Hava sıcaktı ve kısa sürede ayak parmaklarımın buzlarını çözdü ama uzun süre işe yaramayacaktı. Yağmur, duracağını düşündüğünüz ama bir türlü durmayan o bütün gün süren sağanaklardan birine dönüşüyordu. Sadece umutlanmanız için birkaç dakikalığına hafifliyor.

Şimdi yavaşlamıştı ama bunu anlamak neredeyse imkânsızdı, çünkü devasa yaşlı meşe başımın üzerine sızıyordu. Kafamı kaldırdım ve gözümün tam ortasına bir damla geldi. Gözlerimi kırıştırdım ve orada oturdum, üşüyordum ama hareket edecek kadar üşümüyordum, ıslanmışım ama içeri girecek kadar ıslanmamışım. Bir şey bekliyordum ama ne olduğunu bilmiyordum.

Ve sonra güneş çıktı.

Böyle bir günde beklediğiniz gibi utangaç bir şekilde değil, kimseyi ürkütmemek için bulutların arasından göz kırparak. Ama aniden, aniden, avluyu renklerle doldurdu. Gözlerimi kırıştırmama neden olacak kadar parlaktı.

Ve etrafıma, yağmur ya da herhangi bir su birikintisi olmayan, aniden tamamen kuru bir alana bakıyordum. Boynumu büküp bir sonraki tehdidi ararken saçlarımdan püsküren damlacıklar hariç. Onu bulmak zor değildi.

"Demek meşhur Pythian Sarayı burası."

Güneş ışığında benimkinin karşısındaki sandalyede oturan adam tam bir İngiliz beyefendisine benziyordu. Üç parçalı takım elbisesi lacivert ince çizgiliydi, daha parlak mavi bir kravatı ve gözleriyle aynı renkte bir cep mendili vardı. Sakalı ve saçları beyazdı ve özenle kesilmişti; belinde parlak altın bir saat zinciri parlıyordu. İyi giyimli herhangi bir işadamı da olabilirdi, başka bir gün için yola çıkmaya ve küçük adamı ezmeye hazırды.

O değildi.

Belki son kısım hariç. Ve aniden öfkelen dim.

"Burada ne yapıyorsun?" Sandalyemi devirecek kadar ani bir şekilde ayağa kalktım. "Nasıl geldin buraya?"

"İkincisini açıklamak daha kolay," dedi bir puro yakarak. "Buradayım çünkü sen buradasın."

"Ne yapmak için? Beni biraz daha tehdit etmek için mi?" Çünkü onun kim olduğu konusunda hiçbir şüphem yoktu. Kendini tanıtmamıştı ama tanıtmasına da gerek yoktu. Üzerinden akan güç tek başına her şeyi anlatıyordu.

Sahte bir şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Oh, bu neden. Hâlâ nasıl olduğu konusundayız. Damarlarındaki gücüm uzun süre olmasa da iletişim kurmamızı sağlıyor. Çoğunu zavallı Aeslinn'i azarlamak için kullandın-"

"Bana saldırmak için kullanmadığın şey!"

Hafifçe gülümsedi. "Ama seni öldürmek için değil. Henüz değil. Önce önceki konuşmamızı tekrar gözden geçirebiliriz diye düşündüm."

"Neden, eğer bir dakika içinde ceset olacaksam?"

"Bu, canım, tamamen sana bağlı. Gel, otur, biraz çay içelim."

Masada Gertie'yle paylaştığımızı çok benzeyen düzgün bir çay servisi belirdi.

İnatla ayakta durmaya devam ettim.

"Bana anneni hatırlatıyorsun," diye iç geçirdi.

"Sakın ondan bahsetmeye cüret etme!"

Yine şaşırmış görünüyordu, bu kez içtenlikle. "Neden? O bana yanlış yaptı, tam tersi değil. Ama ona düşmanlık beslemiyorum. Sonunda herkesin yapması gerektiği gibi o da suçlarının bedelini ödedi. Ama onun cezasını paylaşmak senin için utanç verici olur."

"Nehirde bu şekilde düşünmüyor gibiydin."

Başını iki yana salladı. "O küçük gösteri Aeslinn'in fikriydi. Pişman olduğuna inandığım bir fikir."

"O öldü mü?"

"Hayır, ama oldukça acı çekiyor. Ayrıca çok öfkeli."

"Ne yazık."

"Hiç de değil." Purosunu yakmak için bir iki nefes almak üzere durakladı. Acelesi varmış gibi görünmüyordu; o değildi

kanlar içinde yatağa düştü. "Seni küçümsemekle hata yaptı. Bunun bedelini ödüyor."

"Sesin çok rahatsız gelmiyor."

Omuz silkti ve gökyüzüne doğru bir duman halkası üfledi, düşen bir yaprağı sardı ve sonra geride bıraktı. "Olmalı mıyım? En azından onun kibri bana sana bakma şansı verdi."

"Bunu daha önce yapamıyor muydun?"

Purosunun etrafında gülümsedi, büyük, güçlü, beyaz dişlerini gösterdi. Hoş görünümlüydü, dede gibi bir tipti, onu tanımasanız bir kaldırımda gülümseyeceğiniz türden. Bu beni rahatsız etti.

Kötüler kötüler gibi görünmelidir, tıpkı nefretin kule gibi yükselen, kırmızı cisimleşmiş hali Ares gibi. Kimse ona bakıp 'ne hoş bir ihtiyar' diye düşünmedi. Elbette ona bakan hiç kimse bir şey düşünmedi, çünkü yeterince uzun yaşamadılar.

Ama yine de.

Öte yandan Zeus hiçbir uyarı sinyali vermedi. Bu da başlı başına bir uyarı sinyaliydi, çünkü daha önce de böyle adamlar tanımıştım. Eski vasım Tony şişman, neşeli ve çaba göstermek istediğinde kendi tarzında çekici biriydi.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Birinin parçalanmasını izlerken de yüzünde aynı hoş gülümsemenin olduğunu görmüştüm.

"Hayır, hayır yapamazdım," dedi Zeus. "Seninle doğru düzgün konuşamazdım da. Ve gücümün geri kalanını kullandığında, bu yine doğru olacak."

"Süitimde yeterince iyi idare ettiniz-"

"Hayır, bunu geçiş sürecinde başardım. Birkaç yıl önce, kendi deyimiyle, geçitlerde gücü olan küçük bir tanrıçayı özümstedim. Bu bana dünyalar, anlar, her ne varsa, aradaki boşluklar üzerinde biraz kontrol sağlıyor." Sanki az önce yamyamlık yaptığını itiraf etmemiş gibi elini salladı. "Aeslinn'in partisine girdiğinde, seni takip edebildik, sanırım buna değişim diyorsun? Ama karaya değil."

"Aeslinn'in böyle bir sorunu yok gibiydi," dedim sıkıca. O geçitten kırbaçlanmış bir köpek gibi koşarak geçmişti.

"Aeslinn ne söylediğimi unuttu," diye düzeltti Zeus. "Eğer geçitten ayrılmaya çalışırsak, zaman akışı bizi başladığımız yere geri götürecekti. Bugün herhangi bir noktada, yalnızca gerçek zamana geri dönerek bizden kaçabilirdiniz."

"Bildiğim iyi oldu."

Gülümsedi. "Olduğu gibi yeterince iyi idare ettiniz."

"Ve yalan söylüyorsun," dedim, nezaket gösterisinden bıkmıştım. Birbirimizi öldürmeye niyetliydik; tüm bu olanlar müstehcendi. "Eğer doğruyu söylüyor olsaydın, geçmişte bana saldırmak için hiçbir nedeni olmayan kişi Aeslinn olurdu. O zamanlar beni tanıımıyordu bile!"

Zeus bir nefes duman çıkardı. "Etkileyici. Çoğu insan şu anki durumunuzda bilgi arayacak kadar açık fikirli olmazdı."

"Balık tutmuyorum-"

"Elbette öylesin." Keskin mavi gözler dumandaki boşluklardan benimkileri buldu. "Gerçeklerden zaten şüpheleniyorsun - onun sarayını yok ettin ama onu orada bulamadın. Saklanmak için zamanda geriye gitmekten daha iyi bir yer olabilir mi? Hem de Pythian gücünün çalışmadığı ve seni gözetleyemediği bir dünyada."

Gözlerimi kırptım; böyle bir şey söylemesini beklemiyordum. Ondan gelen dürüstlük beni endişelendirdi, kendimden şüphe etmeme neden oldu. Bunu zaten yapmıyor değildim.

"Zamanda yolculuk yapabildiğini mi söylüyorsun?" Sert bir şekilde söyledim. Umurumda değildi. Eğer Aeslinn zamanda yolculuk yapabiliyorsa ve bunu yaparken bir tanrının gücünü kanalize edebiliyorsa? Evet, hayatım sonsuz derecede berbat olmak üzereydi.

Zaten nasıl gittiğini düşünürsek, bu bir şey ifade ediyordu.

Ama Zeus başını salladı. "Hayır. Onun hizmetkarı, o iğrenç büyücü Jonathan, sanırım adı buydu?"

Ters bir şekilde başımı salladım.

"Ölmeden önce bizi zamanda geriye götürdü. O kızın ruhunun bir kısmını topladı - adı neydi?"

"Jo."

Yeterince sakın bir şekilde çıktı, nasıl olduğundan emin değilim. Jo düzenli olarak kabuslarımda yer alıyordu, ancak sadece yaptıkları yüzünden değil. Ama ona yapılanlar yüzünden.

Hâlâ görebiliyordum, Jonathan'ın yan tarafındaki derinin altından sessizce bağırarak belli belirsiz bir yüz izlenimi. Gözbebekleri etten örtülerini itiyor ve sanki dışarıyı görmeye çalışıyormuş gibi sürekli çalışıyordu; burun acayip bir şekilde eti şişiriyordu, Jonathan'ın umurunda değil gibiydi; geniş açık ağız. Ne söylediğini anlayamamıştım, eğer bir şey söylüyorsa.

Bilmek istememiştim.

Bu kadar hak etmemişti; kimse hak etmemişti. Ama Çember de daha nazik davranmazdı. Tanrılar tarafından yeminine ihanet etmesi için ayartılan bir Pythian yardımcısıydı, ancak onun durumunda çok fazla çalışmak zorunda kalmamışlardı. Yıllardır dünyaya kızgındı ve intikam almak için bir yol arıyordu.

Bir tane bulmuştu.

Ama Ares'in geri dönmesine yardım etmek işe yaramamıştı. Ve parti Jonathan'ın onun ruhunu kesip biçmesi ve Pythian gücüne erişme yeteneği kazandırmak için bir parçasını kendi ruhuna aşılmasıyla sona ermişti. O ve Jonathan artık ikisi de ölmüştü, bu yüzden artık zaman çizgisinde keyifle dolaşamayacaklardı.

Bunun bir rahatlama olması gerekirdi ama o anda bu duyguyu toparlamakta zorlanıyordum.

"Sanırım Jonathan ruh aşılamaı senden öğrendi?" Ben de sakince söyledim. Bu noktada uyuştuğumdan oldukça emindim. "Tanrıların bu işe meraklı olduğunu duymuştum."

"Bazıları, ben değil."

"Hayır, onları bütün olarak yiyorsun," dedim, düşünmeden önce. Ama o bebek mavilerindeki uyarı flaşından ürkmedim. Çünkü doğruydı ve zaten ölüyordum.

Bunu garip bir şekilde özgürleştirici buldum.

"Korkusuz," diye düşündü Zeus bir an sonra. "Ama başka ne bekliyordum bilmiyorum." Bir nefes çekip bıraktı ve yavaşça gökyüzüne doğru süzülüşünü izledi. "Her halükarda onu öldürmekte haklıydılar - pis yaratıklar, büyücüler, ölümlerle oynayanlar -"

"Ruhlarıyla ziyafet çekmenin aksine mi? Söylesene, onu canlı canlı yediğinde Metis çılgılık attı mı?"

Sözcükler yine ben onları durduramadan ağzımdan döküldü ve bende neyin yanlış olduğunu merak etmeme neden oldu. Onu kışkırtmaya mı çalışıyordum? Gerçekten delirmiş miydim?

Ama Zeus çabuk öğrendi ve bu kez hiç tepki vermedi.

"Hayır." Mavi gözler duman bulutunun arasından soğukkanlılıkla benimkilerle buluştu. "Onu hazırlıksız yakaladım."

Buna söyleyecek sevimli bir şeyim yoktu. Cesaretimi körükleyen adrenalin patlaması, gerçek kötülük karşısında aniden söndü. Yüzünde hiçbir duygu yoktu, kızın ölüm düşüncesinden mutluluk duymuyordu ama pişmanlık da duymuyordu. Sadece soğuk bir hesaplama vardı.

Bana gülümsedi. "Her halükarda, seninle konuşabileceğim vardiyana kadar seni takip ettik-"

"Beni öldürmeye çalışırken beni tehdit edebileceğin bir yer demek istiyorsun." Beynim dehşet içinde dönerken ağzım otomatik pilota bağlanmış gibiydi. Ama yeterince doğruydu. Bu sabahtan sonra, tam da doğru zamanda dikkatimi dağıtarak beni zamandan koparan kişinin kim olduğuna dair artık hiçbir şüphe kalmamıştı.

Bir tane sana, Gertie, diye düşündüm. Bir tane de sana.

Ama Zeus onu başından savdı. "Bir testti ve aşağılayıcı derecede kolay bir testti, şimdi anlıyorum. İkinci deneme daha iyiydi ama sonucu hâlâ belirsiz."

"Ne istiyorsun?" Kalın bir sesle sordum, çünkü bunun bir rüşvet olduğu açıktı. İstedığimi yaparsan yaşamana izin veririm.

Zeus bir kaşını kaldırdı. "İznim olsaydı, bana başka birini hatırlattığını bir kez daha söyledim. O da... rahatsız edici derecede açık sözlüydü." Zar zor içtiği purosunu söndürdü. "Ve ne istediğimi biliyorsun."

"Dünyayı yakıp yıkmak ve siz bunu yaparken benim yolunuzdan çekilmem için."

"Yıkmak değil. Dünyanıza yaptığım son ziyaretimden bu yana birkaç şey öğrendiğimi söylesem yardımı olur mu?"

Gülme sırası bendeydi, bu beni şaşırttı ve büyük bir tepkiyle patladım. "Hayır."

"Yine de gerçek bu. Bu da öyle: Kazanamazsın Cassie. Bana karşı değil."

"İşte bu yüzden beni buna ikna etmek için bu kadar çok zaman harcıyorsun."

"Önceki konuşmamız biraz kabaydı, kabul ediyorum," diye omuz silkti. "Ama bu tür şeylerin ne kadar sık işe yaradığını bilerseniz şaşırsınız."

"Peki bu ne sıklıkla oluyor?"

"Ama bu özel ve nadir bir şey. Bu benim dürüstlüğüüm."

"Ne hakkında?"

Kederli görünüyordu. "İşte sorun da burada. Sana basitçe söyleyebilirim- ve kısmen söyledim. Ne yaparsan yap bu yarışmayı kazanamazsın. Ama bundan daha fazlası var. Ancak, bu kısmı açıklamak... ters etki yaratabilir."

"Nasıl? Zaten kazanamayacaksam ne önemi var ki?" Bunların çoğu, belki de hepsi hakkında yalan söylediğini biliyordum. Ama bizim tarafın alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacı vardı ve belki de ağzından kaçırıp bir şeyleri açığa çıkarabilirdi.

Neredeyse hayranlıkla tekrar gülümsedi ve bu manzara karşısında kalbimin yerinden fırlaması çok rahatsız ediciydi. Kelimenin tam anlamıyla şu anda beni öldürüyordu ve bir yanım dehşet içinde bir yerlerde saçmalıyordu. Yine de başka bir yanım hâlâ onun onayını istiyordu. Delirmiştım.

Ve sonra güldüğünde bunu kanıtladım ve dudaklarıma cevap niteliğinde bir gülümseme geldiğini hissettim.

Geri ısırdım.

"Sana karşı açık olmayı tercih ederim," dedi. "Ama bunu yaparsam, bana inanmama ihtimalin artar. Seni suçlayamam;

Bunu ilk anladığımda kendime inanmamıştım-"

"Neyi anladın?"

"İşte yine bu noktada başımız derde giriyor. Size anlatmak istiyorum ama benim yaptığım gibi gerçeği kendiniz keşfetmeniz çok daha iyi olur. Yine de sana bir ipucu vereceğim. Eğer bundan sağ çıkarsan: mektuplarını oku."

Yüksekten düşer gibi aniden yere çarptım ama parmak uçlarıma sert bir kaldırım taşı değmedi. Sadece eski ahşap tahtalar, aşınmış pürüzsüz ve neredeyse kadifemsi bir dokunuş. Avlunun göz kamaştırıcı güneş ışığı da aniden kaybolmuş, yerini yumuşak bir karanlığa ve biraz da ay ışığına bırakmıştı. Gertie'nin odasındaki odama baktım ve bir an için nerede olduğumdan emin olamadım.

-Ya da ne zaman.

Bu sanki şimdiki zaman gibiydi, sanki üst üste binen tüm anı parçacıklarından nihayet çıkmıştım, muhtemelen beynim daha fazla dayanamadığı için. Ama emin değildim. Yere tutunarak uzandım ve bir tanrının, bir hayaletin ya da başka bir şeyin üzerime atlamasını bekledim ama hiçbir şey yapmadı.

Zemin şaşırtıcı derecede ıslak olsa da güven verici bir şekilde sabit duruyordu ve zaman zaman vücuduma su serpintileri çarpıyordu. Nereden geldiklerini merak etmedim. Başka bir anıyı tetikleyebileceğimden korkarak hiç düşünmedim. Ancak sonunda ayağa kalktım ve tuvalet masasının yanındaki sandalyeye oturdum, hafıza paramparça olduğunda düşmüş olmalıydım.

Ve bu bile en iyi hamle değildi.

Yataydan dikeye geçmek başımı döndürdü, öyle ki bayılabileceğimi düşündüm. Bir süre masaya sarıldım, ahşabın pürüzsüz yüzeyini yanağımda hissettim ve burnuma eski reçinenin -bir çeşit limon- kokusunu aldım. Parçanın kalın sağlamlığı rahatlatıcıydı, güzellikten ziyade sağlamlık için inşa edilmişti. Tuvalet masalarının Ford Escort'u gibiydi: pek gösterişli değildi ama işini görüyordu...

Neden tuvalet masalarını düşünüyordum ki?

Belki de başka bir şey düşünmek zorunda kalmamak için.

Bunun bir plan olduğuna karar verdim ve bir süre pencereden yağın kamikaze yağmurunu dinledim. Çok fazla yağmur yağıyordu, sanki ben yağmur yağarken bir fırtına kopmuş gibiydi.

dışarıdaydı. Zeminı ıslatan bir tanesinin farkına vardım, çünkü birisi camın birkaç santimlik kısmını yukarıda bırakmıştı.

Birkaç dakika su birikintisinin oluşumunu izledikten sonra ayağa kalktım ve boşluğu kapatmaya gittim, ancak durakladım ve tam tersini yaptım. Sert, eski kanadı daha da yukarı ittim ve spreyn içinde durup onu içime çektim. Aşağıdaki sokak ıslaktı ve ay ışığında parlıyordu ve muhtemelen hava da soğuk olduğu için ıssızdı. Bu da eğer bornozum ıslanırsa, başka bir bornozum olmadığı için mahvolacağım anlamına geliyordu.

Hareket etmedim.

Spreyin içinde durdum, bana çarpmasına, beni ıslatmasına izin verdim, bunu yapmak için hayatta olduğum için titremenin tadını çıkardım. Ve garip bir gülümsemenin dudaklarımı gerdiğini hissettim. Tanrıların kralı tarafından tehdit edildikten hemen sonra beklemediğim bir duygu olan garip bir şekilde coşkulu hissediyordum.

Ama bu "sadece" değildi, değil mi? Bu olay saatler önce, beni geri getirdiklerinden kısa bir süre sonra olmuş olmalıydı ama ben hâlâ buradaydım. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama birdenbire artık o kadar da önemli değildi. *Yaşamıştım. İyileşmiştim.* Ben buradaydım ve Zeus gitmişti ve Aeslinn bir yerlerde elini yeniden büyötmeye çalışıyordu.

Bu nasıl işine yarıyor, diye düşündüm, yarı histerik kahkahalar boğazımda düğümlendi. Bu nasıl işe yarıyor?

Acıtacağını bilmeme rağmen bir dakika sonra duygularımı dışa vurdum ve haklıydım. İstismara uğramış ses tellerim sesimi soluk soluğa kalmış bir eşek gibi çıkarıyor, insan sesine benzeyen herhangi bir şey yerine anırıyordu. Ama umurumda değildi. Tekrar başım dönene kadar güldüm, güldüm, sonra pencere kenarına oturdum ve biraz daha güldüm. Sonunda gücüm tükendi ve başımı camlara yaslayıp karanlık camdaki yansımaı hayretle baktım.

Oradan nasıl canlı çıkabildim? *Herhangi* birinden? Nasıl- Hey.

Durakladım ve karanlık sokak sayesinde pencerenin dönüştüğü geçici aynaya gözlerimi kıstım. Yağmur sıçramıştı ve biraz kirliydi ama burada sahip olduğum diğerleri kadar iyiydi. Ya da belki de değildi.

Çünkü bana yansıyan yüz... tuhaftı.

Geniş, rahatlamış gözler yerine benimkiler yarıklara kadar daralmıştı ve dudaklarım özensiz bir gülümsemeye dönüşmek yerine... biraz korkutucuydu. Dudaklarım

hırlamaya ayarlıydı ve ben nedenini bilmiyordum. Kesinlikle hırlayacak gibi hissetmiyordum. Bir havlu bulup yatağa dönmek dışında pek bir şey hissetmiyordum. Orada oturmak bile sahip olduğum tüm gücü alıyordu ve bununla bile hafifçe titriyordum.

Peki, ağzıma ne oldu?

Ona biraz daha baktım. Hırlamaya devam etti. Kes şunu, dedim sertçe.

Bunu durdurmadı. Ancak konuşmaya başladı. Bu beni o kadar korkuttu ki ayağa kalktım ve sendeleyerek birkaç adım geri gittim.

Çünkü kelimeler bana ait değildi.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Ne halt ediyorsun sen?"

Başladım ve boş odaya baktım. "Zeus?" Dedim, kendimi biraz gülünç hissederek. Ve sonra ne yaptığımı merak ettim, çünkü eğer bu başka bir saldırıysa, mahvolmuştum. Savaşacak hiçbir şeyim -kesinlikle hiçbir şeyim-kalmamıştı, bu da oturup bu şeyle sohbet etmeme gerek olmadığı anlamına geliyordu! Yardıma ihtiyacım vardı ve şimdi ihtiyacım vardı, bu yüzden bir sonraki saniye kapıya doğru fırladım.

Başaramadım, kendi ayaklarıma takıldım ve yarı yolda düştüm. Zaten morarmış olan dizimden bir acı dalgası geçti, ama bunu görmezden geldim ve kapı koluna doğru hamle yaptım. Elim kapı koluna çarpmadan önce parmağımı kapı koluna bile değdirmiştim.

"Augghhh!"

"Bağırmayı kes yoksa duyacaklar-" dedi kendi sesim bana.

"Güzel!" Sözümü kestim ve hayır, bu hiç de ürkütücü değildi! "O zaman konuşamayız-"

"Bu utanç verici olmaz mıydı?" Çılgınca bir sesle tekrar kapı kolunu tuttum. Ancak hareketin yarısında durdum ve ele geçirilmiş bir şey gibi geri geri yürüdüm, ki... evet. "Çık dışarı, çık dışarı, çık dışarı!"

"Lütfen bağırmayı kesip beni dinler misin?"

"Hayır," dedim ve tekrar yardım için bağırmaya çalıştım, ancak boğazıma bir yumruk dolandı.

Yakın panik konusunda yardımcı olmadı, çünkü bu benimkilerden biriydi.

"Augghhh! Augghhh!" Kendimi boğarken fısıldadım.

"Kes şunu!" Ses kafamın içinde yankılandı. Sesi Zeus'a benzemiyordu ama o an için umurumda değildi. "Benimle dövüşmeyi bırak; fazla zamanım yok!"

Bunun cesaret verici olduğunu düşündüm ve çabalarımı iki katına çıkardım.

"Kes şunu yoksa Emrys duyacak!"

Çoğunlukla şaşırdığım için durdurdum. Rosier'in oğluna verdiği ve Pritkin'in hiç kullanmadığı ismi bilen çok fazla insan yoktu. Ve daha da azı şu anda benimle konuşuyor olabilirdi.

Ama biri yapabilir.

İçimde saf bir öfke dalgası hissettim, diğer her şeyi dışarı atacak kadar sıcaktı. "Sen!"

"Öfkeyi okumak korku kadar zordur," dedi Pritkin'in karabasanı, ellerim hafifçe gevşedikten sonra. "İhtiyacım olan-"

"Neye ihtiyacın olduğu umurumda değil!"

"Anlamıyorsun. Konuşmamız gerek-"

"Anlamıyor muyum? Anlamıyor muyum?" Tenimin kızardığını hissettim. "Daha bir ay önce, tam da bu odada bana tecavüz etmeye çalıştın! Şimdi de elinizde bir safra var-"

"Konuşabilmek için senden güç almaya çalışıyordum!" dedi yaratık ve aslında sesi hakarete uğramış gibiydi. "Güç takviyesi olmadan bunu yapamayacak kadar zayıftım, ki inkübiler bunu seks yoluyla elde eder ve sen zaten düzenli olarak cinsel ilişkiye girdiğin için-"

"O! Sen değil!"

"Ben oyum. Ben hep o oldum. Hiçbir fark yok-"

"Orospu çocuğu, bırak beni!"

Beni şaşırttı ama yaptı. Boğazımdaki eli bıraktı ve ben orada öylece uzanıp tavana baktım ve zor nefes aldım. Mum sönmüş, aydınlatmak için sadece ay ışığı kalmıştı ama hain sağ elimin ben söylediğimde havaya kalktığını görmeyi başarmıştım. Sonra yavaşça ayağa kalkarken bedenim de onu takip etti.

Lavabonun aynasında yüz ifademi yakaladım, öfkeliydim ama bu kez duygu tamamen bana aitti ve bunun iyi bir nedeni vardı!

Pritkin'le ilk tanıştığımda onun yarı iblis olduğunu bile bilmiyordum. Kuluçka güçlerini kullanmıyor, onun yerine insan ve fey büyüsü yapıyordu ve sonunda bunun nedenini açıkladı. Kuluçka doğası ondan tam olarak bir kez - düğün gecesinde - gelini, kuluçka kraliyet evinin hem kendilerinin hem de eşlerinin büyülü enerjisini büyütmek için kullandığı güç geri besleme döngüsünü başlatmaya çalıştığında uzaklaşmıştı.

O da yarı iblisti ama zayıftı, bu da onu iblis toplumu söz konusu olduğunda sürekli dışarıdan bakmasına neden oluyordu. Pritkin'in yeteneklerini kullanarak bunu değiştirmeyi planlamıştı ve ne yazık ki bunu başarmıştı. Pritkin, daha önce bu özel yeteneğini hiç kullanmadığı için döngü başladığında nasıl kapatacağını bilmiyordu ve bunu anlayamadan iblis tarafı onu kurutmuştu.

Hiçbir şeyi geri alamamış, tek bir döngüyü besleyecek kadar bile gücü olmamış, onu kollarında cansız bir kabuk, ezici bir suçluluk duygusu ve diğer yarısına karşı yakıcı bir nefretle bırakmıştı. Daha sonra onu sıkı bir şekilde kilit altında tutmuş, güçten yoksun bırakmış ve yokmuş gibi davranmaya çalışmıştı. Bu da Ares'le olan kavgasına kadar oldukça işe yaramıştı.

Savaş Tanrısı'nı yenmek için o ve ben geri besleme döngüsünü devreye sokmak zorunda kalmıştık. İyi tarafından bakacak olursak, Pythian gücünden beslendiği ve ona beslenebileceği bol miktarda enerji verdiği için beni karısında olduğu gibi tüketmemişti. Ve sonra onu bana geri göndermeden önce defalarca çoğaltarak savaş tanrısının dikkatini dağıtmamı sağladı, bu sırada bizim tarafımızdan bir üye Ares'in savaş büyülerinden birini ona geri yansıttı ve böylece onu öldürdü.

Ancak her şeyin bir bedeli vardır ve Pritkin için zaferin bedeli, yeniden canlanan iblis tarafı olmuştu. Takastan elde ettiği gücün bir kısmını muhafaza etmişti ve o zamandan beri beni etkilemek için kullanıyordu. İlk olarak, onun için üzülmemi sağlayarak -zavallı küçük iblis, kilitli kalmış- ve sonra bana saldırarak, Gertie'ye yaptığım önceki bir yolculuk sırasında gücümü tüketmeye çalışarak.

Son oyununun ne olduğunu bilmiyordum ama hoşuma gideceğini sanmıyordum. Ve şu anda bununla uğraşmak istemiyordum, lanet olsun!

"Beni nasıl ele geçirdin?" diye sordum.

"Yapmadım. I-"

"Yalancı!"

Aynada yüzümden bir kızgınlık ifadesinin geçtiğini gördüm ve sonra... neredeyse yenilgiye uğramış bir ifade. Aslında bir an için kötü hissettim, sonra kendime bunun bir karabasan olduğunu hatırlattım. Duygu ticareti yaparlar, manipüle ederler, istediklerini elde etmek için duyguları çarpıtırlardı. Viktorya dönemi İngiltere'sinden daha fazla gaz lambası kullandılar! Bunun için kendimi kötü hissetmedim!

"Ben o değilim," diye sert bir şekilde beni bilgilendirdi. "Ben onun bir parçasıyım, sevgilinin bir parçasıyım-"

"Saçmalık."

"-ve ben seni birden fazla kez kurtardım. Aslında bugün birden fazla kez."

Bu sefer cevap verme zahmetine girmedim, sadece yürüdüm ve yatağa oturdum, bacaklarım tepki olarak hafifçe titriyordu, ancak neye emin değildim. Seçebileceğim o kadar çok şey vardı ki. Belirgin hareketleri durdurmak için dizlerime sarıldım ve kızgınlıkla karanlığa baktım. Tekrar kıvrılıp uyumak istedim. Battaniyeleri başımın üzerine çekmek ve bu aptal, korkunç, berbat gün hiç yaşanmamış gibi davranmak istedim. Bu tuhaflığın bir an önce sona ermesini istiyordum!

Ama önce bununla başa çıkmam gerekiyordu, bu her neyse.

Tekrar ayağa kalktım ve küçük lavaboyu sürükledim.

"Evet, havluyu kullan. Islaksın ve üşüyorsun," diye bilgilendirdi iblis beni. Sanki bunu bilmiyordum. "Ve pencereyi kapat-"

"Bana ne yapacağımı söyleme!"

"Isınman gerek," dedi inatla, benim sesimle. "Yoksa ölümüne yakalanacaksın."

"Onu yakalamak zorunda değilim; beni bir orospu çocuğu gibi takip ediyor." Aklıma ani bir fikir geldi. "Pencereyi kapatırsam gider misin?"

"Hayır-"

"Peki o zaman."

"-Ama zaten yakında solacağım. Ve zatürre olmak bana hiçbir şey öğretmeyecek!"

Bir anlamı olduğuna karar verdim. Havluyu kullandım. Mum yere düşmüş, orada oluşan su birikintisi tarafından söndürülmüştü. Onu aldım, komodinin üzerine geri koydum ve pencereyi kapattım, sonra havluyu ıslak ayaklarımda tekrar kullandım.

"Mutlu musun?" Tekrar yatağa oturup battaniyeyi üzerime çekerek sordum.

"Bu kelimenin bugünü en iyi şekilde tanımladığını sanmıyorum," dedi iblis acımasızca. Tamam, iki puan veriyorum, diye düşündüm aynada yüzüme bakarken, artık sadece ay ışığıyla aydınlanıyordu. Başka bir ele geçirilme belirtisi görmedim.

biraz daha az korkutucu görünüyordu. Hâlâ solgundum ama renk dünyasını ağartan parlak ışınların altındaki her şey de solgundu. Gözlerim, üst düzey morluklar sayesinde koyu çukurlar halindeydi ama bu ışıpta gölge sanılabılırdı.

Ay ışığında neredeyse normal görünüyordum.

Evet, sanki hiç öyle olmamışım gibi. Sanki dünya öyle olmama izin vermiş gibi. Uzun, kalın, kuş tüyü dolgulu desteklerden birini tuttum ve hissetmediğim bir rahatlık için ona sarıldım.

"Normal olmak istemiyorsun," derken kendimi gördüm. "Sen benim hakkımda ne biliyorsun ki?"

Ben de karşılık verdim.

"Bugünden sonra çok daha fazla."

Ve sonra garip bir şey oldu -ne sürpriz ama- Rhea'nın sandalyesinde gölgeli bir şekil belirdi, gecenin içinde zar zor görülebilen bir renk lekesi. Ama karanlığın soldurduğu altın sarısı saçlarını seçebiliyordum, öyle ki neredeyse Aeslinn'inkine benziyordu. Gözlerindeki yeşil pırıltıyı da görebiliyordum, bu ışıpta görememem gerekirdi ama o zaman gerçek değildi, değil mi? Ve evet, 'o' diyecektim çünkü bu benim beynimdi ve istersem çelişkili davranabilirdim.

Ve çünkü ona 'o' demek beni korkutuyordu.

Tıpkı kenarlarından tuhaf bir siyah duman çıkaran vücudu gibi. Garip bir şekilde orada oturan karanlık bir hayalete benziyordu, bu düşünce zaten kanayan zihinsel manzarama yeni bir acı parıltısı getirdi, ben de onu uzaklaştırdım. Eğer bu savaşta kaybettiklerimi düşünürsem, kırılırdım ve kırılmazdım!

"Hayır, yapmayacaksın," diye kabul etti ve benim hırlamama neden oldu. "Sen ne bilirsin ki?"

"Dediğim gibi, iyi bir anlaşma." Neredeyse görünmez olan adam, Pritkin'in -benim Pritkin'im- asla kullanmayacağı bir pozisyona geçti. Birden Rosier'e benzedi, sandalyeye tembelce yayıldı, bir bacağına dikkatsizce diğerinin üzerine koydu. Bilinçsizce şehvetli bir pozdu ve nedense beni kızdırdı.

"Ne istiyorsun?"

Soruyu Zeus'un yaptığı gibi kolayca görmezden geldi. Onun yerine bir öncekine cevap verdi. "Bugün suyun üzerinde gerçek seni gördüm. *Onu* ilk kez gördüm."

"Bilmece gibi konuşmak için mi beni ele geçirdin?"

"Seni ele geçirmedi." Yüzü değişti ve bana kaşlarını çatmış gibi bir izlenim verdi. "Bugün hakkında ne kadar şey hatırlıyorsun?"

"Çok fazla." Bir iblise asla üstünlük sağlama -Pritkin bana bunu öğretmişti- tıpkı şu anda beynimin elek gibi olduğunu kabul etmek gibi. Ve şiddetli bir baş ağrısı ve lanet olsun, neden *gitmiyor*?

Ama o inatla orada oturdu ve bana gülümsedi. Yüzünden görebildiğim kadarıyla yalanıma inanmış gibi görünmüyordu. Ama beni bu konuda aramadı.

"Sen ele geçirilmiş değilsin," diye tekrarladı. "Aşık Düğümü büyüyle birbirimize bağlıyız, çözmek biraz zaman aldı. Daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemeyen ustaca bir büyü. Ama onu kullanmayı öğrendim ve bana gönderdiğin güçten sonra-"

"Sana hiçbir şey göndermedim," dedim kızgınlıkla.

"Vampire gönderdiğin şeyin yayılması. Bu şekilde ek enerji aldın. Benim de öyle yapmama şaşırdın mı?"

"Ve bunu buraya gelip beni uykumdan alıkoymak için mi kullandın?"

"Hayır, seninle konuşmaya çalışmak için kullandım, bir süredir denediğim bir şeydi bu. Ama Pritkin dediğiniz kişi son zamanlarda özellikle dikkatliydi ve sonunda bir fırsat bulduğumda ne buldum?"

Cevap verme şansım olmadı, planladığımdan değil, çünkü bana gösterdi.

Onun kadar belirsiz olmasa da aramızdaki boşluk daha puslu bir görüntüyle aydınlandı. Belki de bu yeni resim bulutlu bir günün -bu günün- sulu ışıyla dolu olduğu içindir. Ve bana Thames'i gösteriyordu-

Çağlar boyu sürececek bir savaş yaşanıyordu.

Bu sabah olanların bir tekrarı gibiydi, ancak bu sefer geç kalınmıştı. Her yerde, bir zamanların güçlü nehir trafiğinin kalıntıları olan enkazlar vardı. Nehrin her tarafına dağılmış minyatür şenlik ateşleri vardı.

manzara, savaştığımız büyük savaşın artıkları çok uzaklara dağılmıştı. Ve kuşbakışı görüşümde bile manzaranın bazı kısımlarını örten duman tabakaları vardı. Ancak duman, aşağıda neler olduğunu se emeyeceğim kadar yoğun değildi.

"Gördünüz mü?" Pritkin değil, dedi. "Vardım, kafam karıştı ve daha geniş bir görüş için geri çekildim. Gördüklerim karşısındaki şaşkınlığımı tahmin edebilirsiniz."

Evet, diye düşündüm, öne doğru eğilerek. Ve bir an için bunun çılgınlık olduğunu, onun tehlikeli olduğunu ve yardım  ağırmam gerektiğini unuttum. Gerçi Gertie'nin tanrısal serpintiyle zıplayan bir iblise karşı ne yapabileceğini bilmiyordum.

Ve ben bunu öğrenemedim, çünkü gördüklerim karşısında hayretle bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar etkilenmiştim.

Aşağıda, üzerinde cehennem lekeleri gibi garip, yanık kenarlı delikler olan, beyazdan çok siyah, yıkık dökük bir elbise içinde küçük bir figür vardı. Sonunda bunların, elbiseyi oradan daha eksik bırakan yanan kömür yağmuru izleri olduğunu anladım. Ancak harap kıyafeti giyen kişi, beklediğim gibi yenilmiş ve mağlup görünmüyordu. Ayrıca bana da benzemiyordu. Etrafindan  alınmış bir g   halesi yayılıyor, bulanık suyu aydınlatıyor ve kasvetli günü yaldızlıyordu. Yüzü o kadar parlaktı ki zar zor bakabildim, saçları başında ışıltılı bir güneş patlamasıydı ve gözleri...

Yıldızlar gibi parlıyordu.

"İşte," dedi Not Pritkin ve yanımdaki yatağa geçtiğini fark ettim. Onu hâlâ çok iyi göremiyordum, parlak yeşil gözleri dışında daha çok insan biçimi verilmiş siyah bir duman gibiydi. "Görüyor musun?"

Gördüm.

Resimdeki kadın elindeki devasa altın kırbacı sarmalamıştı ve onu önündeki dev fey'i kam ılamak için kullanıyordu. Dehşete kapılmış olmalıydı; adam devasa ve öfkeliydi ve hatırlayamadığım gümüş şimşekler fırlatmaya devam ediyordu, belki de kırbacım onları yakalayıp önemsizmiş gibi, hiçbir şey değilmiş gibi bir kenara fırlattığı içindir. Ve aralarda, büyük altın iplik tekrar içeri dalıyor, Aeslinn'in vücudunda kanlı yaralar açıyordu, muazzam iyileştirme güçlerinin bile başa çıkmakta zorlandığı yaralar.

Sonu hatırladığım gibi oldu, Aeslinn ona bir an kazandırmak için nehirden bir gelgit dalgası çıkardı ve kırbacım yüzünde son bir yara açarken bile arkasında açılan bir portaldan geçti.

Sonra o gitti ve görüntü soldu, oda bir kez daha karanlığa gömüldü.

Yastığıma sarıldım ve yanımdaki cehennem canavarına ve ondan dalgalar halinde kaynayan siyah buhara baktım. Hiçbir şey söylemedi, belki de tüm bunları özümsemem için bana zaman veriyordu, ancak neden buna ihtiyacım olduğunu düşündüğünü bilmiyordum. Ben de oradaydım.

"Çok erken bitirmişsin," dedim sonunda. "Neredeyse ölmek üzere olduğum kısmı kesmişsin."

"Ama sen yapmadın. Aeslinn senden önce kaçtı, Faerie'ye geri döndü, yenildi ve dövüldü-"

"Ve neredeyse suda boğuluyordum!" Yastığı bir kenara fırlattım ve ayağa kalktım, yine öfkeliydim ama nedenini merak edemeyecek kadar yorgundum. İblisin üzerine yürüdüm. "Ne istiyorsun?"

"Her zaman istediğim şey: sana yardım etmek." Güldüm. "Eminim."

"Size bugün ya da dün yardım ettim. Yaptığın onca zaman atlamasını takip etmek zor. Ama geçenlerde Lord Mircea'ya Emrys'ten, bir zamanlar başka bir iblisten aldığımız bir yeteneği nasıl ödünç alacağını gösterdim, böylece seni kurtarabilirdi. Yoksa o kanatları kendi kendine mi geliştirdiğini sandınız?"

Bir şey söylemek üzereydim ama o anda durdum. "Bunu sen mi yaptın?"

Onu fırçalayıp uzaklaştırdı. "Vampirler kolaydır. Güce bayılırlar. Onlara yeni bir tane göster ve iki elleriyle yakala. Omuzlarından yeni aksesuarları filizlendiğinde bu olasılığı daha yeni belirtmiştim." Bana bir bakış fırlattı. "Keşke diğerleri de aynı şeyi hissetseydi."

Kaşlarımı çattım.

"Daha sonra nehirde sana tekrar yardım ettim. Gücün vardı ama onu nasıl kullanacağını, bir zamanlar tanrıların yaptığı gibi nasıl savaşacağını bilmiyordun. Sana gösterdim-"

Kaşlarım çatıldı. Artık yalan söylediğini biliyordum. "Bana hiçbir şey göstermedin!"

"Kırbaç mı? Bu benim fikrimdi. Zihnine ben yerleştirdim-"

"O benim gücümdü!"

"Senin gücünle oluştu, evet, ama fikir benimdi." Bu son cümleyi daha sert ve sesinin o ana kadar sahip olduğu çekicilikten daha azıyla söylemişti. Sesi birdenbire, hayatında hiç çekici bir kelime söylememiş olan Pritkin gibi çıkmıştı. Cazibe onun için yalan söylemenin, manipölasyonun, mirasıyla ilgili nefret ettiği her şeyin bir başka biçimiydi. Benimleyken bile bundan vebadan kaçır gibi kaçınırdı, oysa ben uzun zamandan beri açık sözlülüğünün ardındaki endişeyi duymayı öğrenmiştim.

Ama bunu bu şeyden duymak-

Çileden çıkarıcıydı.

"Neredeyse onunki kadar çabuk öfkeleniyorsun, ama bunu saklamayı öğrenmişsin," dedi yaratık. "Pek çok şeyi saklamayı öğrenmişsin."

"Çık dışarı." Sesim sertti, o kadar ki benim sesim gibi bile çıkmıyordu. Ama bunu kabul etmedi.

"Gerçek sesini duymaktan hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordu, başını eğerek. "Ya da gerçek yüzünü görmek-"

"Bunu her zaman görüyorum."

"Hayır. Güzel, zararsız, beceriksiz küçük maskeyi, içindeki gerçeği örten insan perdesini görüyorsun. Bilmediğimi mi sanıyorsun? Görmediğimi mi? Ben hep gördüm. İkimiz de aynıken başka türlüünü nasıl yapabilirim?"

"Birbirimize hiç benzemiyoruz!"

"Birbirimize çok benziyoruz. Neden sana üçüncü kez yardım edebildiğimi sanıyorsun?"

Neden bahsettiğini soracaktım. Birincisi ya da ikincisi olduğunu varsayarak üçüncü kez olmadığını belirtecektim. Ama sonra bana gösterdi.

Ve bu sefer, bir projeksiyon değildi.

On İkinci Bölüm

Güneşten bronzlaşmış bir yüzde canlı mavi gözlerin parlaması, gök gürültüsü gibi bir çatırtı ve beyaz bir ışık parlaması oldu. Sonra bahçe kayboldu ve ben yatağıma geri döndüm, nefesimi tuttum ve bir düzine yeni yaradan akan kan görmeyi bekledim. Ama görmedim.

Daha kötü bir şey gördüm.

Derimde yavaş yavaş açan havai fişekler gibi büyüyen şimşek patlamaları aniden durdu. Bir an için, kısacık, harika bir an için, Pritkin'in bunu bir şekilde düzeltmeyi başardığını düşündüm. Ama yüzündeki şaşkınlığa bakınca yanıldığımı anladım.

Ve sonra tanıdık bir his hissettim: derinlere batan dikenler.

Görünüşe göre Zeus, kaz için sosun kaz için sos olduğuna karar vermişti, metreslerinden birine kaz şeklinde görünen biri için uygun bir terim. Ama o benden zevk değil, güç istiyordu. Benim gücümü, ondan aldığım ve elimde kalan her şeyi. Yüzlerce dişin derinden ısırıldığını ve beslenmeye başladığını hissettim.

Çalınan gücümün her bir zerresi aniden yön değiştirip beni fiziksel olarak parçalamaktan ruhsal olarak parçalamaya başladığında çığlık attım. En büyük korkum düşmanımın en büyük silahı haline gelmişti, çünkü dehşetin ötesini düşünemiyordum. Konsantre olamıyordum, hissedemiyordum, nefes alamıyordum.

Pritkin'i içeri alamadım.

"Cassie!"

"Yapamam, yapamam!"

"Bakmalısın! Bana bak!"

Onun yerine tekrar çığlık attım, dehşet verici, iç burkan bir ses, kapana kısıldığını bilen köşeye sıkışmış bir hayvanın çığlığı. Doğanın dişleri ve pençeleriyle kırmızı olduğunu ve merhamet olmayacağını bilen bir hayvanın çığlığı. Çıkış yok; çıkış yok. Kapana kısılmıştım ve bu şekilde ölecektim, çünkü beni yiyordu, beni yiyordu, o-

"Hanımefendi!" Rhea kapıyı yumrukluyordu, sesi çılgıncaydı. "Hanımefendi, bana ihtiyacınız var mı-"

"Hayır! Uzak dur!" Yardım edemezdi ve beni böyle görmesine izin veremezdim; bu şekilde değil.

Çok zayıf, diye düşündüm tiksintiyle. Nehirde bir tanrıdan, tanrıların kralından güç çalmaya cüret ettiğim o kısa an dışında hep öyleydim. Ve o zaman bile uzun sürmemişti. Aeslinn çabucak geri çekmeye başlamıştı, çünkü güç-

Her iki taraf için de geçerli.

Gözlerimi kırptım, çaresiz çığlıklarım aniden sustu ve fark ettim ki bundan sağ çıkamayabilirdim ama rakibime bunu ödetebilirdim. Eğer o bana dişlerini geçirdiyse, ben de ona geçirebilirdim. Kaybedecek neyim vardı ki?

Dövülmüş bir köpek gibi değil, seni piç, diye düşündüm. Bir tanrıça gibi, benden önceki annem gibi, bir Pythia gibi çıkacağım. Kazanabilirsin ama kanını akıtacağım.

Tuhaf yeni imgelemim devreye girdi ve bana ikinci bir toplardamar sistemi gibi vücudumun her yerinde dikenli sarmaşıklar gibi uzanan şimşekleri gösterdi. Onları yakından incelemek için beklemedim; umursamadım. Onları söküp attım, koptuklarında yaşam gücümün kan gibi sıçradığını hissettim. Umursamadım; umursamadım; umursamadım. Kalbimle birlikte atıyordu, yeni bir mantra, çünkü zaten ölüyordum. Sadece onu da yanımda götürecek kadar uzun süre dayanmam gerekiyordu.

Gümüş telleri zihinsel ellerimin etrafına doladım, döndürdüm, döndürdüm, döndürdüm, ısırmalarına aldırmadım; bu sadece tutunmama yardımcı oldu.

Sonra sarsıldım, tüm gücümle çektim ve bir tanrının sendelediğini hissettim.

"Benimle yarışacak mısın?" Ses eğleniyordu.

"Bir köpek gibi ölmenin aksine mi? Evet!"

Güldü. "O zaman benimle dans et, küçük Pythia. Bakalım içinde annenden bir şeyler var mı? Ya da babanın lekeli kanı seninkini de zehirlemiş mi?"

"Git kendini becer," diye nefes nefese kaldım, çünkü bu benim en iyi zamanım değildi.

"Evet, öyle," dedi Pritkin, sesi sertti ve beni öptü.

Ve bu kez, dokunuşunda farklı bir şey vardı. Bir önceki öpücük şefkatli, hafif ve dikkatliydi - sevgilisi olan bir adamın okşaması

Acı çekiyorum. Bu seferki tamamen tutkuluydu, sert ve talepkârdı ve en başından beri tamdı. İçimde acıyla hiçbir ilgisi olmayan bir ateş uyandırdı.

Güçle.

Bir tanrıdan değil, bizimkinden çalınmıştı, aramızdaki bağdan süzülüyordu ve tatlı, tatlı, çok tatlı, dudaklarıma damlayan bal gibi. Etimi iyileştirdi, damarlarımda şarkı söyledi ve bir an için tek yapabildiğim ona yapışıp onu yalamak oldu. Gücümün geri geldiğini, görüşümün açıldığını, kulaklarımdaki çınlamanın hafiflemeye başladığını hissettim-

Sonra Zeus bizi odanın yarısına kadar sürükledi.

Yere düştük ve Pritkin'in bedeni altımda garip, siyah bir duman halinde yükseldi. Etrafımda dağılan bulutlara baktım ve tüm bunları bir şekilde hayal edip etmediğimi merak ettim. Ama bir kısmı yeterince gerçektir. Zeus beni emiyor ve bu süreçte gücünü bir kırbaç gibi kullanarak beni fiziksel olarak odanın içinde savuruyordu-

Ve evet, ironiyi anladım, diye düşündüm, beni duvara fırlatmadan hemen önce.

Dışarıdaki insanlar bağırıyor, yumruklar kapıya vuruyor ve büyüler mırıldanılıyordu ama bunlar hiçbir işe yaramıyordu çünkü bunlar beni içeri kapatan cadılar meclisi büyüsüydü ve savaş büyücülerini bunu bilmiyordu. Bu da iyi bir şeydi. Müdahale etmeye kalkarlarsa kendilerini öldürtebilir ve son birkaç günün karmaşasına bir de değişim zamanı ekleyebilirlerdi.

Ama tek başıma pek de iyi değildim. Yerde sürükleniyordum, birdenbire yıllar önce kıymıklarını bırakmış tahtalar için minnettar oldum, ancak küvetin kenarına başımla vurduğumda durabildim. Darbe yıldızları görmeme yetecek kadar sertti ama yine de kaygan tarafa tutunarak kendimi destekledim ve geri çektim.

Bu da yerimden sökülüp tepeye sürüklendiğimde neredeyse bacağımı kırmaktan başka bir işe yaramadı.

Agnes bir an için gözümün önüne geldi, üzerinde değiştirmeye vakit bulamadığı kirli bir elbise olan kırmızı yüzlü bir kızdı. Onu uyarmak, dışarı çıkmasını söylemek için ağzımı açtım ama buna fırsatım olmadı. Çünkü o da benim kadar şaşkın görünerek aniden ortadan kayboldu.

Yönlendirme büyü, diye düşündüm. Rhea, Pythian gücüne sahip birinin yer değiştirmesini engelleyemezdi ama bunu denediklerinde onları başka bir yere gönderen büyüler yapabiliirdi. Odanın öbür ucuna savrulurken Agnes'i nereye gönderdiğini merak ettim.

Yatağa düştüm, ters döndüm ve yukarı baktım-

Ve öfkeli bir kadının tekrar içeri girdiğini gördü, üzerinde kirli bir elbise vardı ve bu elbise de sırılsıklamdı.

Oh, orasıydı.

En azından elbise çoktan mahvolmuştu, diye düşündüm, tekrar dışarı yönlendirilirken.

Sonra biri beni yakaladı.

Beni korkuttu çünkü gerçek bir el gibi hissettiriyordu ama etten yapılmamıştı. Bu yeni cehennemin ne olduğunu merak ederek etrafımda sarsıldım ve sonra donup kaldım çünkü bilmiyordum. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu ve çok şey görmüştüm.

Ama henüz bitmemişti.

Yatak çarşafı yükselmeye ve şilteden ayrılmaya başlamıştı. Ancak bir saniye önce olduğu gibi kan lekeli ve çamurlu olmak yerine, neredeyse göz kamaştıracak kadar beyazdılar. Ayrıca kendilerini tanıdık bir şekle sokuyorlardı.

Dalgalanan kütlenin içinden kaslı bir kol çıktı, solgun ama tamamen şekilliydi. Sonra çıplak bir gövde, bir yüzücünün vücudu gibi kıvrak ve uzun, ama omuzları daha ağır. Ve son olarak, yüksek elmacık kemikleri, mağrur kemerli kaşları ve sert, ince burnuyla Romalı bir senatörün imreneceği şahine benzer bir profil oluşturan bir baş.

Nasıl olduğunu anlamamıştım ama Mircea olduğu kesindi. Birinin çamaşırhanesinde yakalanmış gibi görünüyordu, vücudu kabaran çarşaflarda belli oluyordu ama yine de oydu. Kumaşın gerginleşmesi, göğsünün güçlü hatlarına, kaburgalarının geniş merdivenine, göbeğinin yumuşak girintisine ve seksinin ağırlığına göre kendini şekillendirmesi uzun sürmedi.

Mükemmel bir canlandırmaydı, öyle ki soğuğa karşı kıvrılmış meme uçlarının dış hatlarını görebiliyordum; kalça kemiğindeki bıçak izinin soluk çizgisini seçebiliyordum, gençliğinin şiddet dolu günlerinin nadir bir hatırlatıcısı; yapabiliyordum

ön kollarındaki belirgin damarların izini sürebiliyordu. Kendini kumaş hapishanesinin kalıntılarından kurtarmak için mücadele ederken uyluklarında çalışan kaslar bile görülebiliyordu. Sonunda başardı, ayakları ortaya çıktı ve yatağa girdi.

Mermer gibi solgundular, tıpkı onun geri kalanı gibi, çünkü çarşafklar tamamen yok olmuştu, ama yok olmamışlardı. Neye dönüştüklerinden emin olmasam da dönüşmüşlerdi. Anatomik olarak doğru bir heykele benziyordu, bir kaideden inen daha iyi donanımlı bir Davut gibi. Saçları bile doğrudu, o bakımlı yelesi yontulmuş taş gibi akıyordu. Ama diz çöktüğünde ve bir teli yanağıma değdiğinde taş gibi hissetmedim.

Onun gibi hissettim.

Kaçmam gerektiğini biliyordum, bunun Zeus'un bir başka oyunu olduğunu biliyordum, tıpkı avludaki o maskaralık gibi. Ama eğer bu bir numaraysa, çok iyi bir numaraydı. Peki nereye gitmem gerekiyordu?

Zehir kanıma karışmıştı.

Her şeyin çok gerçek, tam olarak tanıdığım adam gibi hissettirmesinin bir yardımı olmadı: beni arkadan saran kollarının gücü, kılıç ve kılıç savurmaktan ve demir bantlı kalkanları taşımaktan sertleşmiş; sırtımda sabit kalp atışı, vampirlerin ihtiyaç duymadığı ama Mircea'nın asla unutmadığı bir şey; saçlarının çıplak omuzlarımda üzerinde ipeksi bir nehir gibi serin, yumuşak kayması; ve neredeyse onun imzası olan çam kokusu, baş döndürücü, zengin ve burun deliklerimde çok tanıdık.

Nefesinin sıcaklığını boynumda hissedebiliyordum. Kollarımı kavrarken ellerindeki nasırların izini sürebiliyordum, Pritkin'inkilerden çok farklıydı, ortaçağ tüyleri ve modern silahlar tarafından şekillendirilmişlerdi. Aralarındaki farkı anlamak için iki adamı da görmeme gerek yoktu; tenlerini Braille alfabesi gibi okuyabiliyordum...

Ve aniden, karşı tarafımdaki çarşafklar da yükselmeye başladığında yeni bir ses duydum. Bir an için tek görebildiğim, uçuşan beyaz pamuk ve havanın savurduğu saçlarımdı. Sonra donakaldım ve bunun tek nedeni Zeus'un beni tekrar odanın içinde savrulmamak için bacaklarımla ayakucuna dayanmaya zorlaması değildi.

Ama yeni geleni hemen tanıdım.

Ve, tamam, belki de bu Zeus'un hilelerinden biri değildi. Belki de bu... bizimkilerden biriydi. Çünkü bu şekli nerede olsa tanırım.

Yataktan yukarı doğru itilen bir uyluğun kaslı kalınlığındaydı. Ardından gelen güçlü göğüs ve omuzlar, düzenli antrenmanların ve daha da düzenli dövüşlerin sonucuydu. Hapsedici çarşafların arasından çıkmak için savaşıyan başın özelliklerindeydi: inatçı çene, biraz fazla büyük burun ve bir zamanlar hoşlanmadığım ama artık yüzü dengelediğini düşündüğüm ince dudaklar.

Pritkin klasik anlamda yakışıklı değildi, Mircea'ya göre daha sert, daha kaba saba ve dış görünüşüne daha dikkatsizdi. Senato'nun baş diplomatı için olduğu gibi yakışıklılık onun iş tanımının bir parçası değildi ve kibirli bir adam da değildi. Ama kötü saç kesimlerini, kirli çenesini, sertleşmiş göğüs kaslarının üzerine gerilmiş buruşuk tişörtlerini ve giydiği yumuşak eski kot pantolonun bazen Adonis kemerini göstermek ya da o biçimli arka tarafı sarmak için aşağıya inişini takdir etmeyi öğrenmiştim.

Egzersiz seanslarımızda söz konusu arka tarafa bir göz atmak zorunda kalırdım.

-Dikkatlice, o bakmadığında ya da bakmadığını umduğumda. Bugünlerde açık açık bakıyordum, bu da uyarı bakışlarına neden oluyordu, çünkü Pritkin eğitim sırasında oyun oynamıyordu. Sonra da kefarete olarak egzersizi arttırdım - "çok enerjik olduğun için bugün fazladan bir mil koşu yap" -. Bunu memnuniyetle kabul ettim, çünkü her zaman bir dolapta ya da boş bir otel odasında, bulabildiğimiz her delikte, azgın gençler gibi birbirimizin kıyafetlerini yırtmamızla sonuçlanıyordu.

Evet, bu kesinlikle sevdiğim adamdı, anlamadığım bir sihirle buradaydı. Tıpkı bir dakika önce ortadan kaybolduğunda ne olduğunu anlamadığım gibi. Ya da Mircea'yla birlikte bana yardım etmek için bedenlenmek yerine neden bu şekilde ortaya çıktıklarını.

Bunun bir önemi olmadığını da biliyordum. Onları herhangi bir şekilde görmek ne kadar iyi olsa da, çok geç kalmışlardı. Kaybediyordum.

Zaten pek çok kez sınanmış olan gücüm neredeyse tamamen tükenmişti. Zeus bir dünya uzakta olabilirdi, gücünü uzay ve zaman aracılığıyla yönetmek zorunda kalabilirdi, ama gerçekten iyi idare ediyordu. İyiden de öte. Mesafenin bana küçük bir şans verebileceğini düşünmüştüm ve belki de vermişti.

Ama bu yeterli değildi.

Kaybolduğumu hissedebiliyordum, zihinsel ellerim gümüş iplikler üzerinde gevşiyordu, direncim zayıfladıkça akıntı ciddi bir şekilde başlıyordu. Savaşmaya devam edecek gücüm yoktu, Pritkin'in bana verdiği küçük güç darbesini çoktan harcamıştım. Şu anda, hiçbir şeyim kalmamış gibi hissediyordum.

Ve sonra Mircea beni ısırdı.

Hazırlıksız bir ısırığın acısını hissettim, kanımın fışkırdığını ve sonra omzumdan aşağı sızmaya başladığını hissettim, şaşkınlık hissettim - Mircea bundan daha düzenliydi ve kan değerliydi. Neden onu boşa harcıyordu? Neden beni ısıırıyordu ki?

Sonra nedenini anladım.

"Hayır!" dedim. Dedim, ısırığı takip eden zevke karşı savaşarak, neredeyse acıyı iptal eden acele bir dalga. Ama canımı yakmanın fiziksel olandan başka yolları da vardı ve bir an önce net ve kararlı olan zihnim aniden paniğe kapılmıştı.

Hayalet eller savaşa katıldığında, zihinsel imgelemimde benimkinin üzerine kapandığında ve parmaklarımın arasından şimşegin kaymasını durdurduğunda hızlanan bir şey.

"Hayır!" Tekrar ettim. "Onun gücünü alırsan kendini zehirlersin! Seni de kurutacak!"

"O zaman neden yapmadı?" diye yankılandı zihnimde, Mircea'nın sesiyle. "Bana çoktan güç gönderdin, hem de büyük bir güç. Neden onu geri çekmedi ya da bana karşı kullanmadı?"

"Zamanı olmadığı için mi?"

"Zamanı vardı ama kullanmadı. Bu da demek oluyor ki-"

"Bunu bilemezsin!"

"Bunu biliyorum. Tanrılar gücü geri çevirmez, Cassie. Ama aile içinde seyretilmiş, hepimiz binlerce kişiyiz, onun kimseye zarar verecek kadar gücü kalmadı. Bu kadar uzaktan değil-"

"Ya yanılıyorsan?"

"Ben değilim. Peki alternatif ne?"

"Büyüyü boz. Bırakın öleyim-"

"Hayır." Düzdü.

Aynı zamanda aptalcaydı. "Tüm aile yerine ben daha iyiyim! Mircea-"

Kollarının sahiplenici bir şekilde sıkılaştığını hissettim, zihinsel sesi tekrar geldiğinde, hiç duymadığım kadar öfkeliydi. "Bu bir alternatif değil. Ve o savunmasız. Bunu ona hissettirelim."

Sonra o güçlü eller acı içinde kıvrıldı ve geri çekildi.

Bir kükreme duyduğumu sandım -şaşkınlık, öfke, acı- emin değildim. Uzaktı, önemsizdi. Çünkü Mircea kanımla değil, içimde titreşen yabancı enerjiyle beslenmeye başlamıştı.

Acıyordu; her çekişte parlak, keskin ve korkunç bir acı, bir vampirin öpücüğünün verdiği hazla savaşıyor, nefesimi kesiyor ve haykırmama neden oluyordu. Normal bir ısırıktan çok daha kötüydü ama onun yüzünden değil. Ama içine çektiği dikenli teller yüzünden.

Küçük dikenler aniden vücudumun her yerinden sökülmeye başladı, ama yavaşça, isteksizce ve bu süreçte mümkün olduğunca çok zarar vererek gittiler. Arkamda vücudumdan bile daha yaralı, ham, yırtık pırtık bir ruh bırakarak. Mircea bu yarışmayı kazanabilirdi ama kazandığında benden geriye bir şey kalacak mıydı?

Öyle hissettirmedi.

Ölümü kabul ettiğimi, onunla uzlaştığımı, bu süreçte düşmanıma zarar verebilirsem bedelini ödemeye hazır olduğumu sanıyordum. Ama şimdi buna karşı öfkeliydim, sadece sona ermenin değil, Zeus'un bana yaptığı gibi parçalanacak bir dünya bırakmanın dehşetiyle karşı karşıyaydım. Mircea, Pritkin, Rhea -tüm maiyetim- hiçbir hayatta kalamayacaktı. Çünkü Mircea tanrıları ve güçlerini anlayabilirdi ama ben onları ve nefretlerini anlıyordum.

Yapmalıydım; onlarla tanıştığımdan beri bana başka hiçbir şey öğretmiyorlardı.

Ben de yapabileceğim tek şeyi, enerjimin kaldığı tek şeyi yaptım ve beni dünyalar ötesinden yok eden varlığa öfkemi haykırdım. Hayata tutunuşumun parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissederken bile onun adını lanetledim, bildiğim her şekilde küfrettim. Ve meydan okumamı gökyüzüne haykırdım-

Tanıdık dudaklar beni durdurana kadar, tanıdık bir kalça benimkini ayırana kadar, Pritkin dilini ağızıma ve vücudunu neredeyse aynı anda benimkine sokana kadar. Ve daha önce hiç bilmediğim bir güç patlamasının içimde patladığını hissettim. Ona karşı nefes nefese kaldım ve sonra tekrar nefes nefese kaldım.

Halkının, İnkübüs kraliyet hanedanının gücü daha önce hiç olmadığı şekilde etrafımızda alevlendi.

Onun soyunun gücü katlayabildiği bir sır değildi. Rosier'in diğer iblislerden tek bir gece için bu kadar büyük ücretler talep etmesinin ve Pritkin'i oğlunun hayatını yıllarca çekilmez kılacak kadar cehenneme geri göndermesinin nedeni buydu. Çünkü ikisi birlikte, tahtını tüm taliplerine karşı koruyacak kadar güç üretebilirlerdi.

Hatta bu etkiyi birkaç kez kendim de yaşamış ve anladığımı düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Yükselen kara fırtına bulutlarının arasından bakıldığında yıldızlarla kaplı bir gökyüzüne benzeyen parçalar aniden etrafımızda dönmeye başladı. Odayı karartacak kadar kalındılar, bizi aynı anda hem yabancı hem de tanıdık, kaynayan gücün ışıltılı bir alanının ortasında bıraktılar. Ve fark ettim ki: Pritkin'in gücünü daha önce hiç görmemiştim, değil mi? Sadece neye etki ettiğini.

Ama şimdi görüyordum ve hissediyordum, dönen bantlardan biri koluma değdiğinde tüm vücudumda tüylerim diken diken oldu. Sonra zihin gözüm bana gece kadar karanlık ama güçle parıldayan iki el daha gösterdi, yumruğumdaki ince dikenli aydınlatma ipine tutunmuşlardı. Şimdi altı kişi olmuşlardı: benimki, Mircea'nınki ve Pritkin'inki.

Ve birdenbire Zeus'un elinde bir savaş vardı.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Zeus ne olduğunu anladığında, beni test etmeyi bırakıp gerçek gücünü savaşa verdiğinde, aramızdaki yıldırım teli alevlenip çatırdadığında ve gerildiğinde bunu hissettim. Ama muhtemelen beklediği gibi tuttuğum yerden uçup gitmedi. Ve açıkçası, benim de beklediğim gibi.

Tek başıma, bırakın krallarını, bir tanrıyla bile boy

ölçüşemezdim. Ama şu anda yalnız değildim.

Bu yüzden kolumun derisinden geçen şimşek... geri çekilmeye başladı.

Gümüş pençelerini kınına sokan bir hayvana benziyordu, yerini harap olmuş etten oluşan siyah ve kırmızı bir manzaraya bırakıyordu. Ama bununla başa çıkabilirim, diye düşündüm, umut etmeye cesaret ederek. Bununla kesinlikle başa çıkabilirim!

Ancak bu şansı bulup bulamayacağımı bilmiyordum, çünkü geri çekilme yavaş ve kekeleyerek ilerliyor, bir an geri çekilip bir an ilerliyor, sanki içimde bir savaş yaşanıyordu. Ki öyle olduğunu tahmin ediyordum. Sanki yeni savaş alanı ben olmuştum, bedenim şu anki savaş alanıydı. Thames'e ne olduğunu görmemiş olsaydım bile dehşet verici bir şey olurdu.

Ama Pritkin'in işi bitmemişti.

Uzun, alıştırılmış vuruşlarla, tam da benim sevdiğim şekilde itmeye başladı. Ya da benim hoşlanacağım şekilde, sadece fantezilerim genellikle ölümle sonuçlanmıyordu! Ya da eski sevgilimi.

Elbette Mircea besleniyordu, hem de bir tanrının gücüyle. Bu, normal şartlar altında bile vampirler için orgazmik bir deneyim olma eğilimindeydi. Belki de kafası meşguldü...

Sonra fark ettim, vücudumdan çektikleri Pritkin'in vücuduma doğru itişleriyle mükemmel bir şekilde senkronize olmuştu ve tamam.

Artık düşünmeyi bıraktım.

Pritkin bunu kolaylaştırdı, yavaştan başladı, beni içten okşarken etinin kalın kayganlığını benimkinde, her santiminde hissetmeme izin verdi. Yavaş ama çok yavaş değil, derin ama çok derin değil, tam doğru açıyı arıyordu. Sonra bulduğunda yavaş yavaş ivme kazanıyor, ben kıpırdandıka, nefesim kesildike, bedenim ona uyum sağlamak için gerildike şehvetli kayma hızlanıyordu.

Bu kısım o kadar kolay değildi; o büyüktü ve ben birden fazla şekilde hazırlıksızdım. Ama bu bir yarı karabasandı ve beni çok iyi tanıyordu. ne doğru eğildi, kirli sakalının çizikleri vücudunun tuhaf beyazlığından hoş bir şekilde uzaklaşıyordu. Gözlerimi kapattım ve ılık, ıslak bir ağız meme ucumun üzerine kapandığında hemen bir şok daha yaşadım.

Emmeye başladı, önce nazikçe, tatlı bir okşayışla, dilinin pürüzlülüğü areolanın etrafında geziniyor, hassas eti zirveye çıkartıyordu. Sonra daha sert, elleriyle vücudumu sıkıp yoğururken, ben kıvranıp bir şeyler mırıldanana kadar, ne olduğundan emin değilim. Ve sonra yataktan kalktım, ısırđıđında adını haykırdım, yaptığı küçük çıkıntıyı ısırdım.

Ve içimde yeni bir şimşek aktı.

Bana hiç merhamet göstermedi, hemen eski işine döndü ve hatta biraz hızlandı. Daha hızlı ve daha sert, bana vurmuyordu, henüz değil, sadece bana hissettirecek, kemiklerime kadar yankılanmasını sağlayacak kadar fark vardı. Bir anlık bir his yaşadım: saçlarından akan ter, birkaç damla, karnıma düşüyordu; nasırlı eller, kıçımın çıplak derisinde sıcak, beni ayarlıyordu; parmaklar derimi kazıyordu, bana acı verecek kadar değil, muhtemelen o anda fark etmezdim. Sadece saniyeler içinde nefes nefese kalmama neden olan mükemmel, tutkulu, ayak parmaklarımı kıvıran bir ritim oluşturmaya yardımcı olacak kadar.

Ve her hareketinde gücü artıyordu. Zihnimde görebiliyordum, parıldayan siyah şeritler onun hareketleriyle aynı anda titreşiyordu. Saniyeler içinde, galaktik bir girdaba yakalanmış, çılgınca eğilen yıldızlar ve uzak nebulalardan oluşan bir evrenin merkezinde sıkışıp kalmış gibiydik, daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı dönen bir evren, kalp atışım onunla birlikte hızla atıyordu.

Bunun bir kısmı neden yanmadığımızı anlamamaktan kaynaklanıyordu. Bunu en son denediğimizde bir oteli ateşe vermiştik ve neredeyse kendimiz de yanıyorduk. Ve karabasan büyüsünü karakterize eden tehlikeli geri besleme döngüsü yakalanmıştı.

Her geri dönüşünde, kalbimin çarpmasına ve tüylerimin diken diken olmasına neden olacak kadar sert bir şekilde içimden geçtiğini hissedebiliyordum. Beni yatağa doğru kıvrandırıyor, sert nefesler aldırıyor ve sonra yarı zevk, yarı şok içinde haykırıyordum. Çünkü döngü hiç hissetmediğim kadar şiddetlenmişti ve o kadar hızlı hareket ediyordu ki, sanki Pritkin her itişinde onu vücuduma zorla sokuyormuş gibi görünüyordu.

O kadar çok büyü üretiyorduk ki, ondan uzaklaşırsa hepimizi yakacağından korkuyordum. Ama kaçmadı ve bir süre sonra nedenini anladım. Çünkü tüm o güç.

Zeus'la doğrudan savaşa giriyordu. Bizi yakmıyordu, çünkü onu yakıyordu ve o... mutlu değildi. Zihinsel imgelemime geçtim ve onun öfkesinin aramızdaki bağlantıdan aşağıya doğru titreştiğini, bizimkiyle buluştuğunu ve metafizik düzlemde bir büyü fırtınasına dönüşerek alevlendiğini görebiliyordum, bu da nefes nefese kalmama, küfretmeme ve imgelemimi yırtıp atmama neden oldu çünkü ona bakmaya dayanamıyordum.

Bunun yerine etrafımı saran iki adama baktım ki bu da... farklı bir nedenden dolayı rahatsız ediciydi.

Çünkü vücudumdaki eller artık beyaz değildi.

Mircea kollarımı kavırıyor, beni kendisine yaslıyor, bir eli yatıştırıcı bir ritimle dirseğime kadar iniyor ve tekrar tekrar yukarı çıkıyordu. Güneşte bronzlaşmış, düzgün ve bakımlı tırnaklara sahipti ve ağır altın mühür yüzüğünü takıyordu. Mücevher sağlamdı, aşırı ısınmış tenime metal bir serinlikle bastırıyordu ve omuzlarıma dökülen uzun, siyah saçlar kadar gerçek hissettiriyordu.

Yarı yalvaran, yarı şok olmuş bir ses çıkardım ve yüzünü görebilmeyi diledim. Bu düşünceyi aklımdan geçirir geçirmez zihinsel görüşüm çarpıtıldı ve bana üzerime eğilmiş karanlık bir kafa ve yarı belirsiz bir çehre gösterdi, ama görebildiğim şey de renkliydi: yanağına karşı siyah kirpikler, güçle kızarmış cilt, parlak kırmızıya boyanmış dudaklar. Ve görebildiğim tek gözü tarçın sarısı parlıyordu ve ağzını her çekişinde, verdiğim her çaresiz çırpınıştta, üçüncümüzün her ağır itişinde daha da parlıyordu-

O da artık pek heykele benzemiyordu. Ya da, eğer öyleyse, bolca boya ile çizilmiş biriydi. Heykelin içindeki bembeyazı hâlâ görebiliyordum.

Pritkin'in güçlü vücudunun her yerinde parlak renkli fırça darbeleri vardı, sanki çılgın bir ressam kriz geçirmiş gibiydi.

Bir meme ucu hâlâ bembeyazken, diğeri şeftali pembesi rengindeydi ve neredeyse altın rengi vücut kıllarının arasında kayboluyordu. Yüzünü çaprazlamasına boyamışlardı, tıpkı eski bir Kelt'in üzerine dökülmüş bir salkım söğüt gibi, bir gözünü kör bir kabartma, diğerini ise parlak, parlayan bir yeşil olarak bırakmışlardı. Vücudunun alt kısmını da boyamışlardı; mermeri andıran parlaklığın arasından renk lekeleri görünüyor ve kalçalarında minik altın tüyler parlıyordu.

Ve her hareket onu daha da içine çekiyordu.

Saçları altın rengini aldı.

Biraz önce renksiz çizgiler halinde olan dudakları şimdi hafifçe pembeleşmişti ve arkalarında güçlü beyaz dişleri görünüyordu.

İttirdim ve haykırdım, orgazmım hızla artıyordu ve aramızdaki bağlantıdan Pritkin'in tüm alt bedenine renk yayıldı. Fırçasını boyaya batıran bir ressam gibiydi ve ben de boyaydım. Anlamamıştım ama daha önce buna benzer bir şey görmüştüm... bir yerlerde. Sadece düşünemiyordum.

Belki de değişiklikler benim de başıma geldiği içindir.

Sadece renk katmıyordum, kaybediyordum. Özellikle de etimde çoğalan gümüş ipliklerden daha fazlasını kaybediyordum. Bir an önce parlaktılar, o kadar parlaklardı ki neredeyse bakılamayacak kadar fazlaydılar, tenimin hemen her yerinden taşıyorlardı. Ve artık ilerlemiyor olsalar da, kalıcı olmayı planlıyorlarmış gibi, sıvı metal dövmeler gibi vücuduma yapışmışlardı.

Şimdi en büyüklerinden biri, Mircea'nın göğsümün ortasına yerleştirdiği elin altından yukarı doğru çekiliyor, küçüldükçe küçülüyor, ta ki kalanını düşmüş bir mendil ya da can sıkıcı bir örümcek ağı gibi koparıp atana kadar. Her şey bir anda olmuyordu; Zeus her santim için savaşmamızı sağlıyordu. Ama işe yarıyordu.

Ve başka bir şey daha vardı.

Tepede, karabasan büyüünün ışıltılı siyah şeritlerine başka renkte olanlar katılmıştı. Gümüş-beyaz parıldayan bu şeritler, sanki iki farklı galaksi birbiriyle dans ediyormuş gibi, diğerlerinin etrafında ve içinde dolanıyordu

Diğerlerini. Onlara baktım, uhrevi güzellikleri karşısında büyülenmişim ama ne gördüğümünden emin değildim.

Mircea'nın benden aldığı şimşegin bir kısmı mıydı bu? Zeus'un kendi gücünü ona karşı mı kullanıyordu? Çünkü Ares'ten bu şekilde kurtulmuştuk.

Ama bu tehlikeli olurdu, çok tehlikeli, Yüce Baba hâlâ gücünün kontrolündeyken. Mircea'ya uzun zaman önce Cesur Mircea lakabı takılmıştı ve risk almaktan çekinmezdi. Ama aptal da değildi.

Ama o zaman neydi?

Elimi kaldırdım, parmak uçlarıma değdiğini ve içimde yankılandığını hissettim. Bu gücü, Pritkin'inkini bildiğim kadar, içgüdüsel olarak, anında biliyordum. Çünkü geldi-

Aileden, diye onayladı Mircea, zihinsel sesinde hain bir memnuniyetle.

Görüş alanımı genişletti, bana büyük Basarab klanını gösterdi, her biri dövüşe küçük bir güç katan binlercesini, çünkü bir usta asla tek başına dövüşmezdi. Bir tarafta çok sayıda, diğer tarafta ise sadece bir kişinin olduğu bir halat çekme savaşı gibiydi.

Ama o kişi bir tanrı olduğunda, belki de ihtiyacınız olan tek şey budur.

Ya da belki de değildi. Çünkü işleyen iki güç akışı vardı: biri Mircea'ya ve dolayısıyla ailenin güç üssünün büyük kuyusuna giriyor, diğeri ondan çıkıp kavgaya giriyordu. Pritkin'in gücüyle büyütülüyor ve Zeus'a geri fırlatılıyordu. Ve birden anladım.

Onun gücünü kullanıyorsun.

Evet, Mircea da doğruladı. Halkımız onu ondan uzak tutuyor ve karşılığında kendilerinininkinin bir kısmını bağışlıyor. Onlarınkini bize karşı kullanamaz ve çok fazla parçaya bölünmüş ve çok fazla hayata yayılmış olan kendininkine ulaşamaz.

Her biri karanlığa karşı ısıltı ısıltı parlayan ve her biri ailenin farklı bir üyesinden gelen çok sayıda küçük ipliğe baktım ve kalbimin hepsine karşı sevgiyle dolduğunu hissettim. Bazıları kendi başlarına devasa iplerdi, Mircea'nın ustalarından gelenler olduğunu varsayıyordum. Diğerleri ise yeni dönüşmüş gümüş gibi parıltıyan küçük, zar zor görünen ipliklerdi. Hiçbiri tek başına yeterli olmazdı ama bir araya geldiklerinde

Zeus'un sahip olmadığı ve hükmedemediği gücün parıldayan bir kablosunu yaptı.

Ve ilk kez, bunu yapabileceğimize inandım; kazanabileceğimize inandım!

Ama henüz o noktaya gelmemiştik ve ben bunalmaya başlamıştım.

Tamam, bu bir yalandı. Bunalmış durumdaydım ve tüm bu olaylar başladığından beri de öyleydim. Ama olaylar ilerledikçe bu his daha da artıyordu, öyle ki daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim. Bir yandan kuluçka büyüsü, diğer yandan bir vampirin ısırtığı arasında kalmak normal değildi.

Her ikisi de partnerin zevkini artırmak ve böylece beslenmeyi uzatmak için tasarlanmıştı ve onları daha önce ayrı ayrı hissetmiştim. Ama birlikte değillerdi ve güçleri kat be kat artmıştı. Patlayacakmışım gibi hissetmeye başlamıştım, tanrısal yardıma ihtiyaç duymadan içimden parçalanabilirdim.

Biraz daha kıvrandım, çaresizce yatağa doğru hareket ettim, inledim, nefes nefese kaldım ve içimden akan hislerle başa çıkmaya çalışarak döndüm. Bunun eğlenceli olması mı gerekiyordu? Umutsuzca merak ettim. Çünkü bu eğlenceli değildi. Bu-

"Augghhh!"

Haykırdım ve sonra bunu yapmaya devam ettim, tekrar tekrar, dalga dalga izlenimler vurdukça: Pritkin'in bedeni içimde, sert, neredeyse cezalandırıcı, şimdi beni yatağa vuruyor; Mircea'nın saçları göğüslerimin üzerinde kayıyor, gözleri parlak ateş, dişleri etimde; ve karabasan büyüsünün sürekli tınısı, tınısı, tınısı her şeyin içinden geçiyor, her şeyi orantısız bir şekilde büyütüyor, her iç çekişi bir kasırgaya, her dokunuşu bir orgazma, her görüntüyü beynime kazınmış bir anıya dönüştürüyor.

Birden onlara bakamadım, daha fazla işlem yapamadım. Gözlerimi kapattım, birinden çaldığım çılgın zihinsel vizyonu uzaklaştırdım ve bir an için sadece nefes almayı denedim. Ve bunun biraz fazla işe yaradığını keşfettim.

Karanlıkta, etrafımı saran adamlar yaşlı bir tanrıyla savaşıyor metafizik savaşçılar değildi, sadece adamlardı: sevmem gerekse de gerekme de sevdiklerim; benim için kendilerini riske atanlar, onlar gibi

Hep öyleydi, hep de öyle olacaktı. Hayatımda hiç böyle biri olmamıştı. Yirmi üç yılı hiç kimsem olmadan geçirmiştım ve şimdi iki tane vardı ve ben onları hak etmemiştim, bunu hak etmemiştim. Ama hak etmiştim. Kısa bir an için, ona sahiptim.

Ve çılgınca bir savaş olsun ya da olmasın, sadece bir anlığına, bunu hissetmeme izin verdim. Onları hissetmeme izin verdim.

Sadece fiziksel hisler değil, onlarla birlikte gelen her şey: Mircea'nın bedenimdeki elleri, içimdeki savaş şiddetlenirken bile bana güven hissi veriyordu. Hafızamda onu Tony'ye karşı dururken gördüm, şişman adamın geri çekilmesini sağladı, bunu yaptığını gördüğüm ilk kişiydi; senatonun önünde beni sahiplendiğini gördüm - "bu benim" - Pythia olmama ve bunu yapmanın kolayca bir düelloya yol açabileceği gerçeğine rağmen; beni ikincisi yaptığını hatırladım, bir vampir ailesinde efendinin kendisinden sonra en güçlü figür, sadece o acizken ona değil, tüm klana bakmam için bana güveniyordu.

Ve evet, art niyetliydi; ne de olsa o bir vampirdi. Ama bu, bana güvendiğinde duyduğum gururu ya da ilk kez herhangi birine, herhangi bir yere ait olma hissini değiştirmemişti. Ya da aşkı...

Her şeyi yeniden hissettim, sıcak bir battaniye gibi etrafımı sardı; onları, bağlı olduğumuz binlerce insanı, sahip olduğum ilk aileyi ve ne olursa olsun her zaman ait olacağım aileyi hissettim; yanaklarımdaki gözyaşlarını hissettim, şimdi akan gözyaşlarımı ve sonunda bir yuva bulan o yetimin gözyaşlarını.

Kalp atışlarını duyarak başımı göğsüne yasladığımda başı yukarı kalktı. Dudakları benimkilerle buluştu ve kendi kanımın metalik tadını almamı sağladı. İkisinin arasında, birbirinden tamamen farklı iki güç tarafından kucaklanmak çok garip bir duyguydu ama doğru hissettiriyordu.

Pritkin'in elleri kalçalarımı düzeltti, zevkim kreşendoya doğru yükselirken bana rehberlik etti. Vücudumdan aşağıya ve gözlerinin içine baktım ve bir şekilde anladığını biliyordum. Elimi uzatıp saçlarını taramama izin verdiğimde bile bir şey söylemedi, onu kendime doğru çekerken avucuma sertçe çarpıyordu. Yüzündeki kirli sakal gibi, karnımı öpmek için eğildiğinde beni gıdıkıyor ve güldürüyordu.

Beni her zaman güldürürdü, bu asık suratlı, sözde suskun adam; nasıl olduğundan emin değildim. Beni hala şaşırtan sadece kuru mizah anlayışı değildi, gergin bir anda beni hazırlıksız yakalıyor, kendini ince yollarla ifade ediyordu - bir dudak kıvrımı, bir gözün eğlenerek parlaması, beni yakaladığında sevgiyle bıkkın bir iç çekiş... şey, herhangi bir şey.

Çünkü Pritkin beni sonsuz derecede komik buluyordu.

Aldırmadım. Hayatında çok fazla gülmüş biri gibi gelmedi bana ve ne zaman dudaklarına bir gülümseme getirmeyi başarsam, bu benim de moralimi yükseltti ve yüzüme cevap niteliğinde bir gülümseme getirdi. Dudaklarımın yeniden gerildiğini hissettim, her şeye rağmen gülüyordum, çünkü bunu daha önce de yaşamıştık, pek çok kez. Çılgın bir kavganın ortasında, tüm ihtimaller aleyhimizdeyken ve her şey cehenneme doğru giderken, yine de gülüyorduk, her şeyin saçmalığına ya da henüz ölmemiş olmamıza ya da kaderin etrafımızda öfkeleniyor gibi görünüp yine de hedefi iskalamasına gülüyorduk.

Şimdi güldüm, Zeus'un bunu hissettiğini, öfkesini ve gücünün arttığını hissettim, ama önemli görünmüyordu. Mircea'nın adem elmasını dişlerimin arasına aldım, ısırđım ve başını zevkle geriye attığını gördüm. Pritkin'in ağzının altında yükseldim, sonra onu geri ittim ve doğruldum, onu içimde daha derine aldım, açđ değişikliğinden nefes nefese kaldım. Bir ritim tutturmuştuk; önümdeki adam ben ona binerken yukarı doğru itiyordu; arkamdaki adam sırtıma bastırıyordu, sert ve hazırđı. Ve hepimiz zaman kadar eski şehvetli bir dans içinde hareket ediyorduk.

Çok güzeldi, tepemizdeki bulutlar bile hareketlerimizle birlikte titreşiyordu...

Ve fark ettim ki, gittikçe zayıflıyordu.

Bölüm On Dört

Hayal gördüğümü umarak bir kez daha baktım. Ama ilk seferinde haklıydım: Birkaç dakika önce bir girdap olan şey şimdi bir kış fırtınasıydı, hâlâ güçlü, hâlâ korkutucuydu. Ama düzensizdi, sanki gücünün bir kısmı çekiliyordu.

Belki de öyle olduğu içindir.

İç gözüm bir süredir ilk kez savaşa odaklandı ve endişe verici bir şey gördü: avantajımız yavaş ama istikrarlı bir şekilde aşınırken, savaşın yeri bize doğru kaymıştı. Fark yaratmak için yeterli değildi, ama yakında olacaktı, çünkü artık geri çekilen bizdik.

Ve bir kez olsun, nedenini bildiğimi sanmıştım.

Daire çizen bulutlara baktım, siyah ve gümüş, hala birbirine dolanıyordu, hala güzeldi... ama tamamlanmamıştı. Orada üçüncü bir renk yoktu, daha sade tonlar arasında parlak bir altın parıltısı yoktu. Bir şeyler eksikti.

Pythian gücü yoktu.

Birden etimdeki tüm o pençelerin neden yukarı kalktığını fark ettim. Kazandığımız için değil, güç kaynağı olarak kullandığımız şey Zeus'tan çaldığım ve Mircea'nın aile aracılığıyla akladığı enerji olduğu için. Ve sadece bu, çünkü kendi gücüm tamamen yok olmuştu.

Ve o olmadan, bocalamaya başlamıştık.

Pritkin bir an sonra nefes nefese ve bitkin bir halde yatağa geri düştü ve yüzünde şaşkın bir panikle bana baktı, bu duyguyu ondan ilk kez görüyordum. "Neden işe yaramıyor? Neden işe yaramıyor?"

Çünkü bir tanrıyla karşı karşıyayız, diye düşündüm. Güç kazanmıştık, hem de çok fazla. Yüzlerce düşmanı yok etmeye yetecek kadar. Ama bu seferki için yeterli değildi ve bu noktada neyin yeterli olacağını bilmiyordum. Çünkü Pritkin ne yapacağını bilmiyorsa.

Bitmişti.

Tanıdığım en zeki adamdı. Bir düzine dil bilirdi, devasa eski kitapları çizgi romanlarmış gibi hızlıca gözden geçirirdi, çoğu insanın bildiğinden daha fazla büyü unutmuştu. Eğer bir cevabı yoksa, muhtemelen bir cevabı olmadığı içindir.

Zeus'a karşı durabileceğini gerçekten düşündün mü? Mircea'nın kolları beni sıkıca sararken düşündüm. Dünyayı -birçok dünyayı- kasıp kavurmuştu; cehennemlerin yarısını yok eden bir beslenme çılgınlığında bir insan piranası sürüsüne liderlik etmişti; kendisi de korkunç olan Ares gibi varlıkların sadakatine, ne kadar isteksiz de olsa, hükmetmişti. Böyle bir şeyi yenebileceğimi gerçekten düşünmüş müydüm?

Evet, kısa bir an için öyle oldu.

Pritkin'in dediği gibi, muhtemelen katıksız bir akıllılık. Ama bu yeterli değildi, inatçılık, öfke, çaresizlik ya da cesaretten daha fazla değildi. İhtiyaç duyulan her neyse, bende yoktu ve kimde olduğunu da bilmiyordum.

Üzerimizdeki fırtına artık açıkça daha zayıftı, özü tükendikçe odanın parçaları görünür hale geliyordu. Savaşın içine akıyor, kaçınılmaz olanı birkaç dakika daha ertelemeye çalışıyordu, çünkü ürettiğimiz güç artık yeterli değildi. Beni kurtarmak için nafile bir çabayla gücünden, yaşamından sıyrılarak eriyip gidişini izledim ve ne olduğundan bile emin değildim.

Ve sonra ısıltılı derinliklerden bir şey bana fısıldamaya başladı.

Bir ses değildi, bir dil bile değildi, en azından daha önce hiç duymamıştım. Bu... duygulardı, hislerdi, tutkulardı, ama o kadar canlı, o kadar net ve somuttu ki, neredeyse uzanıp onlara dokunabilecekmişim gibi geliyordu. Ve onlarla birlikte, yorumlamakta zorlansam da, bilgi de getiriyorlardı.

Bulutlardan Pritkin'e ve tekrar geriye baktım, zihnimi aniden dolduran binlerce soruyla odaklanmaya çalıştım: Oradaki onun karabasanı mıydı? O ve Mircea bu yüzden mi buradaydı, onları Pritkin'in iblisi mi getirmişti? Çünkü daha önce de böyle bir şey yapmıştı, tam da bu odada, çalıntı güçten kendine bir beden oluşturmuştu.

Ama onları getirdiyse, neden cesetlerini de getirmesin?

Belki de yapamadığı içindir. Belki de o fey yaratığını doğruca Faerie'ye, gücümün işe yaramadığı yere kadar kovalamışlardı. Belki de bana ulaşmanın tek yolu buydu-

Ama neden onları beden yapsınlar ki? Eğer bu ruhani bir mücadele olsaydı, onlara ihtiyaçları olmazdı. Bu fiziksel bir şey değildi.

Tabii ki öyleydi, diye düşündüm, nasıl bu kadar yavaş olduğumu merak ederek. Bu şekilde başlamamış olabilir, ama bunu fiziksel bir yarışmaya dönüştürmüştük, çünkü karabasan büyüsü seks büyüsüydü. Ruhani bir düzlemde tezahür edebilir, ama orada yapılmamıştır. Burada, terli ellerin sıcak etin üzerinde kaymasıyla, fısıldanan kelimelerle ve soluk soluğa verilen nefeslerle, fiziksel temasla yapıliyordu-

Ve sonunda anladım. Bunun ne kadarının benim anlamamdan, ne kadarının da etrafımızdaki havada kaynayan yaratıktan kaynaklandığını bilmiyordum. O kadar net duyamıyordum, muhtemelen fazla gücü kalmadığı için. Ama bunu düzeltebilirdik, değil mi?

Ve bir vampirin ısırlığıyla değil.

Bu bazen cinsel bir şey gibi gelebilir ama değildi. Bu bir numaraydı, kurbanda şiddetli bir tepkiyi yatıştırmak için bir illüzyondu ve illüzyon burada işe yaramazdı. Gerçek bir şeye ihtiyacımız vardı.

Bana yardım et, diye yalvardım Mircea'ya ve o anda yapabildiğimin en iyisi olan karmakarışık düşüncelerimi gönderdim ona.

Ama bunlar yeterli olmuş olmalı, çünkü bir sonraki saniye ensemde bir el hissettim, beni eğdi, üzerimde ağır bir yük hissettim, hissettim-

"Ahhh!"

Tanıdık bir sıcaklık içime girdi, tanıdık bir kalınlık beni ele geçirdi ve bunu ben istemiş olmama rağmen şaşkınlıkla haykırmama neden oldu. Çünkü Mircea Pritkin'den daha büyüktü, çoğundan daha büyüktü, neredeyse unuttuğum bir şeydi. Ama bedenim onu karşıladı, kucakladı, sanki onu da özlemiş gibi hevesle içine çekti. Ve dokunuşunun, kokusunun, sırtımda gümbürdeyen kalp atışlarının tanıdıklığı, bir sevgiliden diğerine geçişi kolaylaştırdı.

Beni alırken bağ aracılığıyla duygularını hissedebiliyordum ve orada bir çatışma vardı. Hızlı gitmesi gerekiyordu -başka bir şey için zaman yoktu- bizimki tükenmeden önce güç üretmesi gerekiyordu. Ama umutsuzca ağırdan almak istiyordu. Bunun tadını çıkarmak, keyfini çıkarmak, muhtemelen birlikte geçireceğimiz son zamanı hakkıyla yaşamak istiyordu. Duygularının derinliği beni şaşırttı; bunu beklemiyordum.

Ama kendi zevki için beni tehlikeye atmazdı. Bu yüzden hemen derinlere doğru itti ve bu sefer şaşkınlıkla tekrar haykırmama neden oldu. Bir an durakladı, içimde onun nabzını hissetmem, kalbinin merkezimde attığını deneyimlemem, vücudunun tanıdık sıcaklığının benimkiyle eridiğini hissetmem için bana zaman verdi. Ve sonra yavaşça geri çekildi, başka hiçbir şey olmasa bile, etinin benimkinin içinde uzun, yavaşça kaymasına izin verdi, o kadar iyiydi ki neredeyse işkenceydi.

Ta ki her hamlesinde nefes nefese kaldığım, zaten aşırı ısınmış vücudumda ter damlalarının aktığı, tüylerimin diken diken olduğu, tenimin kızardığı ve en utanç verici sesleri boğazımda tutmaya çalışmak için dişlerimin alt dudağımı ısırıldığı güçlü bir ritim oluşturarak geri çekilene kadar.

Ben de kendimi şaşırtıcı derecede duygusal buldum. Onu unuttuğumu ya da unutabileceğim kadarını unuttuğumu sanıyordum. Diğer insanlar ilişkileri bozulduğunda sevgililerini bırakabiliyor, onları geçmişte bırakabiliyor, unutabiliyor gibiydiler... Benim böyle bir yeteneğim yoktu. Ve bizim ilişkimiz de bozulmamıştı... yürümemişti. Ondan nefret etseydim, belki daha kolay olurdu. Ama ben

ondan nefret etmedim; hiç etmedim.

Tamam, belki birkaç saatliğine, bana hiç bahsetmediği kızı neredeyse beni öldürdükten sonra, ama gerçekten o zaman bile değil. Öfkeliydim, incinmişim, ihanete uğramıştım ve çok üzgündüm. Ama ondan gerçekten nefret edememiştım; bunu yapamadığım için kendimden nefret etmeye daha çok yaklaşmıştım.

Özür dilerim. Birdenbire bağın içinden geçti, kelimeler değil, hatta düşünceler bile değil; karabasanda olduğu gibi, daha çok bir histi. Ve ona ne kadar yoğunlaşırsam, o kadar çok hissedebiliyordum: üzüntüsünü, kaybını, pişmanlığını - ve daha da kötüsü, tüm bunları hak ettiğini biliyordum. Benim yapamadığım gibi o da aramızın açılmasına neden olduğu için kendinden nefret ediyordu. Bana acı çektirdiği ve beni tehlikeye attığı için, peki ya ne için?

Korkaklık. Bu fikir aklına ve diline acı bir şekilde yerleşmişti. Bu, onun zamanında ya da bizim zamanımızda, onun rütbesinde birinin onlara karşı yapabileceği en kötü suçlamaydı. Bir efendinin pek çok şey olması gerekirdi ama en önemlisi, kendini savunurken korkusuz olması beklenirdi. Ama o bir korkaktı-

Bunun haksızlık olduğunu düşündüm ve öyleydi de. Hafifletici sebepler vardı; acı çektiğine inandığı karısını kurtarmak istemişti.

korkunç bir ölüm ve bunu yapmak için benim yeteneklerime ihtiyacı vardı. Bana yalan söylemişti ama kendisi için değil. Bunu onun için yapmıştı-

Ve bu bir fark yaratır mı? *Kelimeler zihnimde sanki bana aitmiş gibi net bir şekilde belirdi. Sana güvenmekten korktum - beni hiç aldatmamış olan sana - gerçeği bilersen seni kaybetmekten korktum, onu kaybetmekten korktum, riske atmaktan korktum...*

Ve böylece korkakların her zaman yaptığı gibi her şeyi kaybettim. Sen korkak değilsin.

Önemli olduğunda öyleydim. Ve bunun için özür dilerim. Her şey için özür dilerim, Cassie.

Eğer duymuş olsaydım, bu sözler onun dudaklarından çıkmış olsaydı, onlara inanmazdım. Bunun bir manipölasyon, beni tekrar kendi tarafına çekmek için bir tür oyun olduğunu düşünürdüm. Onu hiç terk ettiğimden değil; biz her zaman müttefiktik. Ama yine de... gerçeği öğrendiğimden beri aramızda bir çatlak vardı; bunu inkâr edemezdim.

Ama bu bir konuşma değildi, hatta düşünce bile değildi, gerçi bunların bir kısmı da karışmıştı. Bu duyguydu, saf ve katıksız ve benim hissettiğim kadar acı doluydu. Bundan karabasan mı sorumluydu, birbirimizle kendi dilimiz yerine onun diliyle mi konuşuyorduk, hiçbir şey bilmiyordum.

Ama bu her şeyi değiştirdi.

Mircea'dan hiç özür almamıştım, gerçek bir özür değil. Daha çok "Sana söylemediğim karımı kurtarmak için senin gücünü kullanmaya çalışırken yakalandığım ve seni ele verir endişesiyle sana söylemediğim kızımı sakladığım için özür dilerim. Nedense bunu pek inandırıcı bulmamıştım.

Ama bu... belki deliydim ve bu bir tür numaraydı, ama ben öyle düşünmüyordum. Acısını, pişmanlığını, kendine olan öfkesini hissettim. Bedelini, ailede hiç olmaması gereken çatlağı, onarılan bir parça yerine kaybedilen bir başka parçayı hissettim.

Gerçek bir pişmanlık hissetti ve bununla ne yapacağını bilemedi.

Ama sanırım kalbim biliyordu, çünkü bağı o kadar çok duygu yükledi ki beni şok etti ve Mircea'nın nefesini kesmesine neden oldu. Orada sevgi, rahatlama ve bağışlama vardı; bir yanım aramızdaki yaranın en azından bir kısmını iyileştirdiği için çok mutlu, çok sevinçliydi. Onu özlemiştim,

Fark etmeme izin verdiğimden daha fazla, çünkü onu uzaklaştırmak, hiç düşünmemek, hissetmemek daha az acı vericiydi.

Sonunda yapabildiğimde, bu çok zordu.

Ama çatışma da vardı, o kadar çoktu ki neredeyse diğerini bastırıyordu. Tedirginlik, korku, incinme, güvensizlik - çünkü tüm bunların bir özürle ortadan kalkmayacağını tahmin ediyordum, değil mi? Ne kadar içten olursa olsun. Ama bunların hepsinden daha yüksek sesle endişe duyuyordum çünkü bana hiç ihanet etmemiş bir sevgilim vardı ve ona olan hislerimin derinliği bağ boyunca derin bir çınlamaydı.

Sanırım Pritkin'e karşı hissettiklerimin bu kadar güçlü olması Mircea'yı şaşırtmıştı. Şok, dehşet, sahiplenme, öfke hissettim - onun ilk tepkisi. Sonra kafa karışıklığı, üzüntü, pişmanlık, rekabetçilik ve -garip bir şekilde- tuhaf bir sevinç. Mutlu olduğum için mutluydu, fark ettim, ama buna eşlik eden bir sürü başka duygu vardı ve bunlarla nasıl başa çıkacağını benden daha iyi biliyor gibi görünmüyordu.

Beş yüz yaşındaki birinin de insan ilişkilerini çözememiş olması beni biraz daha iyi hissettirdi.

Ama yine de sevinç vardı ve bir anlığına da olsa yeniden birlikte olduğumuz için mutluydum. Yapabiliyorken geri kalanı yerine buna odaklanmaya karar verdim. Ve sanırım Mircea da aynı fikirdeydi.

Çünkü ellerinden biri göğsümü buldu, beni yukarı çekti, kendine doğru çekti. Bir diğeri ise beni aşağıya doğru kavradı, bedenimi kavradı ve itişlerinin hedefini bulmasına yardımcı oldu. Orgazmın beni tekrar tekrar ürperttiğini hissettim, nefesinin etime değiştiğini hissettim, dilinin boynumda kalan kanı yaladığını hissettim. Nefesim sanki yeterince hızlı değilmiş gibi hızlanırken bile elim yukarı kalktı, yanağını kavradı. Neredeyse orada, Tanrım, neredeyse orada!

Ama hiçbir şey yok.

Pritkin'de olduğu gibi, serbest bırakma hiç de mantıklı değildi!

Her iki adam da bir bakışıyla nefesimi hızlandırabilir, bir dokunuşuyla beni uçurumun kenarına getirebilir, dakikalar içinde beni devirebilirdi. Kahretsin, Pritkin aslında karabasan doğasını zapt etmek zorundaydı, tutkumuzu uzatmak için büyüler fısıldıyordu, yoksa herhangi bir temas hayal kırıklığı yaratacak kadar kısa sürerdi. Ve

Mircea... yaşadığımız sorunlar ne olursa olsun, hiçbir zaman yatak odasına kadar uzanmamıştı.

Yine de bitiremedim.

Artık neredeyse ıstırap içinde ona karşı çırpınıyor, vücudum bükülüyor, rahatlamaya çalışıyordum. Ama hiçbir şey işe yaramadı. Hiçbir şey yaklaşamadı bile.

Pythian gücü de aynı şekilde ulaşılamayacak bir yerde duruyordu.

Nesi vardı bunun? Umutsuzca düşündüm. Neden gelmedi? Bilmiyordum ama onu zorlayamazdım; o benim kölem değildi. Kendi akli vardı ve ilk kez merak ettim: Korkuyor muydu? O da mı Zeus'tan korkuyordu?

Çünkü bir sebebi vardı. Delphi'deki rahibelere bizzat Apollon tarafından hediye edilmiş tanrısal bir enerjiydi. Ama o Yüce Baba'yla iyi oynamıştı, değil mi? Tıpkı Ares'in yaptığı gibi. İkisi de bunu yapmazlarsa olacıklardan korkuyordu.

Ve Pythian gücü Apollo'nun sadece bir parçasıydı.

Belki de yeterli olacağını düşünmedi. Belki de risk almak istemedi. Belki de çoktan kaybettiğimi ve Rhea ile gelecek savaş için kendini koruması gerektiğini düşünüyordu, çünkü gerçeğe de öyle hissetmeye başlamıştı.

Pritkin de ne yapacağını bilmiyormuş gibi çılgınca bana bakıyordu. Ama benim aksime o başarısızlığa alışık değildi; her zaman her şeye bir çözümü vardı. Ve bu sefer beni kurtaramayacağı korkusu onu parçalıyordu.

Onu öpmek için eğildiğimde onun duygularını da hissedebiliyordum. Sihirle ilgili bir sebepten değil, istediğim için. Çünkü yüzündeki o ifadeyi silmek istiyordum.

Dudaklarımız birbirine değdi, yumuşak ve nazik, sonra sert ve çılgınca, eli başımın arkasına dolandı ve saçlarıma dolandı, ağzı ve dili sonunda bir tür rahatlık aradı.

Ama onun yerine başka bir şey bulduk.

Dokunduğumuz anda küçük bir elektrik şoku içimizden geçti, ondan bana ve Mircea'ya sıçradı. Bu küçük bir güç çarpmasıydı, özellikle de yarattığımız şeyle karşılaştırıldığında neredeyse hiçbir şeydi. Ama bana bir fikir verdi.

Ya da belki de onlarınkilerden biriydi; artık bilmiyordum. Farkı anlayamadı. Pritkin'in de anlayamadığını tahmin ediyordum, çünkü itiraz etmemişti.

Vücudunu öptüğümde, dilimle onunla alay ettiğimde; onu ağzıma aldığımda ve uzunluğu boyunca yaladığımda, onun gücünün ve hissinin ve zevkinin kontrolümde olmasının lüksünü yaşadığımda. Onu yuttum ve boğazımda zonklamasının baş döndürücü hissi, Mircea'nın vücudumda nabız gibi attığı hissiyle savaşıyordu, tamamen yeni bir his-

Ve sonra bir diğeri, neredeyse şiddetli bir şekilde, gece gökyüzünde patlayan bir süpernova gibi içimden geçti. Ya da sanki üçümüz arasında bir bağlantı kurulmuş gibi, Zeus'un icat edebileceği herhangi bir şey kadar güçlü bir elektrik akımı, zihnimdeki bağlantı boyunca yanıp sönyordu, artık ona bakamayana kadar, diğer her şeyi bastırana kadar, güneş tarafından yutulmak gibi olana kadar. Ta ki kilit sesine çok benzeyen bir şey tıklayana kadar.

Üçümüz, diye düşündüm başım dönerek; üçümüze de ihtiyacımız vardı...

Ve sonunda zevkim patladı, orgazm içimi yırttı ve sonra büyüye dönüştü, karabasan büyü ve beslendiği duygu tarafından bin kat büyütüldü. Aşık Düşümü, diye düşündüm başım dönerek. Büyünün adını neden hiç anlamamıştım? Incubus büyü duyuları bir kanal olarak kullanırdı, mantığı değil sevgiyi kullanırdı ve aramızda büyük bir duygusal blok vardı.

Şimdiye kadar.

Ancak gücüne koyduğumuz sınır aniden ortadan kalktı ve her zamankinden daha sert ve daha hızlı bir şekilde geri kükredi - ve başka bir şey de öyle yaptı. Şimdiye kadar denklemde yer almayan ama bir fırsat görerek savaşa dahil olan bir şey. Altın gücünden oluşan ışıltılı bir dalga diğer iki akıntının etrafına dolandı, onları birbirine ördü, birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini söylemek imkânsız olana kadar birleştirdi.

Ve sonra üçü de neredeyse insani bir öfke çılgılığıyla Zeus'a döndü. Yaptığımız her şeyi, tüm o gücü bir anda aldılar ve karşılık verdiler. Ve orospu, zamanın ve uzayın ötesindeki Yüce-Baba'yı tokatladı.

On Beşinci Bölüm

Yine uyandım, bu sefer biri kafatasımın içine vuruyordu. *Vur, vur, vur*; kafamın içinde yankılanıyordu, zaten bir nedenden dolayı çıldırmıştım. Bir çılgılığın ortasında uyanmışım gibi hissettim, bu yeterince garipti, ama bunun bir zafer çılgılığı olduğu gibi garip bir izlenime kapıldım.

Ve bunlardan çok fazla
almadım. Gözlerimi açtım.

Boğazıma takılan ses o şekilde kaldı, ki bu şanslıydım çünkü çarpan başım değildi. Kapıydı. Ve bu daha çok kapı çalmaya benziyordu, sadece duyularım şu anda aşırı hızda ayarlanmıştı, bu da bir kettledrum gibi yankılanmasına neden oluyordu.

"Rhea? Leydi Cassandra?"

Bir an için kelimeler de tıpkı oda gibi algılanmadı. Sonunda hâlâ Gertie'deki yatağında olduğumu ama ters döndüğümü, bu yüzden her şeyin tuhaf görüldüğünü anladım. Yüzüm de yatağın ucundan sarkıyordu, çenem şilte ile ayakucu arasında sıkışmıştı ve yanımda hiç sıcak beden yoktu.

Kaşlarımı çattım. Olması gerekiyor muydu? Çünkü olması gerekiyormuş gibi hissediyordum. Altımda sıkışıp kalmamış ve yarı uykuda olan kolumla uzandım ama havadan başka bir şey hissetmedim.

Ve parmak eklemlerim yatak başlığının tahtasına çarptığında, ki-ow.

Bir süre sonra kendimi boşluktan çıkardım ve bir kayıp, sevinç, acı ve ciddi bir kafa karışıklığı hissederek yuvarlandım. Suyun altında çok uzun bir dalıştan sonra yüzeye çıkmak gibiydi. Baş aşağı uyanmak gibiydi, bir uçurumun üzerinde asılı, tek bir ip parçasıyla destekleniyordu. Sanki...

Nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum ama kafa karıştırıcıydı.

Pound. Pound. Pound.

"Ne?" Mırıldandım.

"Leydi Cassandra? Siz misiniz?"

Başka kim olabilir ki? Huysuzca düşündüm ve yanlışlıkla bir yastığı yüzüme çevirmeyi başardım. Bir sebepten dolayı kollarımı sallamayı bıraktım ve aniden sırt üstü düşen bir kaplumbağa gibi öylece kaldım.

İmdat, diye düşündüm.

Pound. Pound. Pound.

"Geliyorum!" Bunu nasıl yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim olmadan bağırdım. Ama içimden bir ses daha fazla dikkat çekmek istemediğimi söylüyordu. Belki de bir gün için bunu yeterince yapmıştım ve bir süreliğine rahat davranmalıyım. Beyaz önlüklü adamların Edward dönemindeki eşdeğeri gelmeden önce... gelmeden önce... her ne yapıyorlarsa onu yapmadan önce ve ben ne düşünüyordum?

Pound. Pound. Pound.

Oh, lanet olsun.

"Leydi Cassandra? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır! Ben iyiyim!" Sonunda lanet yastığı çıkardım. Ve ayrıca kararlı bir şekilde uzaklaşmayan sesi tanımayı başardım.

Kahretsin, diye düşündüm. Iris'ti. Ya da Lily. Ya da muhtemelen gül. En azından bir çiçek ismi. Artık harap olmuş paltoyu ödünç aldığım yardımcıydı.

Sanırım kimse ona geri alamayacağını söylememişti.

Mırıldanarak yataktan yuvarlandım ve hala hangi yönün yukarı olduğundan emin değildim. Şansımı denedim ve doğru seçim yapmış olmalıyım çünkü ayaklarım yere bastı. Ayağa kalktım ve orada öylece kaldım, biraz sallanıyordum çünkü oda yavaşça dönüyordu, pek de eğlenceli olmayan bir eğlence evi yolculuğu gibi.

Daha da kötüsü, beynim bir şeylerin ters gittiği, bir şeylerin yaklaştığı konusunda ısrar edip duruyordu. Bir darbe, bir saldırı, bilmiyordu ama bir şey. Kötü bir şey!

Bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Biraz daha

bekledim.

Kendimi aptal gibi hissetmeye başlamam ve ayak parmaklarımın uyuşması dışında hiçbir şey olmaya devam etmedi. Ve çiçekçi kız yine kapıyı yumruklamaya başladı. İçimi çektim, bornozumu üzerime çektim, omuzlarımı dikleştirdim ve sendeleyerek ona doğru yaklaştım.

Biraz zaman aldı, çünkü ayaklarım tuvalet masasını ve küveti ziyaret etmek için dolambaçlı yollara sapıyor ve sonra beni doğruca kapının yanındaki duvara çarpıyordu. Ama sonunda başardım ve dördüncü ya da beşinci denemeden sonra tokmağı yakaladım. Kapıyı açtığımda pürüzsüz sarı bir saç buklesi ve tek bir mumun ışığını yansıtan bir çift güzel gri göz gördüm.

Tekrar iç çektim.

Pythian Sarayı'nda iki tür insan vardı. Birincisi benim gibi dağınık olanlardı. Yeteneksiz değildik -bazı durumlarda tam tersi- ama zarif stereotipe uymuyorduk. Bunlar arasında Tessie gibi uzun boylu, iri yapılı, henüz on altı yaşında olmasına rağmen şimdiden bir defans oyuncusunu andıran ve onun kadar sert vuran bir kız da vardı. Onunla bir kez düello yapmışım ve bir kez yeterliydi. Ya da Ermengarde, kısa boylu, iri yarı ve benim kadar zarifti, ama zaman içindeki çok küçük bozuklukları bile fark edebilecek nadir bir yeteneği vardı. Koku alan bir tazi gibiydi, Zaman Kuralları'nı ihlal eden karanlık büyücüler ya da kötü işler çeviren Pythias'ları kolayca takip edebiliyordu.

Biz uyumsuzların faydalı olabileceğimizi kanıtladılar, ancak tam olarak tanıtım malzemesi olmadık.

Iris yaptı.

Eğer bir tane olsaydı, Pisidyalıların askere alımında poster çocuğu olabilir. O ikinci tip bir yardımcıydı: güzel, sakin ve dengeli. Bu gece, mum ışığında usulca parıldayan ve verdiği genç Grace Kelly izlenimini tamamlayan bir çift küçük, inci damla küpe takıyordu. Ve tabii ki beyaz dantel bir elbise. Sadece onun üzerinde muhteşem, neredeyse prenses gibi görünüyordu.

Kesinlikle Grace, diye düşündüm, kan ve merhem lekeli cübbemi derisi yüzülmüş eklemlerimle kavrarken.

"Merhaba," dedim.

"Hanımefendi." Elbette kibarca reverans yaptı ve ayağa kalktığında yüzü rahatlamış görünüyordu.

"Bir sorun mu var?" Ben sordum.

"Hayır, özür dilerim. Ben sadece seni geri getirdiklerinde buradaydım. Seni çok daha iyi gördüğüme sevindim." Daha iyi mi?

Daha önce neye benziyordum?

Birden paniklemiş yüzler ve koşan ayaklar; kan, şimşek ve korkunç acı; canlı altından yapılmış kırbaçlar ve erotik melekler gibi parlak beyazlar içinde garip varlıklar; ve yanarak ölmemi, bedenimin siyah ve kırmızıya dönüşmesini ve *ölmemi, ölmemi, ölmemi*-

Nefesim kesilmeye başlamadan önce bu düşünceleri sertçe susturdum ve çığlık atmamaya odaklandım. Sadece çığlık atma, dedim kendime sertçe. Yapma işte.

"Hanımefendi?"

"Uh, evet. Ben... daha iyiyim."

"Bu çok iyi." Gülümsedi ve bu da çok hoştu. "Kalmama izin vermediler ama duydum ki... yani büyük bir karışıklık varmış. Hikayelerin abartılı olduğunu düşündüm."

Aynı vahşi düşünceler kafatasımın içini dövüyor, dikkat çekmek için çabalıyordu ama onları geri ittim. Daha sonra. Bununla daha sonra ilgilen.

Hemen aklı başında davran.

Daha çok yüzümü buruşturmuş gibi hissetmeme rağmen kendi gülümsememi denedim. "Evet.

Abartılı. Ama korkarım üzüleceksiniz." "Üzülmek mi?"

"Ceketiniz hakkında. Talihsiz bir kaza oldu-" "Kaza mı?"

"-ve başaramadı. Nehirde bazı sorunlarla karşılaştık ve-"

Durdum, çünkü yüzündeki şaşkınlık az önce dehşete yakın bir şeye dönüşmüştü.

Bir palto için fazla abartılı olduğunu düşünmüştüm. Ama şansıma, ölen büyükannesi ya da onun gibi bir şey tarafından ona hediye edilmişti. Bu durumda, Calamity Cassie'ye ödünç vermek pek de iyi bir hareket olmamıştı.

"Bak, gerçekten üzgünüm-"

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye fısıldadı. "Bir palto için endişelendiğimi mi?"

"Uh, evet?"

Bu doğru cevap gibi görünmüyordu. "Ben değiştirim," diye teklif ettim.

"Palto umurumda değil!"

Yüzümde ne vardı bilmiyorum ama ifadesi yarı kızgın, yarı şaşkındı. "Tamam mı?"

"Evet! Evet, öyle! Asla-" bir an durdu ve sonra derin bir nefes aldı. "Özür dilerim, hanımefendi."

"Ne için? Paltoyu yaktım."

Bana biraz daha baktı, sonra o güzel gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında o dingin gülümsemesi geri geldi ve nedense yine zarif bir reverans yaptı. "Leydi sizinle konuşmak istiyor, eğer mümkünse?"

Neredeyse tabii ki yapabileceğimi, onunla konuştuğumu söyleyecektim, değil mi? Ama biraz garip davranıyordu. "Tamam. Birazdan orada olurum..." Buruşuk, merhem lekeli halime baktım. "Bir saat kadar mı?"

Başını salladı, saçma bir şekilde üçüncü kez reverans yaptı ve kaçtı. Şaşkınlıkla arkasından bakakaldım. Bazen burayı hiç anlamıyordum.

Başımı odaya geri çektim.

Ve hemen içinde bir iblis olduğunu hatırladım.

"Kahretsin!" Karanlığın içinden gölgeli bir figür bana doğru hamle yaparken, kapalı kapıya çarparak geri sıçradım.

"Seni tamamen sinir bozucu buluyorum," dedi Pritkin'in karabasanı, kara kara kaynayarak.

Buna cevap bile vermedim. Sadece sırtım kapıya dönük bir şekilde kalçalarımın üzerine çöktüm, yüzümü ellerimin arasına aldım ve vahşi görüntülerin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Birkaç dakika sonra, nihayet günün, çoğunu istemediğim tam bir resmine sahiptim.

Arkadaşım gibi.

Bu son düşünceye bir anlık suçluluk duygusu eşlik etti ve sonra bir anlıktan daha fazlası. Eğer doğru hatırlıyorsam, bana çok yardım etmişti. Ama bu

şeydi - doğru mu hatırlıyorum?

Beynim birkaç kez süzgeçten geçirilmiş gibi hissediyordum. Ve geriye kalan şey de tüm silindirleri çalıştırmıyordu. Fiziksel olarak kendimi daha iyi hissediyordum, endişe verici derecede ağrım olsa da, sanki zihnim artık işkence görmediğimi nihayet anlamış gibiydi.

Ama zihinsel olarak?

Şu anda adımın doğru söyleyebileceğine kendime güvenmiyorum.

Bırakın Pritkin'in zekâsına sahip birini, bir iblisle zekâ yarıştıracak kafa yapısında bile değildim. Ama yaptığımız şey bu gibi görünüyordu. Bu yüzden kaşlarımı çatarak kafamı kaldırdım.

Ve onu bana kaşlarını çatarken buldum.

Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Daha önce bir bedende olduğunu varsayarsak, artık bir bedende olmadığını söylemek biraz zordu. Diğer pek çok şeyle birlikte bu konuda da biraz bulanıktım.

Boşlara ne olduğu gibi mi?

Endişeyle yatağa baktım ama onları göremedim, eski pamuksu halleriyle bile. Şu anda yerinde duran çarşaf tertemizdi ve üzerlerinde minik mavi çiçekler vardı, bu yüzden bir noktada değiştirildiklerini varsaydım. Muhtemelen beni tuzlayan ve bu bornozu giydiren kişi tarafından.

Tanrım, umarım o Rhea'dır!

Ama sonra bundan emin olamadım çünkü o... Rhea'ydı. Masum, tatlı, onun güç seviyesindeki biri için inanılmaz derecede saf ve sadece on dokuz yaşındaydı. Burada her ne olduysa buna hazırlıklı olduğunu sanmıyordum.

Ama sonra, alternatif neydi? Gertie mi? *Agnes*? Yüzümü buruşturdum ve sonra tekrar yaptım, migrenimin zaten dağılmış olan kafamda kesik kesik vurmaya başladığını hissettim. Evren bu kadar acımasız olamazdı. Hem ne görmüştü ki? Karabasan'ın yarattığı o çok canlı bedenlerden geriye ne kalmıştı?

Hala... renkli miydiler? Anatomik olarak doğru mu? Ve sonra hangi pozisyonlarda bulunmuştuk-

Hayır! Hayır, böyle bir şey *olmamıştı*. Güç tamamen kullanılır kullanılmaz, başladıkları gibi buruşuk çarşafalara geri dönerek parçalara ayrılmışlardı.

yukarı. Yapmışlardı, yapmışlardı, yapmışlardı, çünkü yapmasalardı bununla başa çıkamazdım!

Ve bu, onların burada olduklarını ve tüm bunları sadece hayal etmediğimi varsayarsak-

Düşüncelerim çığlık atarak durdu, umutsuzca yeni fikre sarıldım. Gözden geçirdim ve herhangi bir kusur bulamadım. Evet, diye düşündüm, parlayarak.

Muhtemelen öyleydi.

Evet, kesinlikle olan buydu! Başım yukarı kalktı.

"O sendin, değil mi?" İblis'e teyit almak istediğimi söyledim. "Ben neydim?"

"Hepsi. Bütün o şey... Zeus'u kandırmak için uydurduğun karabasan kaynaklı bir rüya mıydı?"

İblis kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun? Ne olduğunu hâlâ hatırlamıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedim, göğüs kemiğimin altında küçük bir panik düğümü büyüyordu. Çünkü anlamış gibi görünmüyordu. "Ama *gerçekten* hatırlamıyorum, değil mi?"

Kaşlarını biraz daha çatı. "Hiçbir fikrim yok. Konuşabilmemiz için zihnini harekete geçirdim-"

"Evet!" Heyecanla sözünü kestim. "Evet, demek istediğim buydu. Bu gerçek değildi.

Bir şey yaptın, beynimi karıştırdın-" "Zaten yeterince karışmış görünüyor."

"Sadece bana bunu yaptığını söyle!" Onu yakaladım ve bir şekilde dumanlı vücuduna tutundum. Onu sarsmak için kullandım. "Söyle bana!"

"Sana söyleyeceğim şey sakinleşmen gerektiği-" "Bana gerçeği söylediğinde sakinleşeceğim!"

"Sana gerçeği söyledim ve beni bırak-"

Onu bırakmadım. "Bana az önceki kişinin Pritkin olmadığını, sen olduğunu söyle.

."

"Pekala, eğer yardımı olacaksa. Bendim." Tutuşumu hafifçe gevşettim ve aşırı yorulmuş bedenimi büyük bir rahatlama dalgasının sardığını hissettim.

"Ne de olsa biz biriz ve

aynı-"

"Augghhh!" Onu biraz daha salladım.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu. "Fiziksel formda değilim-" "Ama öyleydin! Yaptığın o bedenin içindeki sendin, değil mi? Mircea değil; ailesiyle temasa geçti, bu yüzden o olmalı. Ama diğeri, o sendin!"

İblis bir an bana baktı ve sonra tuhaf bir şekilde beni tekrar sarstı. Kendimi bir insan marakası gibi hissetmeme neden olacak kadar sertti, bu da hoş değildi, ancak şu anda göğsümü tırmalayan tam gelişmiş panik kadar yakın değildi. Onunla boğuştum ve ikimiz de yerde yuvarlandık.

"Söyle bana! Söyle bana! Söyle bana!"

"Senin hayatını kurtardım, seni çılgın kadın!" diye hırladı. "Defalarca! Ve sen ne için endişelendiğini bile bilmiyorum!" "Pritkin! Ve Mircea! Ve ben!"

Dövüşmeyi bıraktım ve onu ittim.

başımı tekrar ellerimin arasına almadan önce, kendimi daha çok saçımı başımı yoluyordum. "Bana tüm hayatımı mahvetmediğimi söyle!"

Bir süre orada oturdum, ileri geri sallandım, deliriyormuşum gibi hissettim. Çılgılık atmayı düşündüm ama boğazım acıyordu ve ihtiyacım olan son şey birilerini daha çağırmaktı. Bunun yerine biraz daha sallandım, kendime her şeyin yolunda olduğunu, iyi olduğunu, her şeyin yoluna gireceğini söyledim, ama her şey yolunda değildi ve bu sözlerin içi boştu.

Elbette, iblisin beni biraz rahatlatması ya da en azından sorunumu kabul etmesi yardımcı olabilirdi! Ama o alışılmadık derecede sessizdi. Sonunda kafamı kaldırdığımda onu yerde yatarken buldum, bir kolunu gözlerinin üzerine atmıştı.

Gözlerimi dikip bakmama neden olacak kadar tuhaftı.

Bir süre sonra onu dürttüm. "Ne yapıyorsun?" "Bir kavramla boğuşuyorum."

Yerde uzanmış, bunalmış bir güneyli dilber gibi görünme hali değişmedi.

Onu tekrar dürttüm. "Ne kavramı?"

"Antik panteonun en güçlü varlığı olan Zeus'u *yendiğimiz* kavramı - evet, dünyanın öbür ucundan olduğunu biliyorum ama

onu." Kolunu attı, alev alev yanan yeşil gözleri ortaya çıktı ve sonra yüzüme bakabilmek için tek kolunun üzerine çıktı. "Onu çok az insanın, hatta belki de hiç kimsenin yapmadığı kadar dövdük ve sen ne düşünüyorsun? Erkek arkadaşınla üçlü seks hakkında konuşmak zorunda kalmayı!"

Kaşlarımı çattım. "Bu bir sorun!"

"Bu bir sorun değil! Bu çok saçma! Ve her halükarda, onun bilinçaltını getirdiğim için hiçbir şeyi tartışmak zorunda kalmayacaksınız!"

"Ne?"

"-bilinçli zihni o sırada uykudaydı." "Uyuyor muydu?"

"Evet, uyuyordu, artık geri dönebilir miyiz-" İblis durdu, muhtemelen yüz hatlarımdaki saf dehşeti görünce. "Şimdi ne var?"

"Uyuyor muydu? *Bilmiyor* muydu?"

"Beni dinleyeceğini varsayarsak, onu uyandırıp her şeyi açıklamak çok uzun sürerdi. İşte bu yüzden tüm bu olanlar-" diye tekrar sözünü kesti. "Bana öyle bakmayı kes. Neden öyle bakıyorsun?"

Ona vurdum. "Ona söylemek zorunda mıyım? Beni yalnız bıraktın, bunu açıklamak zorunda mıyım?" "Neyi açıklayayım? Yaptığımız şey senin hayatını kurtardı, hepimizin hayatını kurtardı. sana hatırlatabilir mi? Aşık Düğümü büyüyle birbirimize bağlıyız. Eğer ölmüş olsaydın, biz de öyle yapardık-"

Başımı tekrar ellerimin arasına aldım. Ölümün bana bırakılan karmaşaya tercih edilebileceğini düşündüm. Pritkin karabasan yanından nefret ediyordu ve Mircea'nın da uzaktan yakından hayranı değildi. Bu durum onun tüm hassas noktalarına dokunuyordu ve evet, ölmememi tercih edeceğini, bunu anlayışla karşılayacağını varsayıyordum. Ama bu *bize* ne yapardı?

"Ona söylemek zorunda değilsin," diye işaret etti karabasan, görünüşe göre düşüncelerime kulak misafiri olmakla ilgili bir sorunu yoktu.

"Kafamın içinden çık! Ve evet, biliyorum!"

İçini çekti ve sesi tıpkı Pritkin'inkine benziyordu. "Kafanın içinden çıkamıyorum. Vampirin zihinsel yetenekleri sayesinde iletişim kurabilmemizin tek yolu bu. İşte tam olarak bunu kastediyorum."

Ne demek istediğini sormadım.

Tabii ki, yine de bana söyledi.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Bir yandan, zamanınızın çoğunu küçük Cassie Palmer'dan başka bir şey değilmişsiniz gibi davranarak geçiriyorsunuz, tamamen insansınız ve kendinizi içinde bulduğunuz durumlardan sık sık bunalıyorsunuz," dedi Pritkin'in karabasanı, mağdur görünüyordu. "Ama işler ters gittiğinde annen gibi davranıyorsun. Yaşlı bir tanrıyı karşına alıyorsun, teke tek-"

Ona kaşlarını çatıttım. "Neye karşı? Zeus beni öldürmeye çalışıyordu. Öylece kabul etmem mi gerekiyordu?"

"Hayır. Senin *düşünmen* gerekiyordu. Sen bu iki uçtan hiçbirini değilsin. Sen bir tanrı değilsin ama insan da değilsin. Gücünüz var, ama müttefiklere ihtiyacınız var - ki var! Yine de onları çağırmadın-"

"Hiç şansım yoktu-"

"Yaptın. Thames Nehri'nde ve daha sonra bu odada yaptın. Onu almadın."

"Thames Nehri'nde onlarla iletişim kurmaya çalıştım! Hem Pritkin hem de Mircea!"

"Ama onları çağırmak için değil. Size yardım etmeleri için onları buraya kaydırmaya bile çalışmadınız."

"Ve ne yapalım? Onları öldürtmek mi? *Zeus'la savaşıyorduk*-"

"Aşık Düğümü! Eğer sen ölürsen, onlar da ölür! Nerede oldukları önemli değil!"

Ona biraz daha kaşlarını çatıttım, çünkü haklı olduğu bir nokta vardı ve ben bundan nefret ediyordum. "Bana Faerie'de olduklarını söylemiştin. O keçi adamı bir portaldan falan kovaladıklarını." Konuşmamız ne zaman gerçekleştiği için fısıltıyla söylenen sözleri tam olarak hatırlayamıyordum. Ama o kadarını biliyordum! "İstesem de onları buraya getiremezdim."

"Ama sen bunu bilmiyordun." Doğrulup oturdu. "Söyle bana, kazara bana güç vermeseydin ne olurdu? Enerjim olmasaydı ve hapis hanemden kaçıp seni bulmasaydım? O zaman ne olurdu?"

"Çok iyi biliyorsun-"

"Ama ya sen?"

"Evet ve bu konuda konuşmak istemiyorum!" Daha yeni uyanmıştım, beynim süngerimsi ve zedelenmiş hissediyordum, olası bir ilişki öldürücü olayla boğuşuyordum ve bu piç kurusu hala bana söyleniyordu.

Bir şeyleri değiştirmek istedim, vahşice düşündüm. Cehenneme geri dönmek.

Onun yerine kalktım ve tuvalet masasına gittim.

"Ama bunun hakkında konuşmamız gerek," dedi iblis inatla. "Ben de bu yüzden geldim. Vampir bir sorun değil. Onun türü gücü sever ve şu anda savaşta. Müttefikleri olduğu için minnettar. Ve vampir dünyasında ailenin önemi sayesinde, yardım istemeye ve almaya alışkın."

"Ne demek istiyorsun?" Fırçayı elime alarak sordum. Sonra ilk vuruşta havaya bir toz bulutu yayılınca fırçayı tekrar yere bıraktım. Ne oluyor be?

"Öyle değilsin," dedi iblis. "Ve Pritkin dediğin kişi daha da kötü. O kadar uzun süredir tek başınaydı ki, güvenilir müttefiklerinin olduğu bir zamanı hatırlamıyor. Kolordu'da bile yalnız biri olarak bilinirdi-"

"İyi bir sebepten dolayı." Arkamı döndüm ve hissettiğimden daha az zayıf görünmeye çalışarak kollarımı kavuşturdum. Tuvalet masası popom için bir destek sağlayarak bana yardımcı oldu. "Ona asla güvenmediler - iblis kanı yüzünden. Senin yüzünden. Ve müttefiklerine gelince, ne zaman müttefiki oldu ki? Rosier'in adamları onu öldürmeye çalıştı!"

"Evet, bunu tekrar gözden geçirelim, olur mu?" dedi iblis, aniden hırçınlaşarak. Artık o da ayağa kalkmış, volta atıyor ve odanın dört bir yanına kaynayan siyah dumanlar gönderiyordu. "Rosier yarı insan, yarı fey, yarı iblis bir melezi saraya geri getirdi ve onu prensleri olarak tanıttı. Doğal olarak soylular onu test edeceklerdi. Hiçbir iblis zayıf bir hükümdarın peşinden gitmezdi ve hiçbiri insan kanına saygı duymaz ya da feylere güvenmezdi. Onun incelenmesi gerekiyordu-"

"Onu öldürmeye çalıştılar!"

"Tabii ki yaptılar, layık olup olmadığını görmek için. Hayatlarını onun ellerine teslim etmeden ve muhtemelen kendilerini öldürtmeden önce! Ama o ne yaptı? Yerinde durup onlara ne kadar güçlü olduğunu göstermek yerine ne yaptı? Gölge Diyarlara kaçtı-oh, boo hoo, zavallı ben, büyük, kötü iblisler bana kötü davranıyor!"

"Kapa çeneni!"

"Ne düşüneceklerini bilemediler. Daha sonra, bazı kural yıkıcı kaçışlardan sonra, damarlarında eski düşmanlarımızın kanı dolaştığı için potansiyel olarak çok güçlü olduğundan endişelendiler. Onlardan çok nefret ediyor gibi görüldüğü için, bir zamanlar tanrıların yaptığı gibi onlara sırt çevirebileceğinden-"

"Yani, kazanamadı."

"Kolaylıkla kazanabilirdi. Ama kazanmak istemedi. Cehennemlerden nefret ederdi ama ona meydan okudukları için değil; feyler bunu ne kadar sık yapardı ki? Onu kaç kez dövdüklerini ve Faerie'den attıklarını size hiç anlattı mı?"

"Onu dövmek onu öldürmek değildir."

"Onu kurtaran tek şey Nimue'nin kanı olunca, durum pek de farklı olmuyor," dedi iblis kuru bir sesle. "Asla onlardan biri olamayacaktı, asla kabul edilmeyecekti. Onlara göre insan lekesi yeterince kötüydü ama bir de iblis mi? Öte yandan cehennemde önemli olan tek şey güçtür ve o da buna fazlasıyla sahip. Ama bunu kullanmayı, ne olduğunu kabul etmeyi ve bizi ihtiyacımız olan müttefik haline getirmeyi reddediyor."

"Onu kullanmana izin vermek için demek istiyorsun."

Dumanlı kafa eğildi. "Sana böyle mi söyledi?" "Bilmiyor musun?"

"Kendisi hakkındaki gerçeği kabul etmediğini biliyorum. yap. 'Pritkin'." Dudakları kıvrıldı. "Gülünç, kulağa dikenli gelen bir isim, bir karabasan için çok yanlış. Ama taktığı ve hâlâ takmakta olduğu maske için çok doğru."

Yaratık aniden bana doğru hamle yaptı ve ben onu durduramadan kollarımı yakaladı. Korkmalıydım, avazım çıktığı kadar bağırmalı ya da mobilyaların arkasına saklanmaya çalışmalıydım. Ama korkmadım.

Sadece
kızgındım.

"Bırak
gideyim."

Gitmeme izin vermedi. Ama öttü. "İşte orada! İşte, bir kez daha, tanrıça dışarı bakıyor. Bu gece masken düşüyor, Cassandra."

Uzaklaştım ve puslu kolların bir anlığına duman olup gitmesine neden oldum, sonra tekrar yanlarında toplandım. "Ben maske takmam."

"Sen bir maskeden başka bir şey değilsin. Tüm hayatın bir maskeden ibaretti. Tüm o korkunç vampirlerden korkan zavallı, ezilmiş Kahin - oysa onlardan herhangi birini takip edip öldürebilir ve yiyebilirdin! Savunmasız kaçak, gecenin karanlığında sinmiş ama kimse sana zarar vermemiş, değil mi?" Rhea'nın sandalyesine oturdu ve hayalet bacaklarını tekrar çaprazladı. "Bu hayatım boyunca fark ettiğim bir şey: yırtıcılar daha büyük bir yırtıcıyı sezme ve ondan uzak durma eğilimindedir. Söyle bana, o tehlikeli sokaklardayken tek bir kez bile saldırıya uğradın mı? Soyuldun mu? Dayak yedin mi? Daha kötü bir şey? Hayır mı?"

"Neden hâlâ buradasın?" Gardıroba gidip kapağını açarak talep ettim.

Bir de baktım ki o günkü elbise istihkakımı almışım ve hepsi bitmiş.

"Sana söylemeye geldiğim şeyi söylemek için."

"Zaten konuşmadın mı?" Tanrım, sanki bir yıldır konuşuyormuş gibiydi.

"Hayır. Dediğim gibi, bugün erken saatlerde geldiğimde... şaşırdım. "Hayır. bulduğum şeyi bekle-"

"Etrafta bundan çok var."

"-ama mevcut durum hakkında ve Pritkin dediğiniz kişi hakkında uyarılmanız gerekiyordu."

Üst rafa bir şey saklanıp saklanmadığına bakmak için zıplamaya çalışıyordum ama o anda durdum ve ona baktım. "Yine mi geldin?"

"O da senin gibi, diğer doğasını benimsememiş. Onu güçlü kılmak için bir ip gibi iç içe geçmesi gereken çok sayıda ipten doğdu. Ama bunun yerine, onu parçaladı, ayırdı, kendisinin çoğunu kilitledi. Bu onu zayıflatıyor, her zaman da zayıflattı ama diğer durumlarda bunu telafi edebilecek kadar güçlüydü. Artık bunu yapamaz."

Gardırobun arkasına yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Bana gayet iyi görünüyor."

"Evet, sana!" diye tersledi iblis. "Onun kadar etkili bir şekilde saklanan sana! İkiniz de ne olduğunuzu görmüyorsunuz ve o kadar kapalısiniz ki, haklı olduğunuzdan o kadar eminsiniz ki-" tekrar ayağa kalktı ve yatağa yaklaştı. Oradaki karanlık, daha önce göremediğim bir şeyi görmemi sağladı: yüzünde gerçek bir duyguya benzeyen bir şey vardı. Hayal kırıklığı ve öfke vardı ama aynı zamanda pişmanlık ve korku olabileceğini düşündüğüm bir şey de vardı.

Pritkin'in yüzünde garip bir ifade vardı. Korku genellikle bu adamla bağdaştırdığım bir duygu değildi. İlk tanıştığımızda bazen düşündüğüm gibi umursamaz biri değildi ama yetenekleri meleklerin adım atmaya korktuğu yerlerde yürümesine izin veriyordu.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Korkuyorsun," dedim.

"Elbette, korkuyorum! Korkmamak için aptal olmak lazım." "Neden? Savaş hakkında mı? Çünkü biz kazanıyoruz-"

Gülme sırası ondaydı ve bir duman varlığından gelmesine rağmen, kahkahası dolgun ve bulaşıcıydı. Bastırmadan önce kendi dudaklarımın sempatiyle kıvrıldığını hissettim. Pritkin'in böyle güldüğünü pek sık duymazdım.

Fark etti ve yorum yapmasa da yüzündeki ifade kederli bir hal aldı. "Kazanmıyoruz."

"İki tanrı öldürdük-"

"Evet, buraya yalnız gelen iki aptal tanrı. Zeus bu hatayı yapmayacaktır. Bugünden sonra olmaz."

Birden, Yüce Baba'yla ilk sohbetimi ve sözlerinin kenarında duyduğum garip ses korosunu hatırladım. Sanki konuşan sadece o değildi. Ve bu düşünceyle ilgili bir şey beni ürpertti.

"Apollo ve Ares gibi kontrol edilme konusunda endişelenmesine gerek yok," dedi karabasan beni izleyerek. "Kontrolünden kaçınmaya çalıştıkları kişi o. Muhtemelen bu yüzden kendi başlarına gelmeyi seçtiler; boyunlarındaki boyunduruktan bıkışlardı."

"Ama onun üzerinde boyunduruk yok," dedim, düşüncemi tamamlayarak. "Çünkü o zaten yığının tepesinde."

İblis başını salladı. "Kesinlikle. İşte bu yüzden, geldiğinde bir orduyla gelecek. Ölümlü insanlardan ya da güçleriyle bu kadar övünen vampirlerden değil, ama bu sadece onları tepede geri kalanımızla birlikte biraz daha büyük karıncalar yapmaya hizmet ediyor. Ama bir tanrılar ordusu. Bu dünyayı bir gelgit dalgası gibi silip süpürecekler ve işleri bittiğinde..."

Zihnimde, harap olmuş şehirlerin çorak topraklarını, iskelet dağlarını, muhtemelen kimse kalmadığı için kimsenin temizlemeye zahmet etmediği otoyollar boyunca sürüklenen çöl kumunu tekrar gördüm.

Sonra kendimi salladım.

"Peki bunu durdurmamı nasıl bekliyorsun?" Sesim sertleşerek sordum.
"Zaten elimden gelen her şeyi yapıyorum."

"Hayır," dedi sessizce. "Değilsin." Ve
sonra bana söyledi.

~~~

İblis sonunda kayboldu ve ben de kapı ile gardırop arasına sıkıştırılmış küvette banyo yaptım. Doldukça sıcak suyun geldiği modern küvetlerin aksine, bu küvet soğuk su ile doldurulduktan sonra tabanındaki gazlı ısıtma ünitesini kullanmanızı gerektiriyordu. Mekanizmanın huysuz olması ve dikkatli olmazsanız sizi yolunmuş tavuk gibi kızartması dışında sorun olmazdı.

Ve bazen, öyle olsanız bile.

Bu yüzden biraz zaman aldı ve ben de küvetin yanında yere oturup lanet olası şeyi izlemeye başladım, çünkü ılıktan lav haline çok hızlı geçebiliyordu. Küveti - ve yanlış kullanırsanız sizi elektrik çarpan alt kattaki ışıkları ve rengini arsenikten alan ve sizi zehirleyebilen güzel, parlak yeşil duvar kağıdını - yapan Viktoryenlerin bir tür ölüm arzusu olduğunu düşünmüşümdür. Ya da belki de bu yüzden dünyanın yarısını fethetmişlerdi.

Bir süre evlerinde takıldıktan sonra artık hiçbir şey onları korkutmuyordu.

Yine de Pritkin'in karabasanı gibi pek çok şey beni korkuttu.

Ama iblis olduğu için değil.

Aslında iblisleri anlamak benim için çoğu insana göre daha kolaydı, kötü olduklarını düşünen bir sürü insan vardı. Ben biraz farklı düşünüyordum, belki de vampirlerle büyüdüğüm için. Gördüğüm kadarıyla, iblisler temelde steroidli vampirlerdi: özüne kadar kendi çıkarlarını düşünüyorlardı, ancak size yardım etmek onlara önemli bir kazanç sağlıyorsa potansiyel olarak yardımcı oluyorlardı.

Aslında vampirleri tahmin etmek daha zordu, çünkü insan olarak başlamışlardı ve hala bazen öyle davranıyorlardı. Sizi şaşırtabilirler, doğrudan işlerine yaramasa bile ara sıra bir şeyler yapabilirlerdi. Bunun üzerine bahse girmek iyi bir fikir değildi ama oldu. Örneğin mürebbiyem Eugenie'nin

Kelimenin tam anlamıyla benim için öldü, eski vampir koruyucuma nereye kaçtığını söylemeyi reddetti, onu parçalara ayırırken bile.

Öte yandan iblisler hiçbir zaman insan olmamışlardı ve öyle davranmıyorlardı. Tanıdığım her iblis tamamen benmerkezciydi ve bunun nedeni yüzyıllardır yaşadıkları hayatın -ve bununla birlikte gelen tüm arkadan bıçaklama, ihanet ve genel saçmalıkların- onları bu hale getirmiş olması değildi. Böyle oldukları için böyleydiler; bu onların doğasıydı.

Ancak bu onların kötü olduğu anlamına gelmiyordu; aslında bu terimi anlamıyor gibi görünüyorlardı. Bir şey onlara yardım ediyorsa "iyi", etmiyorsa "kötü" idi. Eylemin kendisi neredeyse önemsizdi.

Bir iblise güvenip güvenemeyeceğinizi anlamak için önce onun ne istediğini bilmeniz gerekir.

İblis yüksek konseyinin başkanı Adra'yı ele alalım. Bir odaya girdiğinde çoğu insanı ürkütürdü, belki de onu hafif tombul bir izci çocuk gibi göstermek için tasarlanmış, giydiği pek de inandırıcı olmayan cazibesi yüzünden. Ama öyle değildi.

Bazen, insanların bir korku filminden fırlamış gibi görünmemek için ifadelerle ihtiyaç duyduğunu unuttuğunda, hoş, yuvarlak yüzü tamamen karardı. Bazen, ona göre hızla değişen insan kültürüyle ilgili kafası karışıyor, bu da uyum sağlamak için enfiye çekmek gibi yüzlerce yıldır moda olmayan şeyler yapmasına neden oluyordu. Bazen de, Aeslinn'in sarayındaki katliamdan bahsedildiğinde sırtıttığı gibi, ifadeleri tamamen yanlış anlıyordu.

Katıldığı son savaş konseyi toplantısında böyle bir şey olmuştu ve muhtemelen bu yüzden bir daha hiçbir savaş konseyine davet edilmemişti. Vampirler ve büyücüler o savaşta ağır kayıplar vermiş ve Adra'nın uygun gördüğü sinsi sırtışı takdir etmemişlerdi. Toplantı bir sürü bağırış çağırıştan sonra erkenden sona ermişti ve Adra'yla birlikte kendimizi koridorda bulmuş, ona durumu açıklamaya çalışmıştık.

"Onlar yumuşak," diye açıkladı. "Annenizin cehennemdeki yağmalarından bir günde, sizin tarafın bu güne kadar verdiğinden daha fazla kayıp verdik."

tüm savaş - çok daha fazlası! Onun bütün orduları biçtiğini ve güçlerini diğerlerini ezmek için kullandığını gördüm, yine de birkaç bin adam için ağlıyorlar!" "Birkaç bin değildi," dedim, kendimi biraz kızgın hissederek. "Vampirleri de dahil edersek on kişiye yakındı, ki bu da savaş için toplanan tüm güç-"

"O zaman daha büyük bir tane toplamalılar. Ve zaferlerimiz sanki yenilgiymiş gibi yas tutmayı bıraksınlar. Bu çatışmada hiç kayıp olmayacağını mı düşündüler?"

"Hayır, ama bu sayılarda değil. Senato ve Daire arasında yüzlerce yıldır bir anlaşma var. Buna alışık değiller-"

"O zaman buna alışsalar iyi olur," dedi Adra açık açık. "Geçmişte tanrılarla savaşmış olan bizler ne zaman ne ile karşılaşacağımızı çok iyi biliyorduk-" diye sözünü kesti, muhtemelen az önce kollarımı kavuşturduğum için. Bunu doğru yorumladığını tahmin ettim çünkü iç çekti. "Pekâlâ. Saflarımızdaki barışı korumak adına... bu nasıl?"

"Augggghh!"

Kaşlarını çattı, ki bu daha önce her ne haltsa ona göre önemli bir gelişmeydi.

"İyi değil mi?"

"Hayır! Hayır! Bunu bir daha asla yapma!" Kahretsin, o surat rüyalarımaya girecekti.

"O zaman ne olacak?" sesi öfkeliydi. İnsanlarla ve onların dişli kuzenleriyle uğraşmanın bir sınav olduğu açıktı.

Etrafıma bakındım ama görünürde kimse yoktu. "Bunun gibi," dedim ve aynı anda hem üzgün hem de saygılı görünmeye çalıştım.

"Evet?" Şimdi sesi sabırsız geliyordu.

"İşte böyle."

"Ne gibi?"

"Az önce yaptığım yüz ifadesi

gibi-" "Yüz ifadesi

yapmadın." "Evet, yaptım-"

"Sen yapmadın. Her zaman böyle görünüyorsun. Her zaman yas mı tutuyorsun?"

"Hayır! Ve ben her zaman böyle görünmem."

Sahte gri gözleri bariz bir inançsızlıkla kısılmıştı. "Tekrar dene." Tekrar denedim.

"Görüyor musun?" diye bana işaret etti. "Değişiklik yok."

"Bir değişiklik oldu! Bak," diye mutlu bir yüz ifadesi takındım. "Gördün mü, işte bu mutlu."

"Evet, ağzın hareket etti."

"Ve bu üzücü-"

"Evet, ağzın yine hareket etti. Yukarı doğru mutlu; aşağı doğru üzgün. Bunu zaten biliyorum. Ama ağzın daha önce bu pozisyonların hiçbirinde değildi."

"Bir ifadede ağız hareketlerinden başka şeyler de vardır."

"Ne gibi?"

Adra'nın yüzünü kontrol etmekte neden sorun yaşadığını anlamaya başlamıştım. "Kaş değişimleri ve... ve bir tür mikro ifadeler gibi-"

"Artık mikro ifadeler mi var?" derken sesi dehşete kapılmış gibiydi.

"Evet! Aksi takdirde kötü bir CGI gibi görünüyorsun-"

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

İçimi çektim ve kafamı duvara vurmaktan kaçınmaya çalıştım, çünkü muhtemelen bunu anlayacaktı. "Bu gerçek görünmeyeceğin anlamına geliyor."

"Gerçek görünmeye çalışmıyorum, eğer bundan kastınız insansa. Kibar olmaya ve normal, iş ilişkileri kurmaya çalışıyorum-"

"Ölülerimize gülerek bunu yapamazsınız!"

"Gülmüyordum; zaferimizin düşüncesiyle gülümsüyordum ama bundan sonra bundan kaçınmaya çalışacağım." Neyse ki bir öncekinden daha az abartılı olan kederli bir ifade takındı ve böylece cehennemde çığlık atan işkence görmüş bir ruh gibi görünmemeyi başardı. Bu şablonu nereden edindiğini sormamaya karar verdim.

"En iyi arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyorsun," dedim ona.

"Benim en iyi arkadaşım yok."

Bekledim.

Yüzündeki kederli ifade, ezici bir depresyon belirtisi olsa da biraz azaldı.

"Şimdi kovulmuş ve eve geldiğinde evinin yandığını öğrenmiş gibi görünüyorsun."

"Ama yanıyor olsaydım, beklemeyecek miydim-" Parmağımı kaldırdım. Tekrar iç çekti. "Pekâlâ, bana bir kez daha göster."

Ona gösterdim. O da üzüntü ve öfke karışımı bir ifade takındı, belki de bunu düzgün bir şekilde gösteremeyecek kadar sinirli olduğum için. Ama bu diğerlerine göre bir gelişmeydi.

"Daha iyi mi?"

"Daha iyi," diye kabul ettim ve sonra konsolos geldiğinde konuşmadan çekildim, gerçek bir öfke içindeydi.

Adra onun yeni ifadesini denedi ve hazırlıksız yakalanmış gibi aniden durdu. Belli belirsiz bir başparmak işareti yaptı ve gülümsedi. Sonra bir hata yaptığını fark etti ve kederli maskesini yeniden takmaya çalıştı ama yine fazla ileri gitti.

Konsolosun dehşete düşmüş çılgılığı arkamdan havada süzülürken koridorda hızla ilerledim.

Yani, evet, Adra'nın müttefikleriyle sorunları vardı. Ama buna katlanıyordu çünkü aynı düşmanla savaşıyorduk. Onun da bahsettiği gibi tanrılar iblisleri avlıyor, bitmek bilmeyen güç hırslarıyla tüm ırkları yok ediyorlardı.

O ve konseyin geri kalanı, rakiplerini ortak evrenimizin dışında tutan bariyerin yıkılması halinde eski kötü günlerin geri gelmesinden korkuyordu. Bundan o kadar korkuyordu ki, bunu önlemek için gelmiş geçmiş en büyük iblis avcısının kızıyla çalışmaya bile hazırды. Annemin adı, fikrini değiştirmesine ve türünün diğer üyelerini cehennemden çıkarmadaki başarısına rağmen cehennemde hâlâ korkulan ve nefret edilen bir isimdi. Ve şu anda onları koruyan bariyerin onun yaptığı bir şey olduğu gerçeğine rağmen.

Sanırım bir iyilik birkaç bin dünyayı taramayı telafi edemezdi.

Ama iblisler pratik zekâlıydı ve Adra için geçmiş gelecekten, özellikle de kendi geleceğinden daha az önemliydi. Ölmek istemiyordu ve dışarıdaki en güçlü iblislerden biri olarak, aç bir tanrı için büyük bir ödül olacaktı.

Yani, iblislerin kendi başlarına kazanamayacaklarını bildiği için bize - Çember'e, Senato'ya, hatta bana- katlanıyordu.

Adra'ya bir noktaya kadar güvenmiştim çünkü onun ne istediğini biliyordum. Asıl soru, Pritkin'in karabasanı ne istiyordu?

Çünkü b u n u n sadece savaşta bize yardım etmek için olduğunu düşünmüyordum.

iddia etti.

Pritkin'i şeytani güçlerini düşmanlarımıza karşı daha fazla kullanmaya ikna etmek istediğini söylemişti. Ya da daha doğrusu, benim onu ikna etmemi istiyordu. *"Bunu başkası için yapmaz ama senin için yapar."*

Belki de yapardı. Ama bu teoriyi test etmeyi planlamıyordum, sadece aptal olmadığım için değil. Pritkin iblis tarafını ne kadar çok kullanırsa, onun üzerinde o kadar çok kontrol sahibi oluyordu, mevcut durumumuzu göz önünde bulundurarak gözden kaçırmış olabileceğim bir şey.

Bir şey hariç.

Uyarılmışım.

"Basit bir soru, değil mi?" Artemis sordu. "Onun için çok şeyi riske atmayı öneriyorsun."

"Bunu benim için yapardı."

"Öyle mi? Onlar kendine hizmet eden yaratıklar, iblisler-"

"Aynı şeyi insanlar ya da tanrılar için de söyleyebilirsiniz."

Bir kaşını kaldırdı. "Belki de. Ama burada onlardan bahsetmiyoruz. Doğasına karşı mücadele eden bir yaratıktan bahsediyoruz. Er ya da geç buna boyun eğecek. Belki de en iyisi kendi türünün arasında olması."

"Onlar onun türü değil! Onlar-" Tanıdığım iblisleri düşündüm, çoğunlukla iyi huylu olanlardan açıkçası korkunç olanlara kadar. Hiçbiri bana alt kattaki adamı hatırlatmıyordu. "O bir insan."

"O yarı insan. Henüz öğrenmediği diğer yarısı."

Bu konuşma, annemi görmek ve bilgi almak için zamanda geriye gitmemden sonra gerçekleşmişti. Rosier, Pritkin'i kaçırmış ve onu

ve onu geri getirmek için yardıma ihtiyacım vardı. Bu konuda pek hevesli değildi ama yaptığımız kısa konuşmada bir şeyi çok net bir şekilde ortaya koymuştu: Pritkin'in iblisin uyandırmak kötü bir fikirdi.

Ve bir tanrıçadan hayat tavsiyesi aldığınızda, muhtemelen en iyisi onu almaktır.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

Vücudum bana sırtımın nihayet ısınmaya başladığını haber verdi. Yukarı uzandım ve banyo suyunu serçe parmağımla dikkatlice test ettim. Sıcaktı, ama iyi anlamda sıcaktı, derinizi haşlayacak ve hayatınızı sona erdirecek türden değil.

Isıtıcıyı kapattım, bornozu çıkardım ve içeri girdim.

Ve tamam, bu korkunçtu, o kadar korkunçtu ki neredeyse tekrar dışarı tırmanıyordum, iyileşen yanıklarımın hepsi bana bağırarak için uyanıyordu. Sonra ben ısrar edince bağırımdan yoruldu ve sakinleştiler. Vücudumdaki gerginlik, bırakmaya korkuyormuş gibi bir dakika daha devam etti.

Ve sonra sanki kemiksizmişim gibi bir anda serbest kaldı.

O kadar iyi geldi ki neredeyse ağlayacaktım ve henüz sabunu bile eklememişim.

Bunu düzelttim ama fırçalamadım çünkü yanıkları tekrar uyandırmak istemedim. Beklediğim gibi olmasa da çok sayıda yanık vardı. Korkunç gümüş lekeler gitmişti ve geride bıraktıkları rahatsız edici yara izleri de öyle. Ama Mircea'nın koleksiyonumun geri kalanına ulaşmadan önce suyu bitmiş olmalı ki, yanan kömür yağmurundan vücudumun her yerinde pembe puantiyeler, bolca kesik ve sıyrık kalmıştı. Bir kavgaya karışmış gibi görünüyordum ama kazanmış gibi değil.

"Kazanmıyoruz."

Kapa çeneni! Karabasan'ın söylediklerini bir kenara ittim ve sıcak, sıcak, neredeyse çok sıcak suya uzandım. Ve derin ve içten bir ah çektim.

Bu güzeldi, diye düşündüm uykulu uykulu. Bu çok güzeldi. Suyun yüzeyinde biraz yeşil yağ tabakası vardı, muhtemelen berbat merhemden kaynaklanıyordu. Ama görünüşe göre birisi muhtemelen yaralarımı ilgilenmek için bir noktada beni süngerle temizlemişti, yani banyomu çok fazla kirletmemiştim.

Ta ki daha da geriye yaslanıp pis saçlarımı içine daldırana ve bir şok yaşayana kadar.

Tüm bunların nerede saklandığını bilmiyordum ama başımı yüzeyin altına daldırır daldırmaz o kadar çok kurumuş çamur, is ve iğrençlik kaynadı ki, sanki nehir yatağını saçlarımla temizliyormuşum gibi görünüyordu. Dalgaların arasında yüzen küçük bir deniz yosunu parçası bile vardı. Lanet olası bir şeye benzeyen bir şeyle birlikte!

Dışarı çıktım, hemen tekrar üşüdüğümü hissettim ve kendimi bir havluya sardım. Ve artık kahverengi olan suyun etrafında yüzen küçük bir balık iskeletini izledim. Biraz daha küfrettim, sonsuza dek beklediğim sıcak banyodan çıktım ve kirli saçlarımı soğukta yıkadım. Çünkü bir küvet dolusu suyu daha mahvetmeyecektim, lanet olsun!

İşimi bitirip küveti bir havluyla oarak temizlediğimde ve bir banyo daha ısıttığımda, iyice üşümüştüm. Ve tüm bu çabaya değip değmediğini merak ediyordum. Ama buhar beni baştan çıkardı ve tekrar içine girdim.

Ve, oh evet.

Oh, *evet*.

Tanrım, buna değer!

Beynimi kapatabilseydim ve sadece tadını çıkarabilseydim daha da iyi olurdu, ama vücudum yorgun, uykulu ve ağırlı hissederken, beynim gayet iyiydi. Aslında, iyiden de iyiydi. Uyanmış, kafa karışıklığını üzerinden atmış ve gürelemeye hazırды.

Geriye dönüp baktığımda, banyo yapmak muhtemelen bir hataydı. Banyo zamanı benim zamanımdı, günümü gözden geçirmek için kısa bir yalnızlıktan yararlandığım zamandı. Düşüncelere dalmak bir alışkanlık haline gelmişti ve şu anda bunu yapmak istemediğim gerçeği önemli görünmüyordu.

Kes şunu, dedim titizlikle. Yeterince düşünmüştüm! Dinlenmek istiyordum.

Beynim onu kesip atmadı. Bunun yerine, aşk hayatımla ilgili sorunu tekrar gündeme getirerek bir şeyler fırlatmak istememe neden oldu, ancak elimde hiçbir şey yoktu. Bir tuvalet kağıdı bile, ki sanırım Edward dönemi Londra'sında böyle bir şey yoktu.

Boğulmadan gidebildiğim kadar suyun altına daldım ama bunun bir faydası olmadı. Neyin yarayacağından emin değildim. Ama karabasan'ın tüm bunlar olmamış gibi davranma tavsiyesine uymayacaktım.

Mircea'dan ayrılmıştım çünkü benden bir şey saklamıştı.

-Çok büyük bir şey. Arkamı dönüp aynı şeyi Pritkin'e yapamazdım. I

ona söylemek zorundaydım. Ama ya anlamadıysa? Ya da anladıysa ama bunu atlatamadıysa?

Ya onu kaybedersem?

İblis böyle bir şey hakkında endişelendiğim için aptalmışım gibi davranmıştı. Savaşmamız gereken bir savaş vardı ve ben burada ilişkim yüzünden çıldırıyordum. Ama anlamamıştı: bu sadece bir ilişkiyle ilgili değildi. Bu benim savaşma yeteneğimle ilgiliydi.

Bu savaş aylardır devam eden sürekli, günlük bir koşuşturmaydı. Ve hayır, her gün bunun gibi değildi. Her günüm böyle geçseydi uzun zaman önce delirmiş olurdu! Ama iyi günlerde bile, hiçbir şeyin acil olmadığı ve havuz kenarında uzanabildiğim ve küçük inisiyelerin suda birbirlerini sıçratmalarını izleyebildiğim zamanlarda bile, savaş her zaman oradaydı.

Artık hiç rahatlayamıyorum. Nasıl rahatlayabilirdim ki? Bir sonraki çekiç darbesinin ne zaman düşeceğini asla bilemiyordum, kapımı kimin çalacağını asla bilemiyordum, hiç huzur bulamıyordum. Sabahları savaş konseyi toplantılarına gidiyor, öğleden sonra doğaüstü topluluğu yargılamak için oturumlar düzenliyor ve geceleri mahkemenin işlerini yürütmek için zaman bulmaya çalışıyordum. Ama her günün her anında, aynı pençeleyen endişe yanımda yürüdü, ağzımın kenarlarını aşağı indirdi, ellerimin uygunsuz anlarda titremesine neden oldu ve bir şeyler düşürmeme ya da biri odaya girdiğinde, dudaklarımda orada olmaması gereken bir ağlama ile irkilerek yukarı bakmama neden oldu.

Bir istisna dışında hep oradaydı. Geceleri Pritkin'in kollarında.

Sonra birkaç saat boyunca bunu hissetmedim. Kaygım yok oldu, öyle ki orada olduğunu hayal etmek bile zordu. Orada, kısa bir süre için güldüm, kıkırdadım, konuştum ve *yaşadım*. Sadece bir süreliğine.

Beni ayakta tuttu. Bazen bunu yapan tek şeyin o olduğunu düşünürdüm. Yani, evet, karabasan gücü anlıyordu ama bunun *yeterli* olmadığını anlamıyordu. Ben bir tür robot değildim. Fişini tak ve bırak gitsin. Ya da bir Pythian Barbie: tanrıları, fey krallarını ve canavarları yenmesini izleyin. Şimdi yeni bir aksesuar paketiyle, parlak altın bir kırbaçla!

Ne bunlardan biriydim ne de farklı grupların olmamı istediği diğer şeylerden. Sadece kendimdim. Ve tanrıların ne olduğunu bilmesem de

yoruldum. Cesaretim kırıldı. Korktum, nevrotik oldum, panik atak geçirdim ve çok fazla banyo yaptım.

Artık beni sakinleştirmeye pek yardımcı olmuyordu ama en azından temizdim.

Ama asıl mesele, bir karabasanın bunu neden anlamadığı beni aşıyordu, ne kadar güçlü olduğum önemli değildi. Sahip olduğum güç ne olursa olsun, onu kullanacak yüreğim yoksa bir işe yaramazdı. Ve Pritkin, ne kadar huysuz, aksi, sinir bozucu ve zaman zaman öfke uyandırıcı olsa da, benim kalbimdi.

İlk tanıştığımızda, ilişkimizin zıt kutupların birbirini çektiği bir durum olduğunu düşünmüştüm. O zeki, çalışkan bir tipti, oysa küçük, ortaçağ baskılı kitaplar başımı ağrıtiyordu. Ben iki tarafa da bakmadan trafiğe girmekle meşgulken o plancı, her şeyi önceden planlayan ve olası tüm sonuçları kontrol edip iki kez kontrol eden bir tipti. Ya da, bilirsiniz, her iki yöne de. Yetenekliydi, becerikliydi ve krizleri atlatmak için ömür boyu edindiği deneyimlere güveniyordu. Ben ise... en iyisini mi umuyordum?

Bazen ona bakar ve bende ne bulduğunu merak ederdim. Sonra ilk kez kahkaha attığını duyduğumu hatırladım, sanki bunu en son ne zaman yaptığını hatırlayamıyormuş gibi bir şaşkınlık ifadesi vardı yüzünde. Ya da bir grup kıkırdayan küçük kızı eğlendirmek için yaptığı sihir numaralarını izlediğimi. Ya da östrojen dolu salonumdaki tek erkekler olan Jesse ve Jiao ile kendilerini dışlanmış hissetmesinler diye kâğıttan uçaklar yapıp aerodinamik tartışmalarına girmesi.

Tüm bunlar belki de o kadar da farklı olmadığımızı düşünmeye başlamama neden oldu. Tüm hayatımızı bir yuva, uyum sağlayabileceğimiz bir yer, bir şeylere katkıda bulunabileceğimiz bir yer arayarak geçirmiştik. Pritkin, karısı ona ihanet ettikten ve hayatı darmadağın olduktan sonra tam da bunu yapmak umuduyla Kolordu'ya katılmıştı. Ama Kolordu bir yuva değildi ve onlar için ne kadar yararlı olursa olsun, asla uyum sağlayamayacaktı.

Benimle çalıştı. Sadece çalıştık; hep çalıştık. Ve evet, onun hayatına çok fazla kaos ve hatta daha fazla sorun getirmiştik; bunu inkar etmedim. Ama başka şeyler de getirdiğimi umuyordum, *iyi* şeyler.

Çünkü benim için yapmıştı.

Hepsini atmamış olsaydım.

Sadece burnum dışarı çıkana kadar suyun içinde alçaldım ve sıcaklığın beni sardığını hissettim. Bu bana Mircea'nın kollarını hatırlattı, yatakta kendini ilk gösterdiği o korkunç anda. Kısa bir süre Zeus'un bana saldırmak ya da en azından beni hapsedmek için yeni bir yol bulduğunu düşünmüştüm ama buna gerçekten inanmamıştım.

O kolları tanıyordum.

Bu da düşünmek istemediğim başka bir sorunu gündeme getirdi. Aslında o kucaklaşmanın ne kadar iyi hissettirdiği, onu ne kadar özlediğim ve benim fikrim olmasına rağmen aramızdaki yabancılaşmanın ne kadar acı verdiği gibi bir dizi sorun.

Mircea ve ben çalışmıyorduk; ne kadar istemiş olsam da hiç çalışmamıştık. Ama bir yanımda bunu anlamıyordu. Bir yanımda açık bir yara gibi hissediyordu, sanki o hayatımda yokken hayati bir şeyi kaçırmışım gibi.

Bir parçam onu hâlâ seviyordu ve neredeyse kendimi bildim bileli seviyordu. O her zaman yanımdaydı: ilk aşkım, arkadaşım ve sırdaşım, kimsenin umursamadığı zamanlarda destekçim ve savunucum. Onu sevmek benim varsayılan ayarımdı ve bir erkeğin üzerindeki uzun, ipeksi saçların idealim olmasının, kahverengi kadife gözlerin beni her zaman eritmesinin, bir hecenin sonunda zar zor duyulabilen bir Rumen aksanının kalbimin atmasına neden olmasının sebebiydi.

Sadece *dulceață* kelimesinden bahsedilmesi gibi.

Ama Mircea'yı sevmekle ilgili bir sürü sorun vardı. Beni bir parçası olarak gördüğü aile gibi. Son zamanlarda sarayımı korumaya yardım etmek için bazı ustalarını soyduğumda bu yüzden daha fazla mücadele etmediğinden şüpheleniyordum. Ona göre kullandığım her kaynak adildi, çünkü beni güvende tutmak herkesin yararınaydı.

Ama ya benim de kullanılmam ve gücümün aynı aileye fayda sağlamak için kullanılması gerekirse?

Bu da adildi.

Ona göre biz bir birliktik, Pythian tarafsızlığına lanet olsun. Vampir Senatosu'ndaki konumu, istediği iyiliklerin çoğunun savaş çabalarına da yardımcı olduğu anlamına geldiğinden, çoğu zaman bu iyi sonuçlanmıştı. Ona istediğini verebilir ve bu konuda kendimi iyi hissedebilirdim, çünkü haklıydı: bu hepimizin yararınaydı.

Olmadığı zamanlar hariç.

Bugün olduğu gibi, zar zor atlattığımız saldırı, eski Romanya'ya yaptığım ziyaretin doğrudan bir sonucuydu. Orada hiç bulunmamalıydım; bunu asla kabul etmemeliydim. Ama gitmişim, ama Mircea'nın muhtemelen düşündüğü sebepten değil.

Evet, hayır dersem gücümü ele geçirip kendi başına gitmesinden korkuyordum. Ve evet, dönüştüğü takıntılı vampir yerine Mircea'mı geri istiyordum. Ama bunu sadece onu sevdiğim ve yardım etmek istediğim için de yapmışım.

Sorun da buydu.

Mircea'yı Pythia olarak sorumluluklarımın bile önüne koyardım. Agnes, zaman çizgisinde gezintiye çıkmaya çalıştığı için onu öldürürdü ve muhtemelen Gertie de öyle. Ama ona yardım etmişim çünkü Mircea ailesine takıntılı bir adamdı. Ailenin bir üyesinin ölmesine izin verecek kadar başarısız olmak, hem de kendi kardeşinin elleriyle? Bu onun içini parçalıyordu ve yüzyıllardır da parçalıyordu.

Tabii ki karısı ölmemişti; bunu daha önceki bir seyahatimizde öğrenmiştik. Ama karısı götürülmüştü, hem de Aeslinn'in feyleri tarafından ve kimse nedenini bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse bunun onun için daha kötü olduğunu düşünmüştüm, hatta onun ölümünden bile daha kötüydü, ki uzun zaman önce kendini bunu düzeltmesine yardım edecek bir Pythia bulacağına ikna etmişti. Ama nerede olduğunu, ona ne olduğunu bilmemek? Onu nasıl bir kadere terk etmişti?

Evet, bu onun için pek işe yaramıyordu.

Başka bir adam depresyona girip pes edebilirdi. Ya da kendine zarar verme eğilimine girer, öfkelenir ve saldırırdı. Mircea sıradan bir adam değildi. Korkutucu derecede zeki, son derece kararlı, son derece sadık ve öfkeliydi.

Aeslinn'in kellesini mızrağın ucunda istiyordu. Karısını geri istiyordu. Ailesinin yeniden bir bütün olmasını istiyordu ve Tanrı yoluna çıkan herkesin yardımcısı olsun.

Yani, yapmadım. Onun yerine ona yardım ettim. Çünkü acısını anlıyordum ve cevapların, her ne olursa olsun, sonunda ona biraz huzur vereceğini umuyordum.

Ama hiçbir şekilde bu iyiliğe karşılık vermezdi. Hiçbir şekilde beni ilk sıraya koymazdı.

Beni seviyordu; sevdiğini biliyordum ama aile her şeyden önemliydi ve her zaman da öyle olacaktı. Bunun için onu suçlamadım; onları ben de önemsiyordum. Ama çoğu zaman Borg'un bir parçası olmak gibi hissediyordum-her şey kolektif içindi.

Dışarıdaki herkes aile için ne yapabileceklerine ya da aileye nasıl bir tehdit oluşturduklarına göre değerlendirilirdi. İçerideki bizlerden ise tamamen sadık olmamız, klan başkanının hepimiz için en iyi olanı yapacağına güvenmemiz bekleniyordu. Tarafsız bir Pythia olmak böyle bir durumda işe yaramıyordu, bu yüzden sarayımı onun doğrudan yörüngesinden çıkarmıştım.

Kendimi ilişkimizden uzaklaştırmamın bir başka nedeni de buydu.

Ama Pritkin'in bir ailesi yoktu, tabii Rosier'i saymazsanız, ki onun da olduğunu sanmıyordum. Eğer hoşgörü sayılırsa, ikisi barışmıştı ama yakın değillerdi. Belki de sonuç olarak, Pritkin benden halkı için ya da kişisel olarak kendisi için bir şey yapmamı hiç istememişti. Aslında, ona yardım etmek için kendimi tehlikeye attığım her seferinde öfkelenirdi.

Bu onu Mircea'dan daha iyi yapmadı; onlar çok farklı koşullarda yaşayan iki farklı adamdı. Ama bu onu benim için daha iyi yapıyordu. Bunu biliyordum ve onu seviyordum, tamamen ve bütünüyle, ama Mircea'yı da seviyordum ve bu bir karmaşaydı, *ben bir karmaşaydım* ve son zamanlarda daha da karmaşaydım, çünkü kalbimde iki erkek yoktu.

Üç tane vardı.

Billy Joe, babamın büyücülüğü sayesinde ilgisini çekmeyi başardığım bir nehir gemisi kumarbazının hayaletiydi. Yıllar boyunca etkileşimde bulunduğum yüzlerce ruhtan biriydi, sadece diğerleri gelip geçerken Billy hep yanımdaydı. O kadar ki, sanki benim bir parçamış gibi hissetmeye başlamıştım, göğsümün ortasında çarpan ikinci, huysuz bir kalp atışıydı, çünkü kolyesi -ona güç veren bir tılsım -Dinlenmişti.

İstesem de istemesem de bana tavsiyelerde bulunan ikinci bir bilinçaltı gibi davranıyordu. Ya da bitmek tükenmek bilmeyen berbat, edepsiz şakalarından biriyle beni neşelendirmek için. Ya da beynim endişe içinde dönüp durduğunda ve ben onu kapatamadığımda dikkatimi dağıtmak için.

Ta ki Billy havlunun altından bakmaya çalışana kadar, çünkü sapıklık mezardan sağ çıkmış gibi görünüyordu. Ya da bana eski bir İrlanda şarkısı söyledi, ilerledikçe daha da çirkin dizeler uydurdu, ta ki beni gülmekten yerlere yatırana kadar

ve artık yüzünü düzgün tutamıyordu. Ya da kâğıt oynarken beni yener, onları sehpanın üzerine kaldırırdı çünkü gerçekten istediğinde bir şeylere dokunabilirdi.

Ama ona dokunamadım.

Elim, iğrenç derecede çirkin olmasına ve artık bir amacı olmamasına rağmen hâlâ taktığım kolyesine gitti. Bileğimdeki küçük bukalemun dövmesi onu insan gözlerinden ve insan olmayanların çoğundan da saklıyordu. Yine de onu görebiliyor ve tenime değen sıcaklığını hissedebiliyordum.

Ama bu günlerde kendimi kötü hissediyordum; yanlış. Arka planda vızıldayan Billy'yi hissedemiyordum. Uyurken bile onu her zaman hissedebiliyordum. Bazen rüyasında ne gördüğünü bile anlayabiliyordum, ki bu rüyalar çoğunlukla kızlar ve içkiyle ilgiliydi, ama yine de. Bunu rahatlatıcı bulmuştum.

Artık onu rahatlatıcı bulmuyordum. Üzerimden çıkarmaya kıyamadığım için yanımda sürüklediğim boş bir evdi. Billy beni son bir kez koruduktan sonra ölümden sonraki hayata geçmişti ve onu özleyeceğimi biliyordum ama böyle olacağını tahmin etmemiştim. Onu her gün, her an, tahmin ettiğimden çok daha fazla özliyordum...

Ve bu yüzden korktuğumu fark ettim.

Zaten kalbimin bir parçasını söküp atmış, üzerinde tepinmiş ve geri dönülmez bir şekilde tamamen kaybetmiştim. Billy'yi asla geri alamayacaktım, bu yüzden daha da fazla kaybetmekten korkuyordum. Mircea'yı kaybetmekten, dün neredeyse kaybettiğim gibi; hızla artan ihtimallere karşı koruyamayacağımdan giderek daha fazla korktuğum mahkememi kaybetmekten; Pritkin'i kaybetmekten...

Banyo sıcaklığında bile içimi buz gibi bir ürperti kapladı, çünkü bunu yapamazdım. Buna katlanamazdım. Bunu biliyordum, hayatımda hiçbir şeyi bilmediğim kadar kesin olarak biliyordum.

Karabasan bir sevgili için paniklediğimi sanıyordu ama paniklemiyordum. Eğer Pritkin bana bir daha dokunmak istemeseydi, bundan nefret ederdim, bununla ilgili her şeyden nefret ederdim, ama sorun olmazdı. Ama artık beni umursamıyorsa, beni sevmiyorsa...

Tanrım! Ben sadece... yapamadım... siktir et bunu! Her şeyin canı cehenneme!

Çaresizlik içinde, çocukluğumda öğrendiğim bir tekniğe başvurdum, çünkü katil bir vampirle büyümek size bir şeyler öğretiyor, her ne kadar

bu şeyler zihinsel bozukluk olarak sayılır. Ancak zihinsel bozukluklar zaman zaman faydalı olabilir, zaten beynin onları icat etmesinin nedeni de budur. Kısa bir mücadeleden sonra nihayet endişelerimi, kaygılarımı ve dehşetimi beynimdeki küçük bir bölmeye kilitleyebilmemin nedeni de buydu.

Anahtarı da at.

Uzun sürmezdi -bu günlerde hiç sürmezdi- ama banyomu bitirmek, Gertie'nin sorgusundan kurtulmak ve yatağa dönmek için bana zaman kazandırabilirdi.

Ve bu sefer, rüya görmek için değil.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Bir başka tıkırtı beni uyandırdı, bu iyi oldu, çünkü boğuluyor gibi görünüyordum.

Öksürüp öğürürken ve yarım ciğer dolusu sabunlu su çıkarırken, içinde uyuyakaldığım küvetin kenarına tutundum. Gözlerime daha fazlası kaçtı ve - rahatsız edici bir şekilde- burnumdan baloncuklar üflüyordum. Bu da muhtemelen neden sinüslerimin yandığını açıklıyordu.

Harika.

Kapı tekrar çalındı, bu sefer biraz daha güçlü bir şekilde, kapıyı tıngırdatacak kadar. Görmezden gelmeyi düşündüm ama bu, öldüğümünden falan korkan biri tarafından menteşelerinden sökülüp atılması için iyi bir yoldu. Bu yüzden sesli bir şekilde homurdanarak banyodan çıktım, havluma sarındım ve kapıyı açmaya gittim.

Ve diğer tarafta daha önce olduğu gibi aynı yardımcıyı buldu.

Beni orada dikilmiş, nedenini bilmediğim bir şekilde ona bakarken görünce şaşırmış gibiydi. O saatte ne yapacağımı sanmıştı ki? Tırnaklarımı boyayacağımı mı?

Gözlerinin tahtaların üzerinde bıraktığım ıslak ayak izlerine kaydığını gördüm ve en azından kızarma nezaketini gösterdi. Ama elindeki havlu yığınının ya da zaten bende olan banyo malzemeleri sepetini geri çekmedi. Ondan kurtulmanın en kolay yolu bu gibi görüldüğü için yine de onları aldım.

Değildi.

"Evet?" Orada öylece durduğunda sabırsızlıkla "Evet" dedim.

Gergin ama kararlı görünüyordu. "Ben... İhtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olmak istedim. Yeni bir elbise de getirecektim ama benimkilerden birinin uyacağını düşünmedim."

Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Uzun boyluydu ve görsel ikizinin imreneceği bir şekli vardı. Bu arada ben kısa ve sıskaydım.

her geçen dakika daha da zayıflıyordu çünkü hiç yiyecek getirmemişti.

Ama sormayacaktım, çünkü bunda garip bir şeyler vardı.

"Evet. Her şey hazır." Kapıyı kapatmaya çalıştım.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye patladı. "Ben, yani biz, ama çoğunlukla ben-" durdu ve kendini toparladı. "Yani, paltoyu gerçekten umursamıyorum. -"

"Harika." Eşikten içeri soktuğuy ayakkabıyı ittim.

"İyi olmana sevindim. Burada ne yaptığınız hakkında hiçbir şey bilmememiz gerektiğinin farkındayım, ama kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım-"

"Ne?" Sertçe söyledim.

"Hiçbir şey!" Telaşlanmış görünüyordu, muhtemelen onu Gertie'ye ispiyonlayacağımdan korkuyordu. "Sadece, önemli şeyler olduğunu anlıyorum, çok önemli şeyler ve siz... aldığınız riskler... şey, sadece söylemek istedim, hepimiz çok minnettarız ve gurur duyuyoruz-"

"Evet, rica ederim." Kapıyı tekrar kapatmaya çalıştım ama yine bir işe yaramadı.

Kahretsin, elik gibi kemerleri olmalı.

"-ve merak ediyordum-" "Ne?"

"-eğery yapabilersen, belki?" Bir şey uzattı.

Ona baktım. Küçük bir kitaba benziyordu. Kollarımdaki bazı eşyaların yerini değiştirdim ve aldım.

İçinde boş sayfalar dışında hiçbir şey yoktu, günlük gibi bir şeydi. Anlamadım. Sonra kafamı kaldırdım ve onun bir kalem uzattığını gördüm.

Gri gözler benimkilere umutla baktı. "İyi arkadaşım Iris'e bir imza verebilir misiniz?"

İnanamayarak ona baktım.

Aman Tanrım.

Bir hayranım vardı.

Kalemi aldım ve bir şeyler karaladım, ne olduğundan bile emin değilim, ona geri ittim ve sonunda kapıyı kapattım. Ayak seslerini duymak için bekledim ama kalın eski meşe sesi çok iyi bastırıyordu ve yumuşak küçük terlikler giymişti. Gitmiş miydi yoksa kapının dışında göz alıcı bir sapık gibi mi bekliyordu anlayamadım.

Bir süre sonra kendimi gülünç hissetmeye başladım. En küçük havluyu buldum ve kapının tokmağının etrafına sardım, kalması için düğümledim. Anahtar deliğini kapattı ve kapı o kadar iyi oturmuştu ki pervazın etrafında hiçbir çatlak yoktu.

Yaptığım işi incelemek için geri çekildim ve bunun işe yarayacağına karar verdim. Canın cehenneme Grace, diye düşündüm. Bugünle ilgili her şeyin canı cehenneme.

Buna ılıklaşan banyo suyum da dahil, lanet olsun!

Geriye kalan sıcaklığı içime çekmeye niyetlenmişim ama hiç sıcaklık olmadığını fark ettim. Küvetin yanında durdum, kucak dolusu havlumu tuttum ve kendimi aldatılmış hissettim. Ama ısıtıcıyı tekrar açmadım. Zaten şansımı iki kez denemiştım; üç kez denemek sadece bela aramaktı. Bunun yerine suyu boşalttım, eşyalarımı koymak için tuvalet masasına gittim ve mutlu bir sürprizle karşılaştım.

Çünkü sepet tuvalet malzemesi değildi, sonuçta yiyecekti! Büyük keten bir peçete her şeyi örtmüştü ama her şeyi yere koyduğumda peçete kısmen kaydı. Doyurucu bir jambonlu sandviçin bana bakmasına izin verdi ve o harika sıcak İngiliz hardalından birazını kenarlarından aşağıya sızdırdı.

Peçetenin geri kalanını hızla çektiğimde sandviçin bir sürü arkadaşı olduğunu gördüm. Bir diğerinin yanında garip bir tür- oh. Soğuk inek diliydi. Hafifçe ürperdiğimi hissettim ve kenara ittim. Ayrıca kızarmış istiridye köftesi, birkaç sosis, çoğunlukla et ve haşlanmış yumurta olan bir çeşit terrine dilimi - çünkü Edwardianlar temelde etoburdu - ve bir vol-a-vent, kremalı tavukla doldurulmuş küçük bir puf böreği vardı, ancak içinde birkaç bezelye de var gibi görünüyordu.

Bu dönemde neden herkes kalp hastalığından ölmemişti, asla bilemeyeceğim. Yemekleri birden fazla çeşitten oluşuyordu, ancak bu çoğunlukla balık, balık, başka bir tür deniz ürünü, et, et, et ve tatlı anlamına geliyordu ve her yemeğe bol miktarda şarap eşlik ediyordu. Şikayetçi olduğumdan değil.

Kayıp tatlı hariç, onu da her şeyi didik didik ettikten sonra sepetin dibinde kendi küçük kabında buldum: Ratafia bisküvileri ve şeri ile yapılmış Cassie büyüklüğünde bir trifle.

Sayı!

Hepsini yedim, iyi bir İngiliz birasıyla yıkadım, dil hariç, ancak ona bile göz attım. Sonuçta sadece sığır etiydi, değil mi? Ama bunu yapamazdım. Beni tekrar tadabilecek bir şeyi tatmak beni korkutuyordu.

Ama diğer her şey harikaydı. Bir

hayranımın olması çok güzeldi!

Kısa bir süre sonra yatak odasından çıktım, tıka basa doymuş ve mutluydum, teşekkür etmek için Iris'i arıyordum. Sadece o gitmiş görünüyordu ve diğer herkes yataktaydı. En azından bir kez olsun onaylamayan bakışlara maruz kalmayacaktım, çünkü onun tavrına rağmen salonun çoğu beni biraz utanç verici buluyor gibiydi.

Bunun, onların antrenmanlardan tozlu dış giysileri olmadan dönmeleri ve benim dönmememle bir ilgisi olabilirdi. Çamura, kana ya da tavuk tüyüne bulanmış bir şekilde içeri girdiğimde bakışlarını görmüştüm. Saçım başım dağılmış, makyajım akmış ve ayakkabısız bir şekilde üst kata çıktığımda fuayeden ya da avludan beni izlediklerini görmüştüm.

Bunlar hayranlık dolu bakışlar değildi.

Ama bu gece saçlarımı yeni taramış ve sabahlığımı olabildiğince saygın bir hale getirmişken çok fazla onaylanmayabilirdim. Bu da pek sayılmazdı, çünkü sabahlık çok fazla merhem emmiş ve bana daha fazla puantiye bırakmıştı. Ancak bunlar yanık yerine yağlıydı ve kül yerine on günlük balık kokuyordu.

Kendimi kokladım. Gertie'yle bu şekilde yüzleşmek istemiyordum. Bugünkü yolculuk benim fikrim değildi ama çıldırmış insanlar böyle şeyleri hatırlamama eğilimindedir. Ve eğer azar işiteceksem, bunu bir kez olsun giyinik ya da Agnes'in deyişiyle "düzgün giyimli" olarak yapmak isterdim.

Edward dönemi versiyonu bir güç kıyafetine ihtiyacım vardı ama benim yoktu. Neyse ki, olan birini tanıyordum.

Koridorun sonundaki Rhea'nın odasına yöneldim.

Zamanının yarısında Agnes'le yerde g ü r e ſ m e s i n e rağmen gardırobunu her nasılsa tertemiz tutuyordu. Sihirden ſüpheleniyordum ama bugün giydiklerimi kurtarabileceğinden değil. Ama bedenlerimiz o kadar yakındı ki belki ödünç alabilir-

Ya da değil, diye düşündüm, kısmen açık kapısından içeri bakarken.

Rhea yalnız değildi, bu da kendi başına ſaşırtıcı değildi. Benim aksime, Agnes'in çiğneme oyuncağı pozisyonunu alacak başka birine sahip olmaktan memnun olan yardımcılar arasında popülerdi. Ne zaman ziyaret etsek, iki ya da üçü genellikle Rhea'nın odasında çay yudumlarırken, whist oynarken ya da saray işleri hakkında dedikodu yaparken bulunurdu. Bazen Rhea'ya akıl verdiklerinden de ſüphelenirdim, çünkü Agnes'in kışına tekneyi bastığını görmek bazı kızların en büyük hayaliydi.

Bu yüzden bu gece Rhea'nın arkasındaki yatakta oturan ve yardımcımın uzun, siyah saçlarını tarayan kızın... Agnes'in ta kendisi olması biraz garipti.

Tamam.

Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Anne ve kız olmalarına rağmen başka bir tabloya, belki de bu kez "Tatlı Kardeşlik" tablosuna benziyorlardı. Ama aynı zamanda aşağı yukarı aynı yaşıydılar ve onları birlikte gördüğünüzde benzerlik dikkat çekiciydi. Özellikle de bir kez olsun birbirlerine bağırmadıkları zaman.

Onun yerine Rhea gözlerini kapatmış, lamba ışığı solgun tenini yaldızlıyordu. Saçları da yaldızlıydı ama ışığı fazla yansıtmayacak kadar koyuydu, sadece kahverengi bir nehir gibi sırtından aşağıya doğru dalgalanıyordu. Ama beni durduran, kapıya doğru giderken elimi durduran ve koridorda bir röntgenci gibi duraksamama neden olan yüzündeki ifadeydi.

Yine de odanın içinde olan tek şey Edward dönemi pijama partisine benzeyen bir şeydi. Her iki kızın üzerinde de yüksek yakalı, fırfırlı gecelikler vardı. Boynun bu çağda hiç dinlenmedi, değil mi?

Ama kendi şakama gülmedim, çünkü Rhea'nın yüzündeki ifadenin komik bir yanı yoktu. Nedenini söyleyemesem de yürek parçalayıcıydı. Ama inanılmaz derecede savunmasız bir yanı vardı,

Gözleri kapalıyken bile o kadar çiğ, o kadar etkileyici ki, sempati içinde soluk soluğa kaldım.

Bu yüzden geri çekilmeme fırsat vermeden beni gördüler.

Rhea'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve o kadar hızlı sıçradı ki tarak yerinde kaldı.

"Hanımefendi!" Sonunda onu bundan vazgeçirmeyi başardığım için artık neredeyse hiç yapmadığı bir şekilde reverans yaptı. Sonra Agnes yavaşça yataktan kalkıp aynı şeyi yaptığında neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

Okaaaaay, şimdi garipleştim.

Ayağa kalkıp beni eleştirel bir gözle aşağı yukarı süzdükten sonra kaşlarını çatınca dünya kendiliğinden düzeldi. "Berbat görünüyorsun."

Tamam. Suistimal. Bu daha iyiydi.

"Sen iyi misin?" Rhea patladı. "Özür dilerim; uyandığında orada olmalıydım-"

"Ne için? Beni banyo yaparken izlemek için mi?" İçeri girdim. "Yedek elbiseniz varsa, bir elbise ödünç almayı umuyordum."

"Tabii ki." Hemen gardıroba gitti ve bütün bir elbise dükkânına benzeyen şeyleri s ı r a l a m a y a başladı.

"Sana fazladan mı veriyorlar?" Bütün ödüllere bakarak sordum.

Omzunun üzerinden bana göz kırptı, elinde narin bir numara vardı. "Hayır mı?"

"O zaman neden bu kadar çok var?" Gardırop neredeyse dikiş yerlerinden patlayacaktı.

"Her giydiğinde bir tanesini yok etmiyor mu?" Rhea bir başka kurbanlık kuzunun üzerinden geçerken Agnes kuru bir sesle, "Her giydiğinde bir tanesini yok etmiyor," dedi.

Buna bir cevabım olabilirdi ama Agnes haklıydı. Ve yağlanmış, balık kokan bedenimi bunun içine sokmak hiç de iyi olmayacaktı. Geri vermeden önce bir an kararsızlık içinde durup el yapımı dantele hayranlıkla baktım.

"Belki onun yerine farklı bir bornoz?"

Rhea başıyla onayladı ve diz çökerek gardırobun alt tarafındaki aynı derecede dolu çekmeceyi karıştırdı. Neredeyse birbirinin aynısı bir bornoz buldu.

Ama bu gri yerine koyu maviydi ve ütülenmiş gibi görünüyordu. Mükemmelliğini bozduğum için neredeyse suçlu hissediyordum.

Ama geri çevirecek kadar değil. "Teşekkürler."

Eski, yapışkan versiyonu sıyrıp attım, çünkü o lanet merhem bir türlü çıkmıyordu. Yenisini aldım, aynaya doğru döndüm ve arkamdan ikiz nefes sesleri duydum. Omzumun üzerinden baktım.

"Ne?"

"Hâlâ yaralısın," dedi Rhea eliyle ağzını kapatarak belli belirsiz.

"Eskisi gibi değil," dedim, yüzümün yarısının kaymak üzere olduğu görüntüyü canlı bir şekilde hatırlayarak. Bir ürperti bastırdım. "Şimdi daha iyiyim-"

"Evet, ama bana söylediler - yani, iyileştğinizi sanıyordum."

"Benimle ilgilenen sen değil miydin?" Sıradan olmaya çalışarak sordum. "Sonrasında yani?"

"Hayır, izin vermediler. Beni kilitlediler-" "Seni nereye kilitlediler?"

Agnes, "Onu zaman aşımına uğrattık," dedi ve bunu gerçekten kastettiğinden oldukça emindim.

"Onu zamanın dışında o hücrelerden birine mi koydun?" Anında öfkelenim. "Bana yardım ediyordu!"

"Ama biz bunu bilmiyorduk, değil mi? Kimseye bir şey söyleme zahmetine girmediniz-"

"Ölüyordum-"

"Aynen öyle, biz de size bir şifacı getirmeye çalışıyorduk. Ama görünüşe göre ihtiyacınız yokmuş." Bana bakarken Agnes'in kaşları çatıldı. "Ölmüş olmalıydın."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm-"

Birden, sanki yer değiştirmiş gibi hızla yanıma geldi. Belki de öyleydi. Aşağıya bakıyordum, bornozun kemerini düğümlüyordum ve onun hareket ettiğini görmemiştim. Ama yukarı baktığımda tam arkamdaydı.

Ve öfkelenen tek kişi ben değildim.

"*Hayal kırıklığına* uğratmadın," diye tısladı aynada gözlerimle buluşurken. "Ölmüş olmalıydın. Ama onca gürültü patırtı ve çığlıktan sonra nihayet içeri girdiğimizde ne bulduk?"

Hiçbir fikrim yoktu. Bir tane istediğimden bile emin değildim. Ama Agnes yine de bana söylemeye niyetliydi.

"Sadece sen. Morarmış, hırpalanmış ve çarşafı dolanmış ama canlı. Kararmış, dumanı tüten bir ceset olman gerekirken! Ve Rhea neden olmadığını söylemiyor-"

"Ona sormaman gerekiyordu," dedim, rahatlamış görünmemeye çalışarak. "Bunu biliyorsun-"

"Sanki bugünden sonra bir önemi varmış gibi. Tanrılar yollarda dolaşırken-" "Bu önemli! Zamanı değiştirebilirsin-"

"-ve onlara karşı çıkan yarı-tanrılar!"

Durdum ve aynada bir süre ona baktım. Rhea'ya bakmadım, çünkü bu bir ipucu olurdu ve bakmama da gerek yoktu. Onu Agnes'in omzunun üzerinden belli belirsiz görebiliyordum, şiddetle başını sallıyordu.

Yani, Agnes bilmiyordu.

Ama öyle görünüyordu.

"Ben aptal değilim Cassie," diye alay etti arkamı döndüğümde. "Bugün yaptığın şeyi kimse yapamazdı, en azından hiçbir insan. Ama seni geri getirdiğimizde hiçbir tanrı böyle görünmezdi."

"Yaralanmış," dedi Rhea öne çıkarak. "Gördün-"

"Evet, Leydi Herophile sizi dışarı atmasaydı daha kötüsünü de görebilirdiniz."

Rhea ağzını açtı, sonra hızla tekrar kapattı. Daha sonra, onlar aşağıda büyücülerle tartışırken içeri koştuğundan ve çok şey gördüğünden bahsetmedi. Sağduyuyu benden çok daha hızlı öğreniyordu.

"Leydi bunu yapmamalıydı," dedi onun yerine. "Onunla ilgilenecek kişi ben olmalıydım-"

"Ve Pythia'nın ölümünü mü izleyeyim?" Agnes omzunun üzerinden baktı. "Hiç kimse bunu yaşamak zorunda kalmamalı, hele de yarı yarıya boğulmuşken. Sen

onu kurtarıırken çok fazla duman soludu-"

Rhea kararlılıkla, "Ben iyiyim," dedi ve Agnes'in ilk kez birine gülümsediğini ve bunu gerçekten kastetmiş gibi görüldüğünü gördüm.

"Evet, öylesin. Güçlüsün. Ama bu meslekte silmek isteyeceğiniz yeterince şey göreceksiniz. Bir şey daha eklemeye gerek yok."

"Ben ölmedim," diye belirttim - ki bu bir hataydı, çünkü Agnes'in dikkatini tekrar bana çekti.

"Hayır, ama yapmalıydın," dedi. "Ama bunun yerine elimizde ne var? Kabarcıklı et yerine yarı iyileşmiş yaralar, yeni ve canlı yerine haftalarca eski görünen yara izleri." Kolumu tuttu ve bornozun kolunu yukarı iterek, ortasında ters çevrilmiş bir dikiş gibi çirkin bir çıkıntı olan ağır morarmış bir et parçasını gösterdi. Gözleri benimkilerle buluştu ve gözleri kısıldı. "Seni geri getirdiğimizde *kemiğini* görebiliyorduk."

Kolumu geri çektim ve ona kaşlarımı çattım. "Nereden biliyorsun ki? *Sen* de yarı ölüydün, o kadar yorgundun ki ayakta zor duruyordun ama işte buradasın." "Evet, yarım şişe Apollon'un Gözyaşları içtim ve hâlâ bitkinim. Ama sonuçta ben de bir insanım."

Cevap vermeye başladım ama duraksadım çünkü söyleyeceğim her şey tehlikeli olabilirdi. Agnes, Gertie tarafından her şeyi fark etmek, bildiklerinden çıkarım yapmak ve bilmediklerini ortaya çıkarmak için başkalarını kışkırtmak üzere eğitilmişti. Ona üzerinde çalışabileceği bir şey vermek aptallık olurdu.

"Neye istersen ona inan," dedim sonunda. "Konuşmamamız gerekiyordu -Bunların hiçbirisi hakkında."

"Artık öyleyiz. Kısıtlamalar kaldırıldı."

"Ne?" Ondan öylece duran ve dudağını ısıran Rhea'ya baktım. "Ne demek istiyorsun? Gertie bize hiçbir şey sormamanı söyledi-"

"Fikrini değiştirdi. Bir kızım olduğunu bu şekilde öğrendim."
_"

"Rhea!"

"-ve görünüşe göre, burada olmanızın sebebi benim. Bir gün hayatını kurtardım." Buna inanmakta benim kadar zorlanıyor gibi görünüyordu.

Onu görmezden geldim ve lanet olası aklını kaçırdığı anlaşılan yardımcıma ters ters baktım. "Kafana darbe mi aldın?"

"Hanımefendi mi?" Gerçekçi olma eğilimindeki Rhea'nın kafası karışmış görünüyordu. "Beyin kanaması mı? Beyin sarsıntısı mı?"

Nöbet-"

Kızardı.

"Rhea iyi," dedi Agnes. "Bana söylemek zorundaydı. Konuşmamız gereken şeyler vardı.

."

"Kesinlikle yapmadın!"

"-Senin Gertie ile yaptığın gibi."

Bu bir kovulmaydı ve şu anda benim için sorun değildi. Nasıl göründüğümü unuttun; cevaplara ihtiyacım vardı. Topuğumun üzerinde döndüm ve kapiya doğru ilerledim ama Agnes kolumu tuttu.

"Bekle. Anladığım kadarıyla sana bir şey borçluyum." "Ne için?" Kızgın bir şekilde sordum.

"Kızımın hayatını kurtardığın için."

Gözlerim daha koyu bir tonda kızaran Rhea'ya döndü. Bütün bağırsaklarını dökmeye karar vermiş gibi görünüyordu. Ne oluyor be?

"Seni kurtardım," dedi Agnes. "Sen de iyiliğime karşılık verdin ve maiyetimin geri kalanıyla birlikte onu kurtardın. Burada bir simetri var, sence de öyle değil mi?"

Bakışlarımı ona çevirdim. Bu sabah gördüğüm kadın her zamanki gibi mağrur, yetkin, yeteneklerinden emin ve kendi seviyesinde olmayan bizlere kızgındı. Az önce de her zamanki tartışmacı, zeki ve çileden çıkarıcı kişiliğine bürünmüştü. Ama tüm bunlar birden yok oldu. Normalde ikiz safir kadar sert ve soğuk olan mavi gözleri sıcak ve samimiydi.

Bu beni şu ana kadar yaptığı her şeyden daha çok şaşırttı.

"Sana... daha fazlasını borçluyum," dedim, Agnes'in bu yeni halini nasıl karşılayacağımdan emin değildim.

Başını iki yana salladı. "Ben işimi yaptım, hepsi bu. Oysa sen... benim bir parçamı kurtardın. Bunu daha sonra söyleme şansım olmayabilir, o yüzden şimdi söylemek istedim. Teşekkür ederim."

Beni kışımın üstüne attığı ya da kışımından vurduğu onca zamanı düşündüm. Ve sonra bu sabah ne kadar cesur olduğunu düşündüm.

tek başına . Ve çoğu insan savaşta olduğumuzu bile fark etmeden önce tek başına savaşan bir Pythia'nın ne kadar harika olduğunu.

Kusurluydu ama aynı zamanda içimizdeki en iyiydi.

"Rica ederim," diye fısıldadım ve ayrıldım.

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Odadan çıktım ve merdivenlere doğru ilerledim, başım hâlâ dönüyordu. Bugün beni tekrar tekrar korkutmaya kararlı görünüyordu. Nakavt yumruğunu vurmaya çalışan ve rakibine darbeler arasında kendini toparlaması için zaman tanımayan ödüllü bir dövüşçü gibi.

Ve sonra ben daha merdivenlerden inmeden bir sonraki indi. "*Dulceață?*"

Tökezledim ve duvara tutunmak zorunda kaldım, ses o kadar yüksekti ki kulağımda. Ve sonra tutmaya devam etmek zorunda kaldım, çünkü gözlerim Birdenbire aynı anda iki farklı yer görmeye başladım, ikisi de oldukça karanlıktı.

Gertie'nin arka salonu sadece avluya bakan pencerelerden gelen birkaç kare loş ay ışığıyla aydınlanıyordu ve bu da büyük ağacın dalları arasından süzülme zorundaydı. Rüzgâr yaprakları savurdukça eski İran halısının üzerinde dans eden hafif gölgeler bırakıyordu ve genellikle yolumuzu bulmak için yeterliydi. Ama bu gece öyle değildi.

Bu gece, ay ışığı başka bir yerin silueti tarafından köreltilmişti, zorladığımda bile zorlukla görebildiğim bir yer. Ama oradaydı, sahnenin üzerine düşmüş karanlık bir saydam gibi. Köşelerde canavarlar gibi beliren, yarım yamalak gölgeleri olan bir yer.

Harika bir benzetme Cassie, diye düşündüm yutkunarak. Sonra ses tekrar geldiğinde neredeyse yerimden sıçıyordum. "*Dulceață?*"

Kim olduğunu sormama gerek yoktu, çünkü bana bu şekilde seslenen sadece bir kişi vardı. "Mircea! Neredeyse beni düşürecektin."

"Düştün mü? O zaman tekrar ayağa kalktın mı?" Sesi hem umutlu hem de biraz nefessiz geliyordu, ki vampirlerin aslında nefes almaya ihtiyaçları olmadığı için bu garipti.

"Aşağı yukarı." Eğildim ve altımda bir merdiven bulana kadar etrafi yokladım. Morarmış popomu üzerine koydum ve gözlerimi kapattım, çünkü

Çift görme başını ağrıtıyordu. Ve bu gerçekten daha iyi görmemi sağladığında başka bir sürprizle karşılaştım.

Görecek pek bir şey yoktu. Bir tür tneldeymiş gibi görünüyordu, kaya yerine toprakla kesilmişti, duvarlardan, tavandan ve zeminden birkaç taş çıkmıştı. Bundan daha fazlasını söyleyemezdim, çünkü bir vampirin gözlerinden bakıyor olmasaydım hiçbir şey göremeyecek kadar karanlıktı.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Neredesin?"

"Kansas değil," dedi, tünelin aşağısından bir yerlerden bir gürültü gelirken.

Ve sonra kıkırdadı.

Ne duyduğumdan emin olamadan bir anylece oturdum. Mircea kıkırdamıyordu. Bazen gülerdi, koyu renk gözlerini aydınlatan, kenarlarını kırıştırıran ve yakışıklı yüzünü daha da yakışıklı yapan zengin, bulaşıcı bir ses. Onu gülerken duymak alışılmadık bir şey değildi, çünkü korkunç bir usta vampir olarak nn iyi bir mizah anlayışıyla birleştirmeyi bir şekilde başarmış ve ailesini korku yerine sevgi ve sadakat bağlarıyla yönetmeyi tercih etmişti.

Ama kıkırdamadı. Ve sonra tekrar yaptı.

"Mircea, ne-" Başladım ama yerden bir şey kapıp koridorda hızla ilerlemeye başlayınca durmak zorunda kaldım, o kadar hızlıydı ki duvarlar bulanıklaşarak tek bir karanlık çizgi haline geldi.

Bir an sonra tekrar bir yarığın içine düştük ve orada nefes nefese kaldık, kıkırdadık, nefes nefese kaldık ve kıkırdadık. Birimiz aklını kaçırıyor diye düşündüm. Ve bugünden sonra, ben olmadığıma yemin edemezdim.

Ama sonra Mircea'nın sesi tekrar geldi. "Sen değilsin."

"Neden nefes nefese kaldın?" diye sordum. "Ve bu kadar komik olan ne?" "zr dilerim, *dulceaă*. Sanırım kafam güzel, sanırım 'kafam güzel' diyecektim?"

Önümüzdeki ilginç olmayan toprak duvara baktım. Duvarın üzerinde üzerinde Gertie'nin merdivenleri ve arka koridor vardı, çünkü gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. Tekrar kapattım.

"Yüksek mi dedin?" Ayaklarının dibine kararsızca bıraktığı şeyi görmeden önce sordum. "Bu *Pritkin* mi?"

"Evet, onun da kafası

iyi." "Mircea, ne-"

"Bir dakika." Ve sonra tekrar harekete geçtik, Pritkin Omzumuzda, kafası ve kolları komik bir şekilde arkamızda sallanırken, biz tünelden aşağıya doğru uçarken, Mircea'nın gözlerinin bile göremediği bir şeyi aramak için sık sık arkaya bakıyordu.

Çapraz bir tünele girdik, aniden sola döndük ve başka bir çukur bulduk. Bir öncekinden daha sığdı ve Pritkin yine kışının üstüne atıldığında kafası ve omuzları koridora doğru çıkmıştı. Ya da Mircea onları tekrar içeri atana kadar öyleydiler.

"Mircea!"

"Bir ton ağırlığında," diye nefes nefese kaldı Mircea, pişmanlık duymadan. "Ve son yarım saattir onu taşıyorum, düşmanlarımızdan zar zor önde gidiyorum-"

"Ne düşmanı? Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. İlk geldiğimde bilincim yerinde değildi-" "Sen bir *vampirsin*. Bilincini kaybetmezsin."

"Ben de normalde bubi tuzaklı portallardan atlamam," dedi hiddetle, o sırada kulağına bu kez silah seslerini de içeren başka bir gürültü geldi.

Mircea küfretti.

"Mircea, eğer bana neler olduğunu anlatmazsan-"

"Fey zindanından çıkardığımız yaratık otelden kaçtı ve Las Vegas'a doğru yola çıktı. Büyücü ve ben onu şehrin altındaki tünellerin kullanılmayan bir bölümüne kadar takip ettik ve burada yasadışı bir geçidi aktif hale getirdi. Muhtemelen Faerie'nin bir kısmına - büyücü, feylerin kendi büyü türlerini hissedebildiklerini söyledi ve muhtemelen bunu bilebilir."

"Ve sen de onu *içeri* kadar takip ettin?" Neden sorma zahmetine girdiğimi bilmiyordum; bu Mircea'ydı. Tabii ki o yapmıştı.

"Tabii ki yaptım! Bu kadar yolu şimdi kaybetmek için gelmedim! Ama bu bizi Dünya'nın kontrolü dışına çıkardı, bu yüzden karabasan bedenlerimiz yerine zihinlerimizi size getirdi."

"Sen... bunu hatırlıyor musun?" Dudağımı ısırarak söyledim.

Pritkin'e baktı. "Pek çok şey hatırlıyorum, bazıları açıkçası... rahatsız edici. Ama şu anda gerçekle abartılı kurguyu ayırt edemiyorum-"

"Muhtemelen kurguyu tercih etmelisin," diye itiraf ettim. "Ne kadar vahşi, o kadar iyi."

Mircea kaşlarını çattı; şu anda benim de yüzüm olduğu için yüzündeki kasların gerildiğini hissedebiliyordum. "Bu durumda, konuşmamız gerek-"

Harika.

"-ama şimdi değil. Düşünebildiğim bir zaman, ki şu anda düşünemiyorum! Geçit, fey olmayan biri geçerse patlayacak şekilde ayarlanmış olmalı-"

"Patlamak mı?" Birden özel hayatımı unuttum. "İyi misin?"

"Hayır." Düzdü. "Patlama ikimizi de bayıltan bir şeyle doldurulmuş bir iksir bombasıydı. Görünüşe göre zihinden ziyade beden üzerinde çalışarak bilinçaltımın aktif kalmasını ve böylece size yardımcı olabilmemi sağladı. Ama kendime gelir gelmez..." Başını şiddetle salladı, sonra parmakları toprağa batacak kadar sert bir şekilde duvarı kavradı. "En son altmışlı yıllarda LSD ile kafayı bulmuş bir insanla beslendikten sonra böyle hissetmişim-"

"Tamam, seni dışarı çıkarmalıyız-"

"-Benimkilerden biri değil, anlarsın ya. Konsolosu ziyaret ediyordum ve bana teklifte bulundu - onlara kanlı domuz dediğini biliyor muydunuz? Yüzyıllardır kimsenin bunu yaptığını duymamıştım ve çoğumuz-"

"Mircea-"

"-asla yaptı. *Anjo de* sangue-bloodangel-to ve Portekizce; Levengever - *kelimenin* tam *anlamıyla* hayat veren - Hollandalı; *Băiat de Aur* veya *Fata de Aur*

-Romence'de -altın oğlan ya da kız, çünkü onlar değerli, görüyorsunuz-"

"Mircea! Odaklanmaya çalış," dedim umutsuzca, bu gerçeküstü hissettirdi, çünkü o güçlü fikirli değilse hiçbir şey değildi.

Bugün hariç, öyle görünüyordu.

"Deniyorum," dedi ve dürüst olmak gerekirse sesi öyle geliyordu. Sesinde gerginlik vardı ve terliyor gibi görünüyordu.

Bir vampir.

Terliyordu.

Dünya gerçekten çıldırmıştı.

"O bombanın içine ne koydular?" Ben sordum.

"Bilmiyorum. 'Onların' kim olduğunu bile bilmiyorum. Bomba patladı, bulunduğumuz küçük alanı dumanla doldurdu ve uyandığımda Çember'in kullanmayı sevdiği türden metafiziksel bir tuzağa yakalanmıştım."

Sempatı duyarak hafifçe ürperdim. Bahsettiği tuzaklar dışarıdan ayakkabı kutusuna benziyordu, sadece parlak siyah bir dikdörtgen. Ama içinde tanımsız bir alan, kapısı, penceresi ya da başka bir çıkış yolu olmayan simsiyah bir hapisane hücresi vardı.

Fiziksel olarak rahatsız edici değildi. Zihinsel olarak ise tam bir akıl tutulmasıydı. Özellikle de içeride kaldığınız süre uzadıkça.

Mircea da aynı fikirde gibiydi, çünkü başka bir sesle Pritkin'i yakasından tutup kaldırdı, bir yandan da çılgınca iki yöne bakıyordu. Bir şey söylemedim, çünkü neyin yardımcı olacağından emin değildim. Onu hiç böyle görmemiştim.

Sonra ses tekrar, daha net bir şekilde geldi. Ve bu seferki ses, çizmelerin, koşan ayakların, belli belirsiz bağırışların ya da silah seslerinin sesi değildi. Bu sefer daha kötüydü.

"O da neydi öyle?" Kekeleyen bir kükreme duvarlarda yankılanırken, etimin kemiklerimden ayrılmayı düşünmesine neden olacak kadar yüksek sesle söyledim.

"Bir mağara trolü mü?" Mircea bunu önerdi ve yine tiz, biraz çılgınca bir sesle güldü.

"Ne?"

"*Yüzüklerin Efendisi'*nden. Moria'da oldukları zamanı hatırlıyor musun?"

Tam bir şok içinde önümüzdeki duvara baktım. "Tanrım, uçmuşsun."

"Ben de bunu söylüyordum! İksirin etkilerini üzerimden atamıyorum. Çürük tuzaklarını yırttım, bu yumruyu kurtardım," diye Pritkin'i teknik olarak gerekenden daha sert bir şekilde salladı. "Ve hiç bitmeyen bir labirentin içine kaçtım, siyahlar giymiş adamlar ve göremediğim ama beni avlayan bir canavar tarafından takip ediliyorum. *Bizi* avlıyor, anlıyor musun?"

"Evet," dedim. "Şimdi anlıyorum."

Mircea, ben orada olmadığım halde bir şekilde beni omzumdan yakaladı. Ve beni o kadar sert sarstı ki neredeyse merdivenlerden düşüyordum. "Sana ihtiyacım var. Tam olarak iyileşmediğinizi biliyorum ve bunun için özür dilerim. Ama büyücü bir türlü gelmiyor ve ben de kendi güçlerimi kullanmakta zorlanıyorum, hele seninkileri hiç..."

"Sorun yok; sen varsın." Elim onun elinin üzerine kapandı ve parmaklarımın altında sıcak ve gerçek hissetti. "Sana bir çıkış yolu bulacağız."

"Ben bir çıkış yolu istemiyorum; *yaratığa* giden bir yol istiyorum. Bu yüzden seni buraya getirdim. Kendi hislerime güvenemiyorum ama seninkiler bozulmamış. Benimkini ödünç alabilirsin."

"Mircea-"

"-ve onu bulmama yardım et. Burada; *kokusunu* alabiliyorum."

"Mircea! Pritkin'in bilinci yerinde değil ve sen de tehlikedesin!" "-ve eğer bu labirentten kaçarsa, onu bir daha asla bulamam-" "Eğer ölürsen, onu bir daha asla bulamazsın!"

"Ve sonra, endişelenebiliriz."

Aniden kesti ve görüşüm bir kez daha bulanıklaştı. Görüşüm geri geldi ve bana başka bir toprak duvara benzeyen, ancak tepeleri dışarı çıkmış bir grup kafayı gösterdi. Birkaç saniye sonra, yukarıdan yere baktığımı ve kafaların altımızdan geçen bir grup insana ait olduğunu fark ettim.

Mircea onların geldiğini duymuş olmalı ki yerinden fırladı ve başlarının üstündeki tavana tutunmayı başardı.

Ama Pritkin'i yanına alacak zamanı olmamıştı. Adamlardan bazılarının el feneri yerine taşıdıkları ışık kürelerinin sarı saçlarına sıçradığını ve yarığın gölgeleri arasında bile onu aydınlattığını görebiliyordum. Tek gereken içlerinden birinin başını çevirmesiydi-

Ve sonra içlerinden biri uyardı, ama o daha bir uyarıda bulunamadan o da buradaydı, sürüden o kadar çabuk koparılmıştı ki arkadaşları onu hiç fark etmedi.

Fey değildi. Boyu bana bunu zaten söylemeliydi, çünkü bir fey'in kafası tavana çok daha yakın olurdu. Bu adam daha kısaydı-

belki bir buçuk ayak kadar uzundu ve insandı. Yuvarlak bir kulak, sivilceli, yaralı bir insan yüzü ve bir haftalık ceset kokusu gibi etrafındaki havayı lekeleyen kara büyü kokusu hakkında kısa bir izlenim edindim.

Ve sonra Mircea bir usta ile sıradan bir vampir arasındaki farkı kanıtladığında büyücü onun kokusuyla eşleşti ve yaklaşık bir saniye içinde onun kanını akıttı. Derisi fildişi renginde solgun, gözleri sabit ve dik dik bakıyor ve ağzı hâlâ bir uyarı kelimesi için açıktı. Bunu söylemeye hiç fırsatı olmamıştı çünkü Mircea daha ne olduğunu anlamadan onu öldürmüştü.

Ama herkes bunu bir saniye içinde anlayacaktı, çünkü artık sabit değildik.

İleriye baktım ve Mircea'nın serbest kalan elinin yarıya kadar duvara gömüldüğünü, toprakta çatlaklar oluşmaya başladığını gördüm. Arkama baktım, karşı taraftaki bir kayaya tutunmuş çizmeli bir ayak görebiliyordum. Ama sadece bir tane, çünkü diğer ayak ve bacağı cesedin etrafına sarılmıştı, Mircea'nın diğer kolu gibi, onu yukarıda ve büyücülerden uzakta tutuyordu. Tünelin tavanı o kadar alçaktı ki, belki de bir metre kadar aşağıdan geçiyorlardı ve büyücünün uzun, deri ceketinin kuyruğu neredeyse uzun boylulardan birkaçının kafasına değiyordu.

Mircea'nın elinin altından küçük toprak damlaları duvardan aşağı süzülürken nefesimi tuttum. Kürelerden gelen ışık büyücünün dış giysisinin kaygan yüzeyinde ve ölü, açık gözlerinde tehlikeli bir şekilde parıldasa da bizi sadece karanlık saklıyordu. Bizi kimse görmese bile, başka birinin Pritkin'i de görmeyeceğine inanmak için hiçbir neden yoktu.

Mircea'ya zihinsel olarak *bir değişim deneyeceğimi* söyledim. *Eğer portal hala aktifse, gücüm size ulaşabilir.*

Güzel, ama dışarı değil. Geldiğiniz koridora geri dönün.

Bundan hoşlanmamıştım ama iki insanı bundan daha fazla değiştirebileceğimden emin değildim. Ne şimdi ne de yüzyıllar öteden. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım-

Hiçbir yere gidemediklerinde bu rekorun devam ettiğini düşünmüştüm.

Cassie mi?

Deniyordum. Ama denemiyordum. Nefesimin kesilmesine ve kanımın damarlarımda dolaşmasına neden olacak kadar zorlanıyordum ama hiçbir şey olmuyordu. Belki de

Orada olmayan bir şeyi hissetmeye çalışıyordum.

Cassie! Mircea'nın zihinsel sesi umutsuzlaşıyordu, belki de sert toprak yeterince sert olmadığı için eli batıyordu. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve olmayacaktı da.

B planı, ona acımasızca söyledim.

A planına ne oldu? Bizi kaydır! Ben-

Neden olmasın?

Portal kapalıdır.

Ve sonra, duvar bir toprak çağlayanı halinde çöktüğünde düştük. Ama sessizce düştük, son büyücü sırasının hemen arkasına bir kediden daha gürültüsüz indik. Müfreze ilerlemeye devam etti, neyse ki burada olmayan bir yere cehennem azabı yağıdırıyordu ve bir asırdan fazla uzaktan, sessiz kalmak için ağzımı kapattığımı fark ettim.

Bıraktım ve bir an için sadece nefes almaya odaklandım. Ancak Mircea tereddüt etmedi. Ölü adamı yıkılmakta olan duvarın yüzeyine doğru itti, etrafındaki toprak sıvılaşana kadar itti. Sadece yüzünün yuvarlak oval kısmı görüne kadar, cam gibi gözleriyle bize baktı.

Mircea onu sonuna kadar itti, aslında adamı ayakta gömdü ve sonra bir tekrar yaptı - sadece birini saklamak yerine tam tersini yapıyordu. Bornozumun önünde bir yumruğun düğümlendiğini ve ardından güçlü bir *sarsıntı* hissettim. Ve bir sonraki an, çıplak ayaklarımın altında rahatsız edici, soğuk ve fazlasıyla gerçek hissettiren kayalık toprakta onun yanında sağlam görünen bir ben duruyordum.

Bu yeterince kafa karıştırıcıydı, ama sonra kafamı kaldırdım ve kendimi Kaptan Jack Sparrow'la karşı karşıya buldum.

Topuzsuz, terli saçları, kirden sıvılaşmış olmuş yüzü ve bir zamanların zengin balo salonu kıyafetlerinin yırtık pırtık kalıntılarıyla Mircea'yı tanımam bir saniye sürdü. Baldırları saran çizmelerle sınırlanmış bir çift geniş paçalı pantolon; belinde, içinden bir kılıç geçirilmiş, lekeli, mavi ipek bir kuşak; önü bağcıklı ve kolları tam olan Rönesans tipi bir gömlekten oluşuyordu. Kollarında ve gömleğinde kan vardı, büyük yırtıklar omuzlarını üşütmüştü.

Ama kanat yok.

Onları bir yerlerde kaybetmişti ama boşluklardan bulundukları yerdeki çıkıntıları görebiliyordum. Durduramadan elim hareket etti, derinin altında daha önce hiç olmayan garip şişlikler hissettim. Ve bir vampirin iyileştirme yetenekleriyle şimdi orada olmamalıydı.

"Bize neler oluyor?" Fısıldadım.

Elimi tuttu ve öptü, dudakları da sıcaktı. "Bilmiyorum. İyi misin?"

Otomatik olarak başımı salladım ve sonra dik durabilmek için kolunu tutmak zorunda kaldım. "Bu da ne böyle? Beni buraya nasıl getirdin?"

"Ben yapmadım."

"Peki buna ne diyorsunuz?"

"Projeksiyon. Seninle bu şekilde konuşmak daha kolay."

Etrafıma biraz daha bakındım. "Bu tanıdık geliyor."

"Ne?"

"Hiçbir şey."

Ama aynı numarayı kullanan karabasanın aksine, sigara içmiyordum. Aslında, tıpkı birkaç dakika önce merdivenlerden inerken olduğum gibi görünüyordum. Kırımın altında belli belirsiz bir sert tahta izi hissederken, vücudumun hâlâ nerede olduğunu fark ettim. Ve Gertie'nin duvar kâğıdının yanağındaki izi, bilincim kaçırıldığında ona yaslandığım yerdeydi.

Tekrar.

Ya korkup zaman kaybedeceğime ya da diz çöküp Pritkin'i kontrol edeceğime karar verdim. İkincisini seçtim ve bulduğum şey hoşuma gitmedi. Cildi solgun ve nemliydi, nefes alış veriş de kesik kesikti. Genelde dikenli olan sarı saçları gevşekti ve eski püskü paltosuna bulaşan tozla kaplıydı. Ona daha iyi bakabilmek için deriyi geriye itmeye çalıştım ama tabii ki işe yaramadı.

Gerçekten orada değildim.

Ama Mircea öyleydi ve diz çöküp benim için yaptı, gri pantolonunu, yıpranmış yeleğini ve kiralık bir arabacının eski moda gömleğini ortaya çıkardı. Basarab ailesinin ata binmemesini açıklamak için uydurduğumuz hikâyeye buydu.

partie giderken bozulmuştı ve geçtiğimiz son handa bir tane kiralamak zorunda kalmıştık. Ama Pritkin'i içki içip uyuyan, aşırı büyümüş bir Oliver Twist gibi bırakmıştı.

İyi haber, keçi şeyinin muhtemelen ona verdiği el ve kollarındaki birkaç çizik dışında belirgin bir yara olmamasıydı. Ama usta bir vampiri bayıltacak kadar güçlü bir şey çoğu insanı öldürürdü ve Pritkin tamamen insan olmasa da, bunun ona iyi gelmediği açıktı. Ve yaklaşık bir gündür baygın olması beni ciddi şekilde endişelendiriyordu.

Elbette, karabasanı meşguldü, değil mi? Belki de onu dizginleyemesin diye baygın tutmuştu. Ama bir süre önce, en az bir saat ve muhtemelen daha fazla bir süre önce kaybolmuştu, o zaman neden kendine gelmemiştii?

Bilmiyordum ama onu bir şifacıya götürmek öncelikliydi.

"Boyun kaç?" Mircea'ya sordum. "Buradan savaşıarak çıkma ihtimalin nedir?"

Kulağı geldiği kadar çılgınca değildi. Normal şartlar altında, onlar altında çifte zamanlama yaparken o müfrezenin her damla kanını sıra sıra akıtabilirdi. Ama bugün değil gibi görünüyordu, çünkü yine biraz çılgınca güldü.

"Hepsini sikeyim mi?"

"Ben ciddiym, Mircea-"

"Ben de öyleyim. O bombanın içinde ne olduğunu bilmiyorum ama yıkıcıydı. Konsantre olmak zor; *düşünmek* zor. Hızım var ama diğer duyularım körelmiş durumda ve şu anda zihin körüyüm, ailemle bile iletişim kuramıyorum. Büyü aracılığıyla size ulaşmayı başardım ama görebildiğim tek kişi sizsiniz. Aksi takdirde yalnızım."

Son satırda hiç duygu yoktu, kasıtlı olarak. Ama olması da gerekmiyordu. Mircea beş yüz yıldan uzun bir süredir vampirdi. Erkenden bir aile kurmaya başlamıştı, bu yüzden bu sürenin çoğunda hiç yalnız kalmamıştı. Aklının *bir* köşesinde her zaman sohbet eden, gülen, tartışan, alay eden sesler vardı.

Her şeyin aniden sessizleşmesi korkunç olmalı.

"Etkisi geçecektir," dedim.

"Öyle olmasını umalım. Bu arada, bulmamız gereken-"

Uzaktan gelen ama kulakları sağır eden tiz bir çığlık havayı yarararak geçti. Bir hayvanın çaresiz çığlığı ile yırtılmış metalin karışımı bir ses gibiydi ve sanki biri beynime bıçak saplamış gibi hissettiriyordu.

"-bu," dedi Mircea, elimi tuttu ve çekip gitti.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Koridorlarda o kadar hızlı ilerliyorduk ki, Mircea bana önderlik etmeseydi, tamamen kaybolabilirdim. Burada hiçbir işaret yoktu; herhangi bir türden rehber direği de. Burayı kullanan insanların yönlerini nasıl bulduklarını bilmiyordum ama bu alışıldık yollardan değildi.

Elbette bunu da yapmıyorduk. Mircea süregelen korkunç feryadı bir rehber olarak kullanıyordu ama bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Kafa karıştırıcı bir şekilde yankılanıyordu, bana bir hava saldırısı sirenini hatırlatan uzun, sürekli bir ıstırap çığlığı, kendi başına tüyler ürpertici bir ses ve aynı zamanda beyindeki uyarı sinyallerini harekete geçiriyordu.

Son tünelden çıkıp çok daha büyük bir alana girdiğimizde, bu da öyle, diye düşündüm. Yüksek tavanlı ve belki de bir futbol sahası büyüklüğünde zemini olan kavernöz bir alan. Sadece dikdörtgen değil, belli belirsiz yuvarlaktı ama duvarların önündeki sıvı dolu tanklardan bunu anlamak zordu.

İçinde büyük şeyler olan büyük tanklar.

"Mircea-"

"Bir dakika." Elimi bıraktı ve en yakın odaya doğru ilerledi.

Tank. Tavan yüksekliğindeydi ve etrafında bir tanker kamyonu kadar büyüktü. İçinde birkaç havuz dolusu mavimsi sıvı vardı, ya da belki de mavi olan ışıktı, dipteki bir kaynaktan yukarı doğru akarak içindikileri belirginleştiriyor ve kaba kahverengi duvarlara sıçratıyordu.

İçinde başka bir şey daha vardı.

"Mircea-" Sesimdeki korkuyu duyabiliyordum ama umurumda değildi. Buradan çıkmak istiyordum; şimdi çıkmak istiyordum.

Çünkü tankın tepesinde, bir kozaya ya da dev bir rahme benzeyen bir şeyin içinde asılı duran bir yolcu vardı. Yarı şeffaftı, beyazımsı bir derisi ve titreşen mavi damarları vardı. İçeride devasa bir şey hareket ediyordu, ama hayır, bu doğru değildi. Bir şey kıvranıyor, çırpınıyor ve tekmeliyordu.

Belirsiz uzuvları, arada bir, kocaman bir göz sanki dışarıyı görmeye çalışıyormuş gibi zara bastırıyordu.

Yalnız değildi. Birileri daha olmalıydı... Bilmiyordum bile. Odanın etrafına baktım, çoğu bundan daha küçük olan tankları saymaya çalıştım, bazıları sadece benim boyumdaydı. Ama bunun ürkütücülük konusunda pek yardımı olmadı.

"Mircea, gidelim."

"Bir dakika-"

"Hayır! Bir dakika içinde değil. Şimdi!"

Ve sonra garip, alarm benzeri çığlık aniden kesildi.

Sesin yokluğu, alışmaya başladığım varlığından neredeyse daha kötüydü. Şimdi, ölmekte olan yankıların ötesinde her şeyi duyabiliyordum: kalbimin kulaklarımda yüksek sesle attığını; Mircea'nın büyük tanka yaklaşırken çakıl taşlarıyla kaplı toprakta çıtırdayan ayak seslerini; arka planda bir tür motorun gümbürtüsünü, gümbürtüsünü, gümbürtüsünü, belki de ışıklara güç veren bir motorun gümbürtüsünü, gerçi büyücüler neden böyle bir şeye ihtiyaç duyarlardı, bilmiyordum. Sanki burada hâlâ ne yaptığımızı bilmiyordum!

Ama gitmiyorduk. Onun yerine Mircea, parmaklarını tankın kenarına yaymış ve alnını cama değdirmiş bir Spock taklidi yapıyordu. İçindeki şeyle iletişim kurmaya çalıştığını varsayıyordum ama nedenini bilmiyordum.

Çıldırarak çok meşguldüm.

Ve sadece ben değildim. Çünkü tavşan/keçi şey aniden yeniden ortaya çıktı, bir tankın arkasından çıktı ve biraz çılgınca görünüyordu. İfadesini okuyamadım ama okumama da gerek yoktu. Çünkü sadece kanlı ve kirli değildi, bir zamanlar güzel olan eski moda takım elbisesi paramparçaydı, aynı zamanda elinde bir makineli tüfek vardı.

Bir an için gözümü kırdım, çünkü Alice Harikalar Diyarında'nın Rambo'yla buluşması her gün görebileceğiniz bir şey değil. Sonra kendimi Mircea'ya attım. Yaptığı şeye o kadar dalmıştı ki, sanırım yeni eklentiye fark etmemişti.

Yine de çığlığımın ana fikri anlattığını düşünüyorum.

Ya da belki de silah sesiydi. Gürültülü ve sürekliydi ve keçiden gelen çok sayıda kızgın, tiz meleme eşlik ediyordu. Söyle

Mircea ve ben kendimizi büyük tankın arkasına atarken, küçük arkadaşına merhaba, diye düşündüm çılgınca.

Bu muhtemelen en akıllıca hareket değildi, çünkü keçi onu hedef alıyor gibi görünüyordu, kurşun yağmuru pek bir etki yaratmıyordu. Ya da hiç. Kurşunlar odanın içinde çılgınca uçuşuyordu, çünkü yüzey cam yerine bir güç alanının büyülü versiyonu olan bir korumaydı.

Pritkin'in şu anda sahip olmadığı koğuşlar, onu kapının yanında, Mircea'nın içeri girdiğimizde onu bıraktığı yerde gördüğümde fark ettim.

Ve sonra işler daha da kötüye gitti.

Neredeyse unuttuğum büyücüler çığlıklardan ya da silah seslerinden etkilenmişlerdi, belki de bu yeni bir gruptu. Ama her iki durumda da, sayıları yüz kadar olması gereken büyücüler aniden kayaların arasına saklanmış birkaç kapıdan içeri doluştular. Kocaman, kıllı ve kurt benzeri bir şeyin tasmaını tutan bir dörtlünün arkasındaydılar, eğer kurtların kocaman kambur sırtları olsaydı ve bufalo büyüklüğünde olsalardı.

Mircea'nın canavarı, diye düşündüm, derimin ters dönmesine neden olan bir böğürtü çıkarırken. Tünellerde duyduğumla aynıydı, yaratık onu takip ediyordu. Ve şimdi onu bulmuş, üzerimize öyle bir saldırmıştı ki, büyücü bakıcılarını ayaklarından sürüklemişti.

Bilerek ya da bilmeyerek bir saniye sonra tasmaını bıraktılar ve o da doğruca ata bindi.

"Pritkin!" Mircea'ya bağırdım, o da bir tazının fey versiyonuna çılgınca bakmayı bıraktı ve onun yerine kapıya çılgınca bakmaya başladı.

"*Futu-i!*" diye küfretti ve Pritkin'in peşinden atladı ve yol boyunca kurşun yağmuruna tutuldu. Çünkü keçi bizim de misafirimiz olduğunu fark etmiş ve en yakındaki büyücü grubunu hedef almak için silahını savurmuştu ama onun yerine Mircea'yı vurmuştu. Neyse ki, usta bir vampirin iyileştirme yeteneklerine sahip gibi görünmeyen canavarı da vurdu ve yere düştü.

"Çıkın, çıkın, çıkın, çıkın!" Mircea'ya bağırdım, o da ilk kez itiraz etmedi. Pritkin'i ensesinden yakaladı ve sonra bu tarafa doğru geriledi. Belki de şu anda o kapıdan içeri koşan büyücüler de vardı ve aniden etrafta akmaya başlayan aynı suyun üzerinde kayıyorlardı

Çünkü çıldırmış keçi büyük tanklardan birini kırmayı başarmıştı ama nasıl olduğundan emin değildim.

Oh, işte böyle, diye düşündüm, arkamı döndüğümde onun bir silahtan biraz daha sert bir şeyi omuzladığını gördüm.

"Roketatar," dedi Mircea. "Öyle mi dersin?"

Ve sonra dünya karardı.

"Hanımefendi! Hanımefendi!" Biri beni sallıyordu.

Gözlerimi açtım -gerçek gözlerimi- ve işte oradaydı: Grace Kelley, ya da en azından onun Edward dönemindeki benzeri. Daha alçak bir merdivende duruyordu, yüz hatlarını aydınlatan bir mumla bana doğru eğilmişti ve endişeli görünüyordu. Çünkü bilincim Gertie'nin evinde bedenime katılmıştı ve şu anda bunu göze alamazdım.

"Gidip yardım getireceğim," dedi aptal kadın.

"Yardıma ihtiyacım yok-"

"Ama sen hastasın! Bayılmışsın-"

"Ben bayılmadım! Bazukayla vuruldum!" "Ne?"

Ve sonra Mircea beni tekrar içeri çekti.

İşler düzelmemişti. Keçi şeysi bir düzine kadar tankın etrafındaki korumaları kırmayı başarmış, odayı geçici olarak su altında ve iğrenç bir halde bırakmıştı, suyun içinde yumuşacık şeyler yüzüyordu. Buna Mircea'nın iletişim kurduğu büyük tank da dahildi; tankın rahmi kırılarak açılmış ve ortaya-

"Aman Tanrım," dedi biri ve gözlerimi kanlı, irin dolu bir çuvaldan çıkan dev mürekkep balığı gözlü, şişmiş, yarı şekillenmiş şeyden ayırıp arkamı döndüm.

Ve Grace'i güzel dantel elbisesi ve incileriyle gördü, şu anda kulağında olsalardı onları tutacakmış gibi görünüyordu.

Lanet olsun!

"Onun burada ne işi var?" Mircea kalamar şeyine uzanırken sordu.

"Nereden bileyim? Ve sen ne yapıyorsun?"

"Onunla konuşmaya çalışıyorum," dedi ve *gerçekten de beyazımsı deriye dokundu*. Grace yine belli belirsiz, "Ah, canım," dedi.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Dokunma ona!" "Zihinsel yeteneklerime yardımcı oluyor-"

"Ne olduğunu bilmiyorsun! Her şey olabilir!" "-ve onun yardımına ihtiyacımız var-"

"Yardım mı? *Yardım* mı?" Öfkeden deliye dönmüştüm. "Şimdiye kadar buradan gitmiş olabilirdin! Keçi olayı büyücülerin dikkatini dağıtıyor. Geçebilirdin-"

"Tutsağımızı geride bırakamam-"

"Etrafı yüz büyücü tarafından sarıldı," diye bağırdım. "Geride kalıyor!" Ve sonra Pritkin uyandı.

Bir balina büyüklüğündeki yavru bir mürekkep balığının arkasında toplanmış ve onun yapışkanıyla kaplanmışken aniden bilincini geri kazanmanın tatsız olacağını kabul ediyorum. Ve bedenin diğer tarafında karanlık büyücülerle dolu bir mağarada büyü ateşi ve mermilerin olması muhtemelen bir şok olurdu. Ama bu tür bir dil yardımcı olmadı.

"Çıldırıyorsun Grace," dedim ona.

Pritkin bana bakacak kadar uzun süre küfretmeyi bıraktı. "Grace de kim?"

Bir parmak yürüdüm.

Şu anda adını hatırlayamadığım kız, "Bu benim adım değil," dedi.

"*Ne haltlar dönüyor?*"

Cevap vermeye başladım, ancak bunu bir iki cümleyle nasıl özetleyeceğim beni aşıyordu. Ta ki Mircea'nın kalamarın üzerinde iki eli olduğunu ve dev gözlerden birinin az önce açıldığını fark edene kadar. Hay sikeyim.

"Lanet olsun," dedim.

Pritkin bana bir kaşını kaldırdı. "Dil."

"Hay sikeyim!" Grace bağırarak geri çekildi, güzel elbisesi ayak bileğine kadar doğuma batmış olmasına rağmen hâlâ tertemizdi. Çünkü aslında biz burada değildik ama çocuklar buradaydı ve ölmek üzereydiler.

Pritkin'e acilen "Mircea'yla konuş," dedim. "Ona buradan gitmesi gerektiğini söyle!"

"Ödülüm olmadan olmaz!" Mircea tersledi.

"Ne ödülü?" Pritkin sordu.

"Ne pahasına olursa olsun kurtardığımızı tutsak. O," Mircea başıyla beni işaret etti,

"onu geride bırakmak istiyor."

"Siktir et."

"Ne?" Şaşkınlıkla Pritkin'e baktım. "Onunla aynı fikirde misin?"

"Nerede o?" Pritkin, Mircea'nın yanına çömelmesini istedi. "Tam şurada,"

Mircea onu kalamarın etrafında biraz daha çekti.

gözlerini dikmiş bana bakıyordu. En azından görmediğini umuyordum. "Doğru. Orada."

"Dişleri var," dedi Grace usulca. "Bu normal bir keçi değil," dedim ona.

"Hayır," diye kalamarı işaret etti. "Orada. Dokunaçların arasında."

Ve eğer haklı değilse lanet olsun. Mürekkep balığının devasa, beyazımsı dokunaçlarının üzerinde emici gibi görünen şeyler vardı. Ama biraz daha yakından bakarsanız, emiciler bir vampiri gururlandıracak keskin, sivri dişlerle çevrili ağızları saklıyordu.

"Siktir et!" Dedim, sesim biraz yüksek çıkmıştı.

"Piçin kalkanları nasıl dayanıyor?" Pritkin Mircea'ya sordu. "Şimdiye kadar ölmüş olmalıydı."

Mircea, "Eğer harekete geçmezsek her şey bir anda olup bitecek," dedi. "Plan nedir?"

"Plan falan yok!" Kendimi iki delinin arasına sokarak söyledim. "Buradan çıkıyorsunuz!"

"Elim neden senin içinden geçti?" Pritkin talep etti. Koluma uzanıyordu ama tabii ki kolum orada değildi. "Ben gerçekten burada değilim-"

"Projeksiyon," dedi Mircea, sesi kısıktı. "Seni uyandıramadım ve yardıma ihtiyacım vardı. Ama şimdi bilincin yerinde-"

Sanki biri kafatasımın içini itiyormuş gibi ani, baş döndürücü bir itme hissettim. Bu yeni ve çok tatsız bir deneyimdi ve bir şey fark ettiğim anda Gertie'nin merdivenlerine geri dönmüştüm. Lanet olsun!

"Oraya geri dönmeyeceksin," dedi Grace, çünkü o da geri dönmüştü.

Kolumda fark etmediğim bir eli vardı, muhtemelen bu yüzden benimle birlikte içeri çekilmişti. Mircea bunu kendisi söylemişti: dokunmak yeteneklerini artırıyordu. Elini çektim.

"Eğer yapmazsam, kendilerini öldürtecekler," dedim Mircea'nın bilincinin hızla dağılan ipliğine tutunarak. Ben ona tutundukça çözülmeye çalışıyordu ama hayır, diye düşündüm vahşice. Hayır, yapamazsın! Çünkü şu anda ben de senin yeteneklerine sahibim, değil mi?

Zihinsel olarak yumruğumu sıktım, iyi bir önlem için ipliği birkaç kez etrafına doladım ve *salladım*.

Ve aniden tekrar mağaraya döndüm, dev mürekkep balığının çıldırdığını görmek için tam zamanında.

"Onu kontrol edebileceğini söylediğini sanıyordum!" Pritkin bağıırıyordu, çünkü o şey yerde çırpınıyor, gurulduyor ve kıvranıyordu.

"Bunu ben mi söyledim?" Mircea gözlerini biraz açarak sordu. "Kesinlikle söyledin!"

"Dikkatlerini dağıtacağımı söylemiştim. Dikkatleri dağıldı," diyor Mircea Keçiyi hedef alan büyüler şimdi mürekkep balığına ve bize yönelmişti.

"Augggghhh!" Grace çığlık attı.

Döndüğümde onu tam arkamda, eli omzumda buldum, tam o sırada birkaç büyü oku bedenlerimizi delip geçti. Ancak görebildiğim kadarıyla hiçbir hasar vermediler. Sadece biraz karıncalanma hissettim.

Tamam o zaman, bu iyi diye düşündüm. Tam o sırada Pritkin'in keçiye doğru koştuğunu gördüm. Kahretsın!

Paltosunun iç ceplerinden iki avuç dolusu iksir bombası çıkarmıştı ve şimdi onları önüne fırlattı. Elinde ne kadar iksir bombası varsa hepsini atmış olmalıydı çünkü kırmızı, lacivert ve siyah duman patlamaları sahneyi tamamen karartmıştı. Büyücüler boğulmaya, kesilmeye ve kusmaya başladığında orada olmadığım için çok mutluydum.

Aklı başında olan birkaç kişi rüzgâr büyülerine başladı, dumanı dağıtmaya çalıştılar, ki bu oldukça işe yaradı, çünkü dumanın akması için yüksek bir tavan vardı. Ama hâlâ hiçbir şey göremiyordum. Sonra bulutlar incelmeye başlayınca gördüm ve keşke görmeseydim dedim.

"*Pritkin!*"

Etrafı en az otuz büyücü tarafından sarılmıştı; büyülerle ve birkaç durumda yumruklarıyla kalkanlarına vuruyorlardı. Bu arada, lanet olası keçi kaçmaya çalışıyordu -en azından birinin biraz aklı vardı- ve Mircea onu kovalıyordu, bu yüzden söz konusu vuruşlara yardım edemiyordu. Pritkin'in kalkanları şimdiye kadar gördüklerimin en güçlüleri idi ama buna daha fazla dayanamayacaklardı.

Lanet olsun, neden kimse *beni dinlemiyor?*

"Buyurun hanımefendi," dedi Grace arkamdan.

"Kapa çeneni! Olman bile gerekmiyor..." Başladım ama onu görünce durdum. Çünkü artık o kadar da hanımefendi görünmüyordu. İnsan gibi bile görünmüyordu. O... "Bu *da* ne?"

"Bu bir illüzyon. Okuldayken bu konuda hep iyiydim," dedi, bir atın ağzından çıkması gerçekten tuhaftı. Ama o bir at değildi, değil mi? Bu...

Tanrım, aklımı kaçırıyordum.

"Tırman!" diye mırıldandı.

Tırmandım. Neden olmasın ki? Madem deliriyordum, o zaman her şeyi yapabiliyordum.
yol.

Ve sonra yola koyulduk, mücadeleye atıldık ve-evet. Pritkin'in gözleri kocaman oldu. Bana ne yaptırdığını gördün mü? Düşündüm. Senin yüzünden delirdim.

Sonra yerden ayrıldık, her küçük kızın en sevdiği atın büyük, beyaz tüylü kanatları, gerçekten orada olsaydık birkaç büyücüyü devirecek kadar ağır bir şekilde çarpıyordu. Orada olmadığımız için hiçbir şey olmadı ama sanırım rüzgâr büyülerini geçişimizden hiçbir şey hissetmedikleri gerçeğini gizledi. Çünkü attıkları yaylım ateşi bir kez daha yeni bir hedef buldu.

Ve tamam, belki de cıvatalar biraz zarar veriyordu.

Bir başka geçiş için dönmeye hazırlanırken, Pegasus'un kanatlarından birinde cızırtılı bir kırmızı patlama meydana geldi. Tam olarak bir iz bırakmadı ama kanadın bir kısmı büyü isabet ettiğinde bulanıklaştı. Ve cıvata geçip odanın diğerk tarafındaki bir tanka çarptıktan sonra, tüyler o şekilde kaldı, sanki bir silgi kısa süreliğine bir karakalem resmine uygulanmış ve onu lekelemiş gibi.

"Saldırı bir şeyler yapıyor," dedi Grace, düşüncelerimi yankılayarak. "Kendimin elimden kayıp gittiğini hissedebiliyorum."

"O zaman dramatik bir çıkış yapalım," dedim işaret ederek. "İşte orada!"

Şurada beş büyük tanktan oluşan bir küme vardı, içleri hâlâ o şeylerde ne pişiriliyorsa onunla doluydu. Savaş sırasında hiç dokunulmadıkları için tertemizdiler. Ve birlikte, muhtemelen kalamar tankından üç, belki de dört kat daha fazla sıvıya sahiplerdi.

Bu önemliydi, çünkü Mircea ödülünün peşinden odanın o tarafındaki bir kapıya doğru koşmuştu ve Pritkin de şimdi aynı kapıya doğru ilerliyordu. Ama peşlerinde yüz kadar öfkeli büyücü varsa bu pek işlerine yaramazdı. O zaman kapıyı kapatalım, diye düşündüm ve topuklarımı yere vurdum.

Sanırım Grace de bunu hissetti çünkü hızlandı, uçtu ve tankların tam önünde durdu. Ve tahmin edilebileceğı gibi, büyü okları yolumuzu takip etti. Tepemizden geçerken Pritkin'in başını kaldırıp baktığını gördüm, gözleri çılgına dönmüştü ve anlayıp anlamadığını anlayamadım. Ama ne kadar hızlı hareket ettiğini düşünürsek, öyle olduğunu düşündüm.

"Bir geçiş daha," diye nefes aldım, Grace'in boynuna doğru eğildim ve kollarımla yelesine tutundum, çünkü bacaklarım yan tarafının büyük bir kısmıyla birlikte yok olmuştu.

Cıvataların isabet ettiğı yerde ne bir kan sıçraması, ne bir bağırsak izi, ne de başka bir şey vardı ama birden sersemlik hissiyle ilgili ne demek istediğini anladım. Saldırı benim ve Mircea'nın bilinci arasındaki bağı zayıflatıyordu. Fazla zamanımız yoktu.

Ama bu kadar yüksekte hem çok duman hem de çok karanlık vardı ve büyücülerin durumumuzu fark ettiklerini sanmıyordum. Işık tanklardaki yaratıkların altından geliyordu ve havanın bu kadar derinine pek bir şey nüfuz etmiyordu. Bu

Ayrıca hızımız muhtemelen neden ıskaladıklarını düşündüklerini ve yaylın ateşini artırdıklarını açıklıyordu.

"Neredeyse vardık," diye mırıldandım, arkamızdaki koğuşlarda çatlaklar oluşmasını izlerken, saldırının yükünü çekiyorlardı. *"Neredeyse var-"*

Geldiğinde, bir anda geldi, artık harap olmuş tankların yanlarından bir barajın yıkılması gibi fişkırان coşkun bir sel. Bu tarafa doğru koşan büyücüler aniden patinaj yaparak durdular, geri döndüler, diğer tarafa doğru koşmaya başladılar ama artık çok geçti. Arkalarındaki arkadaşları daha iyi durumdaydı ve iyi bir başlangıç yapmışlardı - ya da dev mürekkep balığının gövdesi odanın o tarafındaki tek kapıyı kapatmasaydı öyle olacaktı.

Yarım saniye içinde büyülerini ateşlemeye başladıklarını, yaratığa doğru bir yol açmaya çalıştıklarını ve mürekkep balığının tahmin edilebileceği gibi misilleme olarak onları dişli dokunaçlarıyla yakaladığını gördüm. Ve sonra gelgit vurdu, onları ayaklarından fırlattı ve bize de bir şeyler yaptı, ancak altımızda olduğu için bu mantıklı değildi. Ya da belki de çok fazla darbe almıştık.

Her iki durumda da, bir şaşkınlık dalgasının bana çarptığını hissettim ve bildiğim bir sonraki şey, Gertie'nin sert, halısız merdivenlerinden aşağı acı içinde yuvarlandığım ve o anda sarıldığım yardımcı ile birlikte çığlık attığımı.

Kapılar açıldı, ışıklar yandı ve cüppeli, fırfırlı gecelikli insanlar yatak odalarından çıkıp merdiven boşluğuna baktılar. Sonra da bizi görünce içlerinden bir şeyler mırıldanıp yataklarına döndüler, bazıları kapılarını arkalarından çarptı. Oda etrafımda dönerken ben nefes nefese ve şaşkın bir şekilde orada yatıyordum. Yanımdaki hanımefendi yardımcısı gülüyor, gülüyor ve gülüyordu.

"Bu harikaydı," dedi sonunda nefesi kesilerek. "Harikaydı! Bu tür şeyleri her zaman yapar mısın?"

"Öyle hissettiriyor," dedim, kendimi sürükleyerek ayağa kalktım ve zihinsel olarak koleksiyonuma bir çürük daha ekledim.

Ve sonra yatağa geri döndüm.

Bölüm Yirmi Bir

Nihayet ertesi sabah Gertie ile konuşmaya gittim. Uyandığımda şafak sökeli çok olmuştu ama hava neredeyse gece kadar karanlık görünüyordu, gökyüzü yağmurla ıslanmıştı ve hava biraz daha soğuk olsaydı kar yağacaktı. Günlük elbisem henüz gelmemişti, bu yüzden kahvaltı etmeyi umarak bornozumla aşağı indim.

Onun yerine Gertie'yi oturma odasında, parlak Çin ipeğinden vişne rengi bir bornoz ve ona uygun bir çift patik giymiş halde buldum. Etrafta uzanırken bile bir şeyler ifade etmeyi severdi. Rahat olmayı da severdi, bu yüzden patikleri kürk astarlıydı, sandalyesi aşırı dolgundu ve kırmızı tuğlalı şöminedeki ateş gümbür gümbür yanıyordu.

Ancak, her zamanki gibi alevlerin önünde değil, pencerenin yanındaki küçük bir kart masasındaydı. Yağmur camlara vuruyordu ama dışarıdaki soğuk ve misafirperver olmayan sokakları hatırlatmaktan çok, arka planda yatıştırıcı bir gürültü gibiydi. Garip bir şekilde, rahatlığa katkıda bulunuyordu.

Gertie yaklaştığımda başını kaldırıp bakmadı ama ben yine de bir sandalye çekip ona katıldım. Tarot okuyordu, bu onu daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Kartları incelerken alnında beliren çatık kaşlara bakılırsa pek de iyi gitmiyordu. Ve onları yere düşürürken kolunun ani hareketine bakılırsa.

"Kötü okuma mı?" Biraz şaşırılmış bir halde sordum. Gertie, tüm tuhaflıklarına rağmen oldukça kontrollüydü. Yaramazlık yapan bir Were'yi tokatladığını ya da ortalamanın altında görgü kurallarına sahip bir büyücüyü azarladığını ve asla soğukkanlılığını kaybetmediğini görmüştüm.

Ama görünüşe göre okuma onu rahatsız etmişti.

"Hayal kırıklığı," dedi ters bir şekilde ve pencereden dışarı bakmak için sandalyesine geri yerleşti.

Kartları almak için diz çöktüm, sonra masanın altına sürünerek neredeyse elimden kaçmış olan bir tanesini buldum. Bu, açık mavi gökyüzüne karşı güzel bir altın çark olarak görmeye alıştığım Çarkıfelek'ti ve üzerinde stilize edilmiş

Köşelerde dört elementin (toprak, hava, ateş ve su) tasvirleri yer alıyordu. Bu arada, tekerleğin üzerinde üç figür bulunuyordu: bir sfenks, bir yılan ve köpek başlı bir insan.

Tarot'taki en garip imgelerden bazılarıydı, ki bu da bir şey ifade ediyordu. Ama bu kart evdeki versiyonundan bile daha kötüydü, çünkü modern Ryder-Waite destesinden değildi. Bu, çılgınlığı on bire çıkarmış olan çok daha eski Marsilya Tarotu'ydu.

Bu beni gülümsetirdi, çünkü insanlar her zaman tekerlek sürücülerine her türlü anlamı yüklemeye çalışırlardı. Köpek adamın ölüm tanrısı Anubis olup yeniden doğuşu simgelemesinden, yılanın Zeus'u devirmeye çalışan bir canavar olan Typhon olup yeni bir düzenin şafağını simgelemesine kadar her şeyi duymuştum. Typhon başarısız olduğu için, bu teorinin daha da ileri gidebileceğini düşünmüştüm ve en anlaşılabilir olanlardan biriydi.

Teorisyenlerin buradaki imgelerden ne çıkaracaklarını merak ediyordum. Marsilya kartında hâlâ üç atlı görülüyordu ama bu seferkiler... etek giyen bir maymun muydu? Yarasa kanatlı bir cehennem canavarı mı? Üniformalı bir tavşan mı? Yoksa sonuncusu bir aslan mıydı? Doğrusu anlayamadım.

Ayrıca önemli olduğunu da düşünmüyordum. Her zaman bunun metamorfoz geçiren üç korkak görünümlü figür olduğunu varsaymıştım, bu da kartın temsil ettiği şeydi: iyi ya da kötü yönde büyük bir değişim geliyor. Dik okunursa iyi, ters çevrilirse kötü.

Peki, bir masanın altında bulunması ne anlama geliyordu? Bu konuda kart sessizdi.

Bir kütük gürültüyle patladı ve Gertie'yi hayalinden uyandırır gibi oldu. Bana baktı. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet." Ayrıntıya girmedim.

"Güzel. Bir yolculuğa çıkmalıyız."

Dışarıdaki havaya hevesiz bir şekilde baktım. "Gerçekten mi? Nerede?"

"Sen söyle. O piç fey'i nereden çıkardın?"

Lanet olsun.

~~~

Yarım saat sonra, güzel ve doyurucu bir kahvaltıya oturmak yerine, ödünç aldığım bir elbise ve paşmina ile bir harabenin içinde titriyordum.

Romanya kalesi.

Artık bu terimi pek hak etmiyordu, rüzgârlı bir yamaçta yuvarlanmış bir taş yığınınan ibaretti ve her yer ince bir kar tabakasıyla kaplıydı. Her yeri sarmaşıklar ve kahverengi otlar kaplamıştı ve büyük kapıdan geriye kalan tek şey dişsiz bir kemerdi, korkunç kapı tokmağı artık kırılmış ve çoğunlukla kayıptı. Yabani otların arasında, toprağın geri kazanmakla meşgul olduğu birkaç paslanmış ve çukurlaşmış diş gördüm.

"Olayın olduğu yer burası mı?" Gertie etkilenmiş görünmüyordu.

"Şey, uzun zaman önceydi," diye belirttim, çünkü hâlâ onun dönemindeydik. Buna rağmen yamaç garip bir şekilde çıplaktı. Gördüğüm kaleyi açıklayacak kadar kalıntı yok gibiydi. Ama belki de yerel halk onları evleri ya da kiliseleri için yamyamlıştırmıştı.

Sonuçta, taşları gidip almak varken neden kendiniz için oyasınız ki?

Gertie homurdandı, belki de az önce tepeyi yaran soğuk rüzgâr yüzünden, sanki bizi ikiye bölecekmiş gibi. Ya da belki başka bir nedenden, diye düşündüm, Pythian gücünün bir girdabını hissederken. Benden gelmeyen bir güç.

"Hayır!" Bağırdım ve kolunu tutarak büyüü bozdu.

Bir kaşını kaldırdı, bu da benim çocukluğuma dönmeme neden oldu, yaşlı mürebbiyem sayamayacağım kadar çok kez aynı ifadeyi takınmıştı. Gertie'nin bugün simsiyah giyinmiş olmasının da bir faydası olmamıştı; simsiyah kurdeleli, jet boncuklu şık bir elbise giymişti ve sanki şık bir cenazeye gidiyormuş gibi görünüyordu. Bana Eugenie'nin eskiden giydiği ve ne zaman derslerime çalışmak yerine bir şeyler karalarken yakalansam ortaya çıkan kıyamet cetvelini hatırlatıyordu.

Parmak eklemlerim hafızamda zonkluyordu ama yine de tutundum.

"Oraya geri dönemeyiz," dedim. "Onunla tekrar başa çıkamam! Geçen sefer zar zor hayatta kaldım ve-"

"Cassie."

"-Tam olarak iyileşmedim bile. Eğer şu anda onunla tekrar karşılaşsak, mahvolurum-"

"Cassie."

"-Anlıyor musun? Tamamen ve tamamen-"

"Cassie!" Gertie'nin sesi bir kırbaç gibi şakladı. "Sakin ol. Geri dönmeyeceğiz."

Ağzım hala açık bir şekilde durakladım. "Değil miyiz?"

"Pek sayılmaz." Dudakları kıvrıldı. "O... yarattığı... görmek için senden daha fazla istek duymuyorum."

Hâlâ kolunu ölümüne kavrayan eline baktı. Parmaklarıma bırakmalarını söylemeye çalıştım ama görünüşe göre onlar benim kadar güvenmiyorlardı. Tutmaya devam ettiler.

"O zaman neden gücü çağırdın?" diye sordum.

Rüzgâr şapkasındaki kurdeleleri savururken Gertie bana baktı. "Unutmuş gibi görüldüğün küçük bir numara için." Gökyüzüne baktı. "Daha önce buraya geldiğinde koşullar nasıldı?"

"Koşullar?"

"Örneğin, günün saati."

Gözlerimi kırıştırdım ve sonunda inatçı elimi çekmeyi başardım. "Öğleden sonra mı?"

Pythian gücü tekrar dönerek beni gerdi. Ama olan tek şey güneşin tepemde hızlanarak dik duran taşların yere dans eden gölgeler düşürmesine neden olmasıydı. Bozulmuş güneş saatlerine benziyorlardı, ki öyle olduklarını tahmin ediyordum.

"Bunun gibi mi?" Durduklarında Gertie sordu.

Etrafıma bakındım. "Evet. Sanırım öyle."

Başını salladı. "Peki ya rengi?"

"Ne renk?"

"Gökyüzünden. Aynı mıydı?"

Böyle önemsiz bir ayrıntıyı hatırlamaya çalışarak yukarı doğru baktım. Zordu, çünkü çoğunlukla içine düşmemeyi umduğum akan nehre bakıyordum. Ama tepemdeki soluk mavi kubbe doğru görünüyordu.

"Belki mi?"

"Hmmp. En iyisi bahislerimizi garantiye alalım," diye karar verdi. Ve bir saniye sonra başka bir yerde duruyorduk.

Pythian gücü zaten etrafımızı sardığı ve bu nedenle bana hiçbir uyarı vermediği için bu değişimi beklemiyordum. Bir uçurumun kenarından birkaç metre ötedeki kayalarla kaplı bir araziye tökezleyerek garip bir şekilde indim. Çakıl taşları ayakkabılarımın altına yuvarlandı ama Gertie kolumun altına elini koyarak beni sabitledi ve dengemi yeniden kazanmamı sağladı.

Kendime geldiğimde, kendimi çevredeki dağlardan birinden aşağıya, kalenin taşlı cesedinin çok yukarısındaki bir arazi şeridine bakarken buldum. Bu açıdan bakıldığında, bu terim tamamen uygun görünüyordu; yuvarlanmış taşlar, sanki büyük bir leviathan oraya düşmüş gibi, topraktan çıkıntı yapan ağarmış kemikler gibi görünüyordu. Bu bana Aeslinn'i ve onu Thames Nehri'nde öldürmeyi başarmış olsaydım bırakacağı cesedi düşündürdü.

Zeus ne yapardı, eğer atı ölseydi? Ruhları birbirine karışmış gibi görüldüğüne göre o da ölür müydü? Yoksa gücü başka bir şekilde mi paylaşıyorlardı ve bu onu sadece kızdırır mıydı? Çünkü Zeus'un Aeslinn'e hayatı pahasına güvendiğini sanmıyorum.

"Cassie!" Gözlerimi kırpıttım ve Gertie'nin sabırsızlıkla bana baktığını fark ettim. Derslerde dikkatsizliğe karşı Eugenie'den daha hoşgörülü değildi. Yüzümü düzelttim ve sadece burada olduğum için korkmuş gibi görünmemeye çalıştım.

"Evet?"

"Başlamak üzereyiz. Dikkatle izleyin."

Bir an için görececek hiçbir şey olmamasına rağmen izledim. Sadece ıssız tepesindeki yıkık kale, gri, öfkeli ve çok aşağıda çalkalanan nehir ve bir sürü ağaç. Sonra uçurumun kenarından epeyce uzakta havaya uçmuş plastik bir torbaya benzeyen bir şey fark ettim.

Sadece bu dönemde plastik yoktu.

Bir an sonra genişlemeye başladı, bakkaldan aldığınız yiyecekleri eve taşıdığınız küçük bir şeyden çocuk havuzu büyüklüğünde ve şeklinde bir şeye dönüştü. Ve bunun, arkasındaki gökyüzünün rengini hafifçe bozan renkli bir çanta olmadığını fark ettim. Daha ziyade uzayda, diğer tarafta tamamen farklı bir manzara gösteren bir delikti.

Biraz daha büyüdü, kenarları biraz dalgalandı ve ben hala yanlış anladığımı fark ettim. Uzayda değil, *zamanda* bir delikti. Kaleyı görebiliyordum.

tıpkı günümüzdeki gibi daha geniş bir açıklıktan. Sadece gördüğüm şey çok farklı görünüyordu.

"Teleskop büyü," dedi Gertie, ben sormadan önce. "Atlamadan önce bakmanın bir başka yolu ve bizi ara yollardan uzak tutan bir yol."

Başımı salladım ama o anda herhangi bir soru sormadım. Teleskopun gösterdiklerine bakmakla meşguldüm.

Devrilmiş kalıntılar arasında koştu ve hareket ettiği her yerde kalenin değişmiş bir versiyonu ortaya çıktı. Hâlâ eski, hâlâ güve yemiş ve hâlâ çağlar önce çevredeki dağlarla birlikte büyümüş ya da topraktan sihirle çıkarılmış gibi görünen bir kale. Ancak bu versiyon sağlam, dik ve sağlamdı, kuleleri birdenbire ortaya çıkıyor ve flamaları rüzgârda dalgalanıyordu.

Ve evet, bu numarayı daha önce de görmüştüm. Ancak o zaman Gertie bunu uzak, güneşli bir günden gelen ışıkla gece gökyüzünü aydınlatmak için kullanmıştı. Kelimenin tam anlamıyla yoktan bir ışıldak yaratmıştı.

O zamanlar bunu nasıl yaptığını görme şansım olmamıştı, çünkü aradığı kişi bendim ve pek de iyi bir ruh halinde değildi. Bu, hala düşman olduğumuz zamanlardı ve ben çoğunlukla ondan kaçmakla ilgileniyordum. Ancak şimdi, heyecanlandığımı hissediyordum.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

Bana gösterdi.

Tamam, bu zekiceydi. Pythian gücünün küçük bir dalını bir yerden başka bir yere göndermeyi ve onları bir portal gibi birbirine bağlamayı içeriyordu. Sadece uzayı kesmek yerine, zamanı kesiyordu. Ve en iyisi, fazla güç harcamıyordu, çünkü görüntüden başka bir şey geçmiyordu. İğne deliği kamerası gibiydi, duvara büyük bir görüntü yansıtan küçük bir şeydi, sadece bizim duvarımız mevcut gerçeklikti...

O kadar da zor görünmediği için kopyalayıp kopyalayamayacağımı görmek üzereydim. Ama sonra neye baktığımı fark ettim ve parmaklarımı bağlayan büyü duraksadı ve soldu. Çünkü kalenin üzerinde neşeyle dalgalanan flamalardan bazıları yanıyordu-

Ve bazı feyler de öyleydi.

Gertie'nin yarattığı zaman penceresinden çığlık atarak koşan bir grup muhafız görülebiliyordu, birçoğunun üzerinde kara dumanlar vardı

onları takip ediyordu. Fey arkadaşlarından birkaçı duman çıkaranları söndürmeye çalıştı, onları aşağı itti ve üzerlerine avlunun kumunu fırlattı. Ama bu ejderha ateşiydi ve işe yaramadı.

Talihsiz muhafızlardan biri bir an sonra havada parçalanarak hiçliğe karıştı, kemikleri bile yanarak kül oldu. Diğerleri ise kendisini kurtarmaya gelenlerden koptu ve kendini kale duvarlarından aşağı attı. Nehri hedeflediğini tahmin ediyordum ama yere inmeden önce görüş alanının dışına düştü, bu yüzden emin olamadım.

Ya da belki de başka bir şey aradığım için onu kaçırmışımdır. "Ejderha nerede?" diye sordum, çünkü ejderha tam da Tüm bu karmaşanın ortasında, çoğuna sebep ol an kişi. Ve, düşününce Ejderha ateşi ne kadar hızlı yanıyorsa, bir dakika önce orada olmalıydı, yoksa fey bundan çok önce kül olurdu. Hatta ilk bağlandığımızda muhafızlar daire şeklinde dizilmişlerdi ve ortalarında ejderha şeklinde şüpheli bir delik vardı. Ama şimdi...

Hiçbir şey yoktu.

"Ne ejderhası?" Gertie sordu.

"Orada, avluda, partim ayrılmadan hemen önceydi. Sadece bir dakika önce olmalı."

"Hm. Bakalım, olur mu?"

Ne demek istediğini anlamamıştım ama aniden düşen, alev alev yanan fey yeniden ortaya çıktı, havada geriye doğru süzülerek tekrar siperlerin üzerine çıktı. Ve sonra parçalanan yoldaşının parçaları tekrar bir araya geldi ve zaman tersine dönerken ikisi bir kez daha ateşin etrafında yarışmaya başladılar. Ama onları izlemek için fazla şansım olmadı, çünkü-

"Orada!" İşaret ettim.

"Bu bir ejderha," diye kuru bir sesle onayladı Gertie, beklediğim kadar şaşırmış görünmüyordu. Belki de daha önce bir tane görmüştü. Gerçi bunu görmemesi gerekirdi, çünkü birdenbire ortaya çıkmıştı, birdenbire var olmuştu.

Beni yakalayan kesinlikle aynısıydı, bir an sonra küçük bir Mircea ve daha küçük bir ben kaosun içinde geriye doğru koşarken gördüğümde bu gerçek netleşti. Pritkin ortalıkta görünmüyordu ama ne kadar çok numarası olduğunu düşününce bu beni şaşırtmadı.

Sonra onu kapı mekanizmasının yanında bir fey ile greşirken gördüm.

"Hm," dedi Gertie, belli ki aynı şeyi görüyordu ama yorum yapmadı. Yine de zamanı ileri almaya başladı, belki çeyrek hızda ve biraz da yakınılaştırdı. Kimin ne dediğini anlamak için hâlâ çok uzaktaydık ama daha iyi görebiliyorduk.

Ve görülecek bir şey vardı.

Orada durmuş, ağzımız açık bir şekilde -en azından benim ağzım açık bir şekilde- devasa ejderhanın aniden titreyip şekil değiştirerek Aeslinn'e dönüşmesini izliyorduk.

O kadar hızlı olmuştu ki ilk seferinde kaırmıştık, ikincisinde ise daha yavaş olmasına rağmen neredeyse kaırıyorduk. Kralın bedeni insan gözünün takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde değişmiş, fey formuna geri dönmüş ve muhafızların yaklaşık boyutuna kadar küçülmüştü. Bu hız, kale duvarında yaptığı son gezintinin yol açtığı toz ve harç bulutlarıyla birlikte dönüşümün gizlenmesine yardımcı olmuştu.

"Kaç tane formu *var*?" fkeyle sordum.

"şşşt," dedi Gertie, belki de benim küçük grubum kaybolduktan sonra olanları izlediği için.

Artık normal bedenine dönmüş ve çırılçıplak olan Aeslinn, yoldan geçen asker kılıklı birinden birkaç kıyafet kaptı; adamı avlunun ortasında soydu. Ve sonra tekrar ortadan kayboldu. Ancak bu kez şekil değiştirmede; her gün yaptığı gibi zaman ve meknın dışına çıkararak yer değiştirdi.

Orada öylece durdum, dengemi kaybetmiştim ve az önce ne gördüğümü merak ediyordum.

Çünkü, tamam, bunun bir kısmını anlıyordum. Aeslinn'in Zeus'un otoyollar üzerindeki gücünü benim büyüme otostop çekmek için kullandığını biliyordum. Zeus bunu itiraf etmişti ve zaten mantıklı olan tek şey de buydu. Ama bu resimdeki tek tuhaf şey bu değildi.

Yakın bile değil.

Kısa bir süre önce ejderhalar hakkında hızlandırılmış bir kurs almış, hayvan benzeri olanların yanı sıra bilinçli olanların da olduğunu öğrenmiştim. Bu, Dünya'daki kurtlar ve kurtadamlar arasındaki farka benziyordu. Biri her zaman hayvandı,

Çoğunlukla yiyecek bulmak için kullanılan ilkel bir zekaya sahipken, diğeri istediği zaman insan ya da hayvan formuna bürünebiliyordu.

Bu hissedebilen tür, Faerie'nin weres versiyonuydu ve savaş konseyi toplantılarında onlar hakkında çok şey öğrenmiştim, çünkü bazıları bizim tarafımıza katılmıştı ve daha fazlasını almaya çalışıyorduk. Özellikle keşif için iyiydiler, yürüyerek ulaşılması imkânsız bölgelere uçabiliyorlardı ve muhtemelen tekrar geri dönebilecek kadar iyi zırhlanmışlardı. Ve şu anda, hem genel olarak Faerie hakkında hem de özellikle Aeslinn ve onun neşeli pislik grubu hakkında alabileceğimiz tüm bilgilere ihtiyacımız vardı.

Çünkü başkentin düşüşünden sonra ortadan kaybolan tek kişi Aeslinn değildi.

Kral kalan ordusunu her yere dağıtmış, bizi de izini sürmemiz gereken, çoğu yerinde durmayan sayısız asker grubuyla baş başa bırakmıştı. Asker topluyorlar mıydı, müttefiklerimizin önüne geçmeye mi çalışıyorlardı, yoksa kasıtlı olarak kafamızı karıştırıp kaynakları boşa harcamamıza mı neden oluyorlardı, emin değildik. Ya da muhtemelen üçü birden.

Her iki durumda da, gerilla gruplarına dönüşüp müttefiklerimize saldırarak Faerie'nin istikrarını daha da bozmadan önce takip edilmeleri gerekiyordu. Ve Aeslinn'in onlardan biriyle birlikte olduğunu varsaydığımız için, bir satranç oyunu gibi, onunla başa çıkana kadar bu savaş sona ermeyecekti. Ama şimdi...

Görünüşe göre kral zamanda kendine küçük bir delik bulmuştu, bu da onun neden bu kadar ele avuca sığmaz olduğunu açıklayabilirdi. Faerie'deydi, tamam, sadece üç yüz yıl öncesinin Faerie'sinde. Her halükârda onu bulmamız mümkün değildi. Halkı son derece sadıktı; nedenini hiç bilmiyordum.

Belki de katlandıkları tüm zorluklar yüzünden, sert ve affetmeyen bir toprakta yaşamaya çalıştıkları için, bir bağ yaratabileceğini tahmin ettim. Ya da belki de onlara herkesten daha iyi olduklarını, kirlenmemiş kanlarının onlara tüm Faerie'yi yönetme hakkı verdiğini, hak ettikleri yerden mahrum bırakıldıklarını ve bunu onlara geri verebilecek tek kişinin kendisi olduğunu söyleyerek geçirdiği tüm yüzyıllar yüzünden. Ya da belki de bir psikopat olduğu için ondan korkuyorlardı.

Ya da diğesinde olduğu gibi, belki de üçü birden.

Her iki durumda da, krallarının yenilgisinden bu yana son derece işbirliksiz olduklarını kanıtlamışlardı. Aeslinn'in başkentini kontrol eden hafif fey kralı Caedmon'un yerleştirdiği birliklere pusu kurmak; Aeslinn'in askerlerini saklamak ve tedarik etmek; ve sorulara ya taş suratlı bir sessizlikle, ya son derece kaba fey küfürleriyle ya da çirkin yalanlarla karşılık vermek buna dâhildi. Bu durum ülkeyi elde tutmayı zorlaştırmış ve kaçan tüm asker gruplarının izini sürmeyi imkânsız hale getirmişti.

Ama az önce gördüğüm kadar imkansız değildi.

Çünkü Aeslinn yarı karanlık fey değildi. Mircea'nın kızı Dorina'nın yarı ejderha olan bir arkadaşı vardı ve bir gün bize *Aptallar için Ejderhalar* konuşmasını yapması için onu Senato'ya getirmişti. Gerçekten ilginç bulmuştum, özellikle de sunumu gözümüzün önünde dönüşerek bir patlamayla bitirdiğinde.

O zaman iki önemli ders öğrenmiştim: kesinlikle yüksek seviyeli vampirlerin ödünü koparan şeyler vardır ve yarı ejderhalar genellikle hala dönüşebilir.

Sadece Aeslinn yarı ejderha değildi. Aeslinn, söylentiler doğruysa, yarı hafif fey ve yarı tanrı olan mirasıyla gurur duyuyordu. Savaşta bulunmasının tek sebebi de buydu: Faerie'deki güç yapısını olduğu gibi korumak, hafif feyleri en tepede tutmak ve ailesini de onların arasında en önde tutmak. O ve tüm Svarestri halkı karanlık feylerden ve muhtemelen soylarını sulandırdığı için onlarla evlenen tüm aydınlık fey akrabalarından nefret ediyor gibiydi.

Peki, Aeslinn ne halt ediyordu, bir ejderha olarak etrafta koşturup duruyordu?

Yirmi İkinci Bölüm

Bunu yapabileceğini bilmiyor muydun?" Gertie yüzüme bakarak sordu. "Hayır. Ama bir deve dönüşebileceğini de bilmiyordum."

Sonra bir şey hatırladım.

"Bu şeyi aşağı doğru hareket ettirebilir misin?" Görüntü penceresini işaret ederek sordum. "Ne kadar aşağı?"

"Nehre doğru, şurada."

Cevabın evet olduğunu tahmin ettim, çünkü baktığımız görüntü yavaşça aşağı doğru kaymaya başladı. Yönümü bulmam bir dakika sürdü, çünkü hâlâ oldukça uzaktaydık. Ama sonra, aradığım şey oldukça büyüktü.

"İşte. Tam orada." Nehri işaret ettim. "Yakınlaştırabilir misin?"

"Yakınlaştırmak mı?"

"Bizi yaklaştıır."

Gertie, "Bizi istediğin kadar yaklaştıırabilirim," dedi ve bir an sonra nehir kıyısında duruyorduk.

Görüntü alanı bizi takip ederek gökyüzünden, bu çağda sadece bir nehir olan yere doğru sürüklendi. Islak kum, pürüzsüz, koyu gri kayaların üzerinde bir tutam kar ve akan her suyun kenarında biriken çöpler vardı. Ancak on yedinci yüzyılda durum çok farklıydı.

Çünkü birdenbire bir mezarlığa bakıyorduk.

Etrafa dağılmış o kadar çok kemik vardı ki, açıkça tanımlanmış tabakalar oluşturmuşlardı: daha eski, kararmış olanlar en alttaydı, nehir tarafından çürütülmüş ve yeşil yapışkan damarlarla bağlanmıştı; koyu sarı, bunun üzerinde, kırmızımsı bir patine ile, sanki çevredeki topraktan bir şey sızdırıyorlarmış gibi duruyordu; daha açık sarı, neredeyse tereyağı tonunda, oradaki tek normal görünümlü olanlar; ve son olarak, güneş tarafından ağartılmış saf beyaz en üstte yatıyordu. Kemiklerden oluşan bir Everest Dağı'ydı, fark ettiğimden çok daha fazla.

onları kaleden izlerken. Ve hepsi de hayvanlara ait değildi.

Çünkü mezbahanın yukarısından kısa bir süre için -evet- görmüştüm.

"İşte," derken sol tarafta devasa bir kayaya benzeyen bir şey gözüme çarptı. "Manzarayı o tarafa çevirebilir misin?"

Gertie o tarafa çevirdi.

Ve sonra nefesini içine çekti, çünkü bu bir taş değildi.

Nehir kıyısında durmuş, Mircea ile kovalamaca sırasında kısaca gördüğüm şeye bakıyordum. Mezbahaya vardığımızda, kimsenin istemediği kesilmiş hayvan parçalarının nehrin taşınması için aşağı atıldığı çöplüğün üzerine inmiştim. Sadece nehir hepsini taşımamıştı.

Çünkü bazıları diğerlerinden daha ağırdı, çok daha ağır.

"Bu... düşündüğüm şey mi?" Gertie sordu.

"Eğer bunun ölü bir devin kafası olduğunu düşünüyorsanız, evet."

Daha önce emin değildim ama artık hiç şüphe yoktu. Ağır kaş çıkıntısı boyunca neredeyse kaş görünümü veren yosunsu büyümeler ve çıplak kemiklere oyuk ve renk veren yeşil ve kahverengi sulu lekeler edinmişti, neredeyse yeniden yaşıyormuş gibi. Suyun üzerinde yüzen liken iplikçikleri, gözlerinizi kısarak baktığınızda neredeyse saç gibi görünen bu izlenimi daha da güçlendiriyordu.

Nasıl öldüğüne dair hiçbir şüphe yoktu. Başının yan tarafında, içinden geçebileceğim büyüklükte bir delik vardı ve dışarıya doğru yayılan çatlaklar zamanla sararmış ve kararmıştı. Vücudun geri kalanını göremedim, gerçi etrafa saçılmış bazı kemikler şüphe uyandıracak kadar büyüktü ama buna ihtiyacım yoktu.

Kafatası yeterince iyiydi.

Birisi bir devi öldürüp kalıntılarını buraya atmıştı ve ben nedenini bilmiyordum.

Hiç düşünmeden kendimi bir eldiveni çıkarırken buldum. "Ona dokunmam gerek," dedim Gertie'ye.

Nedenini sormadı. Muhtemelen mahkemenin yarısı dokunmatik durugörürler ya da bazen bildiğimiz gibi dokunmatik telepatlar olduğu için, çünkü biz

uzun zaman önce ölmüş zihinlerin bıraktığı zihinsel izlenimleri okuyabiliyordu. Bu pek de nadir bir yetenek sayılmazdı.

Ama mutlu görünmüyordu ve bir el aniden kolumda belirdi, şaşırtıcı derecede güçlü bir kavramayla.

"Oraya geri dönmeyeceğim," dedim ona, çünkü bunun hiçbir yolu yoktu. "Sadece ulaşmam gerek-"

"Ve bir fey tarafından içeri mi çekildin?"

"Hepsi kalede. Ve bu soru senin yapabileceğin anlamına geliyor, değil mi? O şeyi genişletebilir misin?" Görüş alanını işaret ettim.

"Uzun sürmeyecek," dedi ağzını büzerek. Ölü deve iyilikle bakmadı. "Ne öğrenmeyi umuyorsun?"

"Bence bu çok açık-"

"Benim için değil." Düzdü ve Gertie'nin tartışmayacağını iyi biliyordum.

"Ben buradayken, ejderha formundaki Aeslinn beni bir pencereden kopardı ve uçup gitti. Grubum içeri girdiğimizde bir tür geçitten geçmişti - muhtemelen Peri'ye, çünkü gücüm işe yaramadı. Beni ateşe verebilir ya da kaledeki o feyler gibi ezebilirdi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmazdı. Peki neden yapmadı? Beni nehirde öldürmekle ilgili bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu."

Gertie kaşlarını çatı. "Seni yakaladı mı?"

"Ve beni bir yere götürüyordu, ama Mircea ve Pritkin ona saldırdı ve sanırım feyleri ona yardım edebilsin diye kaleye doğru geri döndü. Ancak onu bu haliyle tanıyamamış gibi göründüler ve onun yerine onu hedef aldılar. Gerisini siz gördünüz."

Gertie'nin kaşları çatıldı. "İlginç bir hayat sürüyorsun." Bunun için tek kelime buydu.

"O yaratığa yaptığını sana da yapmayı planladığını mı düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Kendin söyledin, Zeus tükettiklerinden kendisinde olmayan şeyler istedi. Üreme yetenekleri için Phanes'i ve bilgeliği için Metis'i özümsemi-

"Ve Zagreus, Hades ve Persephone'nin oğlu, bazı raporlara göre yeraltı dünyasında güç elde etmek için."

Gözlerimi kırptım. "Mitolojiyi gerçekten biliyorsun."

"Dün gece baktım. Uyuyamadım."

"Raporlar muhtemelen doğru. Bana aynısını yan yollardaki küçük bir tanrıçaya da yaptığını söyledi, Aeslinn'le birlikte beni geçiş sürecine kadar takip etmeyi nasıl başardılar?"

Alnı kırıştı. "Bunu sana ne zaman söyledi?" "Biz kavga ederken-"

"Seni öldürmeye çalışırken seninle konuştu mu?"

"Sanırım işe yaramama ihtimali olduğunu düşündü ve beni tanımak istedi. Efsaneler bu kadarını doğru anlamış gibi görünüyor, bilgiyi seviyor. Şu anda biraz daha fazlasını kullanabileceğimiz bir şey."

Başa tekrar baktım ve ürperdim. Ruhların birbirine karışmasının yetenekleri aktarabildiğini zaten biliyordum; örneğin iblisler seks yaptığında bir beceri ya da yeteneğin geçmesi olası sonuçlardan biriydi. Pritkin, Mircea ve benim ruh bağı yaratan Aşık Düğümü büyüyle yaptığımız da esasen buydu.

Birbirimizin güçlerini ödünç almamız dışında, onları kanlı bir cesetten oyarak çıkarmamız dışında!

Öte yandan Jonathan, Jo'nun ruhunu Pythian gücünü kanalize etme yeteneğinden mahrum bırakmış ve bir şekilde kendi ruhuna aşlamıştı. Onunla işi bittiğinde geriye ne kaldığını görmüştüm: derinin altında sıkışmış küçük, belli belirsiz bir insan yüzüne benzeyen çılgık atan bir yumru. Bunu büyücülüğü sayesinde yapabildiğini düşünmüştüm ve belki de yapmıştı.

Ama bu fikri nereden bulmuş?

Gertie'nin kurnaz kahverengi gözleri benimkileri yakaladı.

"Zaman içinde güç kazanmak için size saldırdığını mı düşünüyorsunuz?"

"Bu tam olarak yeni bir kavram değil. Jo sadece bir yardımcı olduğu için Jonathan da aynı şeyi amaçlıyordu. Ben bir yükseltme olacaktım."

"Bu onda eksik olan bir yetenek," diye onayladı Gertie. "Ama burada Zeus'tan bahsediyoruz, kraldan değil. Aeslinn'e bu gücü bir şekilde onun verdiğine mi inanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama bilmem gerek. Jonathan ruhlarla garip şeyler yapabiliyordu çünkü o dokuz yüz yaşında bir büyücüydü. Biz onun

Türünün tek örneği, ama Zeus Aeslinn'in de aynısını yapmasına izin veriyorsa... şimdiye kadar her türlü yeteneğe sahip olabilirdi."

"Bir ejderhaya dönüşmek gibi."

Başımı salladım. "Karanlık fey kanı taşımadığı halde bunu nasıl başarabildiğini açıklıyor."

Gertie içini çekti, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bu neden benim, Agnes'in ya da Rhea'nın değil de senin peşine düştüğünü açıklamıyor. Herhangi birimiz ona ihtiyacı olan şeyi verebilirdik, hepimizin Pythian gücüne erişimi var. Ama o yine de sana odaklandı."

"İşte bu yüzden bunu yapmam gerekiyor. Neyin peşinde olduğunu bilmem gerekiyor."

"Ve sen o şeyin sana söyleyeceğini mi sanıyorsun? Bunun gibi bir şey, vahşi doğaya atılmış, kim bilir ne kadar zamandır yıpranmış."

"Gertie! Aeslinn'in ne planladığına dair hiçbir fikrimiz yok ve artık Zeus da onunla birlikte çalıştığına göre... *Denemek* zorundayım."

"Çabuk dene," dedi, sonunda daha iyi bir yargıya karşı çıkan birinin havasıyla teslim oldu.

Benimkine de ters düşüyordu, çünkü bu tür şeylerde pek iyi değildim. Bir keresinde Senato için yeni ölmüş bir askerin kafasının içine girmeye çalışmışım - yani kanı hala sıcaktı. Bir cinayete tanık olmuştu -kendi cinayeti- ve daha fazla insan ölmeden bunu kimin yaptığını bulmamız gerekiyordu.

Sadece bir felaket olmuştu ve Billy bana yardım ediyordu!

Tabii ki bu, ölmekte olan bir beynin içine bakmak için büyücülük kullanmaktı, daha önce hiç yapmadığım bir şeydi. Bu çok daha tanıdıktı ve başarılı olma ihtimali daha da düşüktü, çünkü Gertie haklıydı. Eski, yıpranmış eşyalar nadiren iyi sonuçlar verirdi.

Dokunmatik durugörü fikri, bazen çevredeki eşyalar tarafından korunabilen travmatik olayların anıları olan izleri yakalamaktı. Bu bir tür hayalet gibiydi, ancak geride bırakılan bir kişinin ruhu yerine, travmanın bazen bir plakta kanalları oymanın sesi koruduğu gibi bir eşyaya damgalayabileceği hafızası ve duygularıydı. Daha sonra bazı insanlar gelip bu kayıtları deneyimleyebiliyordu, eğer nesneyi ellerine alırlarsa.

Bu konuda en iyisi olmasam da ben de o insanlardan biriydim. Çocukluğumdan beri dokunduğum şeylere dikkat etmek zorundaydım ama bazı kahinler hayatlarını eldiven giyerek geçirmek zorundaydı. Şu anda onlardan birine sahip olmayı dilerdim, çünkü bu... uzun bir ihtimaldi.

Tıpkı açık havada bırakılan bir plağın eninde sonunda çalınamaz hale gelmesi gibi, kafatası da -en başta bir şeyle damgalanmış olduğunu varsayarsak

-Muhtemelen artık okunamazdı. Ama denemek için yeterince bilgiye ihtiyacım vardı. Gertie'ye başımı salladım ve görüş alanına yaklaşıp beklemeye başladım.

En azından bu tarafta, biraz daha fazla dalgalanma dışında pek bir değişiklik olmadı. Yüzeyin üzerinde akan küçük dalgalar, onu bir şekilde yan çevrilmiş bir çocuk havuzuna daha da çok benzetiyordu. Ya da minyatür bir yıldız geçidi gibi, bir insanı başka bir diyara fırlatmaya hazır - etrafında gerçek canavarların dolaştığı bir diyara.

Hatırlayabildiğimden çok daha fazla zaman yolculuğu yapmıştım ama bu seferki beni yutkunmaya zorladı. Görüş alanından düşmüş fey'in karanlık, boş göz çukurlarına baktım ve orada hareket eden bir şeyin parıltısını ve ışıltısını yakaladım. Bu sadece bir kemik yarığına hapsolmuş bir suydü; bunu biliyordum. Ama yine de Gertie tekrar konuştuğunda sıçradım.

"Sana geri çekil dediğimde geri çekileceksin," dedi sert bir şekilde. "Aksi takdirde bir kolunu kaybedebilirsin."

Tekrar başımı salladım, kendimi sallanan bir oyuncak bebek gibi hissediyordum ve bu kadar büyük bir riske girdiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Ama en azından kolumu koruyucu bir şekilde tutmamayı başarmıştım. Birkaç yüz yıl arayla ayrılmış vücut parçalarına sahip olmak üzere olmadığımı gerçekten umuyordum.

"Şimdi!" dedi, disk maksimum ajitasyona ulaştığında ve tereddüt etmedim, çünkü bunu ne kadar süre yapabileceğini bilmiyordum.

Bir kolumu açıklıktan içeri soktum ve hiçbir şey hissetmedim, hatta yarı yarıya beklediğim soğuk su şokunu bile. Ama başka türlü bir şok yaşadım, çünkü kolumun tamamı kayboldu. Ve sonra diğer tarafta bedensiz bir el olarak kısmen yeniden ortaya çıktı.

Hiçbir şeye bağlı değildi, belki de kolum hâlâ Gertie'nin küçük portalının içinde olduğu içindi. Kenarları küçülmeye başladıkça fark ettim ki bu da giderek küçülüyordu. Bu muhtemelen çoktan

Zamanım tükeniyordu ve bu benim elimdi, yontulmuş ojeyi tanıdım.

Parmaklarımı oynattığımda elimdekiler de hareket ediyordu.

Tamam. Kolunun nerede olduğunu düşünme diye düşündüm. Hiç düşünme. Sadece yap şunu!

Biraz daha yakın olsaydım daha kolay olurdu. Uzandım, uzandım ama sadece parmağımla devin başını okşayabildim. Ve bu yeterince iyi değildi.

"Beni daha yakına götürebilir misin?"

Gertie bir şeyler mırıldandı. Ama artık gerçek bir portal olduğunu tahmin ettiğim görüntü alanı kafaya doğru birkaç santim daha ilerledi. O kadar ki, avucumu çıkıntılı bir yanak olan kemiğin üzerine koymayı başardım.

Hemen gözümün önüne çukurlu, çentikli bir deri, bombeli bir burun ve çamurla bağırsak hareketi arasında belirsiz bir renkte küçük, boncuk gibi gözler geldi. Yanağında derin, uzun süre önce iyileşmiş bir kesik vardı ve kemiğindeki silik yankısını hissedebiliyordum. Sevimsiz bir şekilde sivilceleri de vardı, çünkü o kadar da yaşlı değildi, değil mi? Cüssesine rağmen, bir çocuktan biraz daha fazlasıydı-

Ve sonra kayboldu, kısa görüş titreşimi yeni yağan kar gibi eriyip gitti.

Daha sert bastırdım, elimi kafatasının farklı noktalarına götürdüm, ulaşabildiğim kadar uzağa gittim. Ama hiçbir şey değişmedi. Dünyanın en kısa filmindeki jenerik sahnesi gibiydi.

Şimdi ne yapacağımdan emin değilim.

Bu tür şeyler genellikle ya işe yarardı ya da yaramazdı, çok fazla orta yol yoktu. Ama tekrar tekrar denediğimde, doğru noktayı bulmak için hareket ettiğimde aldığım hızlı küçük flaşlar bana zaten gördüğüm şeyi bile göstermedi. Göz kapaklarımın arkasındaki kısa ışık çakmalarından başka bir şey göstermediler.

"Cassie-"

"Daha geriye gitmem gerek," dedim. "Haklıydın: burada bir şey var ama çok eski. Hafıza kaybolmuş."

Belki de çocuk havuzu artık hulahop büyüklüğünde olduğu için daha fazla mırıldanma başladı ve sonunda bir kolunu kaybetmekle ilgili ne demek istediğini anladım. Bunu bitirmek için diyafram kapanana kadar vaktim vardı ya da... Ya da'yı düşünmemeye çalıştım.

Ama işe yarıyordu; ben izlerken kafa yavaş yavaş değişiyordu. Arkasındaki manzara da öyle. Önce yavaşça, kışın sonbahara ve sonra yaza doğru erimesiyle, daha sonra hızını artırarak daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyordu. Ta ki mevsimler uzun, bulanık bir çizgi halinde geri çekilene kadar.

Elimin altında kafa da değişti. Lekeler yavaşça soldu, küf geri çekildi, likenler kısaldı. Ve ben farkına varmadan kemikler etle kaplandı, kafatasında saçlar tutam tutam yeniden belirdi, sanki özneye saç tıkaçları takılıyormuş gibi, onu çalan yuva yapan kuşlar tarafından getirilip yerlerine sıkıştırıldı. Ve son olarak, her şey deriyle kaplanmıştı ve dokunulduğunda hâlâ sıcaktı.

Geriye doğru hareket aniden durdu, ama kanın, sıcak, kırmızı ve yapışkan, parmaklarımın üzerinden aktığını hissetmeden önce değil.

"Ne yapman gerekiyorsa yap," diye soludu Gertie. "Çabuk ol!"

Bu birden fazla nedenden ötürü iyi bir tavsiyeydi. Yukarıdan birbirlerine seslenen fey sesleri duyabiliyordum. Ne dediklerini anlayamıyordum ama ses tonundan bedensiz kolumun kartal gözlü bir gözcü tarafından fark edildiği anlaşılıyordu. Muhtemelen kafayı buraya attıkları için, ölü yüz hatlarındaki çamur sıçraması hâlâ kan kadar akışkandı.

Sonra bir ok ölü yarattığı gözlerinin arasından vurdu ve zamanım tükendi.

Yenilgiyi kabul ederek geri çekilmeye başladım.

"Ah, bir yerlerde kokusunu aldığımı biliyordum."

Dil İngilizce değildi, yakın bile değildi. Kelimeleri duyabiliyordum, gerçek kelimeleri ve kulaklarıma yabancıydılar. Yine de zihnim onları tercüme etti. Herhangi bir fey dili konuşmuyordum, eğer o dil buysa bile...

Ama Pritkin yaptı.

Kaşlarımı çattım. Sadece büyü ödünç almamız gerektiğini sanıyordum, bilgi değil. Yoksa Pritkin, Mircea'nın zihinsel yetenekleri aracılığıyla benim için çeviri mi yapıyordu?

"Pritkin?" Düşündüm ama cevap alamadım.

Crell, elinden bal damlarken ve başının etrafında vahşi bir arı fırtınası vızıldarken yukarı baktı. Arılar kızgındı. Mevsimin sonlarıydı ve baskına uğramak istemiyorlardı. Kış için yeterli yiyecekleri olmayacağından endişeleniyorlardı.

Ve şimdi Crell de öyleydi.

"Benim!" dedi yeni gelene ters ters bakarak ve kovarı çekti.

Yaratık güldü, hareketi çevredeki ağaçlara hafif gölgeler düşürdü. "Oh, bal sende kalabilir, canavar. Ben tamamen başka bir şeyin peşindeyim."

Acı, gözlerinin arkasında patladı, yırtıldı, yırtıldı, yandı.

Crell iri bir kolunu kaldırarak bir başka büyüüyü daha engelledi ve ormanın gölgeleri arasında erimeye niyetlendi. Onun türü büyüktü ama istediklerinde sessizce hareket edebilirlerdi ve orman ona yardım edecekti. Daha şimdiden ağaç tepeleri çırpınıyor, kuşlar ve hayvanlar çığlık atıyor, bir düzine soydaşını saklamaya yetecek kadar gürültü yaratıyordu.

Ama sonra orman yok oldu.

Crell bir an için parlak güneşe, mavi gökyüzüne, gri taşlara ve ona doğru sinsice yaklaşan düzinelerce küçük, sarışın kafaya göz kırptı.

Ve sonra vücudu karanlığa gömülüyordu, dudaklarında balın tadı hâlâ tatlıydı, çünkü biri onu yemeye başlamıştı.

"Cassie! Hemen!" Biri bağıırıyordu ve bir an için kim olduğunu bilemedim. Zihnim ölü bir adamın anısına takılmıştı, ama hayır, bu daha iyi olurdu. Zihnim ölmekte olan bir adamın anısına takılmıştı, parçalara ayrılırken-

Ta ki aniden geriye doğru sarsılana kadar. Gertie'nin kapısı kapandığı anda tepenin kenarına, başıma kirli kar parçaları yağdıracak kadar sert bir şekilde çarptım. Ve sonra orada öylece kaldım, önümdeki mor saçlı kadına boş boş baktım, çünkü bir şeyler yanılttı.

Anılar üstüme üstüme gelmeye devam etti, sert, hızlı ve kafatasından aldığım her şeyden daha parlak, çok daha parlak. Yere baktım ve elimde tuttuğum bir ok buldum, ama bu sefer içinden atılmamıştı. Avucumun içindeydi, sanki bir şekilde almışım ya da devin alnından çekip çıkarmışım gibi, ama bunu yaptığımı hatırlamıyordum. Hatırlamıyordum-

"-Bıraktığım yerde!" Iver küçük odayı didik didik etti, toprak toprak olmuş hasır yatağı bile duvara fırlattı.

"Bırak gitsin-" Torben onun kolunu tutarak şöyle dedi. "Geç kalacağız. Şimdi toplanıyorlar-"

"Gitmesine izin vermeyeceğim! Hırsızın biri almış olmalı-"

"Ya da her zamanki gibi yine siperlerde bıraktın." Oda arkadaşı onu serbest bıraktı ama sadece saçlarını bağlayabilsin diye. Avlanırken saçlarını gülünç görünen bir topuz yapmayı severdi, böylece geçen ağaç dallarına takılmazdı. Odin'in sakalı, ama bir kız kadar kibirliydi ve tamamen işe yaramazdı!

"Onu hiçbir yerde bırakmadım!" Iver hırladı. Bir paket giysiyi yatağın arkasına fırlattı ve bunu zaten iki kez yapmış olmasına rağmen yatağının ayakucundaki sandığı tekrar karıştırmak için eğildi.

"Ava geç kalacağız," dedi Torben yine hafifçe. Hiçbir şey onu rahatsız etmiyordu, koca hödük!

"Her zaman başka bir av vardır; bu benim en sevdiğim sadağım!"

"Bunun gibi başka bir av yok."

"Cassie! Cassie, bırak şunu!" Biri beni sarsıyordu ama tek yaptığı kafamı sağa sola savurmak oldu. Görüntü akışı durmadı; aksine hızlandı. "Çok ileri gittiniz. Bırak şu lanet şeyi-"

Ormanın içinde, ağaçların tepesinde, daldan dala atlayarak kendi özel otoyollarını yaptılar. Torben hızlıydı ama Iver daha hızlıydı. Her zaman öyleydi, diğerinin kemikleri bir öküzün -ya da bir insanın-ki kadar ağırdı- diye düşündü Iver, öne geçerek. Kuzeninin oğlunu çabucak geride bıraktı, avının peşinden ağaç tepelerine doğru koşmaya başladı.

Hızlı; bu seferki çok hızlıydı. Öyle olmalı, değil mi? Uyarılmışlardı.

Bir diğer kuzen Vidar, hemen ileride, klanının kendine özgü ulumasıyla bir çığlık attı. Bir kuşun çığlığı gibi ormanda yankılandı, tek farkı yön ve hız bilgisi içermesiydi. Iver rotasını hafifçe ayarladı, sonra kuzenine yetişti ve onu geçti.

"Bize söylediklerini unutma," diye nefes aldı Vidar yanlarından geçerken. "Onu kendimiz almayacağız. Onu yerle bir edin; lord işini bitirecektir."

Ve Tanrı ödüllendirecek, diye düşündü Iver ve güldü.

"Cassie! Cassie!" Gertie'nin sesini duyabiliyordum ama cevap veremiyordum. Çünkü zihnime çarpan görüntülerin hızı yeniden artmıştı, sanki yapabildikleri her şeyi bana anlatmak için çıldırmış gibiydiler. Ama o kadar hızlı geliyorlardı ve o kadar karmakarışıklardı ki, artık ne gördüğümü zar zor anlıyordum.

Genç, sarışın bir kadın, bir ormanın yeşil yosunları arasında yatıyor, soluk bir elbise üzerine yayılmış, dudaklarında kan var; karanlık, satir benzeri bir yaratık, bir duvara karşı köşeye sıkışmış, bir düzine gölge yaklaşırken yüzünde korku var; hırlayan bir kedi, büyük ve kaslı, kılıç dişli bir kaplan gibi, sadece siyah ve güzel, pençelerini uzatarak sıçırıyor; şaşkın bir dev, elinde bal peteği, yabancı bir dünyaya bakıyor.

"Cassie!" Yüzümde bir tokat hissettim, sert ve acıtıcıydı ama beni kendime getirdi. Hafızamın sisi dağıldı, ok elimden düşerken rahatsız edici düşünceler zihnimi terk etti. "Beni duyabiliyor musun? Lanet olsun, cevap ver bana!"

Tepenin yamacında yarı çömelmiş halde duran Gertie'nin endişeli yüzüne baktım ve sözsüzce başımı salladım.

"Ne gördün? Bana anlatabilir misin?"

"Bizi avlıyorlar," diye fısıldadım, tüm bunların arasındaki tek bağlantıya odaklanarak. "Hepimizi avlıyorlar."

Kafası karışmış görünüyordu. "Kim?"

Pythias mı?" "Hayır. Yarı-tanrılar."

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Burası bir av köşkü," dedim dişlerim takırdayarak. "Yani kale. Aeslinn kurduğu bir dizi portal aracılığıyla onu bir yerden bir yere taşıyor. Bir süre Faerie'de avlandı ama daha kolay av bulamamaya başlayınca işi değiştirdi. Hedeflemek istediği feyleri Dünya'ya çekti ve onları burada öldürdü. Büyüleri bizim dünyamızda o kadar iyi çalışmıyordu ve yardım isteyecek kimseyi tanımıyorlardı, tüm arkadaşları Faerie'deydi."

Gertie ellerime sıcak bir şeyler koymaya çalışarak, "Şşşt," dedi.

"Biz" derken neyi kastettiğimi sormamıştı; belki de zaten biliyordu. Agnes'in bunu anlamakta hiç zorlanmadığı kesindi. Ama o anda umurunda değildi.

Kolunu tuttum, şalıma biraz sıvı bulaştırdım. "Anlamıyorsun. *Binlerce* kişiyi öldürdü, Faerie'nin neredeyse kökünü *kazıdı*. Damarlarında tanrısal kan taşıyan bulabildiği herkesi, hatta kendi insanlarından bazılarını bile aldı ve nedenini bilmiyorum. O kadar çok yeteneği kullanamaz; hepsini bir arada bile tutamaz! Ne *yapıyor*-"

"Michaelina'yı çağır," dedi Gertie - orada olduğunu bile fark etmediğim Agnes'e.

Daha yeni dönmüştük, kelimenin tam anlamıyla birkaç dakika önce. Öyle ki saçlarımda hala kar vardı, çıkıntıdan ne düştüyse onun kalıntıları vardı. Üstelik ateşin hemen yanında, Gertie'nin kocaman eski koltuğunda oturmama rağmen.

Agnes neredeyse koşarak odadan çıkarken o da nemli paşminayı çekip aldı. Ve bana yarısı boşalmış ama hâlâ sıcak ve güzel olan çay fincanını uzattı. Hepsini içtim ve ben daha bitirmeden Rhea yeniden doldurmak için yanıma geldi. Ateşin ışığı, ortadan ayrılmış ve topuz yapılmış siyah saçlarında parlıyordu, bu tarz çoğu insanda sert görünürdü ama o bunu başarmıştı.

Onu İspanyol bir dansçıya benzetmişti, ama o zaman kırmızı, girdaplı bir elbisesi ve kastanyetleri olurdu. Ağırbaşlı mavi bir elbise ve gözlerinin arasında endişeli bir kaş çatma yerine. Zavallı Rhea; sürekli çıldırmış bir Pythia'ya destek olmak zorundaydı.

"Seni pek rahat bırakmıyorum, değil mi?" İkinci fincan dişlerimin takırdamasını durdurduktan sonra sordum.

"Sanırım pek ara vermeyen kişi sensin," dedi biraz acımasızca.

Ama sohbet edecek zaman yoktu. Agnes çoktan dönmüştü, yanında zeytin teni beyaz dantel üniformasını benimkinden daha iyi ortaya çıkaran ve uzun, siyah saçları çoktan dökülmeye başlamış bukeler halinde kıvrılmış bir kız vardı. Kocaman kahverengi gözleri, tatlı bir ifadesi vardı ve-

"Hayır!" dedim. Gertie elinde fey okuyla ilerlerken, "Hayır," dedim. "Öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeliyiz," dedi Gertie.

"Evet, ama o değil. Başka birini bul," dedim, çünkü kız belki on dört yaşındaydı. Ve o korkunç şeyin içinde görmesi gereken hiçbir şey yoktu.

"Daha iyisi yok-"

"O zaman daha kötü birini bul! Ya da kendim yaparım-"

"Onu kontrol edemezsin," dedi Gertie inatla. "Bunu kanıtladın."

"Stres altındaydım; bu sefer daha iyisini yapacağım."

Ama ben istemedim. Yani, gerçekten istemiyordum. Ateş ışığı okun üzerindeki bembeyaz yivin kenarlarına vuruyor, yanlardaki bazı garip işaretleri belirginleştiriyor ve fena halde keskin olan ucunu parlatıyordu. Sonuncusu demir gibi koyu ve çukurluydu, ancak bu bir fey için garip bir seçim olurdu. Metal radyoaktif ya da zehirliymiş gibi davranır ve ne pahasına olursa olsun ondan kaçınırlardı.

Belki de amaç buydu, diye düşündüm hastalıklı bir şekilde. Hayvanları yere sermek için her şey işe yarardı, bilenmiş tahta ya da taş bile. Ama kaçma şansı daha yüksek olan, hissedebilen bir avı avlıyorsanız, çıtayı yükseltmek istersiniz, değil mi?

Isırır ısırılmaz onları zehirleyecek bir şey istersiniz.

"Hiçbir şey yapabilecek durumda değilsin," dedi Gertie. "Bugün seni yanıma bile almamalıydım-"

"Hayır, yapmamalısın," dedi Rhea ve bu kez ses tonunda tatlı bir şey yoktu.

"Diline dikkat et, kızım-"

"Yaptım. Çok sık." Rhea benimle okun arasına girdi. "Artık değil. Ben Leydi'nin varisiyim ve o yaralı. Bugün o... şeye... dokunmayacak."

Gertie ona gözlerini kırpıştırarak şaşkın şaşkın baktı. Belki de Rhea'nın ses tonu düz, hatta kavgacı olduğu içindi, ama aslında aynı fikirdeydiler. Bu da benim işime gelmezdi.

"Hayır," dedim, ayağa kalkmaya çalışarak.

Omzumda yumuşak ama amansız bir el buldum. "Otur," dedi Rhea sessizce.

Bu bir emir değildi ama yakındı. "Ben

iyiyim-"

"Otur, yoksa seni sandalyeye

bağlarım." Gözlerimi kırptım.

"Çok doğru," dedi Gertie. "Bazen bir Pythia'nın bile talimat alması gerekir."

"Evet, sen bunun çok iyi bir örneğisin," dedi Agnes, sesi ekşimişti. Gertie'nin cevap vermesine fırsat vermeden Agnes yanına geldi, genç kızı omzundan tuttu ve dışarı çıkardı.

Gertie şaşkın şaşkın onu izliyordu. Agnes'e, "Onu geri getir," dedi.

Agnes onu geri getirmede. Kapıyı kızın arkasından kapattı, sonra arkasını dönüp kapıya baktı. İkimize baktı ve Rhea'da olduğu gibi ifadesinde tatlı ya da itaatkâr bir şey yoktu. Benimle uğraşırken genelde öyle değildi ama Gertie'ye karşı çok daha saygılıydı.

Ama eğime ulaşmış gibi görünüyordu.

"Bu sarayda daha fazla tuhaflık olmayacak," dedi aniden. "Artık yarı ölüyken gezmek yok; artık çılgılık krizleri yok; artık en iyi yatak çarşaflarımızdan yapılmış erotik heykeller yok-"

"Hey! Bulamadığınızı iddia etmiştin-" Aniden durdum.

Gertie ve Rhea dönüp bana baktılar, yüzlerinde ikiz şok ifadeleri vardı ve ben sustum.

Agnes bana sert bir şekilde, "Duygularını incitmemeye çalışıyordum, neden bilmiyorum," dedi. "Bizimkilerin hiçbirini bağışlamıyorsun. Ne zaman *gelsen* -her *seferinde*- tuhaflık, tehlike ve kaostan başka bir şey yok. Ve sen," dedi Gertie'ye dönerek, "daha iyi değilsin. Sanki ikiniz birbirinizden besleniyorsunuz."

"Şimdi buraya bakın-"

"Gördüm ve yeterince gördüm. Ben senin varisinim; elimden geldiğince seni güvende tutmak, sana yardım etmek benim sorumluluğum-"

"Ve siz buna yardım etmek diyorsunuz, öyle mi?"

"Ben buna denemek derim!" Agnes gözleri parlayarak konuştu. "Bana - ikimize de- sadece güzel bir kahvaltı yapıp konuşmayı planladığınızı söylediğinizde zor olsa da. 'Uyu' dedin. 'Uzun bir gece geçirdin,' dedin-"

"Evet, vardı," diye yanıtladı Gertie, ama biraz garip görünüyordu. Omuzları dikleşmeden önce bir saniye kadar, çünkü bu Gertie'ydi. "Anlık bir karardı-"

"Evet! Sıklıkla öyle! *Sorun* da *bu*-"

"Ne tercih ederdin?" Gertie sordu. "Seni de yanımızda götürmemi mi? Seni de tehlikeye atmamı mı?"

"Hiç gitmemeni tercih ederdim! Son birkaç gündür yeterince karışıklık yaşamadık mı? Bu kadar kargaşa yeter mi? Zamana bağlı olmayan bir Pythia -Duyulmamış bir şey! Geçiş halindeki bir tanrıyla yapılan bir savaş -zaman çizgisini akıl almaz şekillerde tehdit eden bir şey, neredeyse hepimizi öldürmesinden bahsetmiyorum bile! Gecenin bir yarısı Iris'in gevezelik etmeyi bırakmadığı bir tür saçmalık-"

"Bu benim hatam değildi," diye belirttim, ancak Agnes'in öfkesi bana döndü.

"-ve şimdi," dedi öfkeyle. "Hemen ertesi gün, hemen ertesi *sabah*, ne bulduk? İkiniz de gitmişsiniz -kimseye haber vermemişsiniz, ne zaman döneceğinize ya da dönüp dönmeyeceğinize dair hiçbir fikriniz yok, hayatta olup olmadığınızı da dair hiçbir fikriniz yok
_"

Gertie savunmaya geçercesine, "Biz ayrıldıktan hemen sonra bizi geri getirecektim," dedi. "Bunu bilmene hiç gerek yoktu-"

"Bilmem gerekiyordu!" Agnes'in yüzü kızardı. "Ve bir *saatten* fazla bir süre geri *gelmedin*-"

"Bir sorunla karşılaştık-"

"*Tabii ki yaptın!*" Neredeyse bir çığlıktı. "İkiniz baş başa kaldığınızda, dünyanın hâlâ döndüğünü görmek beni şaşırttı!"

Ben bir şey söylemedim. Son birkaç günün yavaş ilerleyen bir felaket olmadığını iddia etmek biraz zordu. Ama Gertie daha güçlü bir yapıya sahipti ve bunu kaldıramazdı.

Ama Agnes oku kapıp burnunun dibinde sallamadan önce tek bir kelime bile etmeye fırsat bulamadı. "Bunu nasıl elde ettiğini bana anlatmak ister misin?"

Gertie'nin sert bir cevap vermeye hazırlanırken açılmış olan ağzı bir patlamayla kapandı. Bana baktı ve gözleri biraz büyüdü, muhtemelen yaptığımız şey tam olarak ders kitabı olmadığı için. Agnes bana döndü ve ben de masum görünmeye çalıştım.

Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla başarısız oldum.

"Bir profesyonel getireceğiz," dedi acımasızca. "Ve o gelene kadar ikiniz de burada kalacaksınız!"

Arkasını döndü ve dantel etekleri sallanarak dışarı çıktı.

Kapı arkasından çarptı ve tuvalete gitmem gerektiğini fark etmeden önce biraz rahatlardım.

"Artık kalkabilir miyim?" Rhea'ya sordum. "Hayır."

~~~

İtiraf etmeliydim ki profesyonel biri gibi görünüyordu. O da koyu tenliydi, gerçi onunki zeytinden çok abanoz rengiydi ve saçları Rhea'nınki gibi sıkıca toplanmış, güzel yüzünde hiç makyaj yokken bir dadı kadar asil ve düzgündü. Ama bir hizmetçi gibi giyinmemişti. Sherlock Holmes'u gururlandıracak gri ve mor balıksırtı pelerininin altında ona uygun bir elbise vardı, boynunda altınla işlenmiş ve başparmağım kadar büyük bir ametist taşıyla tutturulmuştu.

Dokunmatik telepat işi düşündüğümünden daha iyi para kazandırıyormuş gibi görünüyordu.

Eldivenleri vardı, arkalarında fiyonkları olan güzel mor deri şeyler, ama onları çıkardığında ince bir şekilde dolgulu olduklarını fark ettim. O zaman gerçek bir anlaşıma gibi görünüyordu. Çıkmak üzere olduğu bu yolculukta ona imrenmedim.

"Daha sonra zihninizin silineceği konusunda bilgilendirildiniz mi?" Gertie sordu.

"Evet. Ücretime dahil edildi."

Kanepenin karşısındaki koltuğa zarifçe yerleşti. Elleri uzun ve inceydi, tırnakları mükemmel bakımlıydı. Birden devin elleri gözümün önüne geldi; o kadar genç yaşta bile yara izleriyle doluydu ve tırnakları hemen ısırılmıştı. Burnuma kan ve bal kokusu doldu ve öğürmemeye çalıştım.

Agnes oku uzatmaya çalışırken, "Bekleyin," dedim. Herkes bana bakmak için durakladı.

Telepata "Bu... bu kötü," dedim.

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Benim mesleğimde insan başa çıkmayı öğrenir-" "Hayır." Sözümlü kabaca kestim; umurumda değildi. Gertie'ye baktım. "Her ne olursa olsun Ücret üç katına çıkar."

Telepatın çevresel görüşümde kaşlarını kaldırdığını görebiliyordum ama belli ki itiraz etmemişti. Muhtemelen benim hayatı boyunca korunmuş ve gerçek dünyadan bir anlığına haberdar olup çıldırmış aptal, alıngan bir kadın olduğumu düşünüyordu. Ayrıca Gertie'nin itiraz etmesini bekliyormuş gibi görünüyordu.

"Tamamdır," dedi Gertie, ücretin ne kadar olduğunu bile sormadan.

O yamaçta tahmin ettiğimden daha kötü görünmüş olmalıyım, diye düşündüm acımasızca.

Gertie'nin tepkisi telepat üzerinde daha fazla etki bırakmış gibi görünüyordu çünkü tekrar oka uzanmadan önce hafif bir tereddüt yaşadı.

"Her şey hakkında ayrıntıya ihtiyacımız yok," dedim, elini bir kez daha durdurarak. "Orada... orada çok fazla ölüm var. Çoğunu görmezden gelebilirsiniz. Bizim ihtiyacımız olan şey bunların arkasındaki neden. Tüm bunların amacı ne; anlıyor musun?"

Gözleri şimdi biraz daha genişti ve yanakları biraz daha solgundu. Ama başıyla onayladı. Ve çok dikkatli bir şekilde oku Agnes'in açık avucundan aldı.

Ve çılgılık attı.

Beni sıçrattı, çünkü ani, gürültülü ve uzun süreliydi. Agnes oku geri almaya çalıştı ama telepat ok vücudunun altındayken çoktan yere yığılmıştı. Bacakları kriz geçiriyormuş gibi titriyordu ve başı ileri geri sallanıyordu. Ama elini altına sokmuştu ve koltukla sehpanın arasına sıkışmıştı.

"Onu taşımama yardım et," dedim Rhea'ya, ayağa kalkarak.

"Hayır!" Agnes bağırdı. "Dokunmalarına izin vermeyin! Eğer yeteneğe sahipse, imgelemler ona geçebilir. Ben yaparım."

Rhea önüme geçti, ellerini iki yana açtı, sanki bir basketbol oyununda benim gardiyanımdı. Sanki o uyarıdan sonra bunu deneyecek kadar aptalmışım gibi! Tek yapabildiği görüşümü engellemek oldu ama ben onu yolumdan çekmeye çalışırken telepatın sesini duydum.

"Hayır, hayır... Kontrol bende. *Kontrol bende.*"

Son cümleyi neredeyse acımasızca söylemişti, diye düşündüm Agnes'a, sanki hâlâ onu çekiştiriyor gibiydi. Ama Rhea nihayet yoldan çekildiğinde Agnes'in Gertie'nin yanında durduğunu ve biraz ürkmüş görüldüğünü gördüm. Telepat yerde oturuyordu, oku önünde beyaz parmaklarıyla tutuyordu ve eskiden mükemmel bir şekilde toplanmış saçlarından bir tutam yüzüne düşmüştü.

"Ben iyiyim; bunu kontrol edebilirim. *Kontrol bende.*"

Bu bana tartışmalı göründü, bizimle konuşuyor gibi görüldüğünden değil. Kiminle konuştuğundan tam olarak emin değildim ama bir fikir ayrılığı var gibi görünüyordu. Ayrıca, ok sanki ele geçirilmiş gibi avucunun içinde hareket edip büküldüğünden, gerçek bir mücadele devam ediyor gibi görünüyordu.

O lanet şeyi sıcak bir patates gibi atacaktım ama telepat tutundu. Hırladı, daha önce sakın olan ifadesi neredeyse vahşi bir şeye dönüştü ve daha önce karanlık ve sevimli olan gözleri aniden altın renginde parlamaya başladı. Bir vampirinki kadar parlak değillerdi ve bir vampirin neden olacağı gibi omurgamda belli belirsiz bir karıncalanma yoktu. Ama içinde tamamen insani olmayan bir şey vardı.

Ve kızgındı.

"Kontrol bende!" diye bağırdı, ok aniden havaya fırlayıp onu yarı yolda ayağa sürüklerken.

Bir grup küçük kafa, endişeli görünen bir yardımcı eşliğinde kapı aralığından içeri baktı. "Onları dışarı çıkarın," dedi Gertie, aceleyle ileri atılıp vücuduyla görüşü engelleyerek. "Bugün ders yok. Ama sanırım aşçı tohumlu kek hazırladı."

Küçük inisiyeler kolayca rüşvet aldılar ve kapı arkalarından tekrar kapatıldı ve bu kez kilitlendi. Ama burada işler pek iyi gitmiyordu. Telepatın saçları güzelce toplanmıştı, dudağını ısırduğu yerden kan damlıyordu ve gözleri çılgına dönmüştü.

Ama o kötü bir kaltaktı ve bu şeye yenilmeyecekti.

Ücretini dörde katladı, diye düşündüm, topuklarını sıkarken, oku yere doğru iterken, üzerine dizini koyarken ve sonra elini üzerine indirirken. *"Kontrol bende!"*

Ve aniden öyle oldu.

Değişim ani ve barizdi. Gözleri eski kahverengisine dönmedi, ama kesik ve öfkeli olmak yerine, aniden yuvarlak ve şok olmuşlardı. Ve gördüğü her neyse onu takip etmeye çalışarak sağa sola bakıyordu.

Biraz başım döndü ve bir dakikalığına nefes almayı unuttuğumu fark ettim. Biraz hava emdim, Rhea'nın bana bastırmaya çalıştığı bir fincan çayı daha aldım ve içtim. Yardımı dokunmuş gibiydi ama yine de kendimi suçlu hissediyordum, sanki sorunumu başkasına aktarmışım gibi.

Ama telepatın bu konuda benden çok daha iyi olduğuna şüphe yoktu. Elbette şu anda neye baktığını göremiyordum ama ne yaptığını anlayabiliyordum. Tuhaf görünmesine rağmen.

Çoğu iz tek bir numaraydı. Psişik bir çılgılık gibi, genellikle sadece birkaç saniyelik bir şey görürdünüz. Bu genellikle birinin zihninin bunaldığı noktaydı: sevgililerinin bıçakla üzerlerine geldiğini gördüklerinde; arkadaşlarının cesedini bir ilmikten sarkarken bulduklarında; bir kapı açılıp duymak istemedikleri haberleri veren bir polis ortaya çıktığında.

Arada bir, bir eşyanın üzerinde birkaç baskı olabilir, hatta daha nadiren üç ya da dört. Ama bunlar genellikle çok eski, aile yadigârı

Nesiller boyu aktarılmış olabilecek türden şeyler. Örneğin birçok kadın tarafından takılmış bir madalyon ya da bir mücevher.

Aslında, pek çok ünlü mücevherin insanları ürkütmesinin ya da lanetli olarak ünlenmesinin nedenlerinden biri, bazı durumlarda hassas bir insanı çıldırtacak kadar güçlü izler taşımalarıydı.

Ama bu bir çift gibi görünmüyordu, hatta üç ya da dört. Düzinelerce, belki de yüzlerce farklı sahneyi sıralamak zorundaymış gibi görünüyordu ki bu da benim kendi deneyimime uyuyordu. Sonunda kaç tanesinin beni hırpaladığını bilmiyordum ama çok fazlaydı.

Özellikle de lanet bir ok için!

Beklerken çay içtim, bir tuvalet molası daha vermem gerekecek olmasına rağmen. Kahvaltı etmek istiyordum ama bunu istemek kabalık olurdu. Telepat kışını yırtarak çalışıyordu; en azından sabırla bekleyebilirdik.

Ve öyle de yaptık, sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Uykuya dalmaya başlamıştım, rahat eski sandalye beni kucaklıyordu, ateş beni ısıtıyordu, dışarıdaki yağmur *şşşt, şşşt*, beni uykuya *dalmam* için *susturuyordu...*

Elimde bir dokunuş
hissettiğimde. Ve yukarı
baktığımda.

Artık Kansas'ta değildim.

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Etrafıma bakındım, göz kırpyordum ve hâlâ yarı uykuluydum ama uzun sürmedi. Aniden doğruldum ve ne gördüğümünden emin olamayınca durakladım. Çünkü bu... bir iz gibi görünmüyordu.

Daha önce karşılaştıklarım puslu ve sık sık çarpıtılmıştı, çarpık renkler nesnelerin kenarlarından kaymaya çalışıyor ve sesler tuhaf bir şekilde yankılanıyordu. Rüya gibi bir kaliteleri vardı, bulanık ve tamamlanmamışlardı ve sıklıkla imprinter'ın şok ve dehşetinin nahoş bir yankısıyla birlikte geliyorlardı. En iyi koşullarda bile, kameramanın sabit duramadığı ve parmağını lensin önüne koymaya devam ettiği berbat, ev yapımı bir video gibiydiler.

Ama şimdi
değil. Şimdi
değil.

"Neredeyiz biz?" Tepkimi bekliyor gibi görünen telepata sordum.

"Biraz bekle," dedi ve elimi bıraktı. "Sonra konuşuruz." Bir an durdum.

Gri bir taş duvarın yanındaki gri bir taş bankta oturuyorduk. Hava soğuktu, iliklerime kadar titreten nemli bir soğuk vardı ama güneş parlıyordu ve kar yoktu. Erken ilkbahar, diye düşündüm, kuzeyde bir yerlerde, daha sıcak bir havanın gelmesini beklemeden önce.

Önümde, üzerinde ahşap bir kafesin gölge yaptığı kaldırım taşı bir alan vardı. Kafes de griydi, eskiydi ve hava koşullarından yıpranmıştı, ancak arkasındaki soluk, suluboya manzaraya karşı şaşırtıcı derecede canlı olan bir tür çiçekli asmayı destekleyecek kadar sağlamdı. Kış kahverengisi tarlaların üzerinde soluk, neredeyse beyaz bir gökyüzü ve uzakta muhtemelen okyanus olan bir şey gördüm. Emin olamıyordum, çünkü ufukta su ve gökyüzü ayırt edilemeyecek kadar birbirine karışmıştı, ama martılar tepemde dönüyordu ve hava tuzlu su kokuyordu.

Küçük bir grup insan terasın diğer tarafında, taş parmaklıkların yanında duruyordu. İçlerinden ikisi, yığılmış bir adam figürünü aralarında tutuyordu. Daha önce gördüğüm fey muhafızlarına benziyorlardı; sade gri tunikler ve tozluklar giymişlerdi, sırtlarına deri sadaklar atmışlardı. Sadaklar oyulmuş ve oldukça süslüydü, birçok yağlamadan dolayı ince, koyu bir patinaya sahipti, ancak botları sade, dar ve çamurla kaplıydı ve gümüş saçları dağınıktı.

Yakınlarda iki adam daha duruyordu, bunlardan birinin vampir olduğu belliydi. Uzun boylu ve iri yapılıydı, üzerinde uzun, açık mavi bir tunik ve kalın, koyu kırmızı bir tayt vardı. İlkinin kuşatmaya ve ikincisini tutmaya çalışan, ama daha çok iri göbeği için bir dinlenme görevi gören iri, kahverengi deri bir kemeri vardı. Her şeyin üzerine kraliyet mavisi kadifeden peplum tarzı bir ceket giymişti ve bu ceketin her tarafı çok renkli kuşlarla muhteşem bir şekilde işlenmişti.

Ceket pahalı görünüyordu, tıpkı şişman bir parmağı süsleyen yakut yüzük ve tuniğin altına giydiği ince keten gömleğin gülünç derecede uzun kolları gibi. Parlak sarıya boyanmışlardı ve neredeyse yerleri süpürüyorlardı. Mükemmel bir geç ortaçağ züppesi olmak için tek eksiği tüylü bir Robin Hood şapkasıydı ama ifadesi kıyafetiyle uyuşmuyordu.

Ya da belki de öyleydi. Başını geriye atmıştı ve dişleri kakhaha ya da hırlama olabilecek bir şekilde parlıyordu. Hangisi olduğunu anlayamadım çünkü hareket etmiyordu.

Bir esintiye kapılıp içeri doğru savrulan ve sahneye parlak kırmızı yapraklar saçan çiçekli asma da dahil olmak üzere hiçbir şey yoktu. Ama çağılayan havada asılı kaldı, çünkü sanki üç boyutlu bir tablonun ortasına düşmüşüm ya da bir Pythia zamanı dondurmuş gibi görünüyordu. Bu beni büyülerdi, çünkü bunu yaptığımda nadiren etrafıma bakacak bir ruh halindeydim.

Gruptaki son kişinin Aeslinn olması dışında.

Telepat beni izlerken, "Fey izleri genellikle daha canlıdır," dedi. "Aynı zamanda daha uzun ve daha kapsamlı."

Evet, ben de öyle tahmin etmiştim.

Konuştuklarını duyabilecek kadar yaklaşmak için ayağa kalkmaya başladım, sanırım amaç da buydu. Ama dener denemez başım döndü ve tekrar yere yığıldım.

Bankın üzerine, niyetlendiğimden daha sert bir şekilde. Sarsıcıydı ama diğer bazı şeyler kadar değil.

Başımı dizlerimin arasına koydum ve bir süre sonra sırtımda geçici bir dokunuş hissettim.

Telepat endişeli bir sesle, "Genelde böyle insanlar olmaz," dedi.

"Bu... Kahvaltıyı atladım," dedim, çünkü kulağa gerçekten daha iyi geliyordu. Belki de tamamen yalan değildi, çünkü belli belirsiz midem bulanıyordu, sanki kan şekerimin yükselmesi gerekiyordu.

Ya da Aeslinn'in burada bile olmamasına, onu televizyonda izliyor olmama rağmen vücudum panik atak geçirmeyi düşünüyor gibiydi!

Bazen kendimi anlayamıyordum. Onu daha iki saat önce Gertie'yle görmüştüm, ama bu hem zaman hem de mekân açısından oldukça uzak bir mesafeydi. Birkaç düzine metre öteden biraz farklıydı.

Ve bu beni öfkелendirdi, çünkü o piç bunu bana yapamazdı. Kalbimin çarpmasına, tüylerimin diken diken olmasına ve gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden olamadı. Bunların hiçbirini yapamadı!

Bir süre sonra derin bir nefes aldım, doğruldum ve başımı duvara yasladım. Soğuk taş iyi hissettirdi; canlandırıcı. Bir süre öylece kaldım.

"Sen-" diye başladı telepat, ben sözünü kesmeden önce.

"Bana burayı anlat," dedim, düşünecek başka bir şey istiyordum. "Nasıl böyle görünmesini sağlıyorsun?"

"Ne gibi?"

"Sanki bir oyunun ortasına girmişim gibi."

Hemen cevap vermedi ve sabırsızlığını neredeyse hissedebiliyordum; neredeyse titreşiyordu. Belli ki bu iş her neyse onunla devam etmek istiyordu - belki daha sonrası için başka bir işi vardı- ama ben henüz orada değildim. Bunu fark etmiş gibiydi, çünkü bir süre sonra cevap verdi.

"Bu ben değilim. Dediğim gibi, fey izleri farklıdır."

"Evet, ama bu farklı mı? Bu 3 boyutlu!"

"Ne?"

"Stereoskop gibi" dedim, çünkü View Master oyuncaklarının çocuklar için olan orijinal versiyonu hemen hemen her salonda bulunuyordu ve Viktorya dönemi ile Edward dönemi kuzenlerinin aynı şeyin biraz farklı iki resmini yan yana koyarak derinlik efekti vermelerini sağlıyordu. Bizim komik YouTube videolarına güldüğümüz gibi, onlar da Serengeti'deki aslanların ve Çin nehrinde giden hurdaların 3 boyutlu resimlerine bakıp gülüyorlardı.

Sanırım o da bunu anladı çünkü başını salladı. "Müttefik feylerin savaşta hareketleri koordine etmek ve bilgi paylaşmak için kullanabilecekleri bir grup bilinci vardır. Stres zamanlarında, bu grup zihni bazen bir araya gelen herkesin bilgisini birleştirerek bir iz yaratabilir."

"Olay yerini farklı açılardan kaydeden bir sürü farklı kamera olması gibi mi?"

Başını salladı. "Bir bakıma, her ne kadar bir kamera bir fey izi gibi ses ve koku, hatta dokunma içermese de."

Parmak uçlarımdaki soğuk taşı hissettim ve Hollywood'un bunu kopyalayabilecek bir teknoloji için ne kadar ödeyeceğini merak ettim. Muhtemelen çok fazla; muhtemelen her şey. Ve sonra söylediği başka şeyler de aklıma geldi.

"Bir grup bilinci mi? Yani vampir klanı gibi, sürekli birbirlerinin kafalarının içinde mi?" Çünkü bunu hiç duymamıştım.

"Vampirler hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedi, bildiğime şaşırmış gibiydi. "Ama hayır, feyler zihin okuyamaz, çoğu fey. Senin kastettiğin anlamda değil."

"Ama bir anlamda?"

"Bilinçleri, herkesin kullanımı için birçok nesil boyunca derlenmiş bir bilgi fonu olan Ortak'a erişebilir. Bilgi sürekli olarak ekleniyor ve onlar da bu bilgiye ulaşabiliyorlar ama bu gerçek bir zihin okuma değil."

"Tamam, anlamıyorum," dedim ona dürüstçe ve gözlerimi açtım.

Terasın karşısındaki küçük gruba kasıtlı olarak bakmadım. Onun yerine telepata ve omzunun üzerinden yeni yeni yeşermeye başlayan küçük bahçeye baktım. Sırtımı Aeslinn'e dönmüş olmak kurdeşen dökmeme neden olsa da kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

"Diyelim ki bir klandan bir kişi daha önce bir bölgeye gitmiş olsun," diye yavaşça açıkladı, sanki üzerinde çok fazla düşünmek zorunda kalmadığı bir şeyi kelimelere dökmeye çalışıyormuş gibi. "Onların evinden başka bir fey aynı yeri ziyaret edebilir ve orada nasıl gezineceğini bilebilir. Aile yesinin düşüncelerine tam olarak sahip olmayacaktır, ancak zaman zaman parlamalar yaşayabilir

-Gördükleri, kokladıkları, konuştukları. Ama muhtemelen akrabasının ayak izlerini takip edebilir ve yolunu bulabilir. Hatta bir atasının ayak izlerini bile, her ne kadar arazi değişmiş olsa da, bu durumda."

Ona göz kırptım. "Bir ata mı? Yani biri öldükten sonra bile anılar kaybolmuyor mu?"

"Bu bir anı değil. *Bu* bir anı," diye etrafı işaret etti. "Uzun zaman önce yaşanmış bir olay, değerli bir eşyanın üzerine basılmış. nceki bir baskı bana fey'in babasının oğlu için oklarla dolu bir sadak yaptığını ve sadağın kendisini gösterdi. Oğlu, babasının ölümünü duydugundan beri sonuncusunu bir tür hatıra olarak saklıyordu. Onu yanlışlıkla ateşlemiş olmalı, çünkü başka türlü gitmesine izin vereceğini düşünemiyorum-"

"Tamam, anladım," dedim, sabırsız görünmemeye çalışarak, çünkü baskıların nasıl çalıştığını zaten biliyordum. "Ama bu Ortak şey... bir kütüphane gibi olduğunu mu söylüyorsun? Peri hakkında herkesin erişebileceği bir sürü bilgi mi?"

Çünkü böyle bir şey gerçekten yardımcı olabilir. Böyle bir şey oyunun kurallarını değiştirebilir! Bu da neden daha önce duymadığımı merak etmeme neden oldu.

Savaş konseyi son zamanlarda Faerie hakkında çok fazla bilgi alıyordu, öyle ki bundan sonra bir diplomayı hak edeceğimden oldukça emindim. Siyaset ve kültürden tarih ve coğrafyaya kadar her konuda uzun dersler dinledim. Yine de kimsenin aklına bulutta bulunan ve her türlü konuda bilgi yükledikleri bir fey kütüphanesinden bahsetmek gelmemişti.

Büyük bir dikkatsizlik gibi görünüyordu!

Özellikle de savaş söz konusu olduğunda. Eğer Aeslinn'in adamlarından birini yakalarsak, kovan zihnine girip bize orduyu nerede bulacağımızı söyleyebilir miydi? Ya da kralın ne planladığını ve kaç adamı kaldığını öğrenebilir miydik? Ya da müttefiklerinin yerini, bir grup karanlık büyücü ve hain

Sonsuza dek arayacakmışız gibi hissettiğimiz ve Dünya'da bize karşı yıkıcı bir savaş yürüten vampirler?

Bir saniye öylece oturdum, aklım başımdan gitti.

Telepat benim iç kargaşamdan habersiz devam etti. "Ortak akıl kalır ve zamanla daha da zenginleşir," diye kabul etti. "Tıpkı bir kütüphanenin koleksiyonu gibi. Ama bir kütüphanede olduğu gibi iyi organize edilmiş değil. Her zaman aradığınız bilgiyi de içermez."

"Ne demek istiyorsun?"

"Basitçe, bilgi genellikle bilinçsizce bağışlanır. Bir önceki örneği ele alırsak, yıllar önce o yoldan geçmiş bir atanız sayesinde bilmediğiniz bir arazide yolunuzu bulabiliyor olabilirsiniz. Ancak onun bıraktığı bilgi bazı açılardan gereksiz, bazı açılardan da yetersiz olabilir."

"Ne gibi?" Sordum, çünkü tüm bu konsepti biraz akıl karıştırıcı buluyordum.

Omuz silkti. "Bir keresinde bir tavernada yediği lezzetli bir balığı hatırlayabilirsin ama çölde nasıl su bulacağını hatırlayamazsın. Takla attığı bir kızı, saçlarının ne kadar altın sarısı olduğunu ya da onun arkadaşlığından ne kadar hoşlandığını hatırlayabilirsiniz. Ama korumalı bir kapıdan geçmek için gereken şifreyi ya da belirli bir meyvenin yenmesinin güvenli olup olmadığını bilemezsiniz."

"Yani rastgele mi?" Çünkü bu iyi değildi. Bize özel bilgiler lazımdı, bir adamın tesadüfî seyahatnamesi değil!

"Tam olarak değil. İnsanlar yararlı olabileceğini düşündükleri bilgileri bağışlamaya çalışabilir, geniş bir alana dağılmış grup üyeleri arasında koordinasyon sağlayabilir-"

Bu da ordunun bizden nasıl önde gittiğini açıklıyor, diye düşündüm acımasızca.

"-ama başarıları yeteneklerine bağlı olarak değişecektir. Ve başarılı olduklarını varsaysak bile, bir başkasının bu bilgiyi alma becerisi farklı olacaktır. Bu yüzden feyler genellikle gruplar halinde seyahat eder. Bu sadece korunmak için değildir; aynı zamanda gerektiğinde Ortak Olan'a erişmek için birden fazla zihne sahip olmakla da ilgilidir."

"Anlıyorum." Sayılır. "Bu bilgiler nerede tutuluyor?" "Saklanıyor mu?"

"Ev, yer. Bir yerlerde sunucu gibi bir şey olmalı, değil mi?" "Sunucu mu?"

"Bir depo. *Bir kütüphane*. Sadece kafalarının içinde olamaz mı?"

Telepatın kafası karışmış görünüyordu. "Ama tam olarak orada. Bu bilgi, elle tutulur bir şey değil."

"Ama bundan yararlandıklarını söylediniz. Yani tüm bu bilgiyi kendileri taşıyorlar."

"Hayır." Birden önce üzgün, sonra da kızgın görünüyordu. Aniden ayağa kalktı. "Hayır, yok."

"Bekle," dedim, ben de ayağa kalktım. Bir şekilde kendimi zora sokmuştum ama bunu bilmem gerekiyordu. "Özür dilerim-"

Onu bir kenara fırçaladı ve ilerlemeye başladı. "Bu önemli değil ve yapacak işlerimiz var-"

Elimi koluna koydum ama bundan hoşlanmamış gibiydi, ben de geri çektim. Ama en azından bu onu durdurdu. "Özür dilerim," dedim tekrar. "Kutudaki en keskin kalem olmadığımı biliyorum ama bunu anlamam gerek. Bunu anlamama yardım et."

Bir an için bana baktı, koyu renk gözleri kırıştı. Ve sonra kafası karıştı. "En keskin kalem mi?"

Tekrar denedim, ancak onun döneminde kalemler olduğundan oldukça emindim. "En parlak ampul?"

"Ne?"

"Piknikten kısa bir sandviç mi? Çorbayı çatalla mı yiyor? Bir kapı tokmağıyla tartışmayı kaybeder mi?"

Sonunda anlayarak hafifçe gülümsedi ve sağ yanağındaki gamzeyi gösterdi. Bu ona hafif orantısız bir sırıtış veriyordu ve bu da tuhaf bir şekilde çekiciydi. Ayrıca bir dakika önce takındığı neredeyse trajik ifadeden de daha iyiydi.

Ben de devam ettim, ama artık onun da bu fikri anladığından emindim. "Tek iğneyle örgü mü örüyorsun? Bir tabela direğiyle tartışır mısın? Başlama vuruşundan beri topu görmedin mi?"

"Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye güldü.

"Bir vampir sarayında büyüdüm. Bazı çocuklar bana kaç şekilde olduğumu söyleyebileceklerini görmek için bir oyun oynarlardı... mobilyasız güzel bir ev. Sarışının birkaç ton ötesinde. O kadar da zeki değilim."

Güzel gülümsemesi soldu. "Bu kadar yaşlı yaratıkların daha akıllı olacağını düşünürsünüz. Ama zaten pek çok yerde bu sorun var."

Tekrar yerine oturdu ve bir süre ufka baktı. "Faerie'de ölen feylerin ruhlarının ölümden sonra da devam ettiği söylenir," dedi. "Hiçbirinin gerçekten ölmediğine, ancak dünyanın büyük ruhuna yeniden emildiğine ve sonunda bir şekilde tekrar yaşadığına inanılıyor. Ve bu büyük ruha geri döndüklerinde, bilgilerini de yanlarında götürürler, bütüne eklenmek üzere - ortak bir hafıza, anlıyor musunuz?"

Başımı salladım.

"Ruhları hala bir düzeyde dünya ruhuna ve dolayısıyla birbirlerine bağlı olduğundan, yaşamları boyunca da buna katkıda bulunabilirler. Her halükarda, deneyimleri Faerie'nin kendisi tarafından, yeryüzü ve gökyüzü, rüzgar ve deniz tarafından taşınan bilgi tarafından hatırlanır. Binlerce kamp alanının ateşinde yanar, kuşların söylediği şarkılarda cıvılda, her çimen yaprağında ve hafifçe esen yaprakta yaşar. O... hepimizin içinde."

"Gidip de dönmeyenler müstesna."

Ve aniden, daha önce görmem gereken şeyi gördüm: bir kulağa zarif bir eğim, bir noktaya değil, ama o yöne doğru. Tıpkı ışık doğru vurduğunda mor bir renk alan saçlarındaki parlaklık gibi. Bunun giysilerinden kaynaklanan bir yansıma olduğunu düşünmüştüm, tıpkı elmacık kemiğindeki yanardönerliği pahalı kozmetik ürünlerine bağladığım gibi.

Yanılmışım. "Sen

feysin."

"Kısmen," diye kabul etti. "Büyükbabam ve büyükbabam Faerie'den kaçtı, neredeyse iki yüzyıl

Eskiden. Bir zamanlar Alorestri topraklarının sınırında bir çiftlikleri vardı. Çok iyi bir toprak değildi ama büyükbabamın bir yeteneği vardı ve başka hiç kimsenin yapamayacağı gibi onun için çiçek açtı. İşe yaramasını sağladılar.

"Ta ki istilacılar gelene kadar. Svarestri'nin ordularını desteklemek için yeni çiftliklere ihtiyacı vardı ve onları Yeşil Fey'den aldılar, onlar da ailemden yenilerini aldılar. Toprağın kayalık ve taşlı olması önemli değildi.

ve çok azını geri veriyorlardı. Yapabildikleri için aldılar ve diğerleriyle birlikte büyükannemle büyükbabamı da kovdular."

"Demek ailen Dünya'ya geldi."

Başını salladı. "Ve bir tür hayat kurdu. Büyükbabam birkaç yıl sonra, kimilerine göre kırık bir kalpten öldü. Burada çiftçilik yapmayı denedi ama Dünya'nın toprağını sevmedi; ona şarkı söylemediğini söyledi. Daha sonra onu yakmışlar ve külleri hala ailesinde. Onu gömmekten korkmuşlar, çünkü bedeni parçalanıp bu dünyaya katılabilir ve pek çokları gibi kaybolabilirmiş."

Birden bana döndü, gözleri ıslak ve öfkeliydi. "Anlıyor musunuz? Kayıp, tamamen ve geri dönüşü olmayan bir şekilde. Bildikleri her şey, oldukları her şey, sanki hiç yaşamamışlar gibi yok oldu!"

Aniden Billy Joe'yu hatırladım ama onu uzaklaştırdım. Çünkü bu onun kaderi değildi. Geri dönmüş ve dünyalar arasındaki perdenin en ince olduğu Samhain'de beni ziyaret etmişti. Öldükten sonra nereye gidersek oraya başarılı bir şekilde geçiş yapmıştı. Onu özleyor olabilirdim, sürekli bir acı, ama o mutluydu.

Aynı şeyin feyler için de geçerli olduğundan şüpheliydim.

"Büyükbabanız sizin dünyanın dışında gömüldüyse, onun bilgilerinin Common'a girmeyeceğini mi söylüyorsunuz?" diye sordum.

"Nasıl olabilir? Bir evren öteden mi? Bedenlerimizi kurtarmak için buraya kaçtık ama bunu yaparken ruhlarımızı kaybettik. Savaşların bedeli bu oldu, sadece ölüm ve acı değil, gerçi bunlardan bolca var. Ama o kadar büyük bir kayıp ki bundan bahsetmiyoruz."

Hayır, öyle olacağını tahmin etmemiştim. Şu anda benimle konuştuğu için onur duydum. Ve sonra tarihin parmaklarınızın ucunda olmasının, atalarınız hakkında uzun, kesintisiz bir bilgi zincirinin sonsuza kadar uzanmasının nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Yedi kez büyük büyükannenin yaptığı bir yemeği tatmak ve hatta belki de onu yaparken izlemek. Artık var olmayan bir *türden*, artık var olmayan bir çiçeği koklamak. Uzun zaman önce toza dönüşmüş şehirlerde sanki oraya aitmişsiniz gibi yürümek, çünkü bir parçanız oraya aitti.

Pythian gücünü bile yanında sönük bırakıyordu. Başka yerlere seyahat edebilir, çoktan gitmiş olan şeyleri ve insanları görebilirdim. Ama benim bir

onlarla bir bağlantım yoktu. Gertie ve sarayı dışında, geçmişten pek bir şeyle bağlantım yoktu.

Ama feyler... yapabildikleri şeyler hem harika hem de korkunçtu. Amaçlandığı gibi çalıştığında harikaydı. Kaybettikleri zaman korkunç... çok fazla. İnsanların bilebileceğinden ya da anlayabileceğinden çok daha fazlasını.

Anlayabileceğimden daha fazla.

"Özür dilerim," dedim tekrar, bu cümlemin tamamen yetersiz olduğunu fark ederken.

"İşler böyle yürüyor," dedi kasıtlı olarak rahat bir omuz silkmeye. "Devam etmeye hazır mısınız?"

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Sonunda banktan kalktım ve terasın karşısındaki donmuş gruba biraz daha yaklaştım.

Yakın zamanda esen bir rüzgâr kralın uzun, gümüş rengi saçlarını uçurmuştu. Yüzünü kısmen gizliyordu ama o mağrur çeneyi nerede olsa tanırdım. Daha da yaklaştığımda, uçuşan saç tellerinin arasından fırtına rengi gözlerin bana parladığını görebiliyordum. Beni göremediğini, aslında burada olmadığını biliyordum ama yine de sırtımda bir ürperti hissettim.

O yokken Aeslinn hakkında şaka yapmak, gülmek ve hayatın ona eli olmadan nasıl davrandığını merak etmek kolaydı. Ya da o çok uzaktayken Gertie'ye karşı sakın ve soğukkanlı davranmak. Ama tam karşısında dururken durum farklıydı.

Zeus gibi bazı kötü adamlar, bana karşı hiç ihtiyacı olmamasına rağmen, sevimli bir baba rolüne bürünmeyi severler. İkimiz de durumu biliyorduk ama onun bu tavrı, uzun süredir giydiği ve üzerinde olduğunu unuttuğu eski bir kazak gibiydi. Çekiciydi çünkü her zaman çekiciydi.

Ama Aeslinn değil.

Onda hiçbir yapmacıklık, hiçbir kibar maske yoktu. Olduğu gibi görünüyordu: bir yırtıcı, sizi görür görmez şahdamarınıza saldıracak bir kaplan ve hissedeceği tek pişmanlık kemiklerinizde daha fazla et olmamasıydı. Orada, o sahneden yüzlerce yıl uzakta, bir anının içinde duruyordum ama yine de Thames Nehri'nde hissettiğim tehdidin aynısını hissediyordum.

Ama bu kadar yakından bakınca, biraz aşağıdan baktığını fark etmemek imkânsızdı. Pelerini, aynı derecede sıradan tuniği ve tozluklarından sadece biraz daha koyu olan sade bir griydi. Ev dokuması gibi eğri büğrü bir görünümüleri vardı ve muhafızlarının giydiklerinden daha güzel değillerdi. Bu kıyafeti, Pritkin'in ruhunu zamanda geriye doğru kovaladıktan sonra katıldığı altıncı yüzyıldaki bir ziyafette giydiğini gördüğüm kıyafetle karşılaştırmadan edemedim.

Aeslinn'in elementi toprak ve ondan gelen her şeydi ve zenginliğini pervasızca sergilemişti. Omuzlarında o kadar çok elmas vardı ve gece yarısı cübbesinden aşağı damlıyordu ki, bana kışın ölüsündeki buz sarkıtlarını hatırlatmışlardı, kalın bir şekilde kabuklanmışlardı. Alnındaki pırıl pırıl bir halkada daha fazla elmas vardı, bazıları başparmağım kadar büyüktü ve hepsi mum ışığında o kadar parlıyordu ki ona zar zor bakabildim.

Unutulmaz bir kıyafetti, hatta kıyafetlere dikkat etmeyi öğrendiğim için daha da unutulmazdı. Vampir çevrelerinde kıyafetler tamamen ayrı bir dildi; insanlar geçmişlerinden statülerine ve aile bağlarına kadar her şeyi sırtlarında taşırlardı. Buna ihtiyaçları yoktu - bunun için auraları vardı - ama bu onları durdurmuyordu ve giydikleri neredeyse hiçbir şey anlamsız değildi.

Her mücevher parçası bir hikaye anlatırdı; her renk özenle seçilirdi. Bir hafta bilezikteki sarmal yılan, küçük obsidyen gözleriyle dünyaya göz kırparken, bir sonraki hafta yakut gözlerle sahipti. Küçük bir değişiklikti ama yine de bir anlamı vardı. Ne olduğunu bilmiyor olabilirdiniz ama eğer akıllıysanız, izliyor, dinliyor ve bunun sizin ve eviniz için iyi bir işaret mi yoksa kötü bir işaret mi olduğunu anlamaya çalışıyordunuz.

Diğer zamanlarda, bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilirsiniz. Çiçeği burnunda bir senatör olan Zheng-zi, Kuzey Amerika Senatosu'ndaki ilk birkaç ayında tarafsız kalmış, bir joker olmuştu. Kimse onun ve yakın çalışma arkadaşı Senatör Cheung'un ne tarafa düşeceğini bilmiyordu. Cheung'un durumu hâlâ belirsizdi ama Zheng-zi son zamanlarda Basarab Hanesi'nin kırmızı ve siyah renklerini giymeye başlamış ve tek kelime etmeden ittifakını ilan etmişti.

Merak etmeden duramadım, Aeslinn'in kıyafetleri ne diyordu?

Belli ki bir avdan yeni gelmişti, bu yüzden belki de sık giyinmesi mantıklı olabilirdi. Ancak o bir kraldı ve kadifelerinin sıçraması ya da kaliteli derilerinin kirlenmesi nadiren umurlarında olurdu. Bunların geldiği yerde her zaman daha fazlası vardı ve bir ya da iki kıyafeti mahvetmek, imajı korumayı başaramamaktan daha iyiydi. Bir kralın güçlü, kuvvetli ve varlıklı görünmesi gerekirdi. Diğer erkeklerden farklı olmalıydı.

Peki ya bir tanrı?

Bu düşünce bir anda aklıma geldi ama hemen reddetmedim çünkü bir şekilde doğru olduğunu hissettim. Peki ya tanrılar? Etkilemek için mi giyinmişlerdi, yoksa bu biz ölümlüler için miydi?

İlk eğitimimi ve mürebbiyemin beni zorladığı Yunan mitolojisi üzerine bitmek bilmeyen kitapları düşündüm. Klasik bir eğitim, klasikleri okumayı gerektiriyordu ama ben pek de dikkatli bir öğrenci değildim, bu yüzden çaresizlik içinde resimli kitaplar getirmişti. Sonuç olarak, antik panteonun yüzlerce duvar resmi, duvar frizi ve mermer tasvirinden oluşan zihinsel bir Rolodex'im vardı.

Ve evet, Romalı sanatçılar bazı tanrılara iş kıyafeti versiyonları olan togalar giydirmişlerdi, özellikle de Zeus'a verdikleri isim olan En İyi ve En Büyük Jüpiter'e. Onu giydirmeyi seviyorlardı çünkü o devletin bir sembolüydü, yani o iyi görünüyorsa, onlar da iyi görünüyordu. Ama gerçeği gören herkesten oldukça uzaktaydılar.

Yunanlılar daha yakındı ve gerçekten de erken tarihleri tanrısal dönemle bir şekilde örtüşüyordu, bu yüzden daha güvenilir olmalılar. Ve hatırlayabildiğim kadarıyla, onların tanrıları genellikle pek bir şey giymiyorlardı. Yunanlı sanatçılar ilahi formlarını sergilemeyi severlerdi ve Afrodit'i banyoya giderken ya da Herkül'ü spor salonunda uzanırken ve her şeyi dışarıda bırakırken sevgiyle tasvir etmişlerdi, çünkü atletik kupların henüz bir şey olmadığını tahmin ediyorum.

Ama onlara kıyafet giydirdiklerinde...

Genellikle ev kıyafetleri ve sandaletler giydiriyorlardı.

Çünkü rahatları ve bir tanrı olduğunuzda, başkalarının ne düşündüğü umurunuzda olur mu?

Belli ki Aeslinn bilmiyordu. Pelerininin eteklerine sıçrayan çamuru saymazsak, burada işlemeli kuşlar, parlak mücevherler ya da herhangi bir süsleme yoktu. Giydiği yüksek, gri deri botları daha fazla çamurla çillenmişti ama bu çamur, bataklıkta yürümüş gibi görünen muhafızlarıninkiler kadar kalın değildi.

Muhtemelen de öyleydi. Çünkü aralarına yığılmış olan tutsak da çamurla kaplıydı, yaklaşık bir dönüm çamurla. Yüzüne dökülen orta uzunluktaki saçlarından damlıyor, çamurlu öbekler halinde giysilerine yapışıyor ve tüm vücudunu kaplıyordu. Bir insandan çok, bir sanatçının bir grup ıslak kili bir araya getirerek, ona çok fazla şekil verme zahmetine girmeden yaptığı bir şeye benziyordu. Yarım kalmış bir heykel gibi...

Durdum.

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilemedim," dedi telepat arkamdan yaklaşıarak.
"Bunu kendin görmen ve duyman gerektiğini düşündüm-"

"Bir dakika bekle," dedim.

"Henüz alışamadın mı?" Biraz sabırsız görünüyordu. "Ondan değil."

"O zaman ne-"

"Bir zamanlar bir iblisin bana söylediği gibi, bir kavramla boğuşuyorum."

Kadın bununla ne yapacağını bilmiyor gibiydi ama ben küçük grubun etrafında yavaşça dönerken başka bir şey söylemedi. Mahkûmun eğik başı teşhisimi kolaylaştırmadı ve bu sadece bir anı olduğu için kafasını kaldırıp çamuru silemedim. Ama bu da olmayınca, damlayan, kille kaplı saç tellerinden dışarı fırlayan burnu dışında yüz hatları neredeyse tamamen gizlenmişti.

Ama bazen, bir burun yeterlidir.

Orospu çocuğu.

"İşleri yavaşça yeniden başlatabilir misin?" Telepata sordum.

"Evet, elbette," dedi ama hiçbir şey olmadı.

Arkamı döndüğümde onu dudağını ısırırken ve oldukça vahşi gözlerle bakarken gördüm. Hay aksi. "Yine kontrolünü kaybetmek üzere misin?" Sordum, çünkü ne söylediklerini duymayı her zamankinden daha çok istiyordum.

"İlk seferinde kontrolümü kaybetmedim!" dedi, gözleri parlayarak. "Ben kontrolümü kaybetmem!"

Şu anda yapmıyor olsaydı daha ikna edici olurdu diye düşündüm.

"Pekala-"

"Hayır, bu doğru değil; bununla ilgili hiçbir şey doğru değil!" Bana baktı ve güzel yüzü al al oldu. "Bu Aeslinn, değil mi? Svarestri kralı?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama bana fırsat vermedi. Birden dönüp arkamızdaki binanın içine girmeye başladı. Ve daha önce bağımsız bir duvarın yanında oturmadığımı fark ettim; bu açıdan bakıldığında şüpheli bir şekilde mobil bir kaleye benzeyen bir şeyin yanında oturuyordum.

"İçeri gel," dedi bana bir kapı aralığından. "Şimdi gel!"

Gerçekten de bir dadı olmalıydı, diye düşündüm, ayaklarım otomatik olarak itaat ederken. Onu takip ederek kalın, sivri kemerli bir geçitten geçtim ve sadece bir dizi uzun, dar pencereden içeri süzülen güneş ışığıyla aydınlanan kasvetli bir iç odaya girdim. Büyüktü, belki bir seyirci salonu ya da balo salonu olabilirdi, ancak mobilya olmadığı için bunu söylemek zordu.

Şu anda devam eden bir parti de yoktu.

Bunun yerine, sert taş zeminde bir araya toplanmış, her yere çamur ve kirli su sızdıran sefil görünümlü insan grupları oturuyordu. Dışarıdaki adamdan çok daha temiz değillerdi ve leş gibi kokuyorlardı. Ortamın donmuş olması ve hava sirkülasyonu olmaması kokuyu en aza indirmeliydi. Ama duvarların içinde birikmişti, öyle ki feylerin onları tam olarak nerede bulduğunu merak ettim.

Çünkü burası bir kanalizasyondan ziyade bir bataklık çukuruydu.

Bu da muhtemelen muhafızların neden çeperlerde, toplamda belki otuz kişi olduklarını ve duvarlara sarıldıklarını açıklıyordu. Bunun en az iki katı kadar da ortada toplanmış, bazıları çocuk olan tutsak vardı. Ve bu telepat için bardağı taşıran son damla gibi görünüyordu.

Orada durmuş, yaşlı bir kadının şalının içinden dışarı bakan dört yaşlarında küçük bir çocuğa bakıyordu. Esirler zayıftı, paçavralar giymişlerdi ve bazıları soğuğa rağmen yalınayaktı. Çocuk onlardan biri değildi; biri çorap yerine ayaklarına bez şeritleri sarmıştı ve üzerinde çamur tabakasının altında yırtık pırtık bir tunik vardı.

Ama sağlıklı görünmüyordu ve yaşlı kadın daha da kötüydü. Kadın ölürse ona ne olacağını merak ettim. Svarestri onları ele geçirdiğine göre, herhangi birine ne olduğunu merak ediyordum. Gerçi onlardan ne istedikleri beni aşıyordu.

Belli ki alacak bir şeyleri kalmamıştı.

Telepat bana dönerek, "Aeslinn insan avlıyor," dedi. "Benim türümden insanlar-"

"Onlar fey mi?" Gruba tekrar bakarak sordum, çünkü öyle görünmüyorlardı. Sokakta herhangi birinin yanından geçsem gözümü kırpmazdım ve bunun nedeninin glamourie kullanmaları olduğundan şüpheliydim. Öyle görünmüyorlardı.

Sanki bir glamourie'ye paraları yetiyormuş gibi... Eğer kendi sihirlerini yapabilecek kadar büyüleri varsa, bunu kaçmak için kullanabileceklerini düşündüm.

"Onlar da benim gibi," dedi. "Karışık kan, ama bu onları kurtarmadı, büyükannemi kurtardığı gibi-"

"Büyükannen mi?"

"Fey olan," diye onayladı telepat. "Büyükbabam öldükten sonra teyzelerimden birinin yanına taşındı. Büyükannemin ayağı çarpıktı ve neredeyse topaldı; dikiş dikebiliyor ve diğer ev işlerini yapabiliyordu ama hiçbir mesafeyi yürüyemiyordu. Bahçede topallayarak dolaşmak dışında evden pek çıkmazdı. Yine de bir gece teyzem uyurken ortadan kayboldu-"

"Kayboldu mu?"

Başını şiddetle salladı. "Kimse bir şey görmedi ve kimse ondan bir daha haber alamadı ve hiçbirimiz nedenini anlamadık. Onu kim alırdı ki? O sadece yaşlı bir kadındı! Büyüsü yoktu; fey kanının onun için yaptığı tek şey ömrünü uzatmaktı-"

"Biri onu alana kadar," dedim, et gibi doğranan diğer feyleri, yarı-tanrı olanları düşünerek. Ama bu insanların herhangi bir yeteneği yoktu, değil mi? En azından Aeslinn'in zamanına değecek kadar. Öyleyse onlarla ne işi vardı? Ya da yalnız yaşamak için bile çok zayıf olan yaşlı bir kadınla?

Sonra ne söylediğimi fark ettim. "Tanrım, özür dilerim."

Ama telepat bunu elinin tersiyle itti. Zaten maksimum öfkeye ulaşmış gibiydi ve başka hiçbir şeye yer yoktu. "Biri onu *avlayana* kadar," diye tıslayarak etrafını işaret etti. "Burada neler olduğunu anlıyor musunuz? İnsanlar yıllardır ortadan kayboluyor ama kimse nedenini bilmiyordu. Bazıları onları Peri'den takip eden eski düşmanlar olduğunu düşünüyordu; diğerleri ise karanlık büyücülerin sihrimizi çalmak için bizi kuruttuğunu, ancak çoğumuzun alacak o kadar çok şeyi olmamasına rağmen-"

"Anlıyorum," dedim, hem onun için üzüldüğümünden hem de yüksek duygu durumunun okumanın istikrarını ne kadar etkileyebileceğini bilmediğimden onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Öyle mi? O zaman ilklerden biri olursun! Herkes bizden nefret ediyor, bizden şüpheleniyor ya da bizden faydalanmaya çalışıyor-" birden omuzlarımı kavradı. "Ve şimdi de bizi avlıyor!"

"Evet, öyle."

"Neden?"

"İşte bunu öğrenmeme yardım etmeni istiyorum."

Bir an için bana boş boş baktı, sanki o ana kadar tehlikeyi anlamamış gibiydi. Sonra kendimi aniden terasa geri sürüklenirken buldum. Donmuş tablo artık o kadar da donmuş değildi.

Görünüşe göre vampirin yüz ifadesi hırıltıdan ibaretti, çünkü az önce yüzünü Aeslinn'e çevirmişti. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu, hâlâ aynı yerde duran Pritkin'i işaret ederek.

Diğer herkes hızlanmıştı ama o, sanki ayakta durmasının tek sebebi onlarmış gibi iki fey arasında yığılıp kalmıştı. Muhafızların yüzlerinde ikiz iğrenme ifadeleri vardı; muhtemelen adamın sızdırdığı bataklık suyu birikintisi ayakkabılarını tehdit ediyordu. Ya da muhtemelen pis koku aniden yeni seviyelere yükseldiği için.

İçerideki insanlar gözlerimi yaşartacak kadar kokuyordu ama nedense Pritkin neredeyse bir silah sayılabilecek bir koku yayıyordu. Bu koku bir adım geri atmama neden oldu ve muhafızlar da sanki benimle birlikteymiş gibi görünüyorlardı. Kokuşmuş tutsaklarını desteklemeye devam ederken olabildiğince uzaklaşmışlardı.

Ancak koku, gülümseyen Aeslinn'i rahatsız etmiş gibi görünmüyordu.

"Evet, Nimue'nin büyük torunu." Tutsağının üzerine gönderdiği bakışlarda memnuniyet vardı. "Bir süredir onun peşindeydim-"

"Ve bu süreçte tüm İrlanda'da kendini rezil ediyorsun," diye tersledi vampir. "Bugünlerde senin halkına ne diyorlar biliyor musun? Vahşi Av!"

Aeslinn güldü. "Bu durumda yeterince adil. Başıma açtığı belalara inanamazsın."

"Geri dönüyor." Amansızdı.

"Affedersiniz?" Kral kusursuz bir kibarlık gösterdi.

"Beni duydun. O yarı iblis, o piç Rosier'in oğlu-"

"Bunu biliyorum." Aeslinn'in dudağı kıvrıldı. "Sanki insan kanı yeterince kötü değilmiş gibi-"

"Dilini tut, fey, yoksa kiminle konuştuğunu unuttun mu?"

Ses tonu neşeli kıyafetimle tamamen zıttı, beni ürkütecek kadar acımasızdı. Ama Aeslinn bu sefer biraz daha sabit olmasına rağmen sadece gülümsedi. "Biliyor musun, sanırım yaptım. Giydiğin deri ikna edici ve takdire şayan. Onun altında neye benzediğini bilmek ister miyim?"

"Küstah yavru! Seni bir düşünceyle ezebilirim-"

"Evet, ama o zaman senin adına babamla kim konuşacak?"

"O senin baban değil-"

"O herkesin babası. Ve ben onun için, doğurduğu o hain köpekten daha çok oğluyum. Caedmon," diye alay etti Aeslinn. "'Büyük Kral', oysa onun hakkında büyük olan hiçbir şey yok-"

"Bu saçmalığı kes!" diye hırladı vampir. "Bir sorunumuz var!" "Hayır, senin bir sorunun var. Kayboluşunu istediğiniz gibi açıklayın, ama ona sahip olacağım."

Uzun, beyaz bir el Pritkin'in göğsündeki çamurda kıvrılmıştı, sanırım tuniğini ya da gömleğini tutuyordu ama bunu söylemek imkânsızdı. Gri yapışkan madde kralın uzun, beyaz parmaklarının arasından kıvranan solucanlar gibi yukarı doğru fişkırdı. Elinden aşağı damladı ve ayaklarının dibindeki taşlara sıçradı ama fark etmemiş gibiydi. Gülümsemesi vahşileşti.

"Bundan zevk alacağım," dedi vampire. "Senin türünden on iki kişinin onu cehennemde bulup bana getirmesi gerekti, bunun için bana bir servet ödediler, ama o gece kaçtı. İzini bulmam aylarımı aldı ve bu süreçte onlarca adamımı öldürdü. Ama artık elimde-"

"Elinizde hiçbir şey yok!" diye tükürdü vampir. "O Rosier'in varisi! Eğer o sümüklü piçin onu bulmak için bu dünyayı parçalamayacağını düşünüyorsan-"

Aeslinn etrafına küçümseyerek bakarak, "Gözyaşlarını sil," dedi. "Kim fark eder ki? Ama yine de ona sahip olacağım. Çok fazla güçlü kalmadı _."

Vampir, "O zaman zayıf olanı almak zorundasın," dedi ve elini onun elinden çekti.

"Dikkatli ol iblis," diye tısladı Aeslinn, iyi mizahı aniden kaybolmuştu.

"Öyleyim ve öyle görünüyor ki bunu yapan tek kişi de benim. Bu kaybolursa tüm oyunu ele vermiş olursunuz. Şimdi her şeyi riske atmak için çok çalıştık-"

"Biz!" Aeslinn kükredi, eskiden porselen olan yüzü birden kızardı ve öfkelendi. "İşi *ben* yapıyorum; riskleri *ben* alıyorum; kayıplara *ben* katlanıyorum! Sen şimdiye kadar ne yaptın-"

"İblis konseyini arkanızdan mı tutacaksınız? Yoksa uzun zaman önce kapatılırdın. Ve muhtemelen derisi yüzülüp yenecek, ama tanrıların yaptığı gibi değil, elfling, o kadar temiz ve saf. Ama çiğ ve kırmızı ve sen hâlâ çırpınırsın-"

Aeslinn'in buna ne cevap vereceğini hiç öğrenemedim çünkü cevap verme şansı olmadı. Tek dizinin üzerine çökmeden önce çıkardığı homurtuyu saymazsak tabii. Ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü, kanın açık gri tünüşünün üzerinde parlak, kırmızı ve şaşırtıcı bir şekilde çiçek açtığını gördüm, elinin Pritkin'in az önce karnına sapladığı bıçağa gittiğini gördüm.

Görünüşe bakılırsa kralın tünüşünün altında bir tür zırh vardı ve bıçak bu zırha çarpıp kaymıştı. Ama Pritkin şimdi silahı zırhın altına sokmuştu ve yukarı, kalbe doğru kesmeye çalışıyordu; kral ise aptal muhafızları fark edene kadar onu tutmaya çabalıyordu. Bunu bir saniye sonra yaptılar ve kokuşmuş büyücünün bir şekilde fazladan bir kola sahip olduğunu ve bunu krallarını öldürmek için kullandığını geç de olsa fark ettiler.

Her şey aniden durdu, eskisi gibi donmuştu. Kalbim boğazımda telepata döndüm. "Ne oldu? Neden durdurdun?"

"Ben yapmadım," dedi ve arkamdaki sahneye başıyla işaret etti.

Arkamı döndüğümde yarım düzine vampirin iç odadan çıktığını ve hareketsiz kalan fey'in etrafında toplandığını gördüm. Pritkin de çoğunlukla öyleydi, sadece az da olsa hareket kabiliyetini korumuş görünüyordu ve hakkını vermek gerekirdi. Bunu bıçağı yukarı doğru itmeye çalışmak için kullanıyordu.

Ya da büyük vampir onu çekip bir kenara fırlatana kadar öyleydi. "İyileştir onu," dedi yeni gelenlerden birine, Aeslinn'i işaret ederek. "Sana gelince-" Pritkin'i kendisine doğru çekti. "Beladan başka bir şey değilsin, tıpkı baban gibi! Seni yıllar önce öldürmeliydik."

Pritkin küçük bir gülümsemeyi başardı ve ardından hareket kabiliyetinin geri kalanını yaratığın suratına tükürmek için kullandı.

"Uyu!" diye hırladı vampir, yanağından aşağı gri bir yapışkan madde süzülürken, çünkü tutsağı da biraz çamur yutmuş gibi görünüyordu.

Pritkin gevşedi -bu sefer gerçekten- ve muhafızlarından birini kandırmak için sihirle yaptığı sahte kol aniden kayboldu. Bu, vücudunun yere sarkmasına ve ıslak bir şekilde yere düşmesine neden oldu ama büyük vampir işini şansa bırakmıyordu. Sırtüstü yatan bedeni ayakkabısıyla tekmeledi, ardından hizmetkârlarına Pritkin'i geri çekmelerini işaret etti.

Temkinli de olsa bunu yaptılar ve içlerinden biri her ihtimale karşı omurgasına bir diz attı. Durup kendimi aptal gibi hissetmeden önce telaşla ileri doğru bir adım attım. Bunların hepsi yüzlerce yıl önce olmuştu.

"Peki ya diğerleri lordum?" diye sordu dalkavuk görünümlü bir vampir, neredeyse iki büklüm eğilerek. "Onları öldürmeli miyiz?"

"Hayır. Onları lanet olası feylerin bulduğu yere geri koyun. Daha fazla kargaşaya ihtiyacımız yok."

"Kral itiraz etmeyecek mi?"

"Kral hatırlamayacak," dedi büyük vampir acımasızca. "Hiçbiri hatırlamayacak."

Ve sahne sonunda biterken düşündüm ki, bitmemişti. Ama bir ok atmıştı. Muhtemelen muhafızlar krallarının bıçaklandığını gördükleri ve bunun olmasına izin verdiklerini bildikleri içindi. Bunun için ölmeyi beklemiş olmalıydılar ve büyük olasılıkla da öleceklerdi - eğer büyük vampir her şeyi unutturmasaydı.

Ama hayır, bir vampir değil, diye düşündüm, çiçekli yüze bakarken. Çok daha kötü bir şey. Ve lanet olsun, şu anda kendimi boyumu aşmış hissediyordum.

"Bunu anladın mı?" diye sordu telepat. "Ne yaptıklarını biliyor musun?"

"Hayır," dedim ona. "Ama bunu yapabilecek birini tanıyorum."

Yirmi Altıncı Bölüm

Orman karanlıktı ve ağaçların tepelerinde garip sesler yankılanıyordu. Yukarıdan parlayan ay ışığında bile hiçbir şey göremiyordum, çünkü sadece birkaç ışık mızrağı ağır ağaç örtüsünü delmeyi başarmıştı. Büyük yapraklardan bazılarının yüzüme çarpmasına yetecek kadar - zaten çarptıktan hemen sonra. Yapraklar bir çeşit özsu içeriyordu ve ben burada olmasam da çok fena yakıyordu, yani bu imkânsız olmalıydı.

Ama bunu bir de cildime söyle, diye düşündüm, yapışkan ve kaşındırıcı şeylerle dolu yüzümü ovmaya çalışırken.

"Augggghhh!"

Bir insan çığlığı ağaçların arasında yankılanırken sıçradım. Yakın ve gürültülüydü ve gerçekten kuş olduğunu umduğum bir grup kuşu ürküttü, onları kanat çırpmaya ve gecenin içine çığlık atmaya gönderdi. Kendi çığlığımı dişlerimin arkasında tutmak için bir elimi ağzıma kapattım, ancak çalılıkların arasından bir şey bana çarptı ve onu uzaklaştırdı.

Sersemlemiş bir halde ormanın zeminine düştüm ve bu sadece aldığım darbe yüzünden değildi. Ama çelik gibi sert bir ağaç kökünün üzerine düşmüştüm ve şans eseri bu kök doğrudan omurgama çarpmıştı. Darbe, komik kemiğime vurulmuş bir darbe gibi içimi titretti, sadece bu tüm vücudumu saran bir deneyimdi, beni soluk soluğa ve acı içinde bıraktı-

Sonra da aynı lanet kök koluma dolanmaya çalıştığımda sinirlendim.

Öfkeyi atlayıp doğrudan hiddete geçtim çünkü daha önce de burada bulunmuştum. Kulaklarının arkası ıslak bir Pythia olduğum zamanlarda, beni korumak için ölen bir savaş büyücüsüyle birlikte Faerie'ye gitmiştim. Çünkü her. Lanet olası. Şey. Bu korkunç dünyada beni öldürmek istiyordu!

Ama bu sefer değil, diye düşündüm, piç kökü topraktan çıkardım ve vampir gücüyle dövdüm. Yırtıyor, koparıyor ve parçalıyordum.

Eski kabuk ve altındaki sinirli doku, aptal şey bir hamur yığınınından biraz daha fazlası olana kadar devam ettim. Sonra onu koparıp ağaçların arasına fırlattım, sık çalılıklar arasında yırtıldığını duydum ve sonra devam ettim, çünkü usta bir vampir çok uzun bir yola fırlatabilir!

"Biraz daha ister misin?" Ayaklarımın dibindeki toprağın üzerinde gezinen köklerin geri kalanına sordum. "*İster misin?*"

Daha fazlasını istemediler, taklit ettikleri kavrayan eller gibi toprağın içine çekildiler. Yine de yavaş olanlardan birkaçını ezdim, sırf bu yüzden. Ve o kadar iyi hissettirdi ki tekrar yaptım.

Lanet olsun, Faerie'den nefret ederdim!

Sonunda durdum, zorlukla nefes aldım ve sonra kendimi bazı dikenlerden kurtarmaya çalışmaya başladım. Hareketli değillerdi ama yine de beni yakalamışlardı. Çünkü üzerimde beyaz dantelli bir işkence aleti vardı ve her lanet şeye takılıyordu.

Toprağın üzerinde yatan bir kadın vardı ve kocaman, korkmuş gözlerle bana bakıyordu.

Onu tanımam bir saniye sürdü, çünkü teni geceye çok iyi uyum sağlamış, ona şu anda gerçekten imrendiğim doğal bir kamuflaj vermişti. Ama ay ışığının bir parmağı gözlerinde ve taktığı pahalı broşta parılıyordu. Telepat olduğunu fark ettim, hâlâ şık balıksırtı kıyafetinin içindeydi.

Birden acaba o da kıyafetlerini değiştirmek ister mi diye düşündüm. Sonra bunun mümkün olup olmadığını merak ettim. Öğrenmeye karar verdim.

"Kot pantolon giyebilir misin?"

Bana biraz daha baktı.

Tamam, yeterince adil. Onun döneminde de kot pantolonlar vardı ama daha çok madenciler ve çiftçilerde, daha az da Londra'daki moda çevrelerinde görülüyordu. Tekrar denemeye karar verdim.

"Bilirsin, pantolon? Ve belki uzun kollu bir gömlek? Bu dikenler beni parçalıyor-"

Konuşmayı kestim, çünkü cevap vermiyordu. Aslında neredeyse katatonik görünüyordu. Eğildim, yüzünün önünde elimi sallamak niyetindeydim, ancak tekrar çılgılık atması ve elleri ve dizleri üzerinde kaçması için.

Harika.

Harika.

Eteklerimi yukarı kaldırdım ve onun peşinden gittim.

Yetişmek zor olmadı, çünkü yarı fey olsun olmasın, çevresine pek aşına görünmüyordu. Çılgınca savruluyor, çalıların arasından geçiyor ve ağaçlara çarpıyordu, tıpkı bir insan pinpon topu gibi. Kendimi biraz kötü hissettim, çünkü bu kısmen benim hatamdı. Bir gariplikten diğerine girmeden önce çıkmalıydım ama tek düşündüğüm Pritkin'i bulmak ve Mircea'nın hafızasını canlandırabileceğini varsayarak belki bir kez olsun birkaç cevap almaktı.

Ama Gertie'nin salonundan geçen manzaralı yoldan gitmek yerine doğruca buraya geldiğim için telepat da peşime takılmıştı. Iris'in durumu yine aynıydı ama bu otostopçu o kadar da hevesli görünmüyordu. Ya da, bilirsiniz, aklı başında.

Sonunda onu devasa yaşlı bir meşenin yanında yakaladım, çünkü onu ilk o yakalamıştı. Onu köklerinin dibindeki çalkantılı toprağa doğru sürüklemek için kullandığı cılız dalları, aç bir elin ağzına yemek tıkması gibi kırdım. Sonra da gazete kağıdıyla vurulmuş ürkek bir kedi gibi geri çekilene kadar ağaca vurdum.

Kahretsin, ama vampir gücünü seviyordum! Büyüyü sonsuza dek bozduktan sonra bunu gerçekten özleyecektim. Yeterince uzun yaşadığımı varsayarsak, diye düşündüm, çünkü telepat yine çılgılık atıyordu.

"Kapa çeneni!" Ormana bakarak ona söyledim. Bu formdayken zarar görebileceğimi sanmıyordum ama o zaman bir ağacı da dövememeliydim. Yani, bilmiyordum.

"Augghhh! Augghhh! Augghhh!"

"Kapa çeneni yoksa seni tokatlarım!"

Bu durum işleri iyileştirmede ve açıkçası neyin iyileştireceğini de bilmiyordum. I

Birden, hararetle, keşke Rhea burada olsaydı, nazik tavırları ve tatlı sözleriyle, ormandaki her kötü şey bizi bulmadan önce bu deliyi yatıştırırsaydı diye düşündüm. Ama sadece kendim vardım ve kendimi yatıştırmakta bile o kadar iyi değildim.

"Hanımefendi?"

Çılgıllıklar aniden kesildi. "Onun burada ne işi var?" diye nefes nefese telepat arkamdan bakıyordu.

Lanet olsun.

"Bir adın var mı?" Ona yorgunca sordum. "Ne?"

"Bir isim. Sana "telepat" dışında bir şey diyebilirim. Gittikçe yaşlı."

Bana biraz daha baktı. Bunu yapmaktan hoşlanıyor gibiydi. Ayakkabımla onu hafifçe dürttüm.

"Hanımefendi?" Rhea'nın yumuşak ama oldukça endişeli sesi yine arkamdan geldi.

İçimi çektim.

"Özür dilerim," dedim ona. "Ne yaptığımı bilmiyorum ve her şeyi berbat ettim, tamam mı? Seni bu işe bulaştırmak istememiştim."

"Bu da ne?" diye sordu, sesi endişeli geliyordu.

Sonra telepat yine çığlık atmaya başladı. Kaşlarımı çatarak yanına çömeldim ve lanet eteğimin belimden yırtıldığını duydum. Orospu çocuğu-

"Neden çığlık atıyorsun?" Ben hasarı incelerken Rhea biraz korkmuş görünen kadına sordu.

Telepat ona ters ters bakacak kadar uzun süre durdu. "Bilmiyorum! Hiçbir şey bilmiyorum! İkiniz de beni rahat bırakın!"

"O zaman şu sesleri çıkarmayı kes," dedim ona.

"Yoksa ne olur?"

"Ya da bir şey gelip sizi yemeye çalışabilir."

"Çoktan yaptı!" Aç ağaca dönüp baktı, o da orada öylece durmuş, masum ve ağaç gibi görünüyordu. "Aman Tanrım!"

."

"Senin yarı fey olduğunu sanıyordum," dedim. "Daha önce hiç Faerie'de bulunmadın mı?"

Bakışlarını ağaçtan bana çevirdi. "Burada mıyız?"

Şimdiye kadar kaç tane Dünya ağacı sizi malç haline getirmeye çalıştı? Söylemedim, çünkü tekrar çığlık atmaya başlamasını istemiyordum. "Evet-"

"Neden?"

"Çünkü bir adamı görmem gerekiyor ve o da şu anda orada," dedim huysuzca. "Gerçi olmaması gerekiyordu."

Pritkin ve Mircea'nın neden feylerin neşeli cinayet diyarında takıldıklarını bilmiyordum. Bir fey portalından geçen çoğu insan mümkün olan en kısa sürede geri dönmeye çalışırdı. Ama onları görmeyeli yarım gün olmuştu ve o tünellerde her ne halt oluyorsa ondan kaçmışlardı.

Peki, neden hala eve gelmediler?

Ve neden saklanıyorlardı? Tekrar etrafa bakındım ama ikisinden de bir iz yoktu. Mircea daha önce beni son kaçışına sürüklediğinde tam oradaydı, peki şimdi neredeydi?

"Bu konuda içimde kötü bir his var," dedim Rhea'ya.

"Öyle mi?" Telepat kendine gelmiş gibiydi ve ayağa kalkmaya çalışıyordu. "Beynimi ele geçirdin!"

"Evet, ama kasten değil."

"Ve beni Faerie'ye sürükledi, onca yer varken!"

"Seni sürüklemedim ve Tanrım. Benim mızımız olduğumu söylüyorlar!"

Ben de ayağa kalktım. Elbisemin yarısı arkada kaldı, bel bandı fena halde yırtılmıştı. Ve bu harikaydı. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Tüm Faerie'yi mi gösterecektim?

İlk kez olmuyor, diye düşündüm ve sonra kendime çenemi kapatmamı söyledim.

Telepat sert bir sesle, "Ben mızımız değilim," dedi. Alınmış görünecek kadar küstahtı.

"Tamam, kanıtla."

Şimdi kafası karışmış görünüyordu. "Nasıl?"

"Üç şey: Bir adın var mı?" "Elbette bir adım var!"

"Alabilir miyim?"

Birden korkmuş görünüyordu. "Neden?"

"Sana sürekli 'telepat' demek istemediğim için mi? Bunu zaten söylediğimi sanıyordum."

Yutkundu. "Onunla bir şey... yapmayacak mısın?" "Ne gibi?"

"Bilmiyorum!" Kollarını iki yana açtı. "Sana neden güvenmeyeceğimi hayal bile edemiyorum!"

"Adı Guinevere Lacey," diye hatırlattı Rhea sessizce. Çünkü birilerinin Agnes'in takdimine dikkat ettiğini tahmin ediyordum.

Telepata baktım. "Guinevere mi? Ciddi misin?" "Bunun nesi yanlış?"

"Yok bir şey, sadece... biraz ortaçağdan kalma. Sanırım Guinn olarak biliniyorsun?"

"Hayır!" Sonra gözleri etrafta gezinmeye başladı. "Bu benim gerçek adım değil," diye ekledi yüksek sesle. "Bu uydurma!"

"Umurumda değil," dedim ona. "İkincisi, elbisemi düzeltebilir misin?"

Gözleri tekrar benimkilere döndü ve şimdi korku ve şaşkınlığa öfke de karışmıştı. "Ben terzi değilim!"

Kafamı bir ağaca vurmaya düşündüm. Çok düşündüm.

Rhea elini koluma koydu. "Bir iğnem var."

Muhtemelen saçından bir toka çıkardı.

"Teşekkürler ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum," dedim, tam o sırada bir el kolumu kavradı ve beni sarsmaya başladı.

Rhea'ya ait değildi.

"Neden bir elbise için endişeleniyorsun?" Guinn fısıldadı. "İçerideyiz *Faerie*."

"Şimdi de fısıldıyor," dedim Rhea'ya.

Sarsıntı şiddetlendi.

"Kes şunu!" Elinden kurtuldum. "Ve hayır, sen *Faerie*'de değilsin. Hiçbirimiz *Faerie*'de değiliz. Gertie'nin evindeki şöminenin önündeyiz ve tamamen güvündeyiz. Sadece küçük bir zihinsel sapma yaşadık, hepsi bu."

"*Hepsi* bu kadar mı?"

"Evet, hepsi bu kadar. Şimdi bana kot pantolon giydirir misin giydirmez misin? Bu ormanda daha ne kadar ilerlememiz gerekecek bilmiyorum ve bu elbise işe yaramıyor."

"Kendini onların yerine koy. Neyim ben, hizmetçin mi?"

Ona ters ters baktım. "Peki. Ne yap biliyor musun? Sadece geri dön. Bununla kendim ilgileneceğim."

"Tamam!"

Orada durdu. Ben bekledim. Kollarını kavuşturdu. "Gidiyor musun?" Sonunda sordum.

"Aeslinn'i durdurmanın bir yolunu mu arıyorsun?" diye karşılık verdi. Kollarımı açtım. "Peki, burada ne yaptığımı sanıyorsun?"

Biraz daha kaşlarını çatı. Ama bir süre sonra kaşlarını çatarak elbiseme odaklandı. Umutla bekledim.

Sırtımdan aşağı süzülen ter dışında hiçbir şey değişmedi, çünkü Faerie'nin bu kısmı buharlıydı.

Bir süre daha bekledim, sonra zihnimde bir kot pantolon hayal etmemin işe yarayıp yaramayacağını düşündüm. "Beni istiyor musun?"

"Hayır! Sadece orada dur!"

Ben de orada, umutlu görünen Rhea'nın yanında duruyordum. Muhtemelen o da Edward dönemi kıyafetleriyle ormanda dolaşmayı benim kadar istemediği içindi. Ama ikimiz de hayal kırıklığına uğramıştık.

"Yapamam," dedi Guinn sonunda, hafifçe nefes nefese kalarak. Nerede olduğumuzu hatırlayana kadar elini yakındaki bir ağaca dayadı ve aniden geri çekti.

"Neden olmasın? Eğer biz sadece bir tür zihinsel projeksiyon isek-"

"Neden bilmiyorum! Bunu daha önce hiç yapmamıştım! Ve yaptığın şey sayesinde, senin mi benim zihnimde olduğunu yoksa benim mi seninkinde olduğumu bile anlayamıyorum. Ama elimden geldiğince deniyorum, hiçbir şey değişmiyor."

Harika. Her beş adımda bir ayağıma takılacağı kesin olan bir kıyafetin içinde zihinsel cehennemde sıkışıp kalmıştım. Kombinezon giyme zahmetine katlanmamış olmama rağmen astarlı ve lanet olasınca sıcak olmam da cabasıydı. Eteğimi yukarı kaldırdım ve altını yokladım.

"Ne yapıyorsun?" Guinn talep etti. "Kasık yarığı olup olmadığını kontrol ediyorum."

"Ne?"

Oh, Tanrıya şükür. Edward dönemi kadınları iç çamaşırlarının dikişlerini her zaman dikmezlerdi, çünkü korse ve yarım düzine

yeterince zordu. Bu, tam olarak kulağa geldiği gibi olan ve genellikle o kadar geniş olan meşhur kasık yarığına yol açtı ki, neden iç çamaşırı ile uğraştıklarını merak ettim.

Ama bu şort aslında dikilmişti. Sarkan elbiseyi belinden yırttım, dantel bir üst ve geniş paçalı, etek gibi görünecek kadar hacimli ve saygınlığımı koruyacak kadar mütevazı, şirin bir pamuklu şortla kaldım - elimde ne kaldıysa artık. Bu mükemmel bir çözüm değildi, çünkü hala yüksek yakalı, uzun kollu, dantel gömleğim vardı, ama idare etmek zorundaydım.

"Hepimiz öleceğiz, değil mi?" Guinn hiçbir şey yokken sordu.

"Sızlanmayı kes," dedim ona. "Ve hadi."

~~~

Guinn saatler sonra "Dur," dedi ve ben de memnuniyetle emirlere uydum. Nefes nefese yere yığıldım. Orman tam bir kâbustu; uzun, yakın ve karanlıktı; kökler daha da kötüsünü yapmadıkları halde ayağınıza çelme takmaya çalışıyordu.

Ayrıca ayaklarımızın altında çıtırdayan yapraklar da vardı, eğer bu doğru bir terimse, çünkü yer yer belimize kadar gelen yığınların arasından geçmek zorunda kalmıştık ve bazı büyük ağaçlara başımın iki katı yüksekliğinde yığılmışlardı. Az olan ışığın çoğunu kesiyorlardı ve zaten zor olan bir durumu temelde imkansız hale getireceklerdi, sadece burada iki cadıyla birlikteydim.

Sonuç olarak, şu anda çoğunlukla yaprak yığınlarını aydınlatıyor olsalar da iki ışık kaynağımız vardı. Rhea karanlık büyücülerin tünellerde kullandığı türden bir küre büyüledi ve Guinn de ölü bir ağaç dalını garip, mavi bir alevle süsledi. Etrafta fey olması ihtimaline karşı ikisini de kullanma riskini almak istememiştik ama başka seçeneğimiz de yoktu.

Şimdi, elektrik mavisi ve altının zıt renkleri sahnenin üzerinde dans ediyor, iki yorgun yüzü, yırtıcı ağaçları ve daha fazla yaprağı vurguluyordu. Peri'nin bu kadar sıkıcı olabileceğini kim bilebilirdi ki, diye düşündüm, arkama yaslanıp yukarı bakarak. Ve sonra şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

Adımlarımı izlemekle o kadar meşguldüm ki, üzerimde ne olduğuna pek dikkat etmemiştim. Her ne kadar bizim için çok önemli olmasa da

Yürüyüşümüz yoğun ağaç örtüsü altında gerçekleşmişti. Ancak bir açıklığa değil, ünlü Sekoyaları ziyaret etmediğiniz sürece dünyada asla göremeyeceğiniz bir manzarayı gösteren, tepedeki dallarda bir boşluğa ulaşmıştık.

Gerçi bu kadar büyük olup olmadıklarını bile bilmiyordum. Apartmanlar kadar kalın ağaçlara bakıyordum, yapraklı tepeleri yıldızların aydınlattığı gökyüzüne doğru o kadar uzanıyordu ki onları zar zor görebiliyordum. Sanki gövdeleri sütun, dalları payanda gibi olan, taştan değil de ahşaptan yapılmış devasa bir katedrale girmiş gibiydik.

Neredeyse aynı anda iki ormanda olmak gibiydi. Sekoya benzeri ağaçlar yıldızlara dokunuyormuş gibi görünürken, çoğu hala oldukça büyük olan daha kısa türlerin tepeleri çok aşağıda ikinci bir gölgelik oluştuyordu. Bu kadar karanlık olmasına şaşmamalı! Bir aralıktan, üzerimizdeki devasa gövdelerden yansıyan çapraz ay ışığı huzmelerini görebiliyordum ama orman zeminine yalnızca ara sıra bir ışın ulaşıyordu. Ve ulaştığında da neredeyse hiçbir şeye dönüşmeden dağılıp gitmişti.

"Işıkları söndür," dedi Guinn aniden, kendi ışıkları sönmeden bir saniye önce. "Neden?" diye sordum. Rhea da aynı şeyi yapınca ben de sordum.

Guinn cevap vermedi. Artık onu göremiyordum, gecenin içinde hızla kaybolan görüntülerin çerçevelediği bir siluetten başka bir şey değildi. Ama benim ve Rhea'nın aksine o ayakta idi ve başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Neredeyse havayı kokluyormuş gibi görünüyordu ve belki de kokluyordu. Peri o kadar tuhaftı ki hiçbir şey beni şaşırtamazdı.

Ödümü koparıyor evet; şaşırtıyor hayır.

"Guinn?" Bir süre sonra cevap vermeyince ben sordum. "Guinevere?"

"Bir sorun var." "Ne gibi?"

"Henüz bilmiyorum; konuşmayı kes!"

Konuşmayı bıraktım. Ama burada karanlıkta, sırtımdan ter damlarken ve kulaklarımda garip böcekler vızıldarken oturmak çok daha az büyüleyiciydi. Bazıları doğal biyoluminesansa sahipti, ateşböcekleri gibiydiler ama daha büyüklerdi; böcek boyutlarındaydılar. Çok fazla aydınlatmaya yetmeyen yumuşak mavi bir ışık yayıyorlardı ama bu da tuhaflığa katkıda bulunuyordu.

Daha önce birkaç tanesini görmüştüm ama ışık kaynaklarımız çoğunlukla onları bastırmıştı. Ama şimdi, görüşüm alıştıkça, onları her yerde görebiliyordum. Havada uçuşuyor, toprağın üzerinde geziniyor ve yaprak yığınlarını aydınlatıyorlardı; loş, ortam aydınlatması gibi bir şey sağlıyorlardı ve eğer bu kadar gergin olmasaydım tuhaf bir şekilde güzel olabilirlerdi.

Guinn'e tekrar sormak istedim, ama o huysuzdu, ki... evet. Onu gerçekten suçlamadım. Bu, kabul ettiğinden çok daha fazlasıydı.

Kulübe katıl, diye düşündüm, etrafıma bakarken. Ve hissettiği şeyin ağaçların arasından bize doğru gelen Mircea ya da Pritkin olmasını umuyordum. Çünkü öyle olmalıydılar, değil mi?

Mircea daha önce beni içeri çektiğinde tam oradaydı; kelimenin tam anlamıyla onun yanında belirmiştım. Elbette bu sefer kendimi içeri çekmişim ama yine de. Şimdiye kadar onu bulmuş olmayı ya da en azından kafamın içinde onu duyabilmeyi beklerdim.

Ama yapamadım, bu yüzden etrafta dolanıp durduk ve onun yerini bulmaya çalıştık. O buradaydı; zihnimin arkasında sıcak bir parıltı gibi onu hissedebiliyordum. Ama onunla iletişime geçemiyordum ve bu beni çok endişelendiriyordu.

Dün kafası dumanlıyken bile iletişim kurabiliyordu. Ve şimdiye kadar, karanlık büyücüler o iksir bombasına ne koyduysa etkisi geçmiş olmalıydı. Yine de ısınıp ısınmadığımı bile anlayamıyordum. Tek bildiğim, yapraklı bir labirentin içinde sonsuza dek kaybolmuş, daireler çizerek yürüdüğümüzü...

Aç kökler tarafından yenene kadar, diye düşündüm, bir diğeri bana doğru yaklaşıırken.

"Kesin şunu!" Dedim ve bıçağımı o piç şeye saplayarak onu ormanın zeminine sabitledim.

Durup bakmadan önce, çünkü bıçak getirmemiştım.

"Siper alın!" Rhea bağırdı, daha fazla bıçak onun fırlattığını tahmin ettiğim bir kalkana çarparken, çünkü ben kesinlikle fırlatmamıştım. Guinn'in de öyle yaptığını sanmıyordum, çünkü az önce yanımdaki toprağa çarpmıştı.

"Ağaçta," diye nefes nefese kaldı.

"Ne ağacı?" Etrafıma çılgınca bakarak söyledim. Bir ormandaydık; binlerce ağaç vardı!

"Şuradaki!" diye işaret etti. "Şuradaki."

Parmağını takip ettim ama hiçbir şey göremedim. Ama sonra bir şey kıpırdadı ve bir Svarestri savaşçısı bir daldan diğerine sıçrarken ay ışığında parlayan gümüş saçlarını gördüm. Sonra da Rhea'nın gönderdiği ateş topuyla alevler içinde kaldı.

Çok haysiyetsiz bir çığlık bize doğru sürüklendi ve fey kaçtı. Ama başka kimse takip etmedi, çünkü az önce maruz kaldığımız yaylım ateşine rağmen, sadece bir tane varmış gibi görünüyordu. Ve bu bütün gün duyduğum en iyi haberdi.

"Nereye gidiyorsun?" Ayağa fırladığımda Guinn sordu. "Onun peşinden!"

"Ne? Ama o gidiyor-"

"Biliyorum."

"Öyleyse bırak
gitsin!" "Hiç
şansın yok-"

"Neden?"

"Cevaplara ihtiyacım var!" Rhea'nın geri fırlattığı kalkanın yan tarafına doğru koşmadan önce, "Cevaplara ihtiyacım var," dedim. "Bırak onu!" Ona sendeleyerek geri çekilmesini söyledim ve o da en azından itiraz etmedi.

Onu bıraktı ve ben de kaçan fey'in peşinden gittim.

Yirmi Yedinci Bölüm

Ayağa fırladım, yerden yaklaşık on metre yükseklikteki çıkıntılı bir düğümü yakaladım ve sanki bunun için doğmuşum gibi ağacın gövdesine tırmandım. Yapmamıştım ama Mircea'nın yetenekleri hatalarımın çoğunu boşa çıkarmış, ellerimi sabitlemiş, hızımı artırmış ve yüzüme doğru gelen oku yakalamamı sağlamıştı. Ve onu fey'e geri fırlatmamı sağladı.

Mircea'nın kendi silahından kaçmak zorunda kalan fey'in şaşkın ifadesine güldüğünü duyabiliyordum ama ben gülmedim. Ağaçların arasında yırtınmakla meşguldüm, yetişmek için hem benim hem de Mircea'nın yeteneklerinin sınırlarını zorluyordum. Daldan dala atlamak düşündüğümünden daha kolaydı, hatta ölü bir koşuda bile, çünkü birçoğu üst üste binmiş ve küçük dallar, yapraklar ve orman pisliği ayakların altında bir saz oluşturmuştu.

Neredeyse kasıtlı gibi görünüyordu, sanki ağaç dalları birlikte büyümek ve gökyüzünde patikalar oluşturmak için eğitilmişti. Ama eğer öyleyse bile, sistem uzun zaman önce bozulmuştu; büyük dallar başımı kesmekle tehdit edecek kadar alçaktan sarkıyor, beni eğilmeye ya da zıplamaya zorluyor ve ayağımın altındaki patikadaki büyük boşluklar, bir adımı kaçırırsam baş döndürücü uzunlukta düşüşler gösteriyordu. Ama ne kadar istesem de yavaşlayamıyordum.

Çünkü fey yalnız değildi.

Uzakta, ağaçların arasından parıldayan bir kamp görebiliyordum. Yapraklı duvarlar ve sık ağaç örtüsü onu yerden gizlemişti ama burada düzinelerce kamp ateşiyle parıldayan kamp açıkça görülebiliyordu. Fey'in zihninde de görebiliyordum, Mircea'nın yetenekleri ben hızla ilerlerken onun bilincini ele geçirmişti. Bağlantıyı, seslenerek ya da belindeki boruyu üfleyerek varlığımızı kimseye bildirmesini engellemek için kullandım ve işe yaramış gibi görünüyordu.

Ama başka bir şey yapmadı.

Kåre! Seslenebildiği kadar yüksek sesle seslendi ama ateşin yanında oturmuş, kemik flütüne kederle bakan değersiz çocuk duymadı. Flütü çalmasına izin verilemeyecek kadar güneydeydiler, ses düşman kulaklarına ulaşabilirdi. Ama günlerdir bu konuda sızlanıp duruyordu ve rüzgârdaki daha önemli şeyleri dinleyemeyecek kadar meşguldü.

Ødger Redsphear! İri yarı fey yakınlarda durmuş, kendisine lakabını veren çalıntı silahını parlatıyordu. Silahı bir trolle eşitmiş gibi düello yaptıktan sonra ondan almıştı. Bu bir onursuzluk işareti olmalıydı ama o yine de ona bir ödül gibi davranmıştı. O trol kadar zekâsı var, diye düşündü Erri vahşice, mesajı da duymayınca.

Arne! Uzun boylu kartal, en azından bir şey duymuş gibi başını kaldırdı. Ama sonra lanetli kuşu çığlık attı ve dikkatini çekti. Tüylerini düzeltip onu sakinleştirirken, kalkan kardeşi duymadan can havliyle kaçıyor

Birine çarptığımda fey'in zihinsel iletişim girişimi aniden kesildi. Zihnim kampla meşgul olduğu için görmediğim ama şimdi bağırان, dövüşen, düşen ve beni de kendisiyle birlikte götürmek için tutan birine. Fey ve ben otuz metre kadar aşağıya düştük ve ikimiz de büyük bir yaprak yığınının içine düşmemize rağmen çarpmanın etkisiyle sersemledik. Ama o kalbime bir ok saplamadan saniyeler önce bir şekilde kolumu kaldırmayı başardım ve bileğini yakaladım.

Uyu, diye düşündüm umutsuzca ve gözlerinin kapanışını izledim.

Yere düştüm, titriyordum ve az önce kaç şeyi kırıldığımı merak ediyordum.

Çok fazla gibi geldi.

Her şey gibi hissettirdi.

Sen iyisin, dedim kendime. Gerçekten burada değilsin, hatırladın mı? Ama kıvranırken ve bükülürken, geri kalan her şeyim gibi dümdüz olmuş ciğerlerime hava çekmek için savaşıırken bunu aklımda tutmak zordu.

Sonunda başardım, Rhea ve Guinn koşup adımını söylemeden bir an önce sığ bir nefes aldım. Onların altında gömülü olduğum için onları göremiyordum.

bir yaprak dağıydı ve onları daha iyi duyamıyordu. Ama bu sonuncusu yaprakların suçu değildi.

Kulaklarım hâlâ uzaktaki kampın sesleriyle doluydu. Ateşler patlıyor, atlar kişniyor ve bir flütten çıkan birkaç hafif nota rüzgârda tütüyordu. Zihnimin duymayı kontrol eden kısmı fey'in kafasının içinde sıkışmış gibiydi ve onu nasıl çıkaracağımı bilmiyordum.

Diğer duyularımın bir kısmı da oradaydı, çünkü bir an sonra flütün elimden koptuğunu ve öfkeli bir fey'in sadece yarısını anladığım kelimelerle beni azarladığını hissettim. Beni sarsarken, Pritkin'in bilmediği bir lehçede konuşuyor olmalı, diye düşündüm. Sadece beni sallamıyordu; bedenim şu anda nefes nefese kalmış, küfreden birkaç kadın tarafından yaprak yığınının dışına sürükleniyordu. Ama Kâre...

Orman göz kırptı ve onun yerine, taştan yapılmış bir evde kaba ahşap bir masada oturan ve yaşlı, erkek bir fey tarafından flüt hediye edilen küçük bir çocuk gördüm. Yaşlı fey, birkaç kıştan daha fazlasını görmüş gibi görünen deri bir ceket giymişti ve yüzünde kendi türlerinden birinde nadiren gördüğüm çizgiler vardı. Ve birkaç kez karşılaştığım, uzun saçlarını çoğunlukla serbest bırakan fey savaşçılarının aksine, onunki ancak omuz hizasındaydı ve deri bir tangayla arkadan bağlanmıştı.

"Sana nasıl çalınacağını öğretelim, olur mu?"

Çocuk başını kaldırdı, heyecandan gözleri parlıyordu. "Babam kadar iyi olacak mıyım?"

Yaşlı fey'in gülümsemesi bir an için duraksadı, sonra toparlandı ve sarı saçlarını karıştırdı. "Belki de. Yine de çok azı senin efendin kadar iyiydi evlat."

Uzaklaşmaya, kendimi bundan, bu her neyse ondan kurtarmaya çalıştım. Telepatın bana gösterdiği fey versiyonu gibi kristal berraklığında olması dışında bir iz gibi hissediyordum. Ama yapraklardan başka bir şeye dokunmuyordum, bu yüzden ne olduğunu bilmiyordum.

Sadece *dışarı çıkmam* gerekiyordu.

Ancak çabalarımın tek ödülü, görüntünün eğilerek bana yaralı bir tahta kesme tahtası ve yaşlı bir kadının ellerini göstermesiydi. Kemik saplı bir bıçağı yere bırakıyor ve bazı sebze üstlerini tahta bir kovaya süpürüyordu. Daha sonra bu kovayı aldı ve beni de yanında taşıyarak kulübenin kapısından dışarı çıktı.

Soğuk canlandırıcı olmanın ötesindeydi, şalımızı omuzlarımıza daha sıkı sarmamıza ve önümüzde uzanan sessiz vadiyi kendi nefesimizden oluşan bir bulanıklığın içinden görmemize neden oldu. Az önce ayrıldığımız gibi gri, yığma taş evlerden oluşan bir küme vardı; buzla kaplı su birikintileriyle çukurlaşmış toprak bir yol vardı; ve dalları karla ağır ağır sarkan köknar ağaçlarıyla kaplı tepeler vardı. Küçük bir tepenin aşağısında da bazı ek binalar vardı ve onlardan birine doğru yöneldik.

Çizmeli ayaklarımız buzlu zeminde çıtırdarken, boynuzla örtülü pencerelerin arkasında hareket eden ve dışarıdaki kara gölgeler düşüren bazı uzak komşuları izledik. Onlar da yemek pişiriyorlardı, bacalarından çıkan ince duman iplikleri kayrak grisi gökyüzüne karışmadan önce kıvrılıyordu. Eski beyaz bir atın çektiği odun yüklü bir arabayı süren yalnız bir fey yanımıza geldi ve ahır olduğunu tahmin ettiğim yere ulaştığımızda selamlamak için elini kaldırdı.

Saz çatıda bahara kadar onarılması gereken birkaç boşluk ve yanlarda dal ve budakla yamalanmış birkaç delik dışında evden pek farklı görünmüyordu. Ama koku düşündürücüydü ve sonra bir çift domuz pembe ve gri burunlarını kapıdan dışarı çıkardı, bir su kovasını doldurmak için el pompasındaki buzu kırdığımızda ikramlarımızı kokladılar. Ama sıcak ahırdan dışarı çıkmadılar.

Yakında içeri gireceğimizi biliyorlardı ve havuçlar için bekleyeceklerdi.

Huzurlu, kartpostal gibi bir manzaraydı. Ya da aynı zamanda bir hapishane olmasaydı öyle olurdu. Bırak gideyim, diye düşündüm, zihinsel olarak çırpınarak. Bırakın gideyim!

Ancak tek tepki, başımı döndürecek kadar sert bir şekilde görüntünün tekrar kayması oldu. Ve durduğunda, artık aynı kişi olduğumu düşünmüyordum. Yaşlı kadının bir sevgilisi yoksa, diye düşündüm, kolum tombul bir kızı kendine yaklaştıırken, bir gece önce tadını çıkardığım kıvrımları hissediyordum.

Ağzım onunkine değdi ve çok tatlıydı, bal gibi tatlıydı, şehirdeki soğuk aristokratların kızlarından bile daha tatlıydı, saçlarını karıştırdığınızda öfkelenirlerdi. Onunki çoktan karıştırılmıştı ve elimi saçlarında gezdirdim, parlak kırmızı rengine ve buklelerine hayran kaldım - çok garip, çok farklı - parmaklarımın arasından akıyor ve sonra keyifle geri sıcıyordu. Hiçbir yapaylığa, saç maşası ve kıvrımlarla uzun seanslara ihtiyacı yoktu. Yataktan her zamankinden daha iyi görünerek kalktı.

Yatağım, diye düşündüm ve onu tekrar öptüm, zaten geç kalmış olmama rağmen ayrılmaya isteksizdim.

"Tekrar gelir misin?" dedi, ben ayrılırken. Benden istediği tek şey buydu.

"Elimden geldiğince çabuk." Söz verdiğim kadar, elimden geldiği kadar.

Beni bekleyen bir buz kızı vardı; kral iyi bir eşleşme olduğunu söylemişti. Neredeyse benimki kadar eski ve bugünlerde çok daha saygın bir aileden geliyordu. Ay ışığı gibi saçları ve taze krema gibi teni olan ve çok benzediği buz sarkıtının tüm tutkusuna sahip biri.

Yüzlerce yıl uğraştıktan sonra bile ailesinin tek çocuğu olduğu için muhtemelen kısırdı - soyumun tükenmesini sağlamanın bir yolu, diye düşündüm acımasızca. Ama ben burada çoktan verimli tarlalar bulmuştum. Elim bir an için Ronog'un karnında durdu, bunun kanıtıyla şişmişti. Çilli yüzüne baktım ve kalbimin sıkıştığını hissettim. Marred diyorlardı, yabancı diyorlardı, karışık kanlı diyorlardı, sıradan diyorlardı ve daha binlerce hakaret ediyorlardı.

Güzel, diye düşündüm ve ayrıldım.

Kendimi kaybetmeden önce umutsuzca bilincimi feyinkinden ayırmaya çalışarak geri çekildim, ama bu beni sadece başladığım o yarı dalgınlığa geri getirdi. Kendimi söz konusu kişiden çok onun sırt çantası gibi hissetmeme neden oldu, istesem de istemesem de yanında taşıdığı bir sırt çantası. Çıldırıcıydı!

Kim olduğunu bilmenin bir yolu yoktu ama önümde yerde yatan gölge zırh giymiş birine benziyordu ve elleri eldivenliydi. Ayrıca tepesinde tüylü bir tüy bulunan bir miğferi vardı. Gölgesi, kızın küçük evinden koşarak uzaklaşırken sıçradı.

İnsanların tam zırhla koşabildiğini bilmiyordum ama o zırhın ağırlığını neredeyse hiç hissetmiyordu, gerçi bunun nedeni fey zırhının insan zırhından daha hafif olması mıydı yoksa daha güçlü olması mıydı, bilmiyordum.

Kocaman, tüylü bir yaratığın bir direğe bağlı olduğu köyün üstündeki tepeye yöneldi. Yaratık çok yaklaşmış bir köstebeği yemenin ortasındaydı, büyük gagası güçlü pençeleri arasında tuttuğu kırmızı eti parçalıyor, kartal gibi gözleri sanki atıştırmalıklarının peşinde olabileceğimizi düşünmüş gibi bizi dikkatle izliyordu. Fey'in elinin uzanıp dizginini tuttuğunu gördüm ve sesinin ona acele etmesini, yapacak işleri olduğunu söylediğini duydum.

Hayvan acele etmedi ve kartala benzeyen başını bu öneriyi küçümser gibi bir ifadeyle savurdu. Ama sırtına takılı eyere binmemize izin verdi. Vücudumuzun altında bir ata hiç benzemiyordu; kıvrak, yere yakın ve ağır kaslıydı ve bir atın asla erişemeyeceği akıcı bir zarafetle hareket ediyordu.

Aeslinn'in eski düşmanı ve şu anda başkentini işgal eden fey kralı Caedmon, bir keresinde bana Svarestri savaşçılarının bazen topraklarına gelip gryphon yumurtalarını çalmaya çalıştıklarını söylemişti. Caedmon'un feyleri kartal başlı, kanatlı ve aslan gövdeli bu yaratıkları gökyüzü binekleri olarak kullanırdı, çünkü yetişkin olanları yetişkin bir feyi taşıyabilecek kadar güçlüydü. Çok az Svarestri'nin aynı şeyi başarabildiği izlenimini edinmiştim ama en azından bir tanesi başarmış gibi görünüyordu.

Çünkü gryphon yemeğinin son kısmını da mideye indirdikten bir saniye sonra yola koyulduk, önce tepeden aşağıya doğru koşmaya başladık, sonra da kocaman kanatlarımızı cırparak havalandık.

Canavar zahmetsizce gökyüzüne doğru yükseldi ve ben sadece bir fey'in kafasında olduğumu bilmeme rağmen tüm gücümle tutundum. Neler olduğunu anlamıyordum ama bu o kadar uzun zamandır böyleydi ki, dürüst olmak gerekirse buna alışmaya başlamıştım. Oradan çıkmam, kendime ya da az önce yaprak yığınınından çıkarılan versiyonuma geri dönmenin bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum ama... ama bunu bir dakika içinde yapabilirdim, değil mi?

Çünkü bu... cidden harikaydı.

Sürücü pek öyle düşünmüyor gibiydi, oldukça sıradan bir şeymiş gibi davranıyordu. Ama hiçbir şeyi kaçırmak istemediğimden gözlerinin ucuyla görebilmek için boynumu büküm ve daha fazla köyün kuşbakışı görüntüsüyle ödüllendirildim. Bazıları karlı vadilerde yuvalanmıştı, diğerleri ise sanki etrafımızdaki rüzgar akımlarına binen kartallardan biri tarafından yüksekte bırakılmış gibi sarp dağların tepelerine tünemişlerdi ve mesafelerini dikkatle koruyorlardı.

Vadi kasabalarının basit mimarisinin aksine, dağ kasabalarının devasa duvarları, yükselen kuleleri ve yarı donmuş şelalelerin aşağıdaki geçitlere fışkırdığı açık çıkıntıları vardı. Sanki dağların içinden büyüyle çıkarılmış gibiydiler ve muhtemelen de öyleydiler. Svarestri'ler toprağın efendileriydi ve onunla neler yapabildikleri beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

İşte böyle, diye düşündüm, küçük bir dağ büyüklüğünde taştan bir yaratığın, yüksek köylerden birine doğru bir uçuşunun yamacından odun yükü taşıdığını görünce.

Çanta, bir okyanus gemisinin çapa zincirleri kadar kalın halatlardan örülmüştü ve içinde yarım orman değerinde ağaç varmış gibi görünüyordu. Yine de büyük bir el çantasını taşıdığım rahatlıkla devasa bir omuza asılmıştı. Muhtemelen bunun nedeni, söz konusu omuzun, insan şeklindeki yaratığın geri kalanıyla birlikte, kırmızımsı kahverengi granite benzeyen bir şeyden oyulmuş olması ve taşın günün puslu havasına rağmen loş bir şekilde parlamasıydı.

Ama düz bir kaya olarak bırakılmamıştı. Köknar ağaçlarından oluşan bir çitle taçlandırılmıştı, bu da ona saç yanılması veriyordu ve bir omzunda ve büyük sırtında kurumuş otlar üzerinde otlayan bir keçi sürüsü vardı. Biz yanından geçerken başını çevirdi ve neredeyse dik olan uçuşuma tutunmayan kolunu kaldırdı.

Karşılığında eldivenli elimin kalktığını gördüm.

Ve onu aradığım için, bir dağdan çıkarılan ve keçilerin omzuna tünelerle çalışmaya başlayan yaratığın efendisi olan bir fey'in küçük figürünü gördüm. Bir çadırın dışında oturmuş, ateşin üzerinde bir şeyler kızartıyordu ve yanında genç bir çocuk vardı. Çocuk

Kucağında yavru bir keçi vardı ve yaşlı feyler gibi yarattıklarıyla birlikte el sallıyordu.

Bana tuhaf bir his verdi ama daha önce böyle bir şey görmediğim için değil. Aeslinn başkenti için yapılan savaşta benzer kaya yaratıklarını kullanmış ve felaketle sonuçlanmıştı. Kuvvetlerimize korkunç bir zarar vermişler, bizi ezmişler, devasa kazık çakıcılar gibi vurmuşlar ve feylerin kendilerinden daha fazla kayıp vermemize neden olmuşlardı. Tank gibiydiler, sadece daha büyük, daha hızlı ve daha manevra kabiliyetliydi.

Bu yüzden Svarestri savaş makinelerini kişiselleştirdiğinde, yüzlerini cevher şeritleriyle boyadığında ve vücutlarını muazzam kristal oluşumlarla süslediğinde yaralanmaya hakaret gibi görünmüştü. Bizimle alay ediyorlarmış gibi hissettirmişti.

Ama şimdi... Şimdi ne düşündüğümü bilmiyordum. Yaratığı mümkün olduğunca uzun süre görüş alanımda tutmak için boynumu kırılma noktasına kadar uzattım. Çoktan işinin başına dönmüş, dağın yamacına bir kamyon filosunun yapabileceğinden çok daha faydalı şeyler taşımıştı.

Bunun için mi yaratılmışlardı? Feylerin engebeli vatanlarını evcilleştirmelerine yardım etmek ve insanların kimsenin mümkün olduğunu düşünmediği yerlerde yaşamalarına izin vermek? Tanklar yerine genellikle vinçler, kamyonlar ve inşaat ekipmanları mıydı?

Bir çiftçinin traktörünün savaş makinesine dönüştüğünü görmek gibi beni rahatsız etti. Saban demirleri kılıçlara dönüşüyor, diye düşündüm ve biraz daha huzursuz oldum. Bu çok aptalcaydı! Evet, onları işgal etmiştik ama tanrılar geri gelirse hepimiz ölecektik ve muhtemelen feylerin çoğu da ölecekti. Başka seçeneğimiz yoktu!

Ama bunu biliyorlar mıydı? Soylular, emirleri verenler, muhtemelen. Aeslinn ne yapıyorsa onların da işin içinde olduğunu varsaymıştım. Ama sıradan Joes, Svens ya da her neyse? Onlar ne görmüştü?

Bir anda ortaya çıkan bir düşman ordusu, başkentlerini kuşatmış ve onları sürüler halinde katletmişti. Ve şimdi bunu tekrar yapmakla tehdit ediyor, bir yandan da dağılmış askerlerini, ordularından geriye kalan tek şeyi -oğullarını- Faerie'nin dört bir yanında avlıyor. İşbirliği yapmamamıza şaşmamalı.

Kåre'yi ve onun küçük flütünü düşündüm; muhtemelen babası gibi ölmektense büyükbabasının çiftliğinde çalmayı tercih ederdi

vardı. Onu öldürmektense sarayıma dönmeyi tercih ederdim. Ama alternatifi neydi?

Dağlar bana cevap vermedi ve köyleri geride bırakıp dünyada gördüklerimin hepsinden daha yüksek bir sıradağda ilerlemeye başladığımız için şu anda onlardan çok vardı. Dibinde coşkun akan bir nehir bulunan dar bir vadi tarafından kesiliyordu ve her seferinde sadece bir küme kulübeden oluşan küçük balıkçı köyleri serpiştirilmişti. Ama sonunda bunlar bile yerini saf kar, buz ve taştan oluşan bir kış harikalar diyarına bıraktı.

En yüksek tepeler bulutlarla kaplanmış ve gözden kaybolmuştu, ancak daha alçak olanlar bile her iki tarafta yükseliyordu, sıra sıra gri, koyu gri, siyah ve beyazın keskin renklerine bürünmüşlerdi. Burada ne bir köy ne de herhangi bir yaşam belirtisi vardı. Sadece ara sıra zirveler arasındaki boşlukları dolduran bir buzul, kar örtüsü altında uyuyan bir dev gibi, ama kalplerinde garip mavi ateş tutuyordu.

Ve sonra öyle bir şeyle karşılaştım ki, tüm bunlar hiçbir şeymiş gibi göründü.

Bir süredir tırmanıyorduk, o büyük kanatların her güçlü vuruşuyla istikrarlı bir şekilde yukarı doğru ilerliyorduk ve sonunda bulutları yaracak kadar yükseldik. Bir ışık çağılayanı bizi ödüllendirdi, sahneyi sular altında bıraktı ve gözlerimi kırıştırdı. Feylerin yıldızlarına ne isim verdiklerini bilmiyordum - sormayı hiç düşünmemiştim- ama göz kamaştırıcıydı.

Ama o kadar da değil, diye düşündüm, uzakta bir şehir belirdiğinde. Birden fazla kulesi, kubbeleri ve teraslarıyla muhteşem bir uçurumun kenarına oyulmuştu. Bu mesafeden ayrıntıları seçmek zordu, aslında hiç görmek de zordu ama bunun nedeni bulutlar değildi. Çoğu artık altımızdaydı, uçsuz bucaksız beyaz bir deniz gibi yayılmışlardı. Kayalık bir kıyıya çarpan dalgalar gibi uçurumun dibine doğru kayıyorlardı, öyle ki okyanusun kükremesini duymayı bekler gibiydim.

Hayır, sorun şu ki, şehir neredeyse etrafını saran bulutlar kadar soluk bir taştan oyulmuştu, tereyağına dönüşmeden hemen önceki krema gibi: ara sıra soluk altın damarları olan kirli beyaz. Kubbelerin bombeli görünümü de etrafı çevreleyen bulut kümeleriyle mükemmel bir uyum sağlıyor, gözü yanıltıyor ve şehrin gökyüzünün bir başka parçası gibi görünmesine neden oluyordu. Eğer fey ona doğru bakmıyor olsaydı, onu tamamen gözden kaçırabilirdim ya da bir serap gördüğümü düşünebilirdim.

Hâlâ öyle sayılırdım çünkü Aeslinn'in başkentini zaten görmüştüm. Issengeir, onların dilinde Buz Kuleleri Şehri, şu anda devasa bir ovanın ortasında, pek de koruyucu olmadığı kanıtlanmış dağlardan oluşan koruyucu bir halkanın içinde harabe halinde yatıyordu. Ama bu daha da görkemliydi. Birileri Olimpos'u kopyalamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu ki... Aeslinn'i biraz olsun tanıyınca, muhtemelen öyleydi.

Ama çok iyi bir iş çıkarmıştı.

Peki, neden kullanmamıştı? Merak ettim. Diğer şehrin daha zaptedilemez olduğu mu düşünülüyordu? Çünkü bu pek mümkün görünmüyordu. Yoksa geçmişten bir şey mi görüyordum? Bu imgelem ya da her neyse, yüzlerce ya da binlerce yıl öncesine mi aitti ve artık terk edilmiş eski bir başkenti mi gösteriyordu?

Çünkü bundan vazgeçecek birini hayal bile edemiyorum.

Biraz daha baktım; bakmamak elde değildi. Soğanlı kubbelerin altında, sanki biri devasa bir kılıcı aşağı indirmiş, dağın yamacının üçte birini tıraşlayarak içindeki taşın kalbini ortaya çıkarmış gibiydi. Ve sonra içine bir şehir oymuş, kayanın derinliklerinde olduğu için büyük ölçüde görünmez olan, ancak teraslardan, balkonlardan ve açık hava pencerelerinden görülebilen devasa bir heykel. İki ya da daha fazla terası birbirine bağlayan ve uçurumun kenarından aşağıya doğru gülünç mesafeler boyunca uzanan bazı dış merdivenler de vardı ve bunları geçme düşüncesi bile başımı döndürüyordu, özellikle de şu anda fey'in saçlarını savuran rüzgarın gücüyle.

Aynı şey bir süre sonra yanımıza yanaşan ikinci bir fey için de geçerliydi. Gümüş rengi saçları uçuşuyordu ve vücudu, yuvarlak tepesi dışında küçük, dört kenarlı bir piramide benzeyen garip, ahşap bir düzenekten yarı eğik bir şekilde dışarı çıkıyordu. Birkaç açık ve birkaç kapalı tarafı vardı ve bir sıcak hava balonunun sepetinden çok daha büyük değildi.

Sadece sıcak hava yoktu. Ya da herhangi bir balon. Ya da herhangi bir görünür destek aracı, yine de bize ayak uyduruyordu.

"Bir kez daha denemek ister misin?" Fey'im bağırdı, sesi neredeyse rüzgârla savruluyordu.

"Kaybetmekten hiç bıkmıyorsun, değil mi?" dedi küçük geminin pilotu sırtarak.

"Olağan bahisler mi?"

"Katılıyorum. Her zaman bir kadeh daha kullanabilirim.

Nereye?" "Her zamanki gibi."

Küçük piramidin karşı tarafındaki kapı çarparak kapandı. Pilot,
"Geldiğinizde sizi bekliyor olacağım," dedi ve bir taş gibi yere düştü.

OceanofPDF.com

Yirmi Sekizinci Bölüm

Hemen peşinden daldık, ani bir hareketle içimden çığlık attım çünkü bineğimiz yere doğru ateş eden kahverengi beyaz bir mermiye dönüşmüştü. Aşağıdaki kabarık beyaz hiçlikte, güzel mavi bir gölü ortaya çıkarmak için ayrılan bir boşluktan onu görebiliyordum. Neredeyse kusursuz bir şekilde yuvarlaktı ve durgun yüzeyindeki dağları bir ayna gibi yansıtıyordu.

Sıçrayacak mıyız yoksa boğulacak mıyız diye merak ettim, ona bakarken. Muhtemelen sıçrayacağız.

Bu kadar yüksekten vurulduğunda su bile beton kadar sert olacaktır.

Ama fey aynı dehşeti yaşıyor gibi görünmüyordu. Onun yerine güldü, onlardan birinden duymayı hiç beklemediğim coşkulu, doğal bir sesle, küçük ahşap teknenin yanından havada savrulurken. Ve ben tekrar çığlık atmadan, alçaldı, kanat çırttı ve önce pençeleriyle dağın yamacına doğru yöneldi. Bir an kocaman, solgun bir yumruk gibi üzerimize gelen devasa taş duvara baktım ama tek bir ses bile çıkaramadığımı fark ettim.

Ve sonra iniş yaptık, daha önce görmediğim küçük bir kaya parçasının üzerine, belki de bulut denizinin hemen üzerinde çıkıntı yaptığı ve onu kısmen görüş alanından sakladığı için.

"Belki bir dahaki sefere!" diye seslendi fey'im, uçurumun yanına yanaşmış olan pilota.

"Bu seni dörtte bir yapar," diye yanıtladı gülerek. "Şansımı seviyorum!"

"Ben de Sorjen kırmızısını severim. Aşağıda görüşürüz."

Pilot alaycı bir şekilde başını salladı ve biz attan inerken küçük araç tekrar yukarı doğru spiral çizmeye başladı.

Benim bacaklarım jöle gibiydi ama feyinki güçlü ve sağlandı, sanki bunu her gün yapıyormuş gibiydi. Ve belki de yapıyordu. Dağınık saçlarını yüzümüzden çekti, hâlâ sırtıyordu ki yaşlı bir fey koşarak yanımıza geldi.

Diğer ikisinin aksine, yeni gelen zırh giymiyordu, gri tozlukların üzerine basit kahverengi bir tunik giymişti ve saçında saman vardı. O da en az benim kadar korkmuş görünüyordu. Daha bize ulaşmadan, "Bir gün uçurumun kenarına sıçrayacaksın," dedi. "Sözümü unutma!"

"Usulünce işaretlenmiş," diye yanıtladı fey'im. "Ne yazık ki, bu durumda, 'Sana söylemiştim' demek için yanında olamayacağım."

"Herkes gibi normal bir binek daha alırsan alacaksın!" "Ama ben bunu seviyorum. Ve onu çalmak için epey bir zahmete girdim."

"Bah!" dedi yaşlı fey ve dizine uzandı. "Daha iyisini yapardın-"

Cümlesini tamamlayamadı çünkü gryphon binicisi dışında kimsenin ona dokunmasından hoşlanmıyordu. Koca kafasını yaşlı fey'i yerden kaldırıp neredeyse uçurumdan aşağı sürükleyecek kadar sert bir şekilde savurdu. Fey'im onu tam zamanında yakaladı.

"Azurr'u ben halledeyim mi?" diye önerdi, yaşlı fey'i tekrar ayağa kaldırarak. "Çok haklısın, onu senin halletmene izin vereceğim! Onlar iğrenç, kötü-öfkeli, tehlikeli hayvanlar, her biri-"

"Saçmalık. Onlar zeki, sezgileri güçlü yaratıklardır. Sadece onları tanımanız gerekiyor."

"Onu tanımak istemiyorum! Onu uygun bineklerle birlikte ahıra koyun ve bu sefer bir tane yememesini umalım!"

"Belki de onu zamanında beslemeyi denemelisin," dedi binici dikkatsizce ve bineğini az ilerideki bir mağaranın içindeki ahıra götürdü; biz içeri girer girmez bir grup at kişnemeye ve ciddi şekilde mutsuz görünmeye başladı.

"Azurr," diye homurdandı yaşlı fey, birkaç aygırı susturmak için hareket ederken. "Sanırım bu isimle alay ediyordun? O asla kimseyi dinlemez!"

"Beni dinliyor." Fey'im koca boynu okşamak için durdu ve her zamanki gibi, eldiveni takılıyken bile tüylerin kürkle nerede buluştuğunu anlayabilmesine hayret etti. "Çoğu zaman."

"Söyle ona, onları rahatsız etmeyi bıraksın! Yakında paniğe kapılacaklar!"

"Savaş atları daha yürekli olmalı. Belki de onları daha iyi eğitmelisiniz?"

Yaşlı adam duyamayacağı bir şekilde homurdandı ve fey bineğine sertçe baktı. "Uslu durur musun?" diye önerdi, dizgini çıkarıp eyeri bir parmaklığın üzerine asarak.

Gryphon krallara layık bir edayla onu görmezden geldi ve sadece canı istediği için kalan biri edasıyla her zamankinden daha büyük bir tezgâha yerleşti.

Bu muhtemelen doğrudu, çünkü büyük gövdedeki kaslar sağlam ahşap kenarları çaba harcamadan yok edebilecek gibi görünüyordu, ama bunu yapıp yapmadıklarını göremedim. Çünkü tekrar hareket halindeydik, bir dizi benzer ahırın içinden geçiyorduk, içtekiler doğal mağaraların asla sahip olmadığı bir simetriye sahipti. Aniden içine döndüğümüz ve sonra tekrar dışa doğru döndüğümüz sığ çukur gibi.

Bir an için fey'in birini beklediğini düşündüm, çünkü başka türlü neden bir delikte, karanlık bir koridorda, tek başına duracağını hayal edemiyordum. Ama sonra iki yanımızdaki taşlar birbirine doğru itilmeye başladı, çökmedi ama önümüzde kapandı, ta ki artık bir çatlak bile kalmayana kadar. Koridordaki azıcık ışığı da kapatarak bizi karanlığa gömdü.

Ve sağlam kaya.

Etrafıma boş boş bakarken nabzımın hızla atmaya başladığını hissettim, nefesim boğazımda düğümlendi. Kaya, yüzümüzden birkaç santim öteye kadar kapanmıştı, öyle ki kendimi bir tabutun ya da zavallı bir arkeolog hayatının korkusunu yaşayana kadar çağlar boyunca beklemeye hazır bir taş lahitin içinde mühürlenmiş gibi hissediyordum. Ben ondan çok öndeydim, umutsuzca duvarı itmek, zorla açmak, soğuk, duygusuz yüzeye vurmak ve vurmak istiyordum - dışarı çıkmak için herhangi bir şey! Ama fey orada öylece durdu.

Ve ben korkuya tamamen teslim olmadan önce, zemin ayaklarımızın altında sarsıldı ve başladık-

Lanetleneceğim, diye düşündüm, etrafıma biraz daha bakındım, çünkü nereden geldiğini bilmediğim küçük bir ortam ışığı yanmıştı. Ama bu sayede küçük kapsülün ya da kalkanın ya da korunan alanın -içinde bulunduğumuz her neyse- sert taşın içinden hızla yukarı doğru hareket ettiğini görebiliyordum. Ama bir yol açmıyordu; burada kıvılcımlar ya da uçuşan parçalar yoktu.

Bunun yerine, kayanın bir nehir gibi etrafımızdan kaymasını, geçmemize izin vermek için ayrılmasını ve sonra tekrar arkamızdan kapanmasını izledim.

Ortaçağ Galler'inde Pritkin'in büyük bir çabayla da olsa benzer bir şey yaptığını hatırladım. Yakalanmış ve hoşnutsuz feylerle çevrili bir odaya hapsedilmiştik. Kapıya ulaşma şansımız sıfırdı, hatta bir grup güzel kız herkese akşam yemeği getirerek küçük bir dikkat dağınıklığı yaratmıştı.

Ta ki arkamızdaki devasa eski taşlardan oluşan duvar sıvılaşp geçmemize izin verene kadar.

Şu an için pek de iyi bir anı değildi, çünkü Pritkin'in toprak büyüsü yeteneği oldukça azdı ve bu da yarı yolda sıkışp kalmamıza neden olmuştu. Klostrofobi hissini, taşa gömülmeyi, havasız kalmayı ve dehşet boğazımı tırmalarken her şeyin çok sıcak ve çok yakın olduğunu canlı bir şekilde hatırlıyordum. Duvarın kalıcı bir sakini olup olmayacağını, yüzyıllar sonra birilerinin keşfedeceği ve oraya nasıl düştüğüme hayret edeceği Cassie şeklinde bir fosil olup olmayacağını merak etmişim.

Ama sonra diğer tarafa fırladık, Pritkin kızarmış yüzlü ve nefes nefese kalmıştı, ben de ellerimi tuttuğum yeri öpüyordum.

Hayatımda hiç açık hava gördüğüm için bu kadar mutlu olmamışım.

Tıpkı şimdi olduğu gibi, 'asansör' durduğunda ve 'kapı' açıldığında ve biz sakince dışarı adım attığımızda. En azından fey öyle yaptı. Sessiz bir tıslama nöbeti geçiriyordum, fazladan oksijen yutmaya çalışıyordum çünkü bu *gerçekten* küçük bir kapsüldü, ancak vücudu işbirliği yapmıyordu.

Ama sonra yukarı baktım ve her şeyi unuttum. Önümüzde, uç uca yerleştirilmiş birkaç futbol sahası büyüklüğünde devasa, düz bir mağara uzanıyordu ve bir tarafında, ötesindeki karlı manzaraya bakan pürüzlü, yatay bir yarık vardı. Yarık mağaranın büyük bir bölümüne yayılmıştı ve sıra sıra dizilmiş, yüzlercesi olması gereken piramit şeklindeki garip araçlar için bir çıkış noktası görevi görecek kadar yüksekti. Az önce içeri girmiş ve birkaç fey dışarı atlarken havada yavaşça dönmekte olan bir tanesi de buna dahildi.

İkisi de tanıştığımız ve şimdi elini uzatmış bu tarafa doğru koştuğunu gördüğüm pilot değildi. "Yaşlı Tagget az önce bir fiçı Heart's Gold'a bindi.

-on iki yaşında- ilahi olduğunu ilan ediyor," diye bizi bilgilendirdi.

Fey'im homurdandı ama yine de onunla kollarını kavuşturdu. "Eminim. Ama o kadar kolay kurtulamayacaksın."

"Ne yazık ki eksik olan damak zevkinizi geliştirmeye çalıştığım için beni affedin."

"Çantanızın eksiklikleri konusunda daha fazla endişelendiğinizi düşündüğüm için beni bağışlayın."

Pilot güldü. Bunu benim fey'imden çok daha fazla yapıyordu, dışarıdaki kısa heyecan anı dışında oldukça asık suratlı görünüyordu. Ama pilot gençti, yuvarlak ve bir Svarestri için şaşırtıcı derecede hoş bir yüzü ve eğlenen gri gözleri vardı.

Onlara baktım ve birden aklıma başkent için yapılan savaş sırasında savaş alanında ölü ve parçalanmış yatan gümüş saçlı ceset yığınları geldi. Etrafta bizim ölülerimizden de yığınlar vardı, bu yüzden o zamanlar bunun hakkında fazla düşünmemiştim. Sadece hayatta kalmaya çalışıyordum. Ama şimdi...

Şu anda hatırlamayı bırakabilmeyi gerçekten isterdim.

Ama onların rahatsız edici şakalaşmalarını daha fazla dinleyecek zamanım olmadı çünkü başka bir fey aceleyle gelmişti.

"Şarabın beklemesi gerekecek," dedi, yanımızda dururken hafifçe nefes nefese kalmıştı. Bu da benim iki kez bakmama neden oldu, çünkü o şimdiye kadar gördüğüm göbekli ilk hafif feydi. Baskıdaki vampirinkine kıyasla oldukça küçüktü ama yine de giydiği mavi kadife cübbenin önünü germeyi başarmıştı. Ayrıca muhtemelen çift çenesi vardı ama sakal bıraktığı için bunu anlayamadım.

Feylerin de böyle bir şey yetiştirebildiğini bilmiyordum. Ama öyle olduğunu tahmin ettim, çünkü gümüşü beyaz bir dalgalanmayla göğsünden aşağı dökülüyordu, sanki Noel Baba kuaförden yeni gelmiş gibiydi. Yüzündeki ifadeyi görünce, gerçekten kötü bir gün geçirdiğini düşündüm.

"Ne oldu?" Fey'im zaten biliyormuş gibi bir sesle sordu.

"Çok sinirli. Sana ihtiyaç var."

Pilot bizi omzumuzdan alkışladı. "Bu içkiyi de sizin şerefimize ya da anınıza içeceğim," dedi ve gitti.

Fey'im kaşlarını çattı; yüzümüzü gerdiğini hissedebiliyordum. "Nerede o?"

"Her zaman olduğu yerde." Sakallı fey önce tavana sonra tekrar aşağı baktı ve yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Başka bir şey daha var..."

"Ne?"

Sakallı fey başını salladı. "Oraya vardığında göreceksin. Acele etsen iyi olur."

Fey'im acele etmedi. Klostrofobik asansöre de geri dönmedi. Bunun yerine, bir iniş pisti olduğunu tahmin ettiğim devasa genişlikteki alanı bir yürüyüşle geçti ve bana etrafa bakmam için zaman verdi.

Yeni gelen pilotlar karaya çıkmıştı ve hâlâ havada duran birlikleri parlak kırmızı tunikler giymiş birkaç dalkavuk tarafından hizaya sokuluyordu. Bu, genellikle dağlarıyla uyumlu olan Svarestri'nin giydiğini gördüğüm en gösterişli renkti. Ama sanırım görünürlüğe yardımcı oluyordu, bu yüzden dikkatsiz bir uçuşu çocuk onları ezmedi.

Küçük gemileri saymaya çalıştım ama bir süre sonra vazgeçtim çünkü bu mağarayla bağlantılı başka bir mağara daha varmış gibi görünüyordu ve orada da birkaç tane gördüm. Belki de diğer tarafta daha fazlası vardı, tüm bildiğim bu. Hepsi birlikte binlerce olabilirdi, bu da beni başkent için savaş sırasında ne yaptıklarını merak ettirdi.

Belki de katılamayacak kadar dayanıksızlardı? İyi atılmış bir savaş büyüsü şöyle dursun, taş devlerden birinin kazara indireceği bir darbe bile onları yok edecekmiş gibi görünüyorlardı. Ama Caedmon'un feylerinin gryphonlarından yaptığı gibi yüksekte kalıp iksir bombaları atabilirlerdi.

Yine de Aeslinn onları kullanmamıştı.

Belki de kendi adamlarını vurmaktan korkmuştur? Çünkü Gryphon'ları konuşturduğumuzda birliklerimizin çoğu ya ölmüş ya da ağır kalkanlar altında kalmıştı. Kaybedecek pek bir şeyimiz yoktu.

Ama Aeslinn'in ejderha formunun kocaman karnının altında ezerek un ufak ettiği feyleri düşündüğümde, merak ettim - askerlerini gerçekten bu kadar önemsiyor muydu? Çünkü o zamanlar öyle görünmüyordu. Açıkçası, söyleyebileceğim kadarıyla, pek de öyle görünmüyordu.

Peki, havadaki donanmasıyla ne yapıyordu?

Hiçbir fikrim yoktu. Tıpkı Romanya'da ne yaptığını bilmediğim gibi. Onu bulmamızın tek nedeni, güçlerim sayesinde aşağı yukarı doğru yere kadar izini sürebildiğimiz keçi yaratığını arıyor olmamızdı. Sadece

vardıklarında, Aeslinn'in yerel hoşnutsuz vampir klanlarıyla bir parti verdiğini öğrendiler.

Konsolosumuz on beşinci yüzyılda kurallar fikrini ortaya attığından beri mevcut sistemle uzun zamandır sorunları vardı. Hatta bir süre ona karşı isyan etmişlerdi, ta ki o ününü hak ettiğini kanıtlayıp yarısını öldürene kadar. Geri kalanlar biraz terbiye almışlardı ama hiçbir zaman sadık destekçiler olmamışlardı.

Aeslinn'in onlarla buluştuğu gerçeği beni endişelendiriyordu. Beni daha da endişelendiren şey, bizim çağımızdaki Aeslinn olmasıydı - Zeus bunu itiraf etmişti. Zaman yolcusu büyücü Jonathan, muhtemelen yenilgisinden sonra bizden kaçmak için kralı on sekizinci yüzyıl Romanya'sına geri götürmüştü.

Ama daha sonra olamazdı, değil mi? Çünkü Aeslinn saldırıya uğradığında başkentinde değildi. Kazanmamızın nedenlerinden biri de buydu: Kral askerlerine liderlik etmek için orada değildi. Zor bir savaş olmuştu ama Svarestri'nin hava desteği olsaydı ya da kralları feylerini toplamak için orada olsaydı...

Her şey çok daha kötü olabilirdi.

Peki, neden olmamıştı?

Düşündükçe daha da garipleşiyordu. Jonathan Aeslinn'i olacaklar konusunda uyarmıştı bile. Ya da zaten olmuştu, çünkü o savaşı iki kez yapmıştık; ilkinde feyleri gafil avlayarak kolayca kazanmıştık, ikincisinde ise geldiğimizi bildikleri için zar zor başarmıştık. Nekro, Jo'nun zaman yolculuğu yeteneklerini kullanarak ilk savaştan sonra geri dönmüş ve Aeslinn'e bizi beklemesi için önceden haber vermişti.

Yine de kaçtı mı? Hala tüm avantajlarını kullanmadı mı? Yine de *kaybetti* mi?

Hiç mantıklı gelmedi. Aeslinn bir korkak olsaydı mantıklı olabilirdi ama Thames'te böyle bir izlenim edinmemiştim. O zaman da kaçmıştı ama sadece seçenekleri tükendiğinde ve ağır yaralandığında. Bu herkesin yapacağı bir geri çekilmeydi, korkakça bir savaşı reddetme değil.

Kazanma şansı olduğunu düşündüğü sürece ve orada kendisinden başka cezayı çekecek kimse yokken gayet iyi savaşırdı. Ve Zeus

Aeslinn'in daha sonra bir köşeye sinmiş olduğunu söylememişti; öfkeli olduğunu söylemişti. Bu bana bir korkak gibi gelmedi.

Yine de başkentinin yanmasına izin mi verdi?

Çünkü daha savaş başlamadan, biz oraya varmadan kaçmıştı, sanki umurunda değilmiş gibi. Sanki başkentinin kurtulup kurtulmaması ona zaman kazandırdığı sürece önemsizmiş gibi. Ama ne yapmak için?

Bilmiyordum ve bu durum tırnaklarımı yemek istememe neden oluyordu ama yapamıyordum çünkü tırnaklarım şu anda bir eldivenle kaplıydı. Fey, aynı tereyağlı mermerden yapılmış kıvrımlı bir merdiveni koşarak çıkarken bir raya dayanıyordu, nefes nefese kalmadan kat kat tırmanıyordu. Ve sonra en tepede, biz aşağı doğru yürüdükçe dramatik bir şekilde değişen uzun, geniş bir koridorda ortaya çıktı.

Buradaki bazı şeylerin aksine, aslında hareket etmiyordu, ancak duvarları, tavanı ve zemini kaplayan farklı taş türlerinden oluşan kalın şeritler bu yanılsamayı yaratıyordu.

Buraya gelirken geçtiğimiz devî hatırlatan muhteşem tarçın granitiyle, biz yürürken duvarlardaki bir dizi meşalenin ışığını yakalayan küçük pullarla parlayarak yeterince normal bir şekilde başladı. Meşalelere ihtiyaç vardı, çünkü buranın havadar ve dış etkenlere açık hissi veren diğer kısımlarının aksine burada hiç pencere yoktu. Ama bu koridor etrafımızı sarmıştı; uzun, karanlık ve hazinelerle ıslıl ışıldı.

Ancak zenginlik ne kaidelerde sergileniyor ne de depolarda görülüyordu; buradaki hazine duvarların kendisiydi ve nefes kesiciydi.

Mesela granitin içinden aniden fırlayan devasa bir taş suret bana uykulu gözlerle bakıyordu. Birlikte otostop çektiğim fey durdu ve sabırsızca ayağını yere vurarak orada durdu. Yaratık -çünkü yüz kesinlikle feylerin yaptığı büyük taş yaratıklardan birine aitti, sadece bedeni yoktu- acele etmedi. O kadar büyük ve uzun esnedi ki, orada olsaydım kocaman açık ağzının içine adım atabilirdim ve sonra biraz daha göz kırptı. Kocaman gözlerinde kirpik yoktu ama "derisindeki" gözeneklere kadar diğer her şey gerçek görünüyordu.

Taştan bir el oluştu ve bizi hafifçe dürtmek için bir parmağını uzattı. Fey iç çekti, ama arkasını döndü, tahminimce kafası

bize tam olarak bakabilirdi. Ve bunu yapan elin büyüklüğüne rağmen bizi silahlarımızdan nazikçe kurtarabilirdi.

Çemberi tamamladığımızda silahlarımızı duvara yapıştırılmış halde bulduk, kaya tarafından yerinde tutulmamış, kısmen içine gömülmüştü ama fey buna itiraz etmedi. Sanırım dönüş yolculuğunda onları geri alacaktı. Görünüşe göre kafanın tek istediği de buydu, çünkü çoktan kayanın içinde kaybolmuş, sadece burnu ve dudakları görünür hale gelmişti.

Ta ki duvar onları da yutana ve sonra sanki hiç bozulmamış gibi parlak ve ince bir şekilde tekrar düzleşene kadar.

Yürümeye devam ettik.

Granitten sonra, şimdiye kadar gördüğüm en büyük ağaçtan kopmuş, taşlaşmış bir ağaç parçası vardı. Kalbi tepemizde kıvrılıyordu, tıpkı devrilmiş sekoyalar arasında oyulduğunu gördüğüm tüneller gibi, içinden bir yarı kamyon geçebilecek kadar büyüktü. Ama bu tünelde kehribar, kırmızı ve altın rengi çizgiler kahverengiyi aşırıp ahşap bir güneş patlaması gibi toprağa doğru uzanıyordu.

Üzerinde bir tavan penceresi olmalıydı, çünkü renkler canlıydı, sanki ağaç yanıyormuş gibi neredeyse ışıkla kaynıyordu. Altından geçerken üzerimize çok renkli ışınlar saçıyorlardı, o kadar kalın ve o kadar güçlüydüler ki elimi uzatsam birine dokunabilirdim. Geç de olsa fark ettim ki, bu kalıntılar zaman içinde ahşaba işlemiş ve onu bir sanat eserine dönüştürmüş olan opaldi.

Ardından, koridorda dörtmala koşan bir at sürüsü şeklinde büyülenmiş ya da oyulmuş (hangisi olduğunu anlayamadım), taba rengi, gri ve beyaz kumtaşından yığma bir bölüm geldi. Taşın katmanları net bir şekilde belirlenmiş ve atların böğürleri, akan yeleleri ve kocaman, vahşi gözleri boyunca kıvrılmıştı. Friz, sanki duvarlardan fırlayacakmış gibi aşırı kabartma olarak oyulmuştu ve hayvanlar on beş, belki de on sekiz fit yüksekliğindeydi. Akan yeleler neredeyse başımızın üzerinde birleşiyor, sanki sürünün ortasındaymışız, onlarla birlikte koşuyormuşuz izlenimi veriyordu. Ya da ezilmek üzereydik, çünkü o kadar gerçekçiydiler ki, toynaklarının etrafımızda gürlediğini neredeyse duyabiliyordum.

Sonra, tam da hiçbir şeyin bunun üstesinden gelemeyeceğinden emin olduğum bir anda, yüzeyleri hala sedef ışıltısıyla parlayan devasa deniz kabuklarıyla dolu tortul kayalardan oluşan bir bölüm geldi. Ayrıca büyük deniz kabuklarının fosilleşmiş kalıntıları da vardı.

Kayanın içine hapsolmuş yaratıklar, çoğu balık ya da yılanbalığı - ikincisinin iskeletleri taşın içinde kıvrıla kıvrıla dalgalanıyordu - ya da eski bitki yaşamının izleri, o kadar mükemmel korunmuştu ki neredeyse akıntıyla hareket ettiklerini görebiliyordum. Burada kayanın belli belirsiz, kahverengimsi ten rengi dışında renk yoktu, ama beynim yine de renk eklemeye çalışıyordu - bazı mercanlara kırmızı, bazı kayalardan dışarı bakan bir kaplumbağaya yeşil, bazı süngerlere sarı - çünkü hepsi çok gerçektir.

Oraya buraya saçılmış, açıklayamadığım daha garip şeyler de vardı: mükemmel bir şekilde dizilmiş ve hala yumuşak bir şekilde parıldayan, kuma düşmüş bir inci dizisi; kayada, doğa tarafından yapılamayacak kadar düz kenarlı üç uçlu bir iz; neredeyse bir insan eline benzeyen bir şeye yapışmış bir yengeç iskeleti.

Gözlerimi kısarak onlara baktım, loş, titrek ışıktaki ne gördüğümünden emin değildim. Tüm tünelin hareket ediyormuş gibi görünmesine neden oluyordu, sanki dalgalar gözleri karıştırıyordu. Ve sanki farkında olmadan bir resfin altına dalmışız gibi sahnenin tuhaf gerçekçiliğini artırıyor.

Ama sonra koridor kıvrıldı ve ileride, olabilecek en korkunç şekilde, bir şeyler görmediğime beni ikna eden bir şey gördüm.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Fey'in adımlarının sanki o da bunu beklemiyormuş gibi durakladığını hissettim. Yavaşlayan tempo, yaklaştığımız son fosili detaylıca incelemem için bana zaman verdi. Ancak bu durumda daha azını dileyebilirdim.

Çünkü bu sefer taş a hapsedilmiş bir hayvan değildi. Bir insandı.

Gördüğüm şeyin, kayadaki tüm karanlık yerleri bulan ve çukurlarla çıkıntıları neredeyse su gibi akar hale getiren ışığın bir oyunu olduğunu umarak gözlerimi kırptım. Ama görüntü aynı kaldı. Ve bu sadece kabaca doğru şekilde sahip bir oyuk değildi, ki bu yeterince kötü olurdu.

Bu bir iskeletti, yarısı taş a gömülmüştü ve dışarı çıkmak için savaşıyor gibi görünüyordu.

Ama bir insan iskeleti değil. Bir deniz yaratığı, kim bilir kaç yıllık bir mesafeden bana bakıyordu. Uzuvarları olduğu yerde donmuştu ama yine de onu saran kaya dalgalarına karşı hâlâ çırpınıyor gibi görünüyordu. Kemiklerin üzerinde artık et yoktu ama kalınlıkları ve kürek kemiklerinin genişliği bunun bir zamanlar güçlü bir birey olduğunu gösteriyordu.

Ve yine de kaya kazanmıştı.

Göğüs kafesi çoğunlukla tortuyla doluydu ve yüzeyden sadece birkaç kemik fıskırıyordu. Büyük kuyruğu dibe yakın bir yerde görülebiliyordu; narin, iskeletleşmiş yüzgeci sanki kaçmak için suyu çalkalamaya çalışıyormuş gibi hareket halindeydi. Ama onu tehdit eden şey su değildi. Bir kolu da aynı şekilde neredeyse tamamen görülebiliyordu, sanki güvenlik için tutunuyormuş gibi ve kafatası...

Çılgık atıyordu.

Yutkundum ve kendime bunun sadece ölümden sonra çenenin açılma şekli olduğunu söylemeye çalıştım. Ama görüldüğü gibi değildi. Sanki taşla savaşıırken ölmüştü ve taş çenesini ezmiş, sonra da doldurmuştu.

göğüs kafesi, sıvı magma gibi. Ya da az önce "asansörde" gördüğüm, serbestçe hareket eden ve sonra bir anda tekrar katılan taş gibi, hastalıklı bir şekilde fark ettim.

Bir keresinde gizli bir cadılar meclisi ticaret merkezinde yaşayan deniz insanlarıyla karşılaşmıştım ve çok güzellerdi. Tıpkı bunun gibi, ölüyken bile, zarif çizgileri ve kayadaki girintileriyle, bir zamanlar kafatasının etrafına yayılmış olan uzun saç tutamları hareket izlenimi veriyordu. Ama burada sergilenmesinin nedeninin güzelliği olduğunu sanmıyordum.

Ve sonra başka bir virajı dönüp bir katliamla yüz yüze geldiğimizde öyle olmadığını anladım.

Adımlarını zaten yavaşlatmış olan fey, şimdi onları tamamen durdurdu. Sanki daha önce görmüş olmasına rağmen bu görüntü onun da midesine bir yumruk gibi inmişti. Ama bu durumda bunun bir önemi olduğunu sanmıyordum.

Bazı şeylere alışmadın.

Yarısı kayaya gömülmüş düzinelerce iskelet dört bir yanımızı sarmıştı. Bu durum, onları öldüren taş "dalğanın" başımızın üzerinden geçerek bir acı tüneli, açık bir mezarlık oluşturduğu tepemiz için bile geçerliydi. Daha da kötüsü, ışık cesetlerin hareket ediyormuş gibi görünmesine neden oluyordu; çaresiz, yalvaran hareketler ve sessiz çığlıklar, fey'in bile omurgasını ürpertiordu. Sanki onları o da duyabiliyordu.

Birçoğu erkekti, ilk gördüğümüz iskeletin geniş omuzları ve kalın kemikleriyle aynıydı. Ancak etrafa dağılmış, daha küçük gövdeli başkaları da vardı: kadınlar ya da en ufak bir durumda muhtemelen çocuklar. Tıpkı bir erkeğin kuyruğunun arkasından görünen ve küçük bedeni çoğunlukla kayanın içinde kaybolmuş olan gibi.

Fey yavaşça ona doğru yürüdü ve duvarın dibine yakın olduğu için önünde diz çöktü. Görecek pek bir şey yoktu, sadece benim açtığım elimden daha küçük olan minik bir yüz ve bir çift narin omuzun üst kısmı vardı. Yüz garip bir merakla bana bakıyor, ben de ona bakıyordum ve bir kez daha bakışlarımızın çağlar boyunca karşılaştığı izlenimine kapıldım. Omurgamda bir ürperti hissettim, sert bir ürperti ama fey'in dikkatini başka bir şey çekmişti.

Kızın iskelet halindeki boynunda incilerden bir ip vardı, büyük değillerdi, çocuk boyunda bile değillerdi. Ancak tohum incilerden biraz daha büyük, çiçek şeklinde dokunmuş küçük şeyler. Kolyenin uçları

taşa gömülmüştü, bu yüzden hayatta kalmıştı, bunca yıldan sonra hala yerinde duruyordu. Fey elini uzattı ve ben içgüdüsel olarak geri çekildim.

Sakin dokunma! Düşündüm. Yapma, yapma, yapma! Bu kızın travmasını görmek, son anlarını yaşamak ya da göğsünün genişlemesini engelleyen, onu boğan kayanın baskısını hissetmek istemiyordum.

Canlı canlı gömülmek istemedim.

Ama eldivenini çıkarıp iki parmağını ve alnını taşa bastırdığında hissettiğim tek şey inci çiçeklerinin minik, pürüzsüz çıkıntılarıydı.

Bir süre öyle kaldık. Ne hissettiğini bilmiyordum, çünkü düşüncelerini okumaya bile çalışamayacak kadar sersemlemiştim. Birinin böyle zarif bir mücevheri dokumak için kaç saat harcamış olabileceğini merak ediyordum. Bu kız sevilmişti, muhtemelen onu korumaya çalışırken ölen adam tarafından.

Ve yine de kim başarısız olmuştu, çünkü bir taş dalgasından nasıl kaçabilirdiniz?

Kimse öyle görünmüyordu. Ve o da bir sapkınlık değildi: burada kimse askere benzemiyordu. Fey'in şu anki konumundan pek bir şey göremiyordum ama içeri girdiğimizde savaş için giyinmiş hiç kimse yoktu. Görünürde silah ya da zırh yoktu ve mücevherler hâlâ birkaç boğaz ya da bilekte parlıyordu.

Ve eğer mücevherler kaldıysa, silahlar da kalmış olmalı. Ya da izleri, eğer metal çürüyecek kadar uzun zaman önceyse. Yine de hiç görmemiştim.

Dalga geldiği hızla tekrar katılaşmış ve her şeyi yerine yapıştırmış gibi görünüyordu. Çoktan etlerinden sıyrılmış ama her taraftan bize doğru uluyan kafatasları da buna dâhildi. Birdenbire, aslında burada olmadığım için derin bir minnettarlık duydum. Bu kadar acı, bu kadar ölüm, hepsi bir arada, hiçbir şeye dokunmadan bile beni boğabilirdi. O büyük, kararmış göz çukurlarına bakarken, eminim öyle olurdu.

Çünkü peri olsun ya da olmasın, burası kesinlikle periliydi.

Bu da rahatsız edici bir soruyu gündeme getirdi. Guinn, fey bedenlerinin ve ruhlarının Dünya'dakilerin sahip olmadığı bir şekilde birbirine bağlı olduğunu söylemişti. Bu da

Beden tamamen çürüyüp yok olana ve dünya onu yeniden içine çekerek ruhu başka bir formda yeniden yaşaması için özgür bırakana kadar ikisi birbirinden ayrılamazdı.

Peki ya bu döngü hiç gerçekleşmeseydi ne olurdu? Ya bedenler taştan bir duvarın içinde ganimet gibi sergileniyorsa? Bu, ruhların da burada hapsediği, sonsuza dek kalmaya mahkûm olduğu ve sessizce çılgılık attığı anlamına mı geliyordu?

Cehaletim için mutluydum; bilmediğim için mutluydum.

Sessiz ama durgunlukta yankılanan ayak sesleri bize doğru hızla geliyordu. Kim olduğunu görmek için başımı kaldırmak istedim ama fey boynunu çevirmedi, hatta başını bile kaldırmadı. Ta ki ayak sesleri bize yaklaşırken duraksayana ve bir el sırtımızı bulana kadar.

Sonra başını kaldırdığında yüzü sıcaktı. Yanaklarımızı boyayan öfkeyi göremesem bile hissedebiliyordum. Yüz ifadesi de buna uyuyor olmalıydı çünkü aşağıda gördüğümüz sakallı fey aniden birkaç adım geri çekildi.

"Ne zaman?" dedi fey, sesi sertti.

"Birkaç gün önce. Siz gittikten kısa bir süre sonra taşındı." "Ne kadar... uygun."

"Seni fırlatmak istiyor, Arsen- bir tepki yaratmak için-" "Ne istediğini biliyorum."

"Ona izin vermemelisin!" El geri geldi, bu kez kolumuzu tutuyordu. "Bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum-"

"Öyle mi?" Fey'im -Arsen, diye tahmin ettim- ayağa kalktı ve elini tekrar sıktı. "Gerçekten mi?"

Sakallı fey durakladı ve sonra başını salladı. "Hayır," dedi. "Doğrusu, hayal bile edemiyorum. Ama prensim-"

"Bana öyle deme! Burada sadece bir prens var ve o da bir canavar."

Koridorda tekrar ilerlemeye başladı ama birkaç adım sonra ayakları takıldı, sanki sessiz çılgınlıklar onun da kafasında yankılanıyordu.

"Çok güzeldi," dedi Arsen etrafına bakarak. "Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Kılıç tutacak yaşta bile değildim ama babamdan sonra... babamın ölümünden sonra evin reisi oldum. Orada olmam gerekiyordu-"

"Biliyorum-"

"Öyle mi?" dedi tekrar, yaşlı fey'e dönerek. "İlk seferim, kendimi kanıtlamak için ilk şansım, her çocuğun hayalidir. Buna mecbur kalmayı beklediğimden değil. Ünvanlı bir komutandım ama kralın dediğine göre bu sadece sembolik bir görevmiş. Babamın ihanetinin tüm klana bakışını lekelemediğini diğerlerine kanıtlamak için. Bu bir onurdu..."

Yine etrafına bakındı ama sakallı fey bakmadı. Arsen'in gözleri ne zaman yanımızdan geçse onu bir an görebiliyordum ve o da kendi gözlerini bize dikmişti. "Sizinle gelmeliydim," dedi. "O zaman da, bugün de. Bunu tek başına görmene izin vermemeliydim."

Arsen duymamış gibi davrandı ve dürüst olmak gerekirse durumun böyle olabileceğini düşündüm. Çünkü sesi tekrar geldiğinde, sanki oraya, o sulu anıya geri dönmüş gibi hayretle renklenmişti. "Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu," dedi yine. "Kelimelerin ötesinde, hayal etmenin ötesinde güzeldi. Farklı bir dünya.

"Bir saray bekliyordum ama yoktu. Devasa, altın kabuklar, bütün bir dağın yamacına yayılmış ve ötesindeki vadiye dökülen, hepsi dalgaların altında barınak sağlıyordu. Rengarenk kuşlar gibi minik balık sürülerinin yüzdüğü deniz mahsullerinden oluşan bahçeler yetiştiriyorlardı. Çocuklar yosun tarlalarına girip çıkıyor, bizimkilerin ormanda oynadıkları gibi oynuyorlardı." Tekrar yaşlı fey'e döndü, sesi kederliydi. "Anlıyor musunuz? Onlar da tıpkı bizim gibiydi-"

"Anlıyorum-"

"Öyle mi?" Bu sefer daha yüksekti, korkunç duvarlarda yankılanıyor ve sanki yüzlerce boğazdan çıkıp bize geri geliyordu. Sakallı fey hafifçe kıpırdandı ve sanki o da anın ürkütücülüğünü hissediyormuş gibi gözleri sağa sola kaydı. Gerçekten de tüm koridor çılgılık atıyormuş gibi hissediyordu.

Ama sonra aceleyle ileri atıldı ve eliyle kolumuzu yakaladı. "Sesini alçalt! Size yalvarıyorum-"

"Yalvar *ona*," dedi Arsen, elini bırakarak. "Ateşkes bayrağı altında onları katledene yalvar. Krallarını kendi mızrağıyla parçalayan kişiye yalvar. Bunu benim işim, benim zaferim, benim *onurum* olarak ilan edene yalvar.

"Yalvar ona!"

Arsen bu kez her adımında öfke saçarak koridorda ilerlemeye başladı.

Ta ki kolumuz elik gibi bir kavramayla tekrar yakalanana kadar. Arsen ekiftirdi ama hiçbir yere varamadı, bu onu şaşırtmış gibiydi. Ama sakallı olan göründüğünden daha gclyd ve şimdi iki eliyle birden tutuyordu.

"Benim hatalarımın düşüncesizce bir şey yapmanıza neden olmasına izin vermeyin," dedi çabucak. "Planlarımız var, ne kadar haklı olursa olsun bir taşkınlığın bozabileceğ planlar-"

"Bana planlarından bahsetme," diye tısladı Arsen. "Bu hikyeyi dahance de duymuştum, zaman akıldan çıkar. Soyluların tek yaptığı budur, *plan* yaparlar. Kendilerini bir şey yapıyormuş gibi hissetmek için, vicdanlarını rahatlatmak için, o yağmalarken, sakat bırakırken veldrrken-"

"Peki ne yapmamızı isterdin?" diye sordu sakallı fey alçak bir sesle. "Ona karşı hareket edenlerin başına neler geldiğini herkesten iyi biliyorsun. Sence bunu neden buraya getirdi? Evet, sonunda ailenizi alaşağı etmesine izin verecek bazı aceleci eylemleri kışkırtmak istiyor. Ama bu aynı zamanda bize de bir mesaj. Arsen'in yolundan giderseniz sonunuz bu zavallı piçler gibi olur, tıpkı ondannceki babası gibi-"

Arsen o kadar hızlı hareket ediyordu ki onu görmedim bile ve şu anda o bendim. Yine de yerden kalkıp duvara çarpması sakallı fey kadar beni de şaşırtmıştı. Ve orada tek elle tutularakfkeli bir prens satın alındı.

"Onun adını ağızına almaya cesaret etme!"

"Yapmadım, değl mi?" diye sordu sakallı fey. Bir annce endişeli verkek olan sesi birden berrak ve soğuk bir hal aldı. "Ama onun kaderi hakkında konuşuyorum ve konuşabilirim de. Senin acı ektiğini ve boş yere kanını döktüğünü görmek istemem. Böylece doğrudan kralın ekmeğine yağ sürmüş olursun. Aeslinn bir bahane istiyor; seninfklen ona bir bahane verecek."

Arsen onu aniden serbest bıraktı ve sadece fey refleksleri iri yarı adamın yere yığlmasını engelledi. Ama ayaklarınınzerinde durdu ve durması daha akıllıca olacakken konuşmaya devam etti. Ve Arsen taş dalgayı aşıp donmuş suya benzeyen ama yavaş yavaş taş olduğunu anladığım bir tünele girerek tekrar uzaklaştığında onu takip etmemek daha akıllıca olurdu.

Mavi akik gibi görünüyordu ama değildi, en azından Dünya'daki çeşitlerinden değildi. Parlak, pürüzsüz bir yüzeyi vardı, ancak normal mineral dalgaları veya

kuvars oklüzyonları, bunda... başka bir şey vardı. Farklı mavi baloncuklar, bazıları koyu masmavi, bazıları soluk cerulean, bazıları neredeyse süt beyazı, etrafımızdaki yüzeye çarpıyor, tekrar kaybolmadan önce garip, yuvarlak şekillerde sığıyordu. Dev bir lav lambasının ortasında durmak gibiydi, hem güzel hem de rahatsız ediciydi.

Sadece Arsen fark etmemiş gibi görünüyordu, belki de sakallı fey cesaretin iyi tarafını seçmediği için. Kolumuz tekrar yakalandı ve bu sefer Arsen hırlayarak döndü. Ama yaşlı fey geri adım atmadı.

"Senin sözün."

"Bunu sana borçlu değilim!"

"Hayır, borçlu değilsin. Bunu onlara, sizden önce bu yolda yürüyenlere, babanıza borçlusunuz - ve evet, onun adını vereceğim. Yaptıklarıyla anılmayı, isimlendirilmeyi hak ediyor: Dağların Áskell'i, asil Iárnkaré hanedanının prensi, kadim Kaya Kurdu klanının son evladı. Biz hâlâ mağaralarda vahşiler gibi yaşarken, senin ailen bize önderlik etti; büyü damarlarımızda ilk kez kıpırdandığında, senin halkın hüküm sürdü." Arsen uzaklaşmaya çalıştı ama yaşlı fey onu tuttu. "Tanrılar gelmeden çok önce, dünyamız parçalanmadan çok önce, sen çağırdın, biz geldik ve takip ettik.

"Seni yine takip edecekler. Ama şimdi değil. *Henüz* değil."

"Sonra ne zaman? Bizi yok ettikten sonra mı? Kimin liderlik edeceği umurumda değil; ne olacağımız umurumda-"

"Ve sen olmadan, bunun ne olacağını düşünüyorsun? Sabır-"

"Ve ben sabrederken daha kaç kişi ölecek?" Arsen vahşice konuştu. "Ne kadarına ihtiyaç olursa olsun. Hepsini kaybetmektense bazılarını kaybetmek daha iyidir.

bir savaştan çok muharebe. İntikam istiyorsun, anlıyorum-"

"O zaman hiçbir şey anlamıyorsun! Olan oldu!"

"Ve hala geri alınabilir. Baban inandığı bir dava uğruna öldü. Bu görevi tamamlayarak onu onurlandırın, hayatınızı boş yere harcayarak değil."

"O şeyi tahttan indirmenin bir amacı var!"

Sakallı fey ona sakince baktı ve tek bir kelime söyledi. "Eğer."

Arsen bir süre ona baktıktan sonra koridorda adımlarını hızlandırarak uzaklaştı. Bu sefer kimse takip etmedi. Yine de dürüst olmak gerekirse

önemli olurdu.

Zaten onun düşünceleri başka bir şey dinleyemeyecek kadar karışık, benimkiler de öyle.

Görülecek başka harikalar da vardı ama ben farkına bile varmadım. Mavi alanı, duvarları buza benzeyen beyaz bir alanla değiştirdik. Altından geçerken kırılğan görünümlü dış yüzeydeki çatlaklar sürekli değişiyor, yumuşak, kıymık sesleri beni ürkütüyor, tüm tavanın yıkılmak üzere olduğunu düşünüyordum.

Ondan sonra, başımızın üzerinde bir çardak gibi, taş çiçek yığınları gibi kıvrılan ve hoş olması gereken donuk pembemsi kırmızı renkte devasa kristal oluşumlar geldi. Ve bir bakıma öyleydiler, sert bir esintiye yakalanmış bir bahçede yürümek gibiydiler. Çünkü kaya kümeleri hareket ediyor, açılıp kapanıyor ve rüzgârda savrulan çelenkler gibi ileri geri sallanıyordu.

Ya da oldukları gibi: yaşayan kaya.

Ama normalde ne kadar şaşırtıcı ve güzel bulsam da, Aeslinn'in ödül duvarı ağzımda asit tadı ve belkemiğimde ürpertici bir korku hissi bırakmıştı. Merak duygumu öldürmüştü, öyle ki geri çekilmeyi düşünüyordum. Bu garip yolculuktan ayrılmak, muhtemelen bir daha asla böyle bir şansım olmayacağını bilsem de, Faerie'nin içeriden nasıl çalıştığını görmek, liderlerinden birkaçını bile anlamak için. Bu yüzden, obsidyenle kaplı son düzlüğe yaklaştığımızda kaldım.

Gece kadar siyahtı ve sadece koridorun kendisini değil, biz yaklaşırken birkaç fey muhafızı tarafından açılan sonundaki devasa kapıları da kaplıyordu. Bir mürekkep birikintisi gibi her şeyin üzerine dökülüyordu ama yine de... orada da hareket vardı. Düşen yağmur damlaları gibi küçük şırıltılar, gece yarısı rengine ara sıra ortaya çıkıyor, sadece yüzeyinde bozdukları ışıkla görülebiliyordu.

Ve çok fazla yüzey vardı. Kapılardan geçtik ama beklediğim gibi başka bir odaya değil, duvarları, zemini ve tavanı tamamen siyah olan kısa bir koridora girdik. Bana garip bir his veriyordu, sanki hiçliğe düşüyormuşum gibi. Taş da yardımcı olmuyordu, her türlü ışığı emiyor gibiydi.

İçeri girmeye cüret edenlerin seslerini karanlıkta bile duyabiliyordum: cın, cın, cın.

Taş sesleri boğduğu için duyabildiğim tek şey buydu. Sanki bir duyusal yoksunluk odasına girmiş gibiydim ve aniden bunlardan birinde pek iyi olamayacağımı fark ettim. Bir dakika içinde saçmalamaya başlardım, bu artık kesin olarak doğrulayabildiğim bir şeydi, çünkü koridoru geçmemiz yaklaşık o kadar sürmüştü.

Ve nihayet bir yıl gibi gelen bir süreden sonra diğer taraftan fırladı ve bana gerçek, içten bir minnettarlık hissetmem için yarım saniye verdi.

"Nerede o piç Arsen?"

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

Ses ayaklarımı durdurdu, ya da o anda ayaklarım olsaydı durdururdu. Ben sadece metafizik bir sırt çantası olduğum için, yapmak istediğim son şey olmasına rağmen ilerlemeye devam ettik. Çünkü o feryadı nerede olsa tanırdım.

Aeslinn.

Dünya aniden yüzmeye başladı ama bunun şoktan kaynaklandığını düşünmüyordum. Nereye gittiğimizi çoktan anlamıştım ve kendimi buna hazırlıyordum. Ama yine de etrafım bulanıklaştı, ta ki bir kez daha aynı anda iki sahne görene kadar.

Ama bu kez, Gertie'nin merdiven boşluğunda olduğu gibi iki farklı sahne değildi. Daha çok birbirinin neredeyse aynısı olan iki sahne üst üste bindirilmiş ve her şey bulanıklaşmıştı. Gözlerimi kırptım ve her şey normale döndü, o kadar hızlıydı ki bir şeylerin ters gittiğini anlamaya fırsatım olmadı.

Birden kendimi çok kötü hissetmem dışında.

Ama başka birinin bedeninde bayılmak gibi bir şey söz konusu değildi, çünkü birkaç saniye içinde kendime geldim ve başımı kaldırdığımda kralı obsidyen kaplı bir taht odasında devasa bir taş sandalyenin önünde volta atarken gördüm. Sandalye neredeyse kralın devasa formuna sığacakmış gibi görünüyordu ve yine obsidyenden yapılmış, geniş ve derin ama sadece ön kısmı oyulmuş dik bir merdivenden çıkılıyordu. Geri kalanı zemindeki siyah kayalardan oluşan bir püskürmeye karışmış, devasa pürüzlü kayalar tahtı yukarıya, yükselen tavana doğru fırlatmıştı.

En azından, yükseldiğini varsayıyordum. Ama tavan da obsidyendi, o kadar karanlıktı ki üstünü göremiyordum, sadece bir gölgeler topluluğu vardı. Odanın geri kalanıyla uyumluydu, buna ayna görevi görebilecek kadar cilalanmış olan zemin de dahildi.

Bir kraliçenin kullanabileceği türden ikinci bir taht ya da etrafa dağılmış birkaç masa dışında pek fazla mobilya yoktu. Ve bazı ayakta duran

şamdanlar kullanılmıyordu çünkü onlara ihtiyaç yoktu. Birinin isteyebileceği tüm ışık, tahtın arkasındaki duvar boyunca uzanan büyük, kemerli açıklıklardan içeri doluyordu, o kadar çok ve o kadar yakınlardı ki neredeyse eksik bir duvara benziyorlardı, devasa dağ sırasına bakıyorlardı.

Sanırım odanın neden bu kadar sade olduğunu da açıklıyorlardı. Bu manzarayla başka bir şeye gerek yoktu.

Kral bugün de gümüş grisi cübbesi içinde oldukça etkileyici görünüyordu. Av kıyafeti gibi süssüzdü ama ipek gibi görünen bir kumaştan yapılmıştı ve dış yüzeyinde, hareket ettiğinde ışığı yakalayan ince bir desen vardı. Alnında, uzun, sarı saçlarını kontrol altında tutan uyumlu bir halka ve elinde kocaman zümrütlü bir yüzük vardı. Yine de bir şekilde yataktan yeni kalkmış izlenimi vermeyi başarıyordu.

Mircea dehşete düşerdi.

Ama Aeslinn'in kimseyi etkilemeye ihtiyacı olduğu izlenimini edinmedim. Odadaki diğer tek kişi zaten yeterince korkmuş görünüyordu. Sade, koyu mavi bir cübbe giymişti ve bu cübbe onun toplu halini gölgeliyordu ama ayakta dururken çoğu feyden daha uzun ve ince olabileceğini düşünmüştüm.

Bir süre sonra başını kaldırdı ve bana haklı olduğumu gösterdi. Yüzü neredeyse cılızdı, bu utanç vericiydi çünkü biraz daha ağırlık kullanabilirdi. Bu, iri adam elmasını biraz daha az belirgin hale getirebilir ve çökük yanaklarını doldurabilirdi. Hatta hınzırca sivri burnunun dikkatini bile dağıtabilirdi; cidden, o şeyle birini kesebilirdi.

Sonra Aeslinn tekrar konuşmaya başladı ve beni zıplattı. "Cevap ver bana, ahbap! Ve yerden kalk!"

Görevli tekrar ayağa kalktı ve küçük bir gülümseme denedi, ancak kenarları titriyordu. "Evet, efendim. Lord Arsen çağrıldı-"

"Ve geldi," dedi fey'im öne doğru adım atarak ve parodinin hemen sağ tarafına kayan alçak bir selam vererek.

Parlak siyah zeminde ilk kez kendimi -daha doğrusu Arsen'i- görmemi sağladı. Yakışıklı, geniş omuzlu ve gümüş saçlı, başka bir deyişle tıpkı diğerleri gibiydi. Üzerindeki tüy dışında

Miğferi kırmızıydı, Svarestri için fazlasıyla neşeli görünen bir renk.

"Lord Arsen," dedi Aeslinn, sesinde alaycılık vardı. "Bize katılmanız ne büyük incelik. Sonunda köyün kızlarıyla takılmaktan sıkıldın mı?"

"Hiç de değil, Majesteleri," diye gülümseyerek ayağa kalktı Arsen. "Bunu oldukça ferahlatıcı buluyorum. Taverna kadınlarının kadehlerini bir kez doldurduklarında ne dedikodular çıkardıklarını bilseniz şaşarsınız. Örneğin, bir grup trolün terk edilmiş madenlerimizden birine yerleştiğini biliyor muydunuz? Deepdale'de, Kalbaek'in oradalar. Bir grup şövalye alıp onları temizleyebilirim.

."

"Troller umurumda değil!" Aeslinn kükreyerek yanımıza geldi ve omzumuzu tuttu. "Onu Dünya'ya götüreceksin, anladın mı? Bu salağın bahanelerinden bıktım-"

Ve sonra tekrar oldu. Oda yüzmeye başladı ve birden benzer başka bir sahne görmeye başladım. Taht aynıydı; Arsen aynıydı; ama Aeslinn... çılgınca farklıydı.

Bu kez cübbesi mor renkteydi, neredeyse siyaha yakın koyu bir tondu ve hafif bir yanardönerliği vardı. Bu renk bana siyah incileri anımsattı ama o hiç inci takmıyordu. Bunun yerine, minik jet boncuklar cübbesinin ağır, astarlı sateninin her tarafına karmaşık desenler yapıyor, neredeyse kapitone ediyordu. Her hareket ettiğinde ışığı yakalıyor, sanki siyah elmaslarla kaplıymış gibi görünmesine neden oluyordlardı.

Kıyafet güzeldi ama bir dakika önce giydiği hafif ipekliler gibi akmıyordu. Ama muhtemelen daha ağır olması gerekiyordu, diye düşündüm, dikkatim dışarıda olanlara takılmıştı. Tüm kar fırtınalarının anası şiddetleniyordu.

Muhtemelen bu yüzden şamdanlar şimdi yanıyor, zemine altın rengi ışık birikintileri saçıyor ve bu da onları karanlık yansımalarla geri yansıtıyordu. Duvarlar da onları yansıtıyordu ki bu büyük bir şanstı, yoksa kimsenin bir şey görebileceğinden şüpheliydim. Çünkü dışarıdaki güzel manzaradan geriye beyaz kirpikler dışında hiçbir şey kalmamıştı.

Dışarıdaki kar fırtınası bu şekilde devam ettiği için kar ve buz, bir siper ya da şeffaf bir kalkan olduğunu tahmin ettiğim şeyi dövüyordu. Ama yine de duvarlarda ve açıklıkların yanındaki zeminde don oluşmuştu. Kralın büyük koltuğunu kaplamıştı.

kolları ve sırtı bulanıklaştırıyor ve ona çıkan kısa basamaklardan aşağı dökülüyordu.

Garip bir şekilde, zaten içinde oturuyordu. Geniş yüzeyde gülünç derecede küçük görünen vücudunun izini görebiliyordum. Ama beklediğim gibi karı eritmek yerine, tam tersini yapmış gibi görünüyordu. Oturduğu yerde ve en yakın kol dayanağı boyunca don daha kalındı, neredeyse kar sayılacak kadar.

Neden olduğundan emin olmasam da içimi bir ürperti kapladı.

"-Öyle mi?" Aeslinn elini pazumuza kenetlemiş bir şekilde konuşuyordu.

Tutuşu, zırhın içinden hissedebileceğim kadar güçlüydü. Belki de parmakları ağır metali çentiklediği ve yüzeyde donma tehlikesi yaratarak eklem yerlerini dondurduğu içindir. Arsen onu daha büyük bir elin, bir devin elinin kavradığına dair kısa bir izlenim edindi, ama bu izlenimden kurtuldu ve sakince cevap verdi.

"Evet, Majesteleri. Kral Cae'nin, yani Lord Alacono'nun kuvvetleri Morroway'de durduruldu. Nehir donmuş durumda ama geçmeyi umut edemiyorlar. Gönderdiğiniz fırtına onlar için çok fazla."

"Ama ne kadar süre için?" Aeslinn elini sıkarak sordu. "Bunu sonsuza kadar sürdüreceğ miyim?"

"Sonsuza kadar değil, Majesteleri. Çok fazla oyalanırlarsa donarlar. Orada çok az örtü var." Arsen ne ses tonunu ne de sesini dikkatle değiştirmişti ama bunun kralı da aynı şekilde davranmaya iteceğini düşündüyse hayal kırıklığına uğradı.

"Bana kendi ülkem hakkında ders vermeye cüret etme evlat!" Aeslinn hırladı. "Ya da hain kayınbiraderim hakkında!"

"Hayır, Majesteleri."

"O kurnaz biri; bunu bekliyor olmalı. Bize ulaşmanın bir yolunu bulacak ve bu arada, ordusunu beslemek için kırsal bölgeyi yakıp yıkacak ve kendimiz için hiçbir şey kalmamasını sağlayacak!"

Aniden bıraktı ve sinsice uzaklaştı ve Arsen, uyuşmuş olan kolumuza geri dönen kanın dikenli hissine rağmen bir şekilde irkilmedi. Soğuktan mı yoksa kan dolaşımı eksikliğinden mi, emin değildim. Aşağı baktı ve Aelsinn'in parmaklarının izini gördü,

Donarak mükemmel bir şekilde korunmuş olan metal, uyguladığı baskı altında yarı yarıya çökmüş olan metali lekeledi.

"Peki onları neden beslemeliyim?" diye sordu kral, umursamaz bir tavırla. "Bana ne getirdiler? *Sen* ne getirdin?"

Arsen başını kaldırdı. "Zafer, Majesteleri, birçok cephede-"

"O köpek topraklarımın kalbine girdiğinde zaferden mi bahsediyorsun? Büyük şehrimiz paramparça olmuş ve yanmış yatarken zaferden mi bahsediyorsunuz? Zaferden bahsediyorsun-"

Kesti ve bir saniye sonra yüzümüze bakıyordu. Ve tamam, diye düşündüm, gerçekten geri çekilmek istiyordum. Bu... akli başında bir adamın yüzü değildi. Ya da fey. Ya da başka bir şeyin.

Gözlerinde bir fanatiğin ışığı vardı, yanaklarında silmeye zahmet etmediği tükürükler vardı ve saçları bir felaketti, ama rüzgârdan etkilenmiş gibi değildi. Daha çok bir haftadır taranmamış gibiydi. Ve sonra daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettim, diğer her şeyi önemsiz kılan bir şeyi.

Çünkü kralın bir eli eksikti.

Bir dakika önce, ipek giydiği ve pencerelerden güneş ışığı süzüldüğü sırada bunun doğru olmadığını fark ettim - farklı bir zamanda. Arsen burada birden fazla kez bulunmuştu ve kafam her bulandığında iki görüntü birbirine karışıyordu. Nedenini ya da nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Arsen de kayıp eli fark etti. Kütük hiçbir şeyle örtülmediğinde ve şu anda göğsümüze doğru bastırıldığında fark etmemek zordu. Sanki Aeslinn o eliyle de bizi tutamayacağını unutmuştu.

Arsen tepki vermedi ama yaşadığı şoku ve bazı düşüncelerini hissedebiliyordum. Feyler savaşta pek sık uzantılarını kaybetmezdi, en azından yüksek doğumlu feyler.

Su Fey'inin yaratmaya başladığı o yarı insan melezler sık sık bunu yapardı, İnsan kanının reflekslerini yavaşlatması ve kraliçelerinin onları doğrudan ateş hattına sokması nedeniyle. Ama eli olmayan bir hafif fey kralı?

Aeslinn'in yaralandığına dair söylentiler duymuştu ama bunu dedikodu olarak kabul etmişti. Tıpkı kralın savaştan kaçmak için o iğrenç büyücüyle birlikte zamanda geriye kaçtığına dair hikâyeleri olduğu gibi. Böyle şeyler

Herkesin bildiği gibi bu imkânsızdı. Öyle olmasa bile, Aeslinn pek çok şey olabilirdi ama korkak değildi.

Ve yine de... bir elini kaybetmişti.

Görünüşe bakılırsa yıllar önceydi. Arsen'in başı dönmeye başladı.

Benimki pek iyi değildi ama bunu düşünecek vaktim yoktu çünkü Aeslinn ilgimizi fark etmiş ve yüzümüze bir santim yaklaşmıştı; belki daha da yaklaşmıştı. Pek dostça görünmese de öpecek kadar yakındı. Şahdamarımızı ısırarak kadar yakındı, eğer çelik bir boyun koruyucu takmamış olsaydık bu onun ifadesine daha çok uyardı.

Hatta belki de bir tanesiyle, diye düşündüm, neredeyse bir vampiri gururlandıracak sivri kesici dişlerini göstererek gülümserken. "Bana ne yaptıklarını gördün mü? O şeytan ve fahişesi?"

"Evet, Majesteleri."

Ve Arsen ilk kez tepki verdi. Yutkundu ve Aeslinn bunu gördü. Gülümsemesi daha da genişledi. "Yaşlı Dalhman'ı hatırlıyor musun, beni hayal kırıklığına uğrattıktan sonra ona ne oldu?"

"Evet."

"Güzel." Aeslinn bizi hafifçe sendeletecek kadar ani bir hareketle onu bıraktı. "Ne istediğimi biliyorsun."

Belki Arsen biliyordu ama ben bilmiyordum. Ve anlamadım, çünkü oda bir saniye sonra, öncekinden daha sert bir şekilde yüzmeye başladı. Ve bu sefer, geri çekilmedi; nedenini bilmiyordum.

"Ona bir tane daha ver!" diye bağırdı bir kadın sesi. Yüzümde bir tokat hissettim, başımı geriye doğru sallayacak kadar sertti. Ve Arsen'le aramdaki bağlantıyı sarsacak kadar.

İşte bu yüzden.

"Uyandır onu!"

"Yapamam!" Bu başka bir kadındı, daha gençti ve biraz histerikti.

"Deniyorum, ama-"

"Denemiyorsun; çok yumuşaksın! Çekil yolumdan."

İlk tokatçı kenara itildi ve yerine başka biri geçti. Ve bu seferki iş demekti. Bir tokat daha yedikten sonra gözlerimi açtığımda Guinn'i gördüm.

bana bakıyordu.

Saçında yapraklar vardı, yanağında bir kesik vardı ve ters ters bakıyordu. "Uyan, lanet olası!" dedi ve sonra beni tokatladı. Ben tepki veremedim ya da ciyaklayamadan elini tekrar çekmek için geri çekti.

Ben beceriksizce yakalayana kadar. "Kes şunu!" "Uyan o zaman! Orada olamazsın-"

"Nerede?"

"The Common!"

"Ben orada mıyım?" Hâlâ dilimi çözmeye çalışarak geveledim.

"Evet ve bu senin için değil!" dedi öfkeyle. "Ona nasıl eriştiğini bile bilmiyorum-" Mircea'nın zihinsel yeteneklerini ve Pritkin'in fey kanını düşünerek biliyorum, diye düşündüm. "-ama bu seni öldürecek!"

"Beni öldürmek mi?" Sesim hafifçe titremiş olabilir.

Ama Guinn bir açıklama yaptıysa da ben duymadım.

Çünkü sahne aniden değişti, sanki bir şey beni yakalamış ve görüntünün içine geri fırlatmış gibi, öyle bir noktaya geldim ki yere yığılmış olmam gerektiğini hissettim.

Ama onun yerine Arsen'in bedenine geri dönmüştüm, Aeslinn'in önünde duruyordum - gümüş ipekli ve iki elli olan. Daha eski bir zamandan, daha eski bir versiyon olduğunu fark ettim. Hayır, diye düşündüm. Hayır, beni savaş hakkında konuştuğu ana geri götür. Onu görmek istiyorum!

Ancak Common'ın benim ne görmek istediğimi umursamadığı açıktı.

Ve eğer bu şeyde bir rehber varsa, kimse bana onu nerede bulacağımı söylememişti.

Görevli tekrar eğilerek, "Zat-ı Alinizi memnun edecekse," dedi. Ancak Aelsinn onu yolundan çekerken omzuna bir tekme yedi.

"Bu hiç hoş değil! Sessiz olun!" Görevli sesini kesti.

"Dünya'da... kimi... alalım?" Arsen dikkatle sordu.

"Sence kim?" Aeslinn'in genellikle fırtına bulutları kadar karanlık olan gri gözleri tuhaf bir ışıkla aydınlanmıştı. "Onu tekrar bulduk. Bugünlerde Pritkin adını kullanıyor-"

Bekle, ne? Ben de öyle düşünmüştüm.

"Kim?" Arsen tekrar söyledi.

"Lanet olası iblis!"

"Majesteleri." Bu memurdu.

Dirençli. Ya da belki sadece kralına alışmıştı.

Ama Aeslinn duymadı.

"Yine de bu ahmak onu içeri getiremiyor! Onu takip bile edemiyor!"

"Mesele takip etmek değil," dedi görevli, fırsatını bulmuşken söze girerek.
"Onu birkaç kez bulduk-"

"O zaman nerede?" Aeslinn'in feryadı odada yankılandı, siyah duvarlardan sekerek zavallı görevlinin kulaklarına sanki yüz kral ona bağıırıyormuş gibi geri geldi.

"Özür dilerim, efendim, ama o... zor olduğunu kanıtlıyor-"

"Bu 'görevinizde' bulunan herkesi bana getirin. Hemen getirin!"

Sanki görevli emri bekliyormuş gibi, daha konuşmasını bitirmeden odanın arka tarafındaki çift kapı çarparak açıldı. Birkaç iri yarı fey, büyük, lekeli çantaları sürükleyerek içeri girdi. Torbalar arkalarında, daha açılmadan ne içerdiklerini belli eden lekeler bırakmıştı. Ama Arsen'in bir vampirin sarayında yetişmediğini ya da Senato'da çok uzun süre kalmadığını tahmin ettim çünkü paketlerden biri yere atılana kadar gözleri açılmadı.

Ve pırıl pırıl yüzeye bir düzine kafa yayıldı, cam gibi gözleri bakıyordu, dilleri dönüyordu ve birkaçının yüzünde iksir kalıntıları ya da yanık izleri vardı.

Hepsi fey değildi. Aslında aralarında sadece birkaç sivri kulak gördüm ve onlar da Svarestri'ye benzemeyen koyu renk saçlı bir kafadaydı. Ama Aeslinn memnun görünmüyordu. Bir şey söylemedi ama dudakları gerildi ve yanaklarındaki soluk deri kızardı.

"Bunların mevcut en iyi ajanlar olduğunu söylemişsiniz," diye tısladı.
"Dünya'yı yakından tanıdıklarını söylemişsiniz-"

"Evet, efendim-"

"Iskalayamazlar demiştin!" Ve aniden, sessiz ses yeniden bir böğürtüye dönüştü, görevlinin sinmesine, eğilmesine ve zeminin sert taşının açılıp onu bütünüyle yutmasını diliyormuş gibi görünmesine neden oldu.

Uzun bir süre boyunca tek duyulabilen Aeslinn'in kükremesinin duvarlardan yansıyan soluk yankıları oldu. Sonra sesi tekrar geldi, son derece hoştu ve bu yüzden daha da ürkütücüydü, çünkü normal insanlar bu kadar hızlı iyileşmezdi. Normal insanlar bir nano saniye içinde delirmiş, tükürük kusan bir kaçıktan hoş bir insana dönüşmezler.

"Onu burada istiyorum. Şimdi. Onu bana getirebilecek kimse yok mu?"

Fırtınanın savurduğu gözler Arsen'inkileri buldu ve adamıma bir puan vermek zorundaydım çünkü yutkunmadı bile. Tereddüt de etmedi. "Hayır."

"Hayır mı?" Aeslinn hâlâ kibarca sordu.

"Hayır, Majesteleri. İnsanlarla savaşmak istemiyorsanız olmaz. Benim feylerim Dünya'da beceriksizdir. Bunu bilmiyorlar; bunu anlamıyorlar. Bu yüzden akıllıca... böyle yaratıklar gönderdiniz," diye ekledi, yerdeki kalıntı yığınınna tiksintiyle bakarak.

Aeslinn, "Başarısız olduklarına göre o kadar da akıllıca değil," diye belirtti. "Asla başarısız olmamakla ünlüsünüz lordum. Bu yüzden tuhaflıklarınıza ve küstahlığınıza izin veriyorum. Bana hoşgörümün boşa gittiğini mi söylüyorsunuz?"

Arsen bir an sustu ama uşağın yaptığı gibi korktuğu için değil. Tam tersi oldu. Kalp atışlarının hızlandığını ve kıpırdamamak için kaslarını sıkıldığını hissettim.

Özellikle de kral arkasını dönüp pencereden dağlık ülkesine bakmaya başladığında. "Belki de birlikte olduğun o kızıl saçlı kız senin dikkatini dağıtıyordur. Hatta muhakeme yeteneğini bile gölgeliyor. Belki de onu, taşıdığı melez yavrusuyla birlikte topraklarımdan uzaklaştırmalıyım." Omzunun üzerinden geriye baktı. "Böylesine şanlı bir soyun daha da zarar görmesini istemeyiz, değil mi?"

"Daha da mı?"

Arsen'in sesi rahat, neredeyse arkadaşçaydı. Ve kralın daha önceki tepkisi gibi, bu da beni tamamen ürküttü. Çünkü üzgün değildi; öfkeliydi. Ve bu, kral tekrar konuşmadan önceydi.

Aeslinn, "Annen o gözleri bizden almamış," dedi ve bu yüzden neredeyse ölüyordu.

Öyle olmalıydı; Arsen'in düşüncelerini kendiminkiler kadar net duydum, ancak bunlar daha çok bir resim seli gibiydi: uzun, gümüş saçlı ama parlak, altın gözlü bir kadın. Babası ona güneş ve ay demişti, hepsi bir arada ve başının üstünü öpmüştü. Ama onunla, melez bir kadınla evlenmek aileye pahalıya mal olmuş, birçok destekçiyi geri çevirmiş ve krala en eski soylu hanelerden birine ve onu tahttan indirebilecek birkaç kişiden birine saldırma şansı vermişti.

Ama şimdi değil; babası Hain Kapısı'nın taşlarını en az Aeslinn'inki kadar asil bir kanla lekeledikten sonra değil. Annesi kırık bir kalpten öldükten ve arkasında iki kat kederli küçük bir çocuk bıraktıktan sonra değil. Onların onursuzluğunun gölgesinde büyüdükten sonra değil.

Hayır, şimdi olmaz.

Ta ki krala doğru uçarak bir sıçrayış yapana, onu yakalayıp ikisini de pencereden aşağı gönderene kadar. Herkesten daha iyi bildiği gibi bu uzun bir düşüştü. Aeslinn'in olduğunu iddia ettiği yarı tanrı için bile hayatta kalmak mümkün değildi.

Lord Derrik onu mezara koyana kadar plan yapar ve asla harekete geçmezdi. Arsen daha doğrudan bir yolu tercih etti. En azından değişim şansı olan bir yolu!

Bacak kasları hazırlanmak için kasılırken bir el bileğini yakaladı ve bu güçlü bir eldi, kavradı ve tuttu.

Arsen yere baktı ve yaşlı Dahlman'ın, önemsiz bir evden gelen küçük bir saray hizmetkârının bileğini çelik gibi bir kavramayla tuttuğunu gördü.

Aeslinn'in iyiliği için değildi; Arsen bunu biliyordu. Karşılıklı bir şey söylenmedi ama söylenmesine de gerek yoktu. Adamın bir an önce çok yumuşak ve itaatkâr olan gözleri şimdi keskin, parlak ve yalvaran bir hal almıştı.

Ölürsen, dediler, bizi onun merhametine bırakırsın. Ölürsen, bizi de ailenin seni bıraktığı gibi bırakırsın. Sen ölürsen... biz de seninle birlikte ölebiliriz, çünkü başka kim var ki?

Babası gibi güç delisi bir çocuk mu? İntikamcı, asık suratlı ve tacizden yarı deli bir eş? Bir şey yapamayacak kadar korkmuş ve hizmetçileriyle delik deşik olmuş bir saray?

Sen ölürsen bize ne olacak?

Arsen boğazında binlerce kelime düğümlenmesine rağmen hiçbir şey söylemedi. Dahlman bunu bir kabullenme ya da belki de sadece bir fırsat olarak algıladı.

Çünkü o yaştaki biri için mümkün olduğunu düşündüğümünden daha hızlı bir şekilde ayağa kalktı.

Dahlman ayağa kalktı ve Arsen'i arkasında tutmak için hızla dönerek, "Ya da ilk planımı uygulayabiliriz, Majesteleri," dedi.

"İlk planınız mı?" Kral da döndü, alnı kırıştı. "Kadını mı kastediyorsun?"

"Evet, Majesteleri. Biraz zaman alacak ve pahalı olacak. Ancak başarı neredeyse garanti."

Aeslinn kaşlarını çattı. Ama elde edeceği sonucu soyluyu kışkırtmaktan daha çok istiyor gibiydi çünkü bir süre sonra içini çekti. "Pekâlâ. Ama hayatın pahasına beni bir daha hayal kırıklığına uğratma."

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Bir

Ona bir tane daha ver!" Yüzümde, başımı geriye doğru sallayacak kadar sert bir tokat hissettim. Bu, taht odasının yüzmeye başlamasına ve bana, üzerine yüklenen ağaç gövdelerinin loş bir görüntüsünü vermesine neden oldu.

Hayır, diye düşündüm. Kahretsin, hayır! Şimdi olmaz!

Sadece birkaç dakika önce çıkmak istemiştim ama bu, bunun rastgele bir gezintiden daha fazlası olabileceğini fark etmeden önceydi. Faerie hakkında o kadar az şey biliyordum ve o kadar azını görmüştüm ki, büyük tura kendimi kaptırmıştım. Ama şu anda, bir şeyin eşiğindeymişim gibi hissediyordum. -Önemli bir şeydi ve tabii ki biri bunu yapmaya çalışıyordu.

Kahretsin, Guinn'di.

Rhea omzunun üstünden onu susturmaya çalışırken, "Uyanık mısın, değil misin?" diye bağırdı.

"Uyanığım ama olmamalıyım," diye mırıldandım. "Aeslinn yine Pritkin'in peşinde. Hatırladı ve sanırım... Sanırım bir süre önce bir şey denedi ama işe yaramadı, bu yüzden bir şeyler planlıyor-"

Beceriksizce yaptığım açıklama Guinn'i etkilemişe benzemiyordu, bana tekrar tokat attığı gerçeğine bakılırsa.

"Allah kahretsin! Uyandım!" Elini tutarak söyledim.

"Ve öyle kalsan iyi edersin!"

"Senin neyin var bilmiyorum ama ben tehlikede değilim!" Sağ kroşesi dışında.

Bu da etkilemişe benzemiyordu.

"Peri *canlıdır*; bir *ruhu* vardır," diye hırladı. "Ve yabancılar tarafından gözetlenmekten hoşlanmaz! Daha önce deneyen insanlar geri dönmedi. Solup ölene kadar hafızalarında hapsolmuş olarak kalırlar. O yüzden, uyan- *tokatla- şeytanı- tokatla!*"

Hâlâ elini tuttuğum için bunu nasıl yaptığını anlamam biraz zaman aldı. Ama görünüşe göre Guinn iki elini de kullanabilen bir tokatçıydı. Ve eğer bir şey varsa, sol kancası sağından daha kötüydü.

Onu durdurmak biraz zor oldu, çünkü benim ve Arsen'in elleri hala bir şekilde birbirine bağlıydı ve onunkiler de yanlarındaydı. Ama birkaç denemeden sonra nihayet diğerini yakalamayı başardım. Artık beynimin birkaç saniyede bir kafatasıma çarpmasına neden olmadığına göre düşünmeyi başarmıştım.

"Sadece bir dakika sürer," dedim, onu ikna etmeye çalışarak. "Sadece öğrenmem gerek-"

Ama Guinn'in umurunda değildi. Şu anda kaburgalarıma tekme attığı gerçeğine bakılırsa Guinn umutsuz bir vakaydı. Belki de Rhea, diye düşündüm, Guinn'in omzunun üzerinden onu görüyordum.

"Ona bir daha vur," dedi Rhea, yüzü öfkeliydi. Ya da değil.

"Aman Tanrım!" Dedim, gözlerim büyüdü. "Bu da ne?"

"Ne?" Guinn neye baktığımı görmek için arkasını döndü. Çünkü Edward döneminde bu numaranın o kadar da eski olmadığını tahmin ediyordum.

Bunun gibi, diye düşündüm, altından yuvarlandım, ayağa fırladım ve kışına bir tekme attım. Tökezleyerek Rhea'ya çarptı ve iki kadın da gülünç sayıda kombinezonla ağırlaşarak yere yığıldı. Ve ben onların kendilerini toparlamalarını beklemedim.

"Sana onun sinsisi olduğunu söylemiştim!" Rhea bağırdı. Ama bağırış arkamdan gelmişti, çünkü vampir hızı insanları çok çabuk toz içinde bırakıyordu. Ve burada onlara yetişmelerine yardım edecek bir Pythian gücü yoktu.

Kampa doğru yöneldim, sonra bir sarmaşığı yakaladım ve Mircea'nın gücünü kullanarak bir ağaca tırmandım. Ve bir an sonra yanımdan geçip umutsuzca etrafa bakan Rhea ve Guinn'in üzerine. Ama yukarı bakmadılar.

Sırtım gövdeye çarptı, dalların üzerime kapanmasına ve bana biraz daha koruma sağlamasına izin verdim. Nefesim boğazımda bekledim ve çarpan kalbimin sesini duymaya çalıştım. Ama kadınların ayak sesleri kaybolduktan sonra kulaklarımı sadece sessizlik karşıladı.

Orman neredeyse ürkütücü bir sessizlik içindeydi, sanki o da bir şeyleri dinliyordu. Deliriyor olmalıyım, diye düşündüm, ilk defa değil. Ama zararı olmazdı... değil mi?

"Ben senin düşmanın değilim," diye fısıldadım, beni dinleyebilecek olanlara. "Sorun çıkarmak istemiyorum. Sadece Aeslinn'in Pritkin için ne planladığını bilmem gerekiyor. Sonra onu alıp gideceğim, tamam mı?"

Tepemdeki ağaçların arasında ıslık çalan hafif bir esintiyi saymazsak, hiçbir cevap gelmedi. Ve kısa bir an için, aslında bir cevap beklediğimi fark ettim. Sanki Faerie'nin kendisi dinliyormuş gibi.

Guinn beni etkiliyor, diye düşündüm ve gözlerimi kapattım. Ve o kadar hızlı, içerideydim.

Bar gürültülü ve kalabalıktı, o kadar ki ön kapı açık bırakılmıştı ve insanlar sokağa dökülüyordu. Gece havası yüzlerindeki nefesi donduracak kadar soğuktu ama çoğu bunu fark edemeyecek kadar sarhoştı. Nigel fark etmemişti ve üstelik çoğundan daha yaşlıydı; elli yılını geride bırakmış ve altmışına merdiven dayamıştı. Elbette fey kanı onu zamanın tahribatından bir nebze olsun koruyordu ama her geçen yıl onu daha fazla rahatsız eden soğuğa bir faydası olmamış gibi görünüyordu.

Özlemle İspanya'nın güneyini ya da Kanarya Adaları'nı düşündü. Evet, Kanarya Adaları'nın çok güzel olduğunu ve güneşin neredeyse her zaman parladığını duymuştu. Ev sahibesinin yakın zamanda yaptığı gibi büyük bir vurgun yapıp emekli olması gerekiyordu. Tabii o eve biraz daha yakın bir yerde kalmıştı.

"Hiç Portsmouth'a gittin mi?" diye sordu arkadaşına.

"Ne?"

"Ev sahibim bana sahili falan gösteren bir kartpostal gönderdi. İskele güzel görünüyor. Güzel dükkanlar olduğunu söyledi."

Küçük adam dönüp ona baktı. "Aptal mısın sen?"

"Hayır, sadece sohbet ediyorduk-"

"Konuşmak için para almıyorsunuz; izlemek için para alıyorsunuz-"

"Neyi izleyeyim?" Nigel sordu. "Hiçbir şey olmuyor ve tam bir saattir buradayız. Taşaklarım donmak üzere."

Arkadaşı, Nigel'in gereksiz yere kaba bulduğu taşaklarıyla yapabileceği başka bir şey önerdi.

"Eğer Portsmouth'a hiç gitmediyseniz, sadece söyleyebilirdiniz."

"Kapa çeneni!"

Nigel kapıyı kapattı ama emir aldığı için değil. Aksini düşünüyor gibi görünse de küçük adamın ona emir vermeye hakkı yoktu. Bu işte ortaklardı, ikisi de aynı maaşı alıyordu, ikisi de yaşlı Tom'a karşı sorumluydu, o da muhtemelen birinin ne kadar otoriter olduğunu bilmek isterdi.

Nigel neredeyse bu geceki iş teklifini Tom'un ünlü defterine başka bir zavallı piç için bırakmış olmayı dileyecekti. Bara girer girmez Tom onu gülümseyerek karşıladığında bunun berbat bir iş olduğunu anlaması gerekirdi. Ve onu, sırtı dökülen büyük siyah kitabın masanın üzerinde açık bir şekilde durduğu eski püskü ofisine sürükledi. Tom'un gazetelere ilan veremeyeceği türden iş tekliflerini sakladığı yerd burası.

"Bunu sadece senin için sakladım, eski oğlum Nigel," dedi. "Tam sana göre bir iş ve ücreti de bu hafta gelenlerin hepsinden daha iyi."

Yine de neredeyse geri çevirecekti. Bar sıcaktı, harika bir ateş ve daha da kalabalık bir insan topluluğu vardı ve bira da güzeldi. Tom'un yerinde her zaman öyleydi, bu yüzden Nigel orada başka yerlerden iki kat daha fazla içiyordu. Bir de Tom'un en iyi maaşlı işleri yapması ve karısının Londra'daki en iyi sosisli börekleri yapması.

Birkaç ekmek yiyip sıcak bir yatağa dönmeliydim, diye düşündü şimdi, soğuktan rahatsız olmamış gibi görünen ortağına imrenerek bakarken. Belindeki sopayı okşayan eli eldivenli bile değildi, oysa birden fazla nedenden ötürü eldivenli olmalıydı. Kalınlığı ve şekli pençeleri andıran tırnakların koyu, neredeyse siyah tonu, adamın korunmaya ihtiyacı olmasa bile gizlenmeye fayda sağlayabilirdi.

Nigel, pençelere benziyorlar, diye düşündü ve bir ürperti bastırdı.

Ama en azından yüzü iyiydi. Adam esmer ve iri göğüslüydü, kirli siyah sakalında akşam yemeğinden kalanlar vardı. Yeterince insana benziyordu, bardan sendeleyerek çıkan serserilere çok benziyordu. Tanıştıklarında gölgedeydi, bu yüzden Nigel emin olmak istemişti.

Bu gece başka bir şeyin ters gitmesine ihtiyaçları yoktu.

"Bakmayı bitirdin mi?" diye sordu küçük adam.

"Bakmıyorum."

"Öyleydin. Hepsi öyle."

"Özür dilerim."

"Sadece aklını işine ver. Bütün gece burada olmak istemiyorum."

Nigel zaten öyle olduklarını düşünüyordu. Nemli soğuk, giydiği muşamba paltoyu bile tehdit ediyor, titremesine neden oluyordu. Yakasını yukarı çekti ama bu da işe yaramadı ve ayak ayak üstüne atmak da işe yaramadı.

"Bir süredir içeride," dedi sonunda. "Sarhoşsa bu işe yaramaz."

"Sarhoşsa mükemmel çalışır. Daha iyi olur."

Küçük arkadaşına bakmak için döndü. "Nasıl daha iyi?"

Adam -adı Donald'dı- ona sinirli bir bakış attı. "Onu ezersen fark etmez, değil mi?"

Nigel kaşlarını çattı. "Bu işi karıştırmayacağım. Ne hakkında olduğumu biliyorum."

Arkadaşı ikna olmuş görünmüyordu. Biraz daha beklediler. Hava daha da soğumuş, ayaklarının etrafında soğuk bir sis dönmeye başlamıştı. Nigel kaşlarını çattı. Bu biraz daha sürerse grip olacaktı.

"Ya arka tarafta bir ranza yaptıysa?" dedi.

"Yapmadı."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu o, tam orada."

Nigel bara doğru döndü ve adamın orada olduğuna emin oldu. Bir sokak lambası adamın sarışın kafasında parladı, ardından kasketini çekti ve yüzünü kısa bir süreliğine aydınlattı. "Biliyor musun, düşündüğümden daha kısaymış-"

"Kapa çeneni ve hadi."

Gözetleme noktası olarak kullandıkları küçük ara sokaktan çıkıp adamın ve kolundan sarkan, skandal yaratacak kadar düşük kesimli, parlak kırmızı elbiseli güzel esmerin arkasına düştüler. Giderek yoğunlaşan sisin çifti yarı yarıya gizlemesine yetecek kadar geride kalarak mesafelerini korudular, bazen bellerine kadar girdap oluşturarak sanki

yüzüyorlardı. Nigel da botlarını artık hiç göremediği için biraz yüzüyormuş gibi hissetti. Bu onu sakarlaştırdı ve tam avları omzunun üzerinden geriye bakarken bir şeye takıldı.

Birden kendini Ronald tarafından duvara itilirken buldu. "Bana sendeleyerek çarpma, seni yaşlı ayyaş!" diye hırladı küçük adam.

"Ben sarhoş değilim!" Nigel öfkeyle dedi ki. "Bütün gece içki içmedim."
_"

"Nefesinden kokusunu alabiliyorum. Tamamen bitiksin, öylesin. Yalan söyleme."
_"

"Yalan söylemiyorum! Ve kime yaşlı dediğine dikkat et."

Avları geri döndü ve çift, sis onları yutana kadar yürümeye devam etti. Yine de Ronald onu kötü alışkanlıkları, zavallı yaşlı annesi ve ailesi için ne büyük bir hayal kırıklığı olduğu konusunda azarlamaya devam etti. Bu da ailesi olmayan Nigel için yeni bir şeydi.

Ufak tefek adam aniden sözünü kesti, başını eğdi ve küfretti. "İhtiyacımız olan tek şey bu!"

"Neymiş o zaman?" Nigel kafası karışmış bir halde sordu.

"Birisi bizden önce davranmak üzere. Ayağa kalk!"

Nigel'in adamın neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ronald uzun bir Amerika seyahatinden yeni dönmüştü, bu yüzden daha önce birlikte çalışmamışlardı ve çok tuhaf bir jargon öğrenmiş gibi görünüyordu. Ama adam yola çıktığında Nigel da onu takip etti.

Bölgedeki sıkışık binaların sisi yoğunlaştırmasına rağmen bunu sessizce yaptı. Ancak keskin koku alma duyusu, gürültülü çöp yığınlarından kaçınmasını sağladı ve sokağın yanındaki oluğun çürümüş kokusu sayesinde onu doğru ve dar yolda tuttu. Ama arkadaşı bu avantaja sahip değilmiş gibi görünüyordu. Nigel onun ileride bir çite çarptığını, bir elektrik direğinden sektiğini ve sonra bir kediye takıldığını duyabiliyordu.

Kedi tısladı ve miyavladı, Ronald tekrar küfretti ve Nigel yetişti.

"Neredeler?" diye sordu hafifçe nefes alarak. "Nereye gittiler?"

"İşte!"

Nigel, arkadaşının işaret parmağını takip ederek sisli bir sokağa, avlarının zaten başka biri tarafından avlanmakta olduğu yere gitti. O da

kaşlarını çattı. Bugünlerde işler böyle yürümüyor muydu? Londra tam anlamıyla itibarsızlaşıyor, ağzına kadar suç unsuruyla doluyordu. Artık kimseye güvenemezsiniz.

İlerlemeye başladı ama bu kez de kendisinden çok daha güçlü olan küçük adam tarafından duvara çarptırıldı. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Ronald'a. Ronald'ın tek cevabı ağzını tıkama büyüsü yapmak oldu.

Nigel, arkadaşının delirip delirmediğini merak ederek onunla mücadele etti. Ancak ara sokaktaki üç haydutun çifti tehdit etmediğini fark etti. Daha ziyade sis yüzünden göremediği başka bir kadındı.

Koyu mavi, tafta bir elbise ve geceye uyum sağlayan uyumlu bir bone içinde, hâlâ sarışına yapışan papazın kızından çok daha saygın bir şekilde giyinmişti. Omuzlarında da mavi ve siyah ekose bir şal vardı ama saldırganlardan biri tarafından çekilip çıkarılırken, bir diğeri onu yere düşürdü. Kadın haykırdı, saldırgan güldü ve üçüncü adam ona acele etmesini söyleyerek yaklaştı.

"Ben eğlenene kadar olmaz."

"Oh, bu eğlenceli olacak," dedi biri, mücadele eden kadının üstündeki adam uçmadan hemen önce.

Nigel gözlerini kırıştırdı, çünkü kimse ona dokunmamıştı. Ama her bir uzvuna birer tane olmak üzere vücudundan dört hançer saplanmış halde tahta bir çite yaslanmış olan zalimi fark ettiğinde durumu biraz daha iyi anladı. Yaralı çığlık attı, kadın çığlık attı, kırmızı elbiseli dollymop çığlık attı - ve sonra panik içinde yanlarından geçerek caddeden aşağı koşmaya başladı. Sarışın adam onunla birlikte gitmedi, Nigel nedenini bilmiyordu.

Sonra, sarışın tek başına sokağı paspaslamaya başladığında nedenini anladı.

Haydutlardan biri ona sopayla saldırmaya karar verirken, diğeri - gergin üçüncü - kaçmaya başladı. İlk haydut bir ördek ve suratına inen bir yumrukla karşılaşırken, ikincisinin peşinden bir kement büyüsü gönderildi. Kement ayak bileğine dolandı ve onu kırık kaldırım taşlarının üzerinden geri sürüklemeye başladı; eğer yüzüstü düşmemiş olsaydı bu çok da kötü olmazdı.

Yüzü kazınırken boğuk bir çığlık atmaya başladı, kadının çığlıkları ve çitçi adamın feryatlarıyla birlikte oldukça ses getirdi.

kargaşa. Elinde sopa olan adam hiçbir şey söylemedi, burnu kırıldıktan sonra bayılmıştı.

Nigel sonunda tıkaçı çıkarmayı başardı, sihir yer yer yüzüne yapışıyor ve parmaklarını tıkiyordu ama sesini serbest bıraktı. "Gidelim," dedi ve arkadaşının omzunu tuttu.

Ronald onu elinin tersiyle itti. "Henüz değil."

Bir kolunu Nigel'in önüne koydu ve geri çekilerek ikisini de gölgenin içine çekerken, sarışın adamlardan ikisine muhtemelen hafıza tılsımı olan bir şey yaptı. Hâlâ çitin üzerinde bağırın adamla uğraşmadı ama ağzını tıkadı. Bu, asılı adamın ona çılgınca bakmasına neden oldu, ağzı görünmez bariyerin arkasında çalışıyor ama ses çıkmıyordu.

Sarışın onu görmezden geldi ve yere düşmüş kadının yanında diz çöktü. "Bunların hiçbirini hatırlamayacaksın," dedi elini kadının şakağına doğru kaldırarak.

Ancak eldivenli bir ele takıldı. "Evet, yakalayacağım. Ben yarı iblisim."

Adam gözlerini kırptırdı ve etrafına bakındı. "O zaman... tahmin mi ettim?"

"Hayır," diye dudakları büküldü. "Ben o kadar da iblis değilim."

Kalkmasına yardım etti ve iyi görünüyordu, ancak bir adım atmaya çalıştığı anda tökezledi. "Yaralanmışsın," dedi kaşlarını çatarak.

"Bu... Sanırım ayak bileğimi incittim."

"Yardım aldın," dedi kuru bir sesle ve çitin üzerindeki adama baktı. Adamın etine gömülü bıçaklar bir hareketle, etli, gıcırtilı seslerle ona geri uçu. Ve adamın ıslak bir kum çuvalı gibi yere düşmesine neden oldu.

Dört yarasına rağmen sendeleyerek ayağına kalktı ve koşarak uzaklaştı; ağzındaki tıkaç, aksi takdirde muhtemelen atacağı çığlıkları engellemiştir. Sarışın onu bıraktı, ceketinden bir mendil çıkardı ve kadına uzattı. Kadın mendile boş boş baktı.

"Şakağınız için," diye açıkladı. "Kanaman var."

"Benim de var," dedi ama çıkarmadı. Hafifçe afallamış görünüyordu. Sarışının kaşları çatıldı.

"Yakınlarda mı oturuyorsunuz?" diye sordu, bıçaklarındaki kanı temizlemek için mendilini kullandı ve sonra onları düzgünce ceketinin içine geri soktu.

"Evet. Çok uzak değil."

"O zaman size eşlik etmeme izin verir misiniz? Bu sokaklar geceleri tehlikelidir. Gündüzleri de pek iyi değildir."

"Ben..." gözleri saldırganın bıraktığı kan gölüne gitti. Vücudu içine düştüğünde sıçramış ve yerde garip bir şekil bırakmıştı. Yutkundu. "Sizi söndürmek istemem efendim."

"Yapmayacaksın." Tereddüt etti ve sonra ikisinin de düşündüğü şeyi söyledi. "Eğer sana zarar vermek isteseydim, bunu çoktan yapmış olamaz mıydım?"

Gözlerini kırptırdı ve kan lekesinden başını kaldırıp ilk kez onun yüzüne odaklandı. Nigel, kızın güzel olduğunu düşündü. Adamın eski arkadaşınıniki gibi bariz bir şekilde değil, daha ince, daha tatlı bir şekilde. Sonra kızardı, yanakları pembeleşti ve uzun, kalın kirpikleri dalgalandı ve Nigel fikrini gözden geçirdi.

Kızın yaralı bir kuş gibi güzel olduğuna karar verdi. Kadının adamın uzattığı kola belli belirsiz bir el koyuşunu izledi, sonra dudağını ısırarak başını kaldırdı. "Teşekkür ederim, efendim. Ruth Gordon, size borçluyum."

"John Pritkin, hizmetinizdeyim." Adam kısa bir süre şapkasını çıkardı. Sonra ikisi birlikte yola koyuldular, topallayan kadının acele etmemesi için yavaşça ilerlediler ve kısa süre sonra sisin içinde kayboldular.

"Peşlerinden gitmeyecek miyiz?" Nigel Ronald'a sordu.

"Gerek yok. İşimiz bitti ve bunun için kanımızı akıtmamıza bile gerek kalmadı." Ufak tefek adam başını kaldırdı. "Hadi, bir içki alalım. Bundan sonrasını o halleder."

Otuz İkinci Bölüm

Yere sertçe çarptım ve yarıdan fazla sersemledim. Bir an için nerede olduğumu, hatta kim olduğumu bile bilmiyordum ve vücudumu kontrol edemiyor gibiydim. Tek yapabildiğim orada yatmak ve çırpınmaktı.

Bir parçam altımdaki yaprakları, çubukları ve toprağı hissetti ve kapalı göz kapaklarımın arasından mavi ışık parıltıları gördü, bunlar o garip, fey böceklerinden daha fazlası olabilirdi. Tıpkı ağaçtaki tüneğimden düşmüş ve bu sefer inişimi yumuşatacak pek bir şey olmadan on iki fit aşağıda yere çarpmış olabileceğim gibi. Ama emin değildim.

Çünkü bir yanım Londra'nın sisli ve ıssız bir sokağında, küçük yol arkadaşıma içki içmek istemediğim için bahaneler uyduruyordu. En azından onunla değil. O gittikten sonra cebimden bir şişe çıkarıp dudaklarıma götürdüm ve ucuz cinin yakıcılığının boğazımda bir yol açtığını hissettim. Şişeyi bir kenara koymadan önce bir kez daha içtim ve güzel kadınla onu kurtaran adamın peşinden sokağa çıktım.

"Buraya, buraya! Bir şey duydum!"

Fey'in bağırması beni yarı dalgınlıktan çıkardı, ki bu iyi oldu. Çünkü askerlerin bu tarafa doğru geldiğini duyabiliyordum, gizlilikle uğraşmadan ağaçların arasından geçiyorlardı. Yüzüstü yuvarlanmayı başardım ve tekrar bir çalının içine yuvarlanmadan önce bir an için toprak soludum.

Dikenler etime battı ve sonunda gözlerimi kırıştıtarak açmayı başardığımda, çalının gizlenmek için pek de iyi olmadığını fark ettim. Çok az yaprağı vardı ve herkesin kullanıyor gibi görüldüğü patıkaya çok yakındı. Ama yapabileceğimin en iyisi buydu.

Çünkü görünüşe göre Guinn haklıydı ve Faerie beni öldürmeye çalışıyordu. Fey'in bağırışları yaklaşırken beynim yüzmeye başladığında birden fazla şekilde diye düşündüm. Kes şunu, diye düşündüm umutsuzca. Kes şunu ve bırak beni-

Arsen'in odası çok güzeldi ve bir saray kadar büyüktü. Onlar ölmeden önce anne ve babasına aitti ve bir bekar için çok büyük olmalarına rağmen, bu hak onda kalmıştı. Ama o burada büyümüş, bu balkonlarda oynamış, saçlarında rüzgâr, dudaklarında kahkaha ve elinde uçurtmayla bu teraslarda koşmuş, annesinin kenarlardan uzak durması için yaptığı uyarılar kulaklarında çınlamıştı.

Bu odalar genellikle ona huzur verirdi. Bugün öyle değil.

Kendine bir içki doldurdu ve küçük balkonlardan birine çıktı. Kralın rakibinin istilasını geciktirmek için yarattığı kış fırtınası sayesinde hava buz gibiydi. Ama Arsen böyle şeyleri nadiren hissederdi, halkının soğuğa karşı doğal direnci vardı.

Ama koğuşa girer girmez, sanki bir ölüm perisi ordusu üzerine çullanmış gibi bir ses duydu, uluma o kadar büyüktü ki. Hizmetçilerinden biri koşarak geldi, muhtemelen tüm bu buz ve karın mükemmel cilalı zemini kirlettiği düşüncesiyle telaşlanmıştı, ama Arsen onu el sallayarak uzaklaştırdı. Ve yine de rüzgâra doğru ilerledi, koğuşun arkasından kapanmasına izin verdi ve bir an için vahşiliğin tadını çıkardı.

Ruh haline uyuyordu.

Balkonun manzarası yoktu, sadece beyaz bir duvar vardı, ama zaten hiç olmamıştı. İki tarafı duvarlarla çevriliydi ve diğer tarafları da birkaç yüksek kuleye bakıyordu. Bu da iyi bir günde bile gökyüzünün sadece küçük bir kısmının görünmesine neden oluyordu ama aynı zamanda rüzgârlardan da iyi korunduğu anlamına geliyordu. Annesinin eskiden dikiş diktiği sandalyeye yerleşirken saçlarını zar zor karıştırıyordu.

Burayı sevmişti, üst düzey bir lordun süitinin koşuşturmacasından uzakta, hanımlarıyla birlikte meraklı kulaklar ya da dikkatli gözler olmadan dedikodu yapıp gülebilecekleri küçük bir yerleşim bölgesi. Çocukken de aynı nedenle buraya nadiren gelirdi, bir çocuk için çok az cazibesi vardı. Ama şimdi bu yüzden burayı benimsediğinden şüpheleniyordu.

Burayla ilgili hiçbir anısı yoktu, kalp tellerini çekiştirecek hayaletler yoktu, beyaz gökyüzü ve kremsi mermerden başka hiçbir şey yoktu ve onu düşünceleriyle baş başa bırakıyordu.

Hoş şeyler değillerdi.

Yakındaki sesler beni kendime getirdi. Gümüş saçlı bir fey grubunun çalılarımından kısa bir mesafe ötede durduğunu ve bacaklarının yaprakların arasından açıkça görülebildiğini görecektim kadar. Bu da muhtemelen benim de onlar tarafından görülebildiğim, sadece karanlığın beni sakladığı anlamına geliyordu. Ama o lanet böceklerden biri burnuma konup yüzümü yumuşak mavi bir ışıltıyla aydınlattığında da görüldüğü gibi, karanlık buralarda göreceliydi.

Eğer onlardan biri aşağı bakarsa, mahvolurdum.

Elbette, Faerie beni tekrar yakaladığında zaten öyleydim diye düşündüm.

Arsen zihninde kralın elinin olması gereken yerdeki o iğrenç kütüğü gördü. Bu eski bir yaraydı, çoktan iyileşmiş, sadece soluk derisi garip bir şekilde düz olan ucunu kaplamıştı. Yıllar önce bir kılıç darbesiyle koparılmış gibi görünüyordu. Ve bu... ona anlatılan hikâyeye uymuyordu.

Kralı en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Başkent için yapılan savaştan kısa bir süre önceydi, Aeslinn en sadık feylerinden oluşan bir birlikle şehirden uzaklaşmıştı. Kral, iki büyük başkentten birine bir saldırı olacağını ilan etmişti. Kendisi buraya, kadim Dolgrveginn şehrine gelirken, doğu savaşlarında alınan yeni toprakların yönetim merkezi olan Issengeir'in sorumluluğunu Arsen'e bırakmıştı.

Saldırı Issengeir'de gerçekleşmiş ve tam bir katliam olmuştu. İnsanların büyüüne karşı koymak zordu ve bir şekilde şehrin müthiş kalkanlarını indirmeyi başarmışlardı. Ayrıca yanlarında korkunç güce sahip, kan emici canavarlardan oluşan bir ordu da getirmişlerdi.

İnanılmaz hızlıydılar, bir öküz sürüsü kadar güçlüydüler ve Arsen'in daha önce hiç görmediği yeteneklere sahiptiler. İnsanların vampir dediği yaratıklarla ilgili hikâyeler duymuştu ama bunların yanında hiçbir şeydi. İlk saldırıda feylerinin yarısını kaybetmişti ve saldırı beklentisiyle emrettiği ama hâlâ devam etmekte olan kadın ve çocukların tahliyesini korumak için geri kalanları geri çekmeseydi daha fazlasını da kaybedebilirdi.

Saraydan en son o çıkmıştı ve koridorda geriye dönüp yaklaşan düşmana baktığını çok net hatırlıyordu. Taht odasını çoktan yarmışlar ve arkalarında düzinelerce ceset bırakmışlardı. Başlarına gelecekleri bile bile geride kalmaya gönüllü olan eski dostlardı, iyi askerlerdi. Ama aynı zamanda, Arsen ve ordunun geri kalanı şehrin geri kalan bölgelerini boşaltırken, düşmana kralın yerinde kaldığı yanılsamasını vererek ve dikkatlerini saraya odaklayarak dikkat dağıttıklarını da biliyorlardı.

Hayatlarını ona zaman kazandırmak için harcamışlardı ve sonları nasıl olmuştu?

Hatırladıkça ürperdi; görüntüler beynine kazınmıştı: parlayan gözler, kırmızı lekeli ağızlar, canavarların çıplak elleriyle insanları kâğıt gibi parçalamasına izin veren güç. Ya da bir kabuktan başka bir şey olmayana kadar yaşamlarını tüketmelerine. Canavarların neden kılıç getirdiklerini merak etmişti ve bunlar sadece piyadelerdi. Kaptanları...

Ah, evet.

O tamamen farklı bir hikayeydi.

Et olmayan bir şeyin vücuduma sarılmasıyla tekrar sarsılarak uyandım. Bir anakonda kadar büyük, ama daha sert ve pul olamayacak kadar odunsu parçalarla kaplı bir şey. Gözlerimi kırıştıtararak açtığımda bunun bir ağaç kökü olduğunu fark ettim. Kocaman, yaşlı bir şeydi; yarısı kahverengi kabuklarla kaplıydı, yarısı da uzun süre toprağa gömülü kaldığı için hastalıklı, deriye benzer bir renkteydi. Neredeyse şu anda tüketmeye çalıştığı bedenimden daha kalındı - bedenim, beni geriye doğru sürüklemeye başladığında fark ettim.

Çıgılık atmadım -bunun için yeterince farkında değildim- ama buna gerek de yoktu. Altı adım ötemde bir şey hakkında tartışan bir grup fey varken, nefes nefese şok geçirmem fazlasıyla yeterliydi. Tartışma aniden kesildi ve bir sonraki anda yarım düzine el beni yakaladı.

Fey tarafından yakalandığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım! Ama başka biri aynı fikirde değildi.

"Cadıyı bırakın!" diye tükürdü muhafızlardan biri. Diğerlerine benziyordu ama saçlarının yarısı neredeyse kafatasına kadar yanmıştı, sanki bir kamp ateşinin içine düşmüş gibiydi. "Bırakın onu ağaçlar alsın!"

"Kral her şeyi söyledi," diye soludu bir diğeri, beni çekiştirerek. "Birini neden ölüme terk ettiğimizi açıklamak ister misin?"

"Bilmek zorunda değil-"

"Biliyor ve ben ona söyleyeceğim!" dedi başka bir fey. Elindeki kılıçla kökü kesmeye çalışıyordu ama pek ilerleme kaydedemiyordu. "Tıpkı diğer cadının seni şaşırttığını ona söyleyeceğim gibi-"

"O yapmadı!"

"O zaman saçına ne oldu?"

"Aynı şey onun da başına gelecek," dedi fey acımasızca. "En kısa zamanda-"

"Tartışmayı bırakın ve bize yardım edin!" diye söze karıştı ilk fey. "Yoksa ikinizi de rapor ederim!"

Kel fey lanetledi. Ama bundan bir saniye sonra, dikenli çalının tepesini karartacak ve yapraklarını kıvrıracak kadar yakınımdan bir büyü cızırdayarak geçti. Ama ağaca daha kötüsünü yaptı.

Parlak kırmızı büyü tam üstümdeki gövdeye isabet etti ve ateşli bir odun ve kabuk patlamasına neden oldu. Korunmak için başımı kapattım ve tekrar baktığımda ağaç, muhtemelen gövdesindeki bir deliğin içinde alevli bir kalp gibi parlayan alev yüzünden çırpınıyor, gıcırıyor ve inliyordu. Beni bıraktı, beni çevreleyen kök aniden serbest kaldı ve geri çekildi, çünkü başka şeyler için gerekliydi.

Orada, bana bakan bir grup fey'in ortasında, tahta kucak göğsümün genişlemesine izin vermediği için yarı boğulmuş bir halde yatıyordum. Ama yine de nefessiz kalmış olmalıydım. Çünkü ağaç aniden *ayağa kalktı ve uzaklaştı*, toprak çırpınan köklerinin etrafında çalkalanırken, uzuv benzeri kolları yaralı bir adamınki gibi sallanıyordu.

Ormanın içinde hızla ilerliyordu ve yanından geçtiği diğer ağaçlarda, sanki saçtığı kıvılcımlardan uzaklaşmaya çalışıyorlarmış gibi sıkıntılı bir kıpırdanmaya neden oluyordu. Peşinden baktım, dallarına yayılmış olan ateşten ilerleyişini kolayca takip edebiliyordum. Ve ağaçtan gelen korkunç iniltiden, sanki bir kasırga kopuyormuş gibi

Uzuvlarını ileri geri sallıyor ve yaprakların arasındaki boşluklardan iç çekiyordu.

Şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha çok beni şaşırttı, nedeninden emin değildim. Belki de bulutlardaki güzel şehirleri, asil duruşlu uçan yaratıkları, hatta seyyar şatoları kabul edebildiğim içindir, çünkü bunların hepsi kafamdaki çılgın rüya kategorisine ya da fey-olacak-olacak kategorisine ya da aşırı durumlarda-yarın-bunu-düşüneceğim- kategorisine giriyor ve bir daha asla açılmıyordu. Ama bunun sıradanlığı, tamamen normal görünen bir meşe ağacının, Dünya'da bulunanlardan sadece biraz daha büyük, ürkmüş bir bakire gibi eteklerini kaldırması ve ormanda havalanması...

Beynim bir şekilde bozuldu. Bunun için bir kategori yoktu; sadece yoktu. Bu yüzden zeki bir insan gibi kaçmaya çalışmak yerine orada öylece oturup bakakaldım.

Svarestri'lerin yüz ifadelerine bakılırsa, onlar da aynı derecede korkmuşlardı. Birkaçı sanki ormanı yeni gözlerle görüyormuş gibi etrafına bakındı ve bir tanesi tercüme edilemeyen küçük bir ses çıkardı. Ama sonunda ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp koşmaya çalıştığımda beni unutacak kadar endişeli değillerdi.

Ancak bir saniye sonra üç fey de üzerime yığıldı.

Ve sonra Faerie beni tekrar yakaladı, çünkü sanırım yeterince sorunum yoktu.

Liderin yüzünü hatırlayan Arsen'in yumruğu bardağında sıkılaştı. Bir insandan ya da onların sapkın kuzenlerinden beklemediği kadar güzeldi. Altın gözleri olan vahşi, şahine benzeyen bir yüz, ete yerleştirilmiş ikiz lambalar gibiydi. Yüz hatlarına solgun bir ışık saçıyor, uzamış dişlerini parlatıyor, son avından sıçrayan kanı vurguluyor ve elindeki hain kılıcın ucunda ateş gibi dans ediyorlardı. Arsen'in adamlarından bazılarının cesetlerini tekmelemişti, ölü bir hayvan için duyulabilecek endişeden daha fazlasını duymuyordu. Ama sanki birini arıyormuş gibi her yüze dikkatle bakmıştı.

Aeslinn, diye düşündü Arsen. Kralı istiyordu. Ve onu bulamayınca çok öfkelenildi. Bir an sonra koridorun sonunda Arsen'i gördü. Bu mesafeden görünmez olması gerekirdi, kasvetle örtülmüştü ama yarattığın gözleri onu yine de seçti. Ve sonra ona doğru sıçradı, şaşırtıcı bir hızla-

Ancak Arsen'in halkının, bu dehşeti yavaşlatmak için güçlerinin yetmeyeceği büyüleri bağışlayarak diktiği bir dizi koğuşun ilki tarafından reddedildi.

İşe yaramıştı ama çok fazla değil. Koğuş onu bir an için durdurdu. Ama sonra gözleri daha da parladı ve vücudu ölümcül kucağın daha da derinlerine itildi ve gelmeye devam etti.

Koğuş onu yakmış, giysilerini yakmış, saçlarını toz haline getirmiş ve elindeki kılıcı sanki bir demirhaneden yeni çıkmış gibi parlak kırmızımsı bir altın rengine dönüştürmüştü. Derisi de korkunç bir acı çekmiş, koğuş onu diri yakarken önce kırmızıya sonra siyaha boyanmıştı. Ama neredeyse aynı hızla iyileşmiş, büyüleri bariyerden geçip diğer tarafa adım attığında kasları ve derisi kanlı formuna geri akmıştı.

Arsen ona baktı, orada çıplak, kanlı ve korkunç bir şekilde duruyordu, derisinin parçalanmış kalıntıları tekrar bir araya geliyor ve kendi kanının lekeli lekeleri tamamen yok olana kadar çekilip kayboluyordu. Onu bir kez daha solgun ve mükemmel bırakarak, kafa derisinden omuzlarına doğru akan maun rengi bir saç yelesiyle. Bu Arsen'in o güne kadar gördüğü en etkileyici ve en korkutucu şeydi.

İki koğuş daha vardı ama Arsen canavarın onları da aşmasını izlemek için beklememişti. Ve geçecekti, Arsen geçeceğini biliyordu. Ele geçirilmiş ya da muhtemelen delirmiş bir adam gibiydi. Çünkü tüm bu zaman boyunca, dudakları eriyip bedeninden ayrılırken, dili alev alev yanarken, saçları tutuşurken bile aynı şeyi tekrar tekrar söylemişti: Nerede o? Nerede o? Nerede? Nerede? Nerede mi? Nerede? Nerede?

Arsen o günle ilgili birden fazla kâbus görmüştü ve bu kâbuslarda hep ama hep vampir kaptan vardı. Ve feylerinin cesetleri, kanayan kar gibi sürüklenerek ölü yatıyordu. Evet, onları da hatırlıyordu.

Ve yine de, ordusundan geriye kalanlarla birlikte, korkmuş mültecilere önderlik ederek buraya döndüğünde, kral neredeydi?

Kimse bilmiyordu; kimse onu görmemişti. Ve birkaç hafta daha geri dönmemişti. Sonunda ortaya çıktığında, kendisi ve askerlerinin dönüş yolunda Caedmon'un bazı birlikleri tarafından birkaç kez yakalanmak üzere olduklarını ve çok zaman kaybettiren dolambaçlı yollardan gitmek zorunda kaldıklarını açıklamıştı.

Ama Caedmon'un feylerinin hepsi başkentteydi.

İddia ettiği gibi hiç savaş görmediyse elini nasıl kaybetmişti? Hem de bir iblisin fahişesine? Eğer bir cevap varsa bile, Arsen bunu bilmiyordu.

Filonun, tanrıların onlara nasıl yapılacağını öğrettiği küçük vimanalardan neredeyse bin tanesinin konuşlandırıldığını biliyordu ama savaşa değil. Caedmon o gün başkentte gökyüzünün sahibiydi ya da kralın ona ısrarla taktığı isimle Lord Alacono, çünkü bu onun tahta çıkmadan önceki isimlerinden biriydi - Aeslinn'in hak iddia ettiği bir tahttı bu. Sınırlarda keşif ve devriye gezmek için kullandıkları küçük gemiler tahliye büyük ölçüde yardımcı olabilir ve hatta savaşın gidişatını değiştirebilirdi.

Ama orada değillerdi ve şimdi de burada değillerdi. Büyük koylar bomboştı; filo, Aeslinn'in başkentten beraberinde götürdüğü çok sayıda fey ile birlikte gitmişti. Dağınık haldeydiler ya da öyle söyleniyordu... Arsen'in bilmediği bir şeyi arıyorlardı.

Aeslinn, kraliçe ve prens kaybolduğunda bile bu konuda pek açık sözlü olmamıştı ve Arsen günlerini sadece Issengeir'den değil, çevredeki kasaba ve köylerden, diyarın yarısından şehre akın eden mültecileri doyurmaya çalışarak geçiriyordu. Çünkü Caedmon artık harekete geçmişti, doğudaki topraklarla yetinmiyor, görünüşe göre hepsini almaya kararlıydı. Peki kralın aklını meşgul eden neydi?

Yıllardır takıntı haline getirdiği bir cehennem yarattığı, bir yarı iblis. Hiç mantıklı değildi! Ve hepsinin ölümüne neden olacaktı.

"Augggghh!" Biri çığlık atıyordu, muhtemelen az önce kafama tekme yediğim için ben.

Bir tür saldırının ortasında geri çekildim. Başımı kaldırıp baktığımda, hemen üstümdeki gece havasında fırlayan büyü oklarını, çılgınca savrulan ağaçları ve çok daha fazla fey gördüm - takviye kuvvetler gelmiş gibiydi, ama neden benim için onlara ihtiyaç duyduklarını düşünmüşlerdi, bilmiyordum.

Ve sonra fark ettim ki, onlar bana göre değildi.

Rhea bir fey'in ayaklarını yerden kesip onu uçuracak kadar şiddetli bir büyü yaptı ve sonra beni yakaladı. Bir şeyler söylüyordu, hatta bağıyordu ama onu duyamıyordum. Rüzgârın uğultusundan başka bir şey duyamıyordum.

Çünkü Faerie beni aşağı çekerken ve boğmaya çalışırken bu dalma diğerlerinden daha derin olmuştu. Öyle ki kendimi tam anlamıyla Arsen gibi hissetmiştim. İçtiği şarabın kokusunu alabiliyor, bardağın kalınlığını parmaklarımızın altında hissedebiliyor, meyvenin tadını alabiliyordum. Balkonda esen rüzgârın soğukluğunu ve Aeslinn'in tuttuğu omzundaki ağrıyı hissediyordum.

Daha da ötesi, kralının ne siyasi ne de askeri açıdan hiçbir anlam ifade etmeyen eylemleri karşısındaki şaşkınlığını hissettim. Birçoğu yüzlerce yıllık eski yoldaşları olan kayıplar karşısında duyduğu acıyı paylaştım. İktidarsız öfkesini biliyordu. Şehre koştuğu fey'in yüzünü tekrar gördüm; en son gördüğü, bir canavarın öpücüğüyle tükenmiş, bir yığının üzerinde solgun ve balmumu gibi yatan genç, gülen yüzünü...

Sanki bir arkadaşımı kaybetmişim gibi canım yanıyordu ve şimdi kendimi ondan ayırmaya çalışmak, pekmez kazanına düşmüş bir bedeni temizlemeye çalışmak gibiydi. Üzerime tam oturmayan ama her seferinde daha da sıkılaştıran bir deri gibi yapışmıştı. Ve Rhea'nın yaptığı hiçbir şey bunu değiştirmiyordu.

Aynı anda yarım düzine fey ile uğraşan Guinn'e bağırdığımı belli belirsiz gördüm.

-Ve kazanıyordu. Çünkü ağaçlar ona yardım ediyordu. Her ne kadar kendimde olmasam da bir an duraksadım ama doğruydum: Ağır tahta budaklar feylerin kafalarına iniyor, devasa uzuvlar savunmasız bedenleri kesiyor ve yaprak yığınları aniden okçuların üzerine dökülerek onları ve silahlarını ağaç yığınlarının altına gömüyordu.

Belki ağaçlar feylerin arkadaşlarını yakmasına kızmışlardı, belki de Svarestri onlara yabancı geliyordu, orman evlerindeki işgalciler gibiydiler. Aeslinn'in feyleri yeşil, büyüyen şeyler hakkında pek bir şey biliyormuş gibi görünmüyordu ama Guinn

onları anlamış gibi görünüyordu. Çünkü bir elini havada dolaştırdı ve ağaçlar daha da yaklaşarak bizi çitle çevirdi ve aç kökleriyle fey'i yakaladı.

Kaçmak için mükemmel bir zamandı ama hareket edemedim. Çünkü Arsen ayağa kalkıp bardağı boşaltıp içeri girdiğinde ben zaten hareket ediyordum. Geniş bir oturma odasından geçti, sonra birçok kapısı olan bir koridordan geçti ve sonunda büyük bir yatak odasına girdi ve yarasını incelemek için zırhını çıkarmaya başladı.

Yol boyunca onunla mücadele ettim ama hiçbir işe yaramadı. Yapabildiğim en iyi şey başımı suyun üstünde tutmak ve bilincimin tamamen kaybolmasını engellemekti. Henüz tamamen Arsen'in içine batmamıştım ama bu uzun sürmeyecekti. Akıntının beni aşağı çektiğini hissedebiliyordum ama hissedemediğim şey Rhea'nın benimkini kavrayan eliydi. İki fey'i daha durdurmak için yaptığı büyüü duyamadım. Yapamadım-

Aynadaki yansımama bakmaktan başka bir şey yapamam.

Arsen'in yatak odasındaki bir duvarda asılıydı. Bir an önce, göğüs zırhını ve kollarındaki zırhı çıkardıktan ve bakmak için alttaki gambesonu kenara çektikten sonra ortaya çıkan ağır morarmış bir omzu yansıtıyordu. Ama şimdi görünen şey bu değildi. Onun yerine kendi mavi gözlerimle karşılaştım, geniş ve şok olmuş bir şekilde kirden lekelenmiş bir surattan dışarı bakıyorlardı.

Arkamda büyü ateşi, saldıran ağaçlar ve koşan feyler vardı. Muhtemelen çok yakında çok daha fazla fey olacaktı çünkü kamp çok uzakta değildi ve müthiş bir yaygara koparıyorduk. Ama ben duyamıyordum.

Tek duyabildiğim Arsen'in damarlarındaki kanın sesiydi, o bana bakarken daha hızlı ve daha hızlı atıyordu. Hissedebildiğim tek şey boynumuza doğru kayan saçlarının yumuşak dallarıydı. Tek tadabildiğim dudaklarımızdaki şarap kalıntılarıydı, dilimiz onları ıslatmak için gergin bir şekilde titreşiyordu.

"Bu ne büyücülük?" diye fısıldadı, parmakları aynaya dokunmak için yaklaşıırken.

Konuşamıyor gibiydim, belki de zaten ses tellerimizi kullandığı için. Ama camı hissedebiliyordum, dokunduğumda kaygan ve soğuktu.

Elimi. Ve sonra parmakları benimkilerle buluştuğunda sıcak bir ten.

Bu şok içimde adını koyamadığım bir dalgalanma yarattı. Görünüşe göre o da aynı şeyi hissetmiş, hafifçe sarsılmıştı. Yine de elini geri çekmedi, parmaklarım onunkilerin arasındaki boşluklara girdiğinde, elini kavradıklarında, sıktıklarında bile.

Ve bir sonraki an, bir fey generali yanımdaki toprakta oturuyordu, en az benim kadar gerçektir.

OceanofPDF.com

Otuz Üçüncü Bölüm

Ben Arsen'e baktım, o da bana baktı. Ve sonra elleri boğazıma gitti, çünkü sırtım toprağa değerken elbette öyle olduğunu düşündüm. Tabii ki, lanet olsun ki yaptılar!

Ama beni boğmayı başaramadı çünkü Rhea bir saniye sonra ona büyü yaptı ve ardından Guinn bize bağırmaya başladı. "Buraya! Buraya!"

Etrafıma bakındım, kafam karışmıştı, ta ki onu görene kadar, kocaman yaşlı bir meşenin yarığında on iki metre yukarıda oturuyordu. Birdenbire daha çok bir fey gibi görünmeye başlamıştı; saçları yüzünün etrafında koyu bir puf haline gelmiş, yapraklar ve çubuklarla dolmuştu; sık olsa da ağır paltosu gitmiş, gömleğinin kolları sökülmüştü ve kayıp kollardan birine benzeyen bir şey ön kolunun etrafına bağlanmıştı. O da daha çok bir fey gibi davranıyordu, bindiği meşenin devasa dallarından birinin tam olarak taklit ettiği bir süpürme hareketi yaptı ve koşan üç askeri ayaklarından düşürdü.

"Sağır mısın sen? Hadi ama!" diye bağırdı, ben ona sadece göz kırptığımda.

Ve sonra ağacı... yaklaşmaya başladı. Önümüzdeki yolun bir kısmındaydı, ama şimdi rotasını tersine çevirdi, kökleri köklerin yapmaması gereken şekillerde zeminin üzerinde yayıldı. Çığlık atarak diğer yöne doğru koşmak için ciddi ve derin bir dürtüyle savaşmak zorunda kalmama neden oldu.

Diğer yönde feyler olduğu için bundan kaçındım. Tıpkı şu anda Rhea'nın az önce fırlattığı kalkana ateş edenler gibi. Etrafıma bakındım ama buradan çıkmanın alternatif bir yolu varsa da göremedim. Bu yüzden ağaca tırmandık, ağacın sebze dünyasının yarış arabası olduğu ortaya çıktı, çünkü tırmanır tırmanmaz-

"Vay anasını!" Bu şey havalandığında, sanki dört tekerlekten çekişimiz varmış gibi karışıklığın içinden ve bazı durumlarda üzerinden geçerken dedim. Ya da bir tank. Ya da kontrolden çıkmış bir buldozer, önüne iki devasa uzuv koymuş ve feyleri yoldan çekiyordu.

Şanslıydım, çünkü artık her yerdeydiler, ayaklarında yaylar varmış gibi yerden sıçıyorlar, ok atıyorlar, büyüler fırlatıyorlar ve daha önce birkaç kez yıkıcı bir etki yaratmak için kullandıklarını gördüğüm o garip enerji mızraklarından bazılarını kullanıyorlardı.

Ama etkisi artık o kadar yıkıcı değildi, çünkü etrafımızda bir ağaç kalkanı oluşmuştu. Kolları ve kökleriyle saldırıyor, feyleri yollarından çekiyor, ormana geri çarpıyor ve ayakları altında eziyorlardı. Ya da köklerinin altında, diye tahmin ediyorum, bu da başımın ağrmasına ve içine girdiğim şeylerden şikayet etmeme neden oluyordu. Ve sonra, unutulmaz bir olayda, birkaç fey yarım düzine ağacın çılgınca sallanan dalları arasında ping pong oynamaya gönderildi, sonunda serbest hava bulmayı başarana kadar - yaklaşık otuz fit yukarıda.

Bahçecilik maceralarının onları öldürmeyi başardığını sanmıyordum, çünkü kalkanları vardı, ama bu onları mutlu etmemişti. Öte yandan ben, uzun zamandır ilk kez iyimserlik hissediyordum. Guinn'e baktım ve gıcırdayan tahtaların, bağırان feylerin ve patlayan büyülerin arasından sesimi duyurmak için bağırdım.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Bana hep büyükbabamın bitkilerin şarkılarını duyabildiği söylenirdi!" dedi, bana vahşi gözlerle bakarak. "Bunların sadece hikaye olduğunu sanıyordum. Görünüşe göre yanılmışım!"

Öyle görünüyordu, diye düşündüm, tutunarak. Ve sonra Rhea'ya uzanırken normalden daha sert bir çarpma ile daldan havaya fırladı. Çünkü bu şeyde emniyet kemeri yoktu!

Çılgın yolculuğumuzdan düşmeden önce onu yakaladım. Ancak şok, bir şekilde koruduğu kalkanı kesintiye uğrattı ve düşmesine neden oldu. Ve düştüğü anda-

Yer yükseldi ve yüzüme çarptı.

Ya da en azından öyle görünüyordu. Sersemlemiş bir saniyenin ardından, nasıl olduğunu göremesem de kendimin düşmüş olması gerektiğini fark ettim. Kalçalarım ile birlikte dala ölüm damlası damlatmışım.

Arsen beni yüzüne doğru çekerken, işte böyle, diye düşündüm.

"Bırak beni, cadı!" diye hırladı, parmakları beni ağaçtan çekmek için bir şekilde tuttuğu koluma saplandı.

"Bana tutunuyorsun!" İşaret ettim. Ve ancak daha sonra başka bir dil konuştuğumu fark ettim. Çünkü, evet, Pritkin'in fey dilini anladığı kadar konuştuğunu da tahmin ediyordum, değil mi?

Ama daha önce bu özel yeteneği ödünç almamıştım ve bu beni korkuttu. Ve lanet olası bir tabur kadar kalabalık bir fey kitlesinin bize doğru hızla koşması da öyle. Sikeyim böyle işi!

Arsen'in erine vurdum, ancak zırhının alt yarısını hâlâ giydiğini geç de olsa hatırladım. Bu adamların zırhın etle buluşmasını önlemek için kullandıkları uzun, dolgulu tunik olan gambesonuna bağlıydı ve sağlam bir çelik kupayı gizleyecek kadar uzundu. Ve Tanrım, çok acıyordu!

Ama şu anda daha büyük sorunlarım vardı, çünkü işte fey geldi-

Ormanın yarısı kadar ağaç aniden yükselip onları her iki taraftan pusuya düşürünce feyler kaçışmaya başladı. Bir an için çalkalanan dallar, gümüş saçlar ve savrulan toprak yığınının görebildim ve sonra çılgınca görünen Guinn'e bakıyordum, yarışan ağacı bir şekilde bir seksen yapmaya ikna etmişti. Rhea, Arsen'e küfredip onu tökezleyerek ormana geri gönderdikten sonra bir tane daha yaptı ve ben de gemiye atladım.

Ormanda, bir sürü başka ağacın arasında dörtmala koşmaya başladık... tıpkı bir *izdiham* gibi.

"Ne *yapıyorsun* sen?" Muhtemelen kırılmış dizimi tedavi ederken Rhea Guinn'e bağırdı. "Kamp şu tarafta!"

"Biliyorum!"

"Öyleyse, bizi geri döndür!"

Guinn tüm vücuduyla bir ağaç dalına sarılırken ona baktı. "Bu şeyin üzerinde bir dizgin görüyor musun?"

"Ama sen dedin ki-"

"Bir şeyler önerebileceğimi-"

"Yani, etrafta dolaşmalarını *öner*!"

"Söyledim. Arkamızda bir ordu olduğunu

söylediler-" "Ve bir diğeri de önümüzde!"

"Feylerin hepsi buradaysa olmaz-"

"Bunu bilemezsin!"

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye kabul etti Guinn. "Ama daha iyi bir önerin var mı?"

"Evet!" Rhea'nın gözleri parladı. "Bir Svarestri kampının ortasına doğru koşmamanızı tavsiye ederim!"

"Kamp, adamların olduğu yerde mi?" İleriye, ormandaki boşluklardan parıldayan ateşlerin artık açıkça görülebildiği yere bakarak sordum.

"Buna cevap verme!" Rhea sert bir sesle göz kırpmama neden oldu ama Guinn çoktan başını sallamıştı.

"Nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Ne düşünüyorsun?" Bana bir bakış fırlattı. "Bir ağaç söyledi!"

Sonra bir fey yukarıdan bir yerden beni saçımdan yakaladı.

Arsen'in öfkeli yüzüne doğru sürüklenirken, kim olduğunu üç kez tahmin ettim ve ilk ikisi sayılmaz diye düşündüm. Oraya nasıl çıktığını bilmiyordum ama parmaklarımı gözlerine sokabileceğim kadar yakındı. Ben de öyle yaptım çünkü sanki kafa derimi yüzmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum. Ve o bağırıp bırakır bırakmaz Rhea, bana annesini hatırlatan bir memnuniyetle, bu kez gerçekten her şeyini vererek onun canına okudu.

O sarsılarak arkamızdaki toprağa düştü, ben de Rhea'yla birlikte işgal ettiğim büyük dalın üzerine düştüm; saçlarımdan büyükçe bir tutam hariç. Sonra hepimiz fey kampının ortasına düştük, çünkü ağaç sınırını yeni aşmıştık. Gerçi ağaçları da yanımızda getirdiğimizi düşünürsek bunun doğru kelime olup olmadığını bilmiyordum.

Feyler de biliyor gibi görünmüyordu. Bir anlığına şok olmuş yüzler ve ulaşmayı başaramadıkları, ulaşılar bile onlara yardımcı olmayacak silahlara sarılan insanlar gördüm, sonra her yöne dağıldılar, çünkü ya bu olacaktı ya da biçileceklerdi.

Ve bu bir sorundu, çünkü burada ezilmesini istemediğim iki kişi vardı!

"Guinn!" Çığlık attım.

"Ne?" diye arkasını döndü.

"Çocuklar! *Adamları* yakalamalıyız!"

"Bunu biliyorum! Neredeler?"

Gözlerimi ona diktim. "*Bilmiyor* musun?"

"Nereden bileyim?"

"Bir ağaca sorduğunu söylemiştin!"

"Yaptım, ama bu... bilirsiniz, ayrıntıları pek iyi iletmezler-"

"Guinn! Onları kurtarmaya çalışırken öldüreceğiz!" Uçmadan hemen önce bağırdım.

Beni bir tür büyüyle kementle yakalayan, akkor halindeki bir fey'in ayaklarının dibine düştüm. Ve tabii ki sıradan bir fey değildi. Yarı çıplak, zırh giymiş, altın rengi gözleri parlayan ve uzun gümüş saçları yüzünün etrafında dalgalanan bir pislikti. Eğer bu kadar kızgın olmasaydım, etkileyici bir manzara olabilirdi.

"Arsen, seni *pislik*!"

Nedenini bilmediğim bir şekilde biraz şaşırmış gibiydi. Ama sonra neyse ki bu sefer kolumdan tuttu ve beni sarstı. "Bana ne yaptın sen? Ne *yaptın bana*?"

"Hiçbir şey! Bırakın beni!"

"Sen bir cadısın ve bana büyü yaptın!"

"Ben bir *Pythia*'yım ve gücüm burada bile çalışmıyor!" "O zaman bana ne oldu? Neden buradayım? Neredeyim ben?"

"Dostum, yanlış kişiye soruyorsun. B e n ne *olduğumu* bile bilmiyorum. Burada ne

yapıyorsun-"

"Yalancı!"

"Hey, kime yalancı dediğine dikkat et," dedim, tam o sırada bir ağaç üzerimize bir çadır dolusu fey fırlattı.

Zıpladım ve bir noktada yerden on iki ya da daha fazla metre yüksekte olmama ve hala parıldayan bir büyü'nün iplerine dolanmış olmama rağmen bir şekilde inişe geçtim. Vampir gücümü kullanarak büyüü bozdum ve sonra yukarı baktım. Ve Arsen'in kendini çadırın yolundan dışarı attığını tahmin ettiğim yerden bana baktığını gördüm.

"Gücün burada çalışmıyor mu?" diye hırladı.

"Bu... benim gücüm değil," dedim ona. Ve sonra kaçtım, çünkü birinin yüzünde cinayet görseydim...

Ama Mircea ya da Pritkin'i bulmak bir yana, kaçmak bile göründüğünden daha zordu. Kamp artık çalkalanan ağaçlar, yıkık çadırlar, yayılan ateşler ve kaçan atlardan oluşan bir yığındı. Feyler de her yere koşup sığıyordu; aralarında kendilerini toparlayıp meşaleler bulmuş ve yaramazlık yapan ağaçları korkutmak için kullanan bir grup da vardı.

Ancak bu ters etki yaratıyordu, çünkü ağaçlar artık *kızgındı*. Bir tanesinin bir feyden meşaleyi kaptığını ve onunla *onu* kovalamaya başladığını gördüm. Asker arkadaşları ise sanki bu konu eğitim kitapçığında anlatılmamış gibi öylece duruyordu.

Benim dünyama hoş geldiniz, diye düşündüm ve sonra işler daha da kötüleşti.

Çünkü Arsen beni tekrar yakaladığında, tabii ki öyle olduğunu düşündüm.

Ama endişelenmemin nedeni o değildi. Hayır, az önce gökyüzünü yaran korkunç sest, tıpkı bir jet motorunun gıcirtısı gibi. Sadece daha yüksekti ve sadece tenimi titretmekle kalmıyor, aynı zamanda içimi de sarsmaya çalışıyormuş gibi hissettiriyordu.

Arsen irkildi ve kampın geri kalanıyla birlikte yukarı doğru baktı. Ağaçlar hâlâ etrafta koşuşturuyor, bir şeyleri yok ediyordu ama insanlar bir an için onlardan korkmayı unutmuşlardı çünkü başka bir şeyden korkmakla meşguldüler. Daha kötü bir şeyden.

Ve sonra onu gördük, devasa bir gövde ormanın üzerinde süzülüyor, eğiliyor ve sonra devasa karnıyla ağaçların tepelerini kesiyordu. Ay ışığı, etrafında dönerken bir dönümlük abanoz pulların üzerinde parladı, yıldızları engelleyen devasa kanatlarda parladı ve çok zeki, ateşle parlayan gözlerde parladı. Bir hayvanın yüzüne hiç yakışmayan bu gözler, zaten bilmesem bile bana kim olduğunu söyleyebilirdi.

Ve bunun ne anlama geldiğini anladım.

Aeslinn ejderha formuna geri dönmüştü ama bu sefer çok büyüktü. Daha önce olmadığı için değil, ama bu... çok saçmaydı. Yukarıda bir 747'ye benziyordu, bu manzara zaten dağılmış olan beynimi allak bullak etti.

Ama aynı zamanda uğraştığım çılgın zaman çizelgesine de biraz yardımcı oldu. Çünkü belki Aeslinn o kütüğünü kısa bir süre sonra yaşanmış gibi görünecek kadar hızlı iyileştirmişti ama o kadar da çabuk irileşmemişti. Yakınından bile geçmemişti.

Yani, başkentinden kaçmış, Jonathan'la birlikte zamanda geriye gitmiş ve seyyar av kulübesine yerleşmiş, bazı vampirlerle hobnobing yapmıştı. Ve sonra ne oldu? Üç yüz yıl boyunca saklandı mı?

Çünkü öyle görünüyordu.

Bir şey için zaman istemişti ve bunu elde etmişti. Tek yapması gereken Dünya'da ya da Faerie'de gözden uzak kalmaktı ve kimse onu aramayacaktı bile, çünkü kayıp değildi! Genç versiyonu tam da olması gerektiği gibi tahtında oturuyordu.

Ama bunca yıl boyunca ne yapmıştı? Neye bu kadar çok ihtiyacı vardı ki, bunun için bir başkenti feda etmeye hazırdı? Ve şimdi ne yapıyordu ki, bir sebepten dolayı Pritkin'e ihtiyacı vardı?

Bilmiyordum ve öğrenemedim, çünkü Arsen inançsızlığını üzerinden attı ve-

"Biraz dinlen!" Beni biraz daha sarsarken bağırdım.

Dinlenmesine izin vermedi. Ben de Mircea'nın gücünü kullanarak onu yırttım ve ardından vahşi bir aparkatla yere serdim. O kadar da kötü birine benzemediğini düşünürsek acımasızcaydı ama o anda umurumda değildi. Çünkü birinin canı çok daha fazla yanmak üzereydi.

Birisi ölmek üzereydi.

Pritkin! Mircea! Umutsuzca düşündüm. Neredesin?

Ama bir kez daha cevap gelmedi. Etrafıma bakındım ama tek gördüğüm koşan feyler, toprak yolda ilerleyen yanan bir araba ve bir geçiş daha yapmak için etrafta dönen ejderhaydı. Ve sonra bir fey tam önümde yere düştü, arkamda bir yerden bir büyü oku geldi.

Guinn nefes nefese, "Onu öldüreceğim," dedi ve beni birdenbire küçük bir ağaç koruluğuna dönüşen yerde yere itti.

Çoğunun gövdesine oklar saplanmıştı ama bu onları rahatsız ediyor gibi görünmüyordu; bir tanesinin dalına bir fey kılıcı takılmıştı ve neredeyse alaycı bir tavırla sallıyordu. Onlar etrafımızda dönerken kılıç ateş ışığını sahnenin üzerine yansıtıyor, sanki hep oradaymışlar gibi çalkalanmış toprağa yerleşiyorlardı. Bu harika olurdu ama şu anda korunmak istemiyordum. Pritkin'i istedim! Mircea'yı ve buradan defolup gitmeyi-

Sonra ayak bileklerime dolanan şeyi fark ettim.

"*Bu* da ne?" diye sordum. diye sordum, çünkü başka bir büyü vardı - bu sefer mor renkteydi - beni bağlıyordu.

"Buna alışın. Daha fazlasına sahip olmak üzeresin," dedi Guinn acımasızca, tam ben onun çenesine vurmadan önce.

Bu sefer vampir gücümü kullanmadım ama yine de kafası geriye gitti. Ama sonra Rhea beni yakaladı. Onun da yüzü kirliydi ve her zamanki gibi mükemmel olan saçları dağılmıştı. Biraz delirmiş gibi görünüyordu.

Ama benim olduğum kadar değil. "Herkes defolup *gider* mi?" Hırladım. "Neyin var senin?"

"İşte bunu açıklamamız gerekiyor," dedi Rhea soluk soluğa. "Zamanımız yok! Aeslinn Pritkin'i yemek üzere-"

"Ne?"

"-şimdi olduğu gibi, o yüzden *bırak* beni-"

"Aeslinn nerede?" Guinn saçımdan geriye kalanları tutarak sordu. "Nerede o piç kurusu?"

"Tam orada-"

"Nerede? Göster onu!"

"Koca kışkı ejderha, *kör* müsün? Şimdi bırak beni!"

Guinn, Rhea'ya, "Bu kızın işi bitti," dedi. "Onu bayılt da gidelim."

Rhea onu dinlemedi ama kalkmama da izin vermedi. "Hanımefendi, Aeslinn bir ejderha olamaz. O hafif bir fey-"

"O, Zeus'la dostluk kuran ve ruhları nasıl yiyeceğini öğrenen hafif bir fey canavarı! Ve tüketmeyi planladığı bir sonraki ruh Pritkin'inki! Şimdi bırak beni!"

Gözlerinin arasındaki çatık kaşlar daha da derinleşmesine rağmen emrimi yine duymazdan geldi.

Ama bunun bir önemi yoktu çünkü mor büyü vampirlerin gücüne Arsen'inkinden daha fazla denk değildi. Dışarı doğru tekmeledim ve son bir zapla kayboldu, bacaklarımın altımda uyuşmuş ve zayıf hissetmesine neden oldu. Yine de ayağa kalktım-

Ve sözde yardımcıları tarafından hemen yakalanmış. "Hanımefendi, hayır!" Rhea dedi ki. "Öldürüleceksiniz!"

"Kahretsin, Rhea! Ben gerçekten burada değilim!"

Ama o güçlü ve kararlıydı ve söz dinlemiyordu. Ve Mircea'nın gücünü ödünç almaktan korkuyordum, çünkü bu onu ciddi şekilde yaralayabilirdi. Ama sonra Guinn belinden bir şey çıkardı ve-

"Ne oluyor *lan*?" Kolumda kabarıp dantele bulaşan ince kırmızı çizgiye baktım. Sonra da elinde bir feyden almış olması gereken ve şimdi yüzüme doğru salladığı bir bıçak tutan telepata.

"Eğer burada değilsen, o zaman nasıl *kanıyorsun*?"

"Perilerin ruhları yoktur, Leydi!" Rhea çabucak söyledi. "Orası farklı bir evrende, farklı kuralları var-"

"Yani?" Kolumun kızarmasını izleyerek talep ettim. Lanet olsun!

"Yani, bana kendiniz söylediniz - hayalet hizmetkârınız Billy Joe sizinle birlikte Faerie'ye girdiğinde, aniden bir bedene sahip oldu. Peri'de ruhlar *bedenlere bürünür* ve Aşık Düğümü de bir *ruh bağıdır*."

Bir an için ona baktım ve sonra tekrar kanlı koluma baktım. Ama ben cevap veremeden Guinn kendi kolunu yüzüme doğru itti. Pazusunda benimkinden hem daha derin hem de daha büyük kanlı bir yara vardı. Sanki bir ok ya da bıçak saplanmış gibiydi ve yüzeysel değildi. Yarayı diğer kolunun kalıntılarıyla bağlamıştı ama pamuktan kan akmış ve parlak kırmızıya boyanmıştı.

"Gördün mü?" diye sordu, bıçağın vahşi bir darbesiyle kombinezonunun bir kısmını keserek. "Senin yardımcın beni kurtaramadan önce bir fey bana bunu verdi - kemiklerimin yarısına kadar kesti. Eğer gerçekten burada değilsem mümkün olmaması gereken bir şey!"

"Onu dinleyin leydim," diye ısrar etti Rhea. Sonra asasını çıkarıp başka bir fey'i yere düşürdü; Guinn'in yapraklı ekibi diğerlerinin icabına bakarken, ağaç hattını yaran üç feyden biriydi bu. Rhea'nın fey'i toprağı yararak tam önümüzde durdu. Ben ona baktım, o da bana baktı ve hareket etmemesine rağmen öldüğünü düşünmedim.

Ölü olamayacak kadar vahşi görünüyordu.

"Sadece beynimi kaçırmakla kalmadınız, onunla birlikte bana bir beden de yaptınız!" Guinn hiç vakit kaybetmeden şöyle dedi. "Bu şekilde ölebilir miyim? *Biliyor* musun?"

"Ben... Ben size tüm bildiklerimi anlattım," dedim, hâlâ fey'e bakarak. "Yeterince iyi değil!"

Kafamı kaldırdığımda yarasını tekrar sardığını gördüm. "O zaman evine git! Defol git buradan!"

"Denemediğimizi mi sanıyorsun?"

Rhea nefes nefese, "Birkaç kez hepimizi dışarı çıkarmaya çalıştık," dedi. "İşe yaramıyor leydim. Belki de bizi buraya siz getirdiğiniz için-"

"Belki de artık bedenlerimiz olduğu içindir!" Guinn vahşice konuştu.

Onu görmezden geldim ve onları zihinsel olarak ittim, onları Gertie'ye ya da en azından baskıya geri göndermeye çalıştım; Guinn'in oradan yönlendirebileceğini varsaydım. Ama hiçbir şey olmadı.

Biraz daha denedim.

"Neden öyle bakıyor?" Guinn talep etti.

"Sanırım bizi eve göndermeye çalışıyor," dedi Rhea dudağını ısırarak. "İşe yaramıyor-"

"İşe yaramadığını biliyorum!" Dedim ki. "Ama olmalı!"

"Bedenlerimiz varsa olmaz-"

"Şunu söylemeyi kes!"

"Neden?" Guinn meydan okudu. "Bu doğru."

"Bu doğru değil! Dün *bir* hayalet olarak Faerie'deydim-"

"Dün mü?" Rhea söyledi.

Başımı salladım. "Mircea -zihinsel yetenekleri olan usta bir vampir," diye ekledim Guinn'in hatırı için. "Beni bir tür tünel kompleksinin içine çekti, sonra Iris bana dokundu ve o da içine çekildi-"

"Demek bundan söz ediyordu," dedi Rhea. "Ben de merak etmiştim."

Başımı salladım.

"Ama Faerie'de olduğuna emin misin? Belki-"

"Gücüm işe yaramadı; eminim! Ve biz de ruhlardık ya da onlara benzer bir şeydik. Hiçbir işe yaramayan büyü oklarıyla bile vurulduk-"

"Artık bir şeyler yapıyorlar!" Guinn bağırdı, küçük koruluğun dışında bir ejderhanın korkunç, ruhu yakan çılgılığı geceyi yırttı ve fey büyülerini gökyüzünü aydınlattı.

Ellerimizi kulaklarımıza götürerek yere çöktük, çünkü gürültü gerçekten nefes kesiciydi. Neredeyse tek başına bir sersemletme büyü kadar iyiydi. Ama

Hafifçe kesilir kesilmez, Guinn beni gömleğimin kalan kısmından yakaladı.

"Büyü *büyür*; *öğrenir*," diye tısladı. "Durağan değildir; bir makine değildir! İşe yarayacak enerjileri olduğu sürece büyüler zamanla uyum sağlar-" "Ve sen Pythia'sın," diye ekledi Rhea. "Yani Aşık Düğümü'nün bir Neredeyse sınırsız bir güç kaynağı onu besliyor. Neler yapabileceğini kim bilebilir?"

Tamam, sonunda bir şeyler tıkladı. Mircea, Pritkin ve benim ilk kez ziyaret ettiğimiz Romanya'daki kaleye geri döndüm. Sadece kısa bir süreliğine onların gözünden görebilmiştım ve o zaman bile kafa karıştırıcı, yönlendirmesi imkânsız ve oldukça belirsizdi.

Ama o yeraltı laboratuvarında kendimdim, kendim gibi görünüyordum ve hareketlerimin kontrolü tamamen bende idi, sadece hayalet gibiydim. Mircea bana zihinsel projeksiyon demişti, sanki zihnim oradaydı ama başka bir şey yoktu. Çünkü zihinsel olarak birbirimize bağlıydık ve o da bu bağlantıyı ortaya çıkarmıştı.

Ama şimdi... şimdi neydim?

Elime baktım; kirli, morarmış, avuç içi çizgileri ve tırnak altları kir içindeydi. Sonra kıyafetlerime baktım, saatlerce ormanda yürüdükten sonra beklediğiniz gibi görünüyordlardı. Bir de o kayıp saç tutamı vardı.

Hepsi bir araya geldi, sadece Common'da gördüklerimle o kadar meşguldüm ki burada gördüklerime dikkat edemiyordum. Ya da Mircea'nın zihinle ilgili yıllara dayanan deneyimi bana yardımcı olmadan burada ne yaptığıma. Onun yeteneklerine sahiptim ama bilgisine değil.

Ve ortaya çıktığı üzere, bu gerçekten tehlikeli bir kombinasyondur.

"Ruhlarımızı buraya benim getirdiğimi mi söylüyorsun?" Hâlâ yanıldığımı umarak söyledim.

"Ve Faerie onları ete büründürdü," dedi Guinn, büyük zorluklara karşı zafer kazanmış bir kadın havasıyla.

"Tek açıklama bu gibi görünüyor," diye kabul etti Rhea. "Gerçi bu sadece kısmi bir değişim olabilir-"

"Chimera gibi," dedim umutla, bir Pythia'nın aynı anda iki zaman çizgisini ziyaret etmesine izin veren bir Pythian büyüsüne atıfta bulunarak. Bu büyü genellikle acil durumlar ya da eğitim için kullanılırdı çünkü Chimera'dayken ölürseniz ruhunuz diğer bedeninize geri dönerdi.

Ama Rhea yine dudaklarını ısıırıyordu.

"Burası Chimera değil ve Pythian gücü burada çalışmıyor," diye hatırlattı bana.

"Yani... ne?"

"Ne düşünüyorsun?" Guinn dedi ki. "Burada ölebileceğimizi söylüyor! Ya da yarım bir ruhla dünyamıza geri dönebiliriz - ki bu da orada öleceğimiz anlamına gelir. Bu yüzden gitmeliyiz."

"Geri çekilmek zorundayız leydim," diye kabul etti Rhea.

"Hayır." Düşen feyden bir bıçak kemeri kaptım. "Geri çekilmek zorundasınız." "Hanımefendi-"

Bu sefer onu tuttum ve parmaklarımın omzuna girmesine izin verdim, çünkü bunu anlamasına ihtiyacım vardı. "Sen benim varisimsin. Eğer geri dönmezsem, bunun sorumlusu sensin. Gertie'ye git, annene git. Seni geçmişte eğitmelerini sağla, sonra hazır olduğunda şimdiki zamana geç. Senden daha iyi iki kadın tanımıyorum, anlıyor musun?"

Rhea kocaman, korkmuş gözlerle bana baktı. "Cassie, hazır olabileceğimden emin değilim."

"Kimse bu iş için uygun değildir ama seni seçmemin bir nedeni var. Düşündüğünden daha iyisin. Daha güçlü, daha zeki, daha cesursun. Benden daha iyisin, tamam mı?"

Bana biraz daha baktı.

"Peki ya ben?" Guinn birden daha az kızgın ve daha emin görünmeye başladı.

"Ona ve kendine iyi bak. Bir geçide gidin ve ikinizi de geri dönüştürebilir. Ayrıldığınızda Fey bedenleri düşer," diye ekledim çünkü gözlerinde binlerce soru vardı.

"Peki sen ne yapacaksın?" "Bunu bitireceğim," dedim ve koştum.

Otuz Dördüncü Bölüm

Bıçak kemerini belime bağladım, parmaklarım aceleden sakarlaşmıştı ve bacaklarım o mor büyü her neyse hâlâ sendeliyordu. Ama vampir hızıyla sendelemek yine de çok hızlı hareket etmek demektir. Ya da ağaçlar da benimle birlikte sendelemeseydi öyle olurdu.

Lanet olsun!

"Kışt!" Onlara söyledim. "Kışt! Git buradan!"

Ya anlamadılar ya da umursamadılar. Bana tutkal gibi yapışmışlardı, yapraklı muhafızların küçük bir insta-glade'i yardımcı olmuyordu. Dikkatli olan herkese yerimi işaret etmek dışında. Guinn kafamın üstüne neon tabela da koyabilirdi!

Ta ki bir anda hızlanıp onları yakın dövüşte kaybedene kadar. Sadece vahşi gözlü atlar gürleyerek geçerken bir arabanın arkasına kaçmak zorunda kaldım ve sonra bir grup fey, avlarının kampa geri döndüğünü nihayet fark etmiş gibi ormandan koşarak çıkınca tekrar arkasına eğilmek zorunda kaldım. Aniden durdular ve baktılar ama bana değil.

İfadelerine bakılırsa, Aeslinn'in askerlerinden bazıları hâlâ patronun süper özel yeteneklerinden haberdar değildi. Belki de radarın altında kalmak konusunda pek iyi değillerdi ve bu yüzden pek ortaya çıkarılmıyorlardı. Ya da belki Aeslinn, saf kanını lekeli yeteneklerle kirlettiğini öğrenirlerse halkının kendisi hakkında daha kötü düşünebileceğini düşündü.

Ama nedeni ne olursa olsun, fey'inin bunu bilmediği açıktı. Çünkü sersemlemiş bir halde birkaç saniye yukarıya baktıktan sonra birbirlerine ve sonra da yanlarından geçen feylere bağırıyorlardı. Bazıları oklarını yerleştirdi, diğerleri ise sanki bir süreliğine sıvışsalar kimsenin fark edip etmeyeceğini merak ediyormuş gibi suçlulukla etraflarına bakındı.

Ama çoğu ateş etmeye başlamıştı ve hiç istiflerini bozmuyorlardı. Büyülü cephane olduğunu tahmin ettiğim kutular, alışılmadık derecede beceriksiz askerler tarafından çadırlardan dışarı çıkarılıyordu. Bir fey bir kayaya takılıp yere düştüğünde bir kutudan dökülenlere bakılırsa, bazılarının içinde iksir bombalarına benzeyen şeyler vardı.

Sert. Diğerleri, ok millerine hızla bağlanan ve yukarı doğru fırlatılan küçük, silindir tipi şeylerle doluydu.

Havai fişek gibi patladıkları yerde, sadece yıkıcı bir güçle. Vurduklarında bunu hissedebiliyordum ve sanırım ejderha da hissedebiliyordu. Çünkü en az bir düzine fey'in birleşik büyüleri göğsüne tam isabet ettiğinde, beynine bir buz kıracağı saplanmış gibi tekrar çılgılık attı.

Görünüşe göre büyüleri sert deriyi geçememişti ama geçebileceğini düşünmüş olmalıydılar çünkü kaçmıyorlardı. Bu da Aeslinn'in ne yaptığını sandığını merak etmeme neden oldu. Devasa bir ejderha aniden tepesinde belirlediğinde feylerinin nasıl tepki vereceğini fark etmemiş miydi? Cidden, Pritkin'in elinde Aeslinn'in *ölümü* göze alacak kadar çok istediği ne vardı?

Bilmiyordum ama kral bunu öğrenmeden önce onu bulmalıydım. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Aeslinn henüz karşılık vermiyordu ama bunu söylemek gerçekten zordu. Büyük, çırpıcı kanatların karıştırdığı hava kasırga gibiydi, bu da feylerin bazı alışılmadık sakarlıklarını açıklıyor ve arabanın yanından ayrılır ayrılmaz sendeleyerek bir ağaca çarpma neden oluyordu. Neyse ki ağaç, Guinn'in ekibinden biriydi ve tekrar yetişip yakınımına sokulmuştu ve aslında bir rüzgâr molası olarak faydalıydı.

Ve bir tane kullanabilirdim. Bir yaprak fırtınası, tahta bir kova, bir şekilde hala yanmakta olan birkaç odun ve birkaç parça çamaşır savrulup gitti, ancak diğer yönden gelen güçlü bir hava akımı onları tekrar geri gönderdi. Birinin akşam yemeğiyle dolu parlak bir tencere de yuvarlanarak ağaçlardan birine çarptı ve kenarından aşağıya parlak kırmızı bir güveç dökülürken, üzerine bir grup ölü tavşan bağlanmış bir sehpa, tavşanların kendileri tüylü bayraklar gibi dalgalanmasına rağmen dik durmayı başardı.

Daha da kötüsü, silahlar ellerden kopup etrafa savruluyordu. Hiç atılmamış oklar havada uçuşuyordu. Dökülen cephane kutusundan çıkan iksir bombaları etrafa saçılıyor ve rastgele patlıyordu; bunlardan birkaçı paniğe kapılmış bir fey'i kamp boyunca kovaladı. Ve sonra özellikle şiddetli bir rüzgâra kapılan küçük bir yemek bıçağı hemen yanımdaki ağaca çarptı.

Gövdeden yukarı tırmanmadan önce, yayılan dalların biraz daha koruma ve daha iyi bir görüş noktası sağladığı yere kadar bir saniye boyunca ağaçtan titreşmesini izledim. Bunun pek bir faydası olmadı. Rüzgâr küçük dalları yüzüme tokat atacak kadar sert bir şekilde ileri geri savuruyor ve görmemi zorlaştırıyordu.

Ve görebildiklerim pek iç açıcı değildi.

Aeslinn inmeye mi çalışıyordu ve bu yüzden mi yaklaşıyordu, yoksa varlığının kümülatif etkisi mi artıyordu bilmiyordum ama kamp resmen parçalanıyordu. Rüzgâr, feyleri sendeleyerek birbirlerine çarptırarak ve kazıkları yerden sökerek çadırların uçmasına neden olacak kadar sert esiyordu. Kampın ortasındaki de dahil olmak üzere-

Orospu çocuğu.

Ağaç dalları beni biraz daha tokatladı ama umurumda değildi. Arada bir, evren bana yaşattığı tüm saçmalıklar için bir özür diliyordu. Bugün de o günlerden biriydi. Çünkü iki adam ve bir keçi, üzerlerindeki örtü geceye doğru yelken açarken, çadır direğinin dibinde bağlı bir şekilde yatıyorlardı.

Oldukça bitkin görünüyorlardı ama aynı zamanda bütün ve anladığım kadarıyla canlı görünüyorlardı. Yere atladım ve onlara doğru ilerlemeye başladım, ancak ağaç çizgisinin hemen içinde aniden durdum. Ve bana yanlış umut verdiği için evrene lanet okudum.

Çünkü kayıp çadırın etrafındaki feyler hareket etmiyordu.

Daha doğrusu, bazıları ileri geri koşuyor, ejderhaya ateş edenlere ok sadakları ve daha fazla büyülü mühimmat getiriyorlardı. Ama en az birkaç düzine kişiden oluşan bir başka grup, fırtınalı bir denizdeki Cebelitarık gibi hareketsizdi. Sadece uzun, sarı saçları ve mızraklarının uçları rüzgârda dalgalanıyordu.

Neden kaçmadılar? Deli miydiler? İntihara mı meyilliydiler?

Aptal mıydılar? Sonra fark ettim: Söz konusu feyler *dışa* doğru bakıyorlardı.

Şu anda fazla korunmaya ihtiyaçları yokmuş gibi görünen tutsaklar için orada değillerdi. Benim için oradaydılar. Ya da Aeslinn'i ödülünden mahrum bırakmaya çalışabilecek herhangi biri için. Feyler esir aldıklarını bildirmiş olmalı ve bu haber emir komuta zinciri içinde krala kadar ulaşmış olmalı. Kiminle karşılaştıklarını fark etmiş ve

Fey'ine, kendisi gelene kadar onlara bir şey olmamasını sağlamasını emretti.

Başkentinin yüzlerce mil uzakta olması gerekirken buraya nasıl bu kadar hızlı geldiğini bilmiyordum. Ama gelmişti ve benim zamanım tükenmişti. Bir şeyler düşünmeliydim, iyi bir şeyler, hemen bir şeyler.

Ve sonra Pislik Arsen tarafından tekrar yere fırlatıldım. Allah kahretsin!

"Sana hiçbir şey yapmıyorum!" Tutuşuna karşı çırpınarak söyledim. "Bırak beni!"

Ama Arsen anlaşılabileceğiniz bir adam gibi görünmüyordu. Arsen birdenbire kralından daha deli görünmeye başladı. Ve ayrıca öfkeli.

Kahretsin, diye düşündüm ve ona yumruk attım.

Kafatasını delmeye çalışmıyordum, Mircea'nın yetenekleri buna izin verebilirdi ama kaçmaya çalışıyordum. Bu yüzden o güzel kafa geri fırladı ve o güzel ağız yarıldı. Ve güzel gri gözler bir an için altın sarısı parladı, tam da yer sarsılmadan önce.

Vücudumun hemen altındaki küçük alanda bir deprem oluyormuş gibi hissettim. Ve ben daha ayağa kalkamadan, koyu renkli taş parçaları topraktan fırladı ve her bir uzvumun etrafına dolandı. Ve sonra geri çekilerek beni acı içinde yere çarptı.

Ve bu sefer, vampir gücü hiçbir işe yaramadı. Çekip kıvrandığımda ve debelendiğimde, sanki bir dağı kaldırmaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum. Ve ne zaman halkalardan birini kırmaya yaklaşısam, daha fazla kaya yukarı akıyor ve bir deve uygun prangalar takana kadar onu güçlendiriyordu.

Kendi gücüm olsaydı bunun bir önemi olmazdı ama yoktu! Ve onsuz hiçbir yere gidemezdin.

Yapraklı korumalarım ilerlemeye başlamıştı ama Arsen bir bıçak çekip boğazıma dayayınca aniden durdular. Soğuktu ve nabzımın yan tarafa çarptığını hissedebileceğim kadar sert bastırıyordu. Henüz derimi yüzdüğünü sanmıyordum ama bir saniye içinde işimi bitirebilirdi ve ağaçlar da bunu biliyor gibiydi.

Sanki el ele tutuşmuşlar ya da birbirleriyle konuşuyorlarmış gibi kök saldıklarını gördüm. Sonra biri sürünün arkasından ayrıldı, sanırım

Yardım et. Ama yeterince çabuk olmayacaktı. Çünkü Armageddon gelmişti.

Yukarıdan gelen kulak tırmalayıcı bir çığlığı, kampı boydan boya kaplayan ve yüzümüze tuhaf, kanlı bir ışık sıçratan bir ateş dalgası izledi. Kralın sabrı tükeniyor gibi görünüyordu, diye düşündüm uyuşmuş bir halde, patlama bir düzine çadırı yerle bir edip onları rüzgârda hemen savrulan küllere dönüştürürken. Ama Arsen bunu fark etmemiş gibiydi.

Bana bıraktığı saçlarımı tuttu ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Şimdi doğruyu söyle! Beni buraya neden getirdin? Ve kral hakkında ne demek istedin?"

Cevap vermedim. Neden bahsettiğini bilmiyordum ve şaşkın bir huşu içinde gökyüzüne bakmakla meşguldüm: yıldızlarla dolu karanlık, kadifemsi bir geceye, yukarı doğru fırlayan büyü oklarına ve yağan ejderha ateşine, feyler saldırganlarına sahip oldukları her şeyi fırlatırken dünyanın en büyük havai fişek gösterisi gibi tepelerinde patlayan garip, doğaüstü renklere ve rüzgârla doğaüstü renklerden oluşan girdaplara savrulan, her yere düşen çok renkli kıvılcımlara. Ve tüm bunların arasında, ceylanlar gibi yanan enkazın üzerinden atlayan gümüş saçlı feyler-

Arsen bıçağıyla bastırdı ve boynumdan aşağı bir damla kan akmasına neden oldu.

Ve, tamam, evet; bu zihnini odaklayacaktır. "Söyle bana!"

Ona cehenneme gitmesini söylemek için ağzımı açtım ama ağzımdan bu çıkmadı. Bunun yerine dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıktı, neredeyse cinsel bir sestir bu ve onu olduğu kadar beni de şaşırttı. Zihinsel görüşümde bir çift göz görene kadar bunu anlamamıştım ve onlar da yıldızlarla doluydu.

Arsen'in yüzüne bakarak ama gözleriyle konuşarak, "Hiçbir işe yaramayacak," dedim. "Benim gücüm burada çalışmıyor."

"Bu yalanda ısrar mı ediyorsun?" Arsen talep etti. "Zaten aksini kanıtlamışken? Şimdi bana kral hakkında ne demek istediğini söyle!"

"Ben lanet hakkında hiçbir şey söylemedim-"

"Müttefiklerinize!" diye tersledi, çünkü kulak misafiri olduğunu tahmin ediyordum. "Onun bir canavar olduğunu söyledin-"

"O bir canavar. Yarı tanrıları ya da damarlarında tanrısal kanın izi olan herkesi öldürür ve yeteneklerini çalar. Şuradaki o." Ejderhaya başımı salladım, çünkü şu anda işaret edemiyordum, zaten edebilecekmişim gibi de gelmiyordu.

Uzuvlarım birden ağırlaştı ve başımın üzerinde baygın bir şekilde uzanmak istediler ama zincirler buna izin vermedi. Taş prangalar beni tutuyor, çaresiz bırakıyordu. Ve bununla ilgili bir şey tenimde bir ürperti yarattı.

Arsen fark etmemiş gibiydi. O da yukarıya doğru bakıyordu, yüzünde bir şaşkınlık vardı ve bana tekrar baktığında bu şaşkınlık öfkeye dönüştü. "Yalan söylüyorsun."

"Bunu söyleyip duruyorsun. Buna inanmak istediğin için mi?"

"Çünkü sen bir yalancısın! Yoksa kralın iğrenç biri olduğuna inanmak zorunda kalırım-"

"İnsanları öldürüyor ve ruhlarını yiyor. Ona başka ne diyebilirsin ki?" "Ne sebeple?" diye hırladı. "Hangi olası sebep-"

"Ben de bunu öğrenmeye çalışıyordum. Şu anki en iyi tahmin? Savaşı kazanmasına ya da tanrıları geri getirmesine yardım etmek, gerçi sanırım onun bakış açısından bunlar aynı şey-"

Konuşmayı kestim, çünkü Arsen aniden bana aklımı kaçırmışım gibi bakmaya başladı. Ve sonra beni sarstı, bu koşullar altında biraz rahatsız edici olmaktan daha fazlasıydı. Kahretsin, keşke gücüm olsaydı!

"Tanrıları geri getirmek de ne demek?"

Az önce bana karşı kullandığı ifadenin aynısıyla ona baktım. "Bilmiyor musun?"

"Neyi biliyorsun?"

"Peki... bu savaşın ne hakkında olduğunu düşünüyorsun?"

"İstila!" diye tükürdü bana. "Halkınız eski düşmanımıza katıldı ve bize saldırdı-"

"Ne için? Şakalar ve kıkırdamalar için mi?"

"Kaynaklar için! Topraklar için! Caedmon'un kibri için-"

"Peki bunlar neden umurumuzda olsun ki? Halkımız Faerie'de yaşayamaz ve kaynaklarınız açıkçası bizi korkutuyor. Eşyalarınızı istemiyoruz; biz

bizi yalnız bırakmanızı istiyorum-"

Daha fazla sarsıntı başladı, öyle ki Arsen'in parmakları kollarımı ısıırıyordu. "Yalan söylüyorsun! Caedmon sana rüşvet verdi!"

"*Neyle?*" Belli bir karabasanın yaymaya çalıştığı uyuşukluğa rağmen artık ben de sinirlenmeye başlamıştım. "Sana söyledim, senin bokunu istemiyoruz! Dünyamızda her türlü cehenneme neden olan Faerie'den ithalata karşı yasalarımız var. Sizinle hiçbir şey yapmak istemiyoruz. _"

"O zaman neden ona yardım ediyorsun?"

"Az önce ne dedim ben? Kralınız hepimizi öldürecek olan tanrıları geri getirmeye çalışıyor! Biz hayatta kalmaya çalışıyoruz!"

Ve sonra gürültüyü yeni bir ses böldü: birçok çizmeli ayağın *tromp, tromp, tromp* sesi. Arsen bakmak için başını çevirdi ama benim aynı şeyi yapmama gerek yoktu. Zaten yola bakıyordum ve bir söğüdün uçuşan dalları arasından onları gördüm: Yüzlercesine benzeyen Svarestri birlikleri, ağaçların arasından çift sıra halinde ilerliyordu.

Ejderha aniden dönüp uçmadan önce tekrar çığlık attı. Aeslinn feylerin nasıl tepki vereceğini biliyordu, diye düşündüm onu izlerken. Gördükleri anda ona saldıracaklarını biliyordu ama aynı zamanda süvariler gelmeden önce ödülünün tekrar burnunun dibinden alınmadığından emin olmak için burada olmak istemişti.

Ve şimdi de küçük yoldan sıra sıra akarak kampa doluşmuşlardı.

Orospu çocuğu!

Ve sonra onu tekrar hissettim, ama öncekinden çok daha güçlü bir şekilde: karabasan büyüsünün baygın çağrısı, on bire kadar çevrilmişti. Etrafımızdaki havayı doldurdu, geceyi boğucu ve sakın bir hale getirdi ve savaşın seslerini arıların vızıltısı gibi hoş bir arka plan gürültüsüne dönüştürdü. Başka bir şey daha yaptı.

Arsen hâlâ kısmen arkasını dönmüş, yeni gelenlerin büyü sağanağının geceyi aydınlattığı yere bakıyordu. Saçlarının tellerini pembe ve altın rengine boyamışlar ve yüzüne renk katmışlardı. Bu Svarestri'ler çok solgundu, çok soğuktu. Ama aniden, büyü ışığının tenini yaldızlaması ve dudaklarında ve yanaklarında renk açmasına neden olmasıyla sıcaktı.

Yutkundu, bana inanıp inanmayacağından emin olmadığı belliydi. Gözlerimle adem elmasının hareketini takip ettim ve sonra aşağıya, daha önce zar zor fark ettiğim ince yontulmuş göğsüne ve kollarına indirdim. Gömleği bir noktada yırtılmış ve gövdesinin büyük bir kısmını ortaya çıkarmıştı ve bu kesinlikle görülmeye değdi.

Nasıl bu kadar kör olduğumu merak ettim.

İyi yapılmıştı, aslında çok güzeldi. Ve o çaresiz küçük seslerden birini daha çıkarıp dikkatini tekrar bana çektiğimde, şaşkınlıktan nefesim kesildi. Çünkü o yüz... bir sanat eseri idi.

"Ne yapıyorsun?" dedi şüpheyile, hiçbir şey yapmıyor olmama rağmen. Bakmaktan başka bir şey yapamazdım, ben de baktım, mükemmel yüz hatlarına, keskin, kalay rengi gözlerinin üzerindeki gümüş kirpiklere, kokumu aldığı anda hafifçe açılan burun deliklerine, kalp atışları hızlandıkça yanaklarında oluşan belli belirsiz, neredeyse görünmez gerçek renge hayran kaldım.

Artık onun kafasının içinde değildim; olan biten her şey beni bir süre önce bayıltmıştı. Ama gözlerinin kısıldığını ve nabzının ensesinde atmaya başladığını görmek için buna gerek yoktu. Dili dudaklarını yalayacakmış gibi titredi ama hemen geri çekildi. Kafasını temizlemek istercesine salladı ve ben neredeyse gülecektim. Çünkü hayır, bu o kadar kolay değildi, değil mi? Güçlü bir karabasan onu bana doğru çekerken olmazdı.

Ama Pritkin'in karabasanının ne yaptığını sandığını hâlâ bilmiyordum. Açıkçası bitkin olduğum için daha fazla enerjiye sahip olmak iyi olurdu ama bu hiçbir şeyi değıştirmezdi. Gücüm hâlâ burada işe yaramayacaktı.

Peki ya tanrılarinki?

Bu fikir bir anda ortaya çıktı, öyle ki bana mı yoksa başkasına mı ait olduğundan emin değildim. Ama bu beni durdurdu, çünkü Faerie'de tanrılar hüküm sürüyordu, değil mi? Tüm o yüzyıllar önce? Öyleyse, güçleri burada işe yaramış olmalı.

Ve Pythian gücü Dünya'ya bağlıyken, muhtemelen çizgiden fazla çıkamayacağımızdan emin olmak için, tanrılar istedikleri yere gitmekte özgürdü. Ve ben bir *yarı tanrıçaydım*. Öyle görünmüyordum; öyle hissetmiyordum; çoğu zaman öyle davranmıyordum. Ama yine de damarlarımda annemin kanı dolaşıyordu.

Ve Arsen bir şekilde buraya gelmişti.

Aniden vites değiştirmeye çalıştım, her şeyimi ortaya koydum ama hiçbir yere gidemedim. Ama bu mutlaka yanıldığım anlamına gelmiyordu. Dn yorgun argın yola çıkmış, kahvaltıyı Gertie'yle Romanya yamaçlarında sürünmeye değişmiş, sonra da buraya gelmiştim. Bütün gün yediğim tek şey bir demlik aydı.

Yorgunluktan ve açlıktan ölmek üzereyken büyü yapamazdım!

Ama bir şey birdenbire güzel kokmaya başladı; güneşin ısıttığı ten, meyveli içecekler ve mangalda kızartılan sosisli sandviçler gibi harika kokan bir şey. Ve biftekler, diye düşündüm, bir elimi Arsen'in boynuna koyarak ve birinin artık serbest olduğunu zar zor fark ederek. Ve tavuk - Tanrım, evet, biraz mangalda tavuk, diye düşündüm ve onu öptüm.

O da beni hemen öptü ve bu beni hiç şaşırtmadı. Yatak odasındaki aynaya kısa bir bakış doğru olsaydı, çok fazla düşmekten kirlenmiş bir yüz, Guinn'in tokat şenliğinden her yerde iek açan morluklar, yırtık bir dantel bluz ve başlangıçta harika olmayan ve şimdi trajik olmaya yaklaşan bir çift üzücü bir şekilde kirlenmiş bluz ile cehennem gibi görünüyordum. Birkaç kesik, çizik ve kanayan bir koldan bahsetmiyorum bile.

Ama karabasan büyüsü tüm bunları geçersiz kıldı ve birdenbire önemsiz, hatta alakasız görünmeye başladı. Bir bacağımı onunkine doladığımda ve onu kendime çektiğimde içime bastıran o lanet morına gibi. Ya da beni çevreleyen sert kollar, ya da beni yağmalayan deneyimli dil, ya da bilen eller-

Tamam, daha iyiye gidiyor, diye düşündüm, öpücüğü derinleştirdim.

Çok daha iyiydi, çünkü bir şeyin tadı tanıdık geliyordu. Bir şeyin tadı tatlıydı. Bir şey ondan çıkıp içime akıyordu ve bu her şeydi, istediğim her şey. Ve Zeus'un aksine, bu g yakmıyordu.

Isırmıyor, yırtmıyor ya da acıtmıyordu. Yumuşak ve nazikti ve bana yine o küçük çocuğu düşündürdü, uurtmasıyla terasta koşuyor, uçurtmanın havaya yükselişini izliyor, şehrinin üzerinde esen sürekli rüzgârda süzülüyordu. Uçurtma bir kuş, güzel bir kartal gibi şekillendirilmişti ve onun narin işçiliğinden duyduğu sevinçte, yetişkinlerin gryphon takıntısının tohumlarını gördüğümü düşündüm.

Ve sonra o yetişkini gördüm, yükselen, parlak mavi gökyüzünün altında korkutucu derecede yüksek bir zirveye tırmanıyordu. Bir an için durup yabancı topraklara baktı ve nefesini tuttu. Caedmon'un toprakları onun altında uzanıyordu, güzel, tuhaf ve şaşırtıcı derecede yeşil. Ve yasaktı - sırf buraya girmeye kalkıştığı için öldürülebilirdi. Ama kilometreler boyunca etrafta hiç kimse yoktu, en azından hiç insan. Ve aradığı yuva hemen ilerideydi.

Güldü ve Caedmon'ın adamlarından biri uçarak geçerse diye gümüş saçlarını kapüşonunun altına sıkıştırdı. Yakında kendisi de uçacaktı. Uçacaktı-

Arsen öpüşmeyi kesti ve onun altımda nefes nefese kaldığını hissettim. Pozisyonlarımız bir şekilde tersine dönmüştü ve artık kızarmış değil, kaymaktaşı kadar solgun bir yüze baktım. Tıpkı tuttuğum beden gibi, şehvetten olmasa da titriyordu. Gücünün ne kadarını almıştım? Birden korkarak düşündüm. Ne kadarını-

Ses yine üzerime hücum etti, ürkütücü bir yıkanma. Yeni gelen askerler yaklaşıyor, ağaçları bu tarafa doğru sürüyorlardı. Birazdan üzerimize geleceklerdi ve artık tamamen özgür olmama ve acele etmem gerekmesine rağmen, gözlerim yaşararak titreyen fey'in üzerine toprakta diz çöktüm.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Öyle demek istemedim-"

Birkaç asker ellerinde meşalelerle koruluğun hemen dışından koşarak geçtiler. Ama onlar gitmeye devam etti ve ben de aşağıya baktığımda Arsen'in bana garip bir şekilde baktığını gördüm. "Sen iyi misin?" diye sordum. "Seni incittim mi?"

"Neden umursuyorsun ki?" Bu bir fısıltıydı, havada zar zor duyulan bir iç çekiş. "Çünkü seni incitmek istemiyorum. Kimseyi incitmek istemiyorum!"

"Ama sen de onlardan birisin, değil mi?" Ben ayağa kalkacakken eli elimi tuttu. Beni kalmaya zorlayamadı, beni kavramayı bile zar zor başarabildi ama yine de elimin bir saniye onunkinde kalmasına izin verdim. Ona bu kadarını borçluydum.

"Kimden biri?"

"Savaşığınızı söylediğiniz tanrılar."

Nereden bildiğini ya da neden böyle düşündüğünü bilmiyordum. Ama bunu tartışacak zamanım yoktu. "Annem Artemis'ti," dedim çabucak. "O bir tanrıçaydı, ama hepsini dışarı attı. Onun gibi olanların hepsini, çünkü onlar

tıpkı kralınız gibi canavarlardı. Eğer geri gelirlerse, binlerce Aeslinn'den daha kötü olacaklar. Ona hizmet ederken bunu düşünün!"

Sonra elimi geri çektim ve yer değiştirdim.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Beş

Muhafız çemberinin içinde yeniden ortaya çıktım ve hemen kırımın üstüne düştüm. Başım dönüyordu, kısa vardiya benden çok şey götürmüştü. Bir feyden enerji çalmak Pythian gücüne erişmekle aynı şey değildi ve bu belli oluyordu.

Ayağa kalktım, biraz titriyordum ama dengemi sağlamak için çömelmeye devam ettim. Bunun iyi bir şey olduğu ortaya çıktı çünkü artık beni saklayacak bir çadır yoktu. Sadece bir grup muhafızın sırtları, yanan kamptan sıçrayan kıvılcımlar ve geri çekilen ağaçların hışırdayan tepeleri vardı.

Ejderhanın gitmesiyle feyler tüm dikkatlerini istilacı ormana verebilmiş gibi görünüyordu ve orman kaybediyordu. Ya da belki de ağaçlar daha fazlasının yanmasının birincisine yardımcı olmayacağını düşünmüşlerdi. Ya da belki de onları motive edecek Guinn olmadan o kadar organize değillerdi.

Ya da belki... bu tarafa kimin geldiğini görmüşlerdir.

Kalbim küt küt atarak bir kez daha baktım ama bu kesinlikle Aeslinn'di. Mircea'nın telefoto görüşüyle onu görebiliyordum, her zamanki bedenine geri dönmüştü ve yanan kampta ilerliyordu. Başka bir talihsiz askerin üzerinden çıkardığı, üzerine tam oturmayan bir tunik ve tozluk giyiyordu; buruşuk, kirli ve dizinde bir delik vardı. Yine de onun bir kral olduğuna şüphe yoktu. Her santimi güç, öfke ve bir dakikadan daha kısa bir süre içinde hâlâ burada olursak ölüm demekti.

Yani, evet, gitme zamanı.

Kollarımı adamlara doladım ve yer değiştirmeye çalıştım ama ne mümkün. Bizi bir santim bile kımıldatamıyordum, bu da onları teker teker almam gerektiği anlamına geliyordu - tabii bunu yapabilirsem. Açıkçası içimden gelmedi ama Pritkin'i tuttum ve yine de denedim. Fakat bu sefer etrafımda bir miktar güç dönse de, bu güç ince ve zayıftı, alışkın olduğum Pythian enerjisinin altın okyanusu değildi. Ve yeterli değildi.

Savaşmamız gerekecekti ama kimse buna hazır görünmüyordu.

Mircea çadır direğinin yanında, neredeyse burnu yere değecek şekilde yığılmıştı. Gömleğinin önü kanlıydı, siyah ve yapış yapıştı, belki de içinden bir kazık çıktığı içindi. Tam kalbinin üzerindeydi ve benimle neden iletişim kuramadığını açıklıyordu.

Görünüşe bakılırsa başka da pek bir şey yapamamıştı. Lekeli, morarmış bir cildi vardı ve görünüşe göre iyileşmesi mümkün olmayan çok sayıda kılıç kesiği vardı. İp yanıkları da vardı, onu feylerin iğrenç, kuşatılmış kordonlarından kurtardığımda gördüm, bu kordonlar ellerimi dokundukları yerden koparıp yakıyordu ve onları ne kadar zamandır takıyordu?

İçimi bir öfke dalgasının kapladığını hissettim ve bunu acımasızca bastırdım. Şu anda bunun için zamanım yoktu. Bizi buradan *çıkarmalıyım*.

"Mircea," diye fısıldadım ısrarla, yüzünü avuçlayarak. "Mircea, kazığı çıkaracağım. Savaşmak zorunda kalacağız. Tamam mı?"

Cevap vermedi. Bunun birçok nedeni olabilirdi ama muhtemelen gücü olmadığı içindi. Ya da belki söyleyecek bir şey yoktu.

Bu çok kötü olacaktı.

Kazığı yakaladım ve çekiştirdim, ama kasın derinliklerine gömülmüştü ve kımıldamak istemedi. Ama en azından bir tepki aldım. Mircea'nın kafası yukarı kalktı, ağzı genişti, şok olmuştu ve nefesi kesilmişti, gözleri ağır morarmış yuvalarından benimkilerle buluştu. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama duyamadım ve anlamaya da vaktim yoktu. Uzun zaman önce pabucunu kaybetmiş pis bir ayağımı göğsüne koydum ve *havaya* kaldırdım.

Kazık, neredeyse siyah bir sürü kanla birlikte dışarı çıktı ve ikimize de sıçradı. Mircea tekrar nefes aldı ve bunu sessizce yapmadı ama kimse duymadı. Çünkü tüm askerler meşgul bir şekilde hazır ola geçmişlerdi.

Sanırım kralı da fark etmişler.

Ama Mircea bu şekilde savaşamazdı, bu ihtimallere karşı değil. Ve üç mahkûm arasında, hâlâ bilinci açık olduğu için en iyi durumda olan oydu. Etrafıma bakındım, yardımcı olabilecek bir şey, herhangi bir şey aradım ama hem zamanım hem de fikirlerim tükenmişti.

Çok geç kalmıştım, diye düşündüm

boş boş. Ölecektik.

Aklım almıyordu; beynimi bu fikre alıştıramıyordum. Tüm yaptıklarımız, tüm çektiklerimiz bir hiç uğruna mıydı? *Böyle* mi bitmişti?

Tekrar diz çöktüm ve Pritkin'in yüzünü avuçladım, üç günlük sakalın parmaklarımı çizdiğini hissettim. Aynısını Mircea'nınkine de yaptım, kan kurumuştur çünkü ağır yarası kanı emmesine izin vermemişti. İkisini de çok seviyordum ve belki bugün onları kaybedecektim ama bu bir hiç uğruna olmayacaktı.

Çünkü bir bıçağım ve vampir hızım vardı ve şu anda Aeslinn sadece başka bir feydi. Hepsini almam gerekmiyordu; sadece ona ihtiyacım vardı. Bu savaş sona erdirmek, tüm bunları anlamlı kılmak için sadece tek bir vuruşa ihtiyacım vardı ve onu yapıyordum. Dudaklarımda bir hırıltıyla döndüğümde askerlerin kenara çekildiğini, safları arasında bir kapı açarak uzun boylu, gümüş saçlı bir fey için bir yol oluşturduklarını gördüm-

Aeslinn'in kim olmadığını fark ettim, hamlemin yarısındanayken.

Arsen'in -yarı çıplak ve ölü gibi görünüyordu ama alaca, güneş ışığıyla aydınlanmış gözleriyle- içinde bıçak olan eli tuttuğunu; başka bir fey'in yayını kaldırmış, sanki bana saldırmayı planlıyormuş gibi ilerlediğini; diğer muhafızların yüzlerindeki şok ifadesiyle dönüp durduklarını, davetsiz bir misafirleri olduğunu yeni yeni fark ettiklerini görmek için kısa bir anım oldu.

Sonra yer sarsıldı ve hepimizi yere fırlattı.

Bunu yapmaya devam etti, bulunduğumuz yerden kampa doğru yayılan şiddetli bir sarsıntı kampın büyük bir kısmını dümdüz etti. Çadırların geri kalanı çöktü, her yerdeki feyler ayaklarından oldu ve kalan ağaçlar aniden çalkalanan topraktan korunmak için kaçtı. Ben de toprağa yapıştım, ellerimin altında sıvı gibi hareket ettiğini hissettim, bu gerçekten rahatsız edici bir histi. İçim de biraz sulanmıştı, çünkü bir parçam, kadim, içgüdüsel bir parçam neyin gelmekte olduğunu biliyordu.

Feylerin de öyle olduğunu tahmin ettim çünkü ayağa fırlıyorlar, mahkûmları yakalıyorlar, kaçmaya hazırlanıyorlardı-

Artık çok geçti. Çünkü yer bir kez daha kabardı, sanki dev bir yumruk toprağın içinden yukarı doğru itiliyormuş gibi şiddetli, saldırgan bir hareket. Ve geceyi yırtan bir ses, çevredeki ağaçlara çarparak bize doğru yankılandı, tekrar tekrar, ta ki çılgılık atmak isteyene kadar, çünkü bir kez yeterince kötü olmuştu.

O kadar gürültülüydü ki, duyduğum kadar *hissettiğim* de oldu; sanki hızla giden bir kamyonndan fırlamışım da otoyolda yuvarlanıyormuşum gibi vücudumu titretti. Altımdaki zeminin ne kadar sarsıldığını düşünürsek, bu o kadar da uzak değildi. Feyler de her yere çarpıyordu ama artık benim önceliğimmiş gibi görünmüyorlardı.

Kaçmak için iyi bir zaman olabilirdi ama başka yolu yoktu. Ve bu, devasa bir yarığın kampın ortasından geçerek toprağı yarmasından ve neredeyse birkaç fey yutmasından önceydi. Ve bir otobüs kadar geniş bir lav sütununun gökyüzüne doğru püskürmesine izin verdi.

Parlak kırmızı ve altın rengindeydi ve beni boğmakla tehdit eden bir ton zehirli gazla birlikte her yere uçuşuyordu ve eskiden soğukkanlı olan muhafızların panik içindeki yüzlerini belirginleştiriyordu. Ama ateş o renkte kalmadı. Çünkü her yerden fişkırmaya devam eden lavlar aynı zamanda yağmur gibi yağmaya başladı - kaçan ağaçların, çırpınan feylerin, kalan çadırların üzerine.

Ve başka bir şeye.

"Ciddi misin?" Kendimi duyamasam da bağırdım. Patlamanın yakınında bulunan tüm mühimmat kutularının aynı anda patlamasının sesinden hiçbir şey duyamıyordum.

Çok renkli patlamalar her yöne ölümcül füzeler fırlattı - biz de dahil olmak üzere. Etrafta ayağa kalkmaya çalışan birkaç fey derhal yere yığılırken, bir ordunun büyü deposu geceyi gökkuşağının her rengine aydınlattı. O kadar parlak ve o kadar gürültülüydü ki, bir an için orada öylece yattım, kelimenin tam anlamıyla sersemlemiştim.

Ama sonra Arsen bir eliyle beni ayağa kaldırıyor, diğer eliyle de gardiyanlara vahşice işaretler yapıyordu. Ne dediğini duyamıyordum; hiçbir şey duyamıyordum, kendi düşüncelerimi bile. Ama feylerin duyabildiğini tahmin ediyordum.

Çünkü hep birlikte hareket ettiler, tutsaklarını unuttular, kalkanlarını kaldırdılar ve ölümcül kitlesel patlamanın içine daldılar-

Krallarını kurtarmak için.

Farkına vardığımda arkalarından bakakaldım. Patlayan renkler ve sıçrayan görüntülerden başka bir şey göremiyordum ama buna ihtiyacım yoktu, değil mi? Her şey Aeslinn'in yürüdüğü noktaya odaklanmıştı.

Kalbimin göğsümde sıkıştığını hissettim, umudun -bir an önce ölmüş ve gömülmüş- aniden yeniden yükseldiğini hissettim, hissettim-

Arsen beni sarsıyor ve yüzüme bir şeyler bağıırıyordu.

Onu duymadım, ama sonra keçi şeyini bana doğru itti ve Pritkin'in gevşek bedenini yerden aldı, belli ki kaçmaya hazırlanıyordu. Ta ki üçüncü mahkûmu görene kadar ve kahretsin. Oh, hayır, hayır, hayır, hayır!

Bıçağını çıkardığında kolunu tuttum ve bir akrep gibi yapıştım. "Hayır!" Bağırdım. "Hayır, anlamıyorsun-"

Arsen bir şeyler bağıırıyordu, muhtemelen başkente yapılan saldırı ve Mircea'nın bu saldırıdaki rolüyle ilgiliydi ama onu duyamıyordum. Kafamın içinde cehennemden gelen bir davul gibi yankılanan lanet olası patlamalardan başka bir şey duyamıyordum. Ta ki bir şey gürültüyü kesene kadar, ama gürültülü olduğu için değil.

Ama yumuşak olduğu için.

Serin bir glissando kulaklarıma ulaştığında başımı kaldırdım, esintide savrulan çanların tıngırtısı, ipeksi bir fısıltı ya da üflenlen bir şarkı gibi...

Arsen'in kolunu tutmaya devam ettim ama başımı çevirip kamptan uzağa, ormana baktım ve şarkı daha da yükseldi. Kulaklarımdan çok zihnimdeymiş gibi görünüyordu ve artık rastgele birkaç nota yerine bir koroydu, yumuşak, serin ve çağıran. Cümleler şöyle dursun, kelimeler bile söylemiyordu ama fikir oradaydı.

Bu fikir sağır ediciydi.

"Ağaç çizgisi," diye mırıldandım ve Arsen sanki o da bir şey duymuş gibi bağıırmayı bırakıp bana baktı. Ya da belki de dünya yanarken neden birdenbire başımı eğmiş öylece durduğumu merak ediyordu. Başımın üzerinde bir sessizlik büyüü tıkırdadı ve sesin aniden yok olması beni şaşırttı. Kelimenin tam anlamıyla, Arsen'in içine düşmeme neden oldu. beni biraz daha sarsması için geri çekilmeyi bıraktım. Ki...

Kulaklarım acıyla patlamadan hemen önce, bunun yardımcı

olmadığını düşündüm. "-Senin neyin var?" Bağırdığını duydum.

Yutkundum ve odaklanmaya çalıştım. "Ağaç sınırına gitmeliyiz. Ormana-"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama *onu*

almayacağım!" Dişlerini göstererek başını kaldıran

Mircea'ya tekme attı.

"Neden herhangi birimizi götürüyorsun?" Konuşmak için uygun bir zaman olmamasına rağmen meydan okudum. Ama her şey o ve Mircea'nın, lanet olası bir cehennemin ortasında iki yarı ölü adamın kavga etmesinden daha iyiydi! "Eğer kral hâlâ hayattaysa-"

Arsen tamamen mizahtan yoksun bir kahkaha attı, bu da ona biraz daha bakmama neden oldu.

"-Bunun için seni öldürecek!"

Mircea'yla bakışan Arsen dikkatini bana çevirdi, Mircea'ya uyarıcı bir bakış atmamış olsaydım bu onun sonunu getirmeye yetecekti. Eli kanlı kazığın yarısında durakladı, buna ihtiyacı olduğundan değil. İkimiz de biliyorduk ki, kazığı vücudundan çıkardıktan sonra, isterse Arsen'i bir kalp atışında tüketebilirdi.

Ama bunu daha fazla duymak istediğini tahmin ettim, çünkü bekledi.

"Zaten beni öldürecekti," dedi Arsen vahşice. "Ne müttefikinin bir canavara yem olmasına izin veririm ne de kralın eski tanrıları geri getirmesine!"

"Ama... sen de onlara tapmıyor musun?" Kafam karışmış bir halde sordum.

"Onlara tapmak mı?" diye bana baktı. "Geçmişteki sürekli savaşlarında bizi neredeyse yok ediyorlardı! Ve kral şu anki seferine başladığından beri savaşmaktan başka bir şey yapmadık. Ben sadakatimi yaşama değer verenlere vermeyi tercih ederim!"

"Hepimiz yaşama değer veriyoruz," dedi Mircea ve usta müzakereci ilk kez durumu yanlış okudu. Ve sanırım hâlâ dengesini geri kazanmaya çalışıyordu, çünkü Arsen yüzüne vahşice tekme attığında kaçmayı başaramadı.

Mircea geriye doğru düştü ve o arkasından gidemeden Arsen'i tekrar yakaladım. "Beni dinle-"

"Neden yapayım ki? O canavarı yanınızda getirdiğinizde mi?" "O bir canavar değil-"

"Yalan söylüyorsun! Yaptığı şeyleri gördüm-" "-Ronog'dan daha fazla!"

Yüzünü bana dönmüş, elimi çekmeye çalışıyordu. Ama o anda durdu ve başı tekrar bana doğru döndü. Gözleri aniden

Yüzü zayıf ve tehlikeliydi. "Bu ismi nereden biliyorsun?"

Bir fısıltıydı ama yine de sırtımda bir ürperti yarattı. Bir bağırışın yapabileceğinden çok daha fazla. Kelimelerimi çok dikkatli seçsem iyi olur diye düşündüm.

Buna saygı duyuyor gibi görüldüğü için dürüstlüğü seçmeye karar verdim. Ve o anda inandırıcı bir yalan uydurmak imkânsız olurdu. "Onu Common'da gördüm," diye itiraf ettim. "İkinizi birlikte gördüm. Çok güzeldi-"

Kollarımı tuttu, ikisini de, Mircea'yı unutmıştu. "Bana yalan söyleme!"

"Yalan söylemiyorum! Uzun, kıvrıkcık kıvıllı saçları ve çilli yüzüyle çok güzel bir kız.

Yüzünü. Çocuğunuza hamileydi ama bu uzun zaman önceydi. I Şimdiye kadar doğmuş olduğunu varsayıyorum. İkinizin bir-" Durdum, çünkü Arsen'in yüz hatlarında öylesine acı dolu bir ifade belirdi ki, şaşkınlık ve acıma içinde nefesimi tuttum. "O öldü mü?" Fısıldadım, çünkü bu tür bir umutsuzluğa başka neyin neden olabileceğini bilmiyordum.

"Onun ne olduğunu ya da nerede olduğunu bilmiyorum," dedi sesi donuklaşarak. "Onu korumak için çok güneydeki annesinin halkına göndermek zorunda kaldım. Kral onu tehdit etti ve..." durakladı, boğazı düğümlendi. "Nerede olduğunu bilme riskini göze alamazdım. Eğer kral bana sırtını dönerse... geçmişte başkalarının ailelerinin peşine düşmüştü. Bu riski göze alamazdım."

"Yani onu gönderdin. Ve o zamandan beri onu görmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Doğumdan önceydi. Çocuğunun ne olduğunu bilmiyorum.

-çocuğumuzdu-. Ya da o mu hayatta kaldı, yoksa çocuk mu... Hiçbir şey bilmiyorum."

Sempatî duyarak elimi koluna koydum. "O zaman Mircea'nın başkentte ne yaptığını anlıyorsun," dedim ve yüzünün değiştiğini gördüm.

"Mircea?"

"Lord Mircea," dedim, hâlâ toprakta oturmakta olan, yüzü rengârenk patlamalarla kaplanmış, karanlık gözlerle bizi izleyen usta vampiri göstererek.

Arsen öfkeyle kızardı.

"Hayır," dedim. "Hayır, beni dinle! Bir zamanlar onun da bir kadını vardı-"

"O zaman öldüğünde onun yasını tutabilir!" dedi ve atıldı.

Ve zor da olsa ödünç aldığım güçle beni zapt etti. Sonra açıklamaya çalıştığımda boğazıma bir dirsek attı ve öğürmeme neden oldu. Ama bir saniye sonra toparlandım ve Pritkin'in bana öğrettiği bir baş kilidiyle onu güreşerek anlık kontrol altına aldım. Ve sonunda cümlemi bitirdim, sadece acı dolu bir vıraklama olarak.

"-ve Aeslinn onu aldı!"

Bir saniye sürdü ve Arsen bana dönmedi ama omuzlarının sertleştiğini gördüm. Mircea'ya baktı ve Mircea da ona baktı. Bu sefer kesinlikle hiçbir şey söylemedi, çünkü daha hızlı öğrenen birini tanımıyorum, ama o da kafasını çevirmedi.

"Hangi kadın?" Arsen sonunda hırladı.

"Adı Elena'ydı, bir insandı. Ya da o öyle sanıyordu," diye düzelttim. "Uzun zaman önce, Aeslinn'in kontrolünden kaçtığı Romanya denen bir yerde - Dünya'da- tanışmışlar. Hikayenin tamamını bilmiyoruz, sadece bazı adamlarını -feylerini- onun peşine gönderdiğini biliyoruz. Onu bulmaları uzun zaman aldı ama sonunda buldular, ancak o zamana kadar Mircea ile bir de çocukları olmuştu

-Bir kız çocuğu. Çocuk Dünya'da kaldı ama Elena kaçırıldı. Mircea onun peşinden gitti ama Faerie'yi bilmiyordu ve onu kaybetti. O zamandan beri onu arıyor."

Arsen kaşlarını çattı, gözleri hâlâ Mircea'daydı. "Sana böyle mi söyledi?" diye sordu bana.

"Kısmen, ama Aeslinn'in adamları onu götürdüğünde de oradaydım." "O zaman yalan söylüyorsun. Kralın insanlara ilgisi yok-"

"İnsan değildi, en azından ne olduğunu bilmiyoruz. Belki de başka bir fey türü-"

"O da bunu küçümsüyor!" Bu sefer kükremeye yakındı, belki de sadece savaş suçlusu olduğunu düşündüğü birini kurtardığını öğrenerek kariyerini mahvettiği içindi. Ve ona yanıldığını nasıl kanıtlayacağımı bilmiyordum.

Ama beklenmedik bir şekilde, biraz yardım aldım.

Pritkin'in yanında yatan ve baygın görünen keçi yaratık aniden konuştu. Ve anlamadığım bir kelime mırıldandı,

ve telaffuz edemedim. Ama yüzünün nasıl seğirdiğine bakarak Arsen'e mantıklı geldiğini tahmin ettim.

"Daha fazla canavar," dedi dudağı kıvrılırken.

Ama sonra hâlâ hareket etmeyen Mircea'ya baktı. Arsen'in cesedini görse de görmese de kaçabilirdi ama zaten zor yoldan öğrenmişti; söz konusu Faerie olduğunda kaçmak, kurtulmak demek değildi. Ya da belki de çok ihtiyaç duyduğu bir müttefike oynuyordu; bilmiyordum.

Ama Arsen omuz silkip bir adım daha yaklaştığında bile kıpırdamadı.

"Kadınını mı kaybettin?" ses tonu bir meydan okumaydı.

"Onu Aeslinn aldı," diye onayladı Mircea, kendi sesi de sertti. "Onu geri istiyorum. Tek istediğim bu."

Arsen'in gözleri kısıldı. "Demek istediğin buydu, başkentte. *Nerede o, nerede, nerede, nerede...*"

Mircea dikkatle başını salladı. "Aeslinn'in bana söyleyebileceğini, onu yenebileceğimi düşündüm ama orada değildi. Her şeyi riske attım... ve elimde hiçbir şey olmadan ayrıldım."

Arsen'in yüzünde sanki bunun nasıl bir his olduğunu biliyormuş gibi bir şey titreşti.

Sonra tekrar bana baktı ve tavrı değişti. "İki kişiyi taşıyabilir misin?" diye sordu. "Gücüm... azaldı."

"Deneyebilirim."

Başını salladı ve hâlâ baygın olan Pritkin'i yakaladı. Onu omzuna attı, ben de sırtıma kılıklı bir sırt çantası gibi yapışarak yardım eden keçiye kucakladım. Mircea hafifçe tökezleyerek ayağa kalktı ve ben de bir kolumu beline doladım.

Ve sonra imkansız olan oldu. Biz sadece... uzaklaştık.

Otuz Altıncı Bölüm

Sessizlik büyüünü bozar bozmaz başımı geriye atmama yetecek kadar yüksek bir ses patlaması oldu. Kafamı karıştırıyordu ve bir yumruktan çıkan darbeler gibi dalgalar halinde geliyordu. Anında sendelememe neden oldu ya da belki de Mircea'ydı.

Bir kalp yarası bir usta tarafından iyileştirilebilirdi, hatta birkaç ay karanlık bir odada yatmaya aldırılmazsa usta olmayan biri tarafından bile iyileştirilebilirdi. Mircea, birinci seviye bir usta ve bir Senato üyesi olarak muhtemelen yarına kadar eski haline dönecekti. Ama o gün bugündür ve kampta çakırkeyif bir dans yapıyorduk, bazen yanlara, bazen öne, bazen de ben bizi düzeltmeden önce birkaç adım geri çaça yapıyorduk.

Neyse ki kimse fark etmemiş gibiydi. Muhtemelen yanıldığım için -Cephane kutularının hepsi patlamamıştı. Ya da yangın yayılıyor ve yenilerini vuruyordu, bu da arkamızda rastgele patlamalar olurken irkilmeme neden oluyordu.

Ama yine de, püsküren lavlar, büyülu patlamalar ve koşan ağaçlar olsa bile, kamptan çıkmak gerçeküstü kalmaya devam etti. Birkaç dakika içinde umuttan dehşete, umutsuzluktan kabullenmeye geçmiştim... peki şimdi ne olacaktı? Bir kolum Mircea'nın belindeyken ve bir keçiyi sırt çantamda taşıırken yapabildiğim kadar arkamıza bakmaya devam ettim. Ama şu ana kadar işe yarıyordu.

Kelimenin tam anlamıyla yürüyüp gidiyorduk.

"İşte!" Birisi bağırdı. "İşte oradalar!" Lanet olsun!

Ama bir adımı bile kaçırmadım. Kafamda yankılanan ağaç çizgisine ulaş. Ağaç çizgisine var, oradan sonrasını düşünürüz. Sadece şu lanet ağaç çizgisine var Cassie!

Ve sonra ağaç çizgisi bize geldi.

Küçük ekibim gecenin içinden koşarak geldi ve eğer size doğru dörtlü gelen bir ağaç sürüsü görmediyseniz, çok şey kaçırmışsınız demektir. Ama bu sefer, onlar

etrafımızı sarmakla kalmadılar. Güçlü bir akçaağacın eli andıran dalı beni yerden koparmadan önce bize ancak ulaşmışlardı.

Ve bir saniye sonra, söz konusu dal, dairesel bir testerenin dönen bıçağı gibi fırlayan parlak sarı bir büyü tarafından kesildiğinde düştü.

Ani bir kök fırtınasının ve patlayan büyülerin ortasında yere düştük. Mircea'yı çekiştirirken, sanırım bir mühimmat kutusu başarmış, diye düşündüm. "Hadi ama! Hemen şurada!"

"Ne var... orada?" diye nefes nefese

kaldı. "Ağaç çizgisi!"

"Peki bu bize nasıl yardımcı olacak?"

Cevap vermedim çünkü bilmiyordum. Ama burada olmaktan daha iyiydi. "Konuşmayı kes ve emeklemeye başla!"

"Usta bir vampir sürünmez," dedi bana, her şeye rağmen çok iyi bir asalet çabasıyla. Ve sonra o sarı bıçaklardan biri daha dönerek geldi, saçlarının tepesini kesti ve süründü - hızlıca. Çünkü ustalar aynı zamanda son derece pragmatiktir.

Pythias da öyle, diye düşündüm, keçi şeyini peşimden sürükleyerek.

Kaosun içinde Arsen'i ya da Pritkin'i göremedim, çünkü pek bir şey göremiyordum. Duman, renkli patlamalar ve şimdi her yerde dönen sarı büyü bıçakları dışında, çünkü birileri bunların meşalelerden daha iyi çalıştığını fark etmişti. Bu da diğer her şeyin yanı sıra, düşen ağaç dallarıyla da mücadele etmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Bir tanesi neredeyse kafama isabet ediyordu ve lastik kadar büyük olan bir diğeri de bir fey'i dümdüz etti. Oklar da fırlatılıyordu ama neyse ki feyler benim görebildiğimden daha iyi göremiyordu ve başımızın üstüne, eğer hâlâ ayakta olsaydık duracağımız yere nişan alıyorlardı. Ancak oklar tehlikeli olmaya devam ediyordu; bir tanesi önümdeki toprağa çarpıp neredeyse burnumun ucunu koparacaktı.

Ama sonra az olan ışığın büyük bir kısmı söndü ve etrafıma çılgınca bakmama neden oldu. Ancak çevredeki ağaçların köklerinin birbirine örüldüğünü ve başımızın üzerine koruyucu bir şekilde kapandığını fark ettim. Orada burada sadece birkaç boşluğu olan bir tünel oluşturmuşlar ve ışığı dumanlı ışınlar halinde yere gönderiyorlardı.

Daha hızlı süründüm, üzerimizde gerçekleşen savaşı anlık bakışlarla izledim ve Gertie'nin evinde Mircea'yı mı kanalize ettiğimi merak ettim, sürünmeye karşı o garip isteksizlikle. Çünkü sürünmek harikaydı. Sürünmek *hüküm sürüyordu*.

Ve neredeyse varmıştık!

Kök tüneli ormanın kenarında, ağaçların hemen hizasında açıldı ve içimi büyük bir rahatlama duygusunun kapladığını hissettim. Bu da beni hemen paranoyaklaştırdı, çünkü rahatlama bir yalancıydı. Rahatlık sizi öldürtür.

Ve tam o anda, gözlerim üstümde bir ışık parıltısı yakaladı ve bir kılıç savuşturulamayacak kadar hızlı bir şekilde aşağıya indi. Ama vuruşunu asla tamamlayamadı. Ben tepki vermeye bile vakit bulamadan, silahı tutan fey griye döndü, büzüştü ve yüzü boş bir gazoz kutusu kadar cansız bir şekilde toprağa gömüldü.

Arkamda bir yerden Mircea öğürür gibi bir ses çıkardı. "Tadı berbat," dedi ve adamın kılıcını kaptı.

Ve sonra kafama bir şey çarptı.

Ama bu aşağı yukarı yumuşaktı, sanki biri üzerime kalın bir battaniye atmış gibiydi. Kurtulmak için mücadele ettim ama kendimi bir kucak dolusu orman malzemesi tutarken buldum, daha önce üzerinde bulunduğum ağaçların arasından geçen patikayı oluşturan türden. Ve şu anda ucunu tuttuğumu fark ettim.

Gözlerim düz, siyahımsı maddeyi yukarı doğru takip ederek ağaçların arasında düzensiz ve çok dengesiz görünen bir yol oluşturduğunu gördü. Daha önce üzerinde bulunduğum ve çoğunlukla dallarla desteklenen patikanın aksine, bu patikanın altında sarmaşıklar vardı ve bu sarmaşıklar çok düzensiz aralıklarla yerleştirilmiş gibi göründükleri için aralarında önemli ölçüde sarkmasına neden oluyordu. Ancak sallanan destek sistemi aynı zamanda gerçekten inanılmaz açılarda, uzaktaki ve çok uzun bir sekoya ağacının yüksekliklerine tırmanmasına izin veriyordu.

Bundan sonra da devam ettiğini düşündüm ama ağaçtaki yüksek bir platform görüşü engellediği için anlayamadım. Ve söz konusu platformun kenarından sarkarken kimi gördüm? *Orospu* çocuğunu.

Guinn ve Rhea bana çılginca el sallarken yüzümün kızardığını hissederek yukarı doğru baktım. Hepsine lanet olsun! *Eve* gitmemi söylemiştim. Artık kimse beni dinlemiyor muydu?

Tabii ki, bu herhangi birinin sahip olduğu anlamına gelir.

Onları oradan duyamıyordum, özellikle de savaş gürültüsünden, ama o çağırın kolların ima ettiği şey çok açıktı. Ellerimi havaya kaldırdım ve kendimce birkaç anlamlı hareket yaptım. Yolun harap haline, her dokunuşta endişe verici bir şekilde sallanmasına, peşlerinde bir ordu olmasa bile böyle bir tırmanıştan sağ çıkmanın imkansızlığına!

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" Sonunda bağırdım, bu sadece çağırmanın daha da abartılmasına neden oldu. "Evet, evet, ne istediğini biliyorum. Sen sadece delisin!"

"Plan... bu mu?" Mircea yanıma çömelerek sordu. "Plan falan yok."

"Affedersiniz?"

Acınası kıyafetimi, eksik saçlarımı ve o anki genel benliğimi işaret ettim. "*Planı olan birine benziyor muyum?*"

Akıllıca davranarak buna cevap

vermedi. "Sadece yukarı çık,"

dedim ona kızgınlıkla. "Yukarı

çık... ne?"

"Bu."

Ucunu bıraktığım ve bir gümbürtüyle önüne düşen patıkaya baktı. Gözlerini ondan ayırmadı. "Bu mu?"

"Evet, o, o! Bu mükemmel bir kurtarma

değil!" "Fark etmiştim."

"Daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun?" Öfkeyle

söyledim. "Belli ki hayır." Beni öpmek için durakladı.

"Sakın ölme."

"Evet." Keçiye kılıçla takas ettim. Sonra dudağımı ısırdım.

Keçi çocuk yukarı doğru ağır ağır tırmanmaya başladı, eğer ikisi de ölü gibi görünmeselerdi bu daha kolay olurdu. Ve eğer o şeyin üzerinde korkuluklar olsaydı. Ve eğer kısa bir mesafeden sonra seksen derecelik bir açığa yakın olmasaydı ve ayrıca deliklerle dolu olmasaydı.

Ama güzel olmasa da, burada kalmaktan daha iyiydi. Her şey burada kalmaktan daha iyiydi. Ama yine de bulmam gerekiyordu-

Arsen ve Pritkin, gülünç derecede yoğunlaşan ve şu anda zeminin üzerinde kaynayan dumandan tökezleyerek çıkarken, onlar, diye düşündüm.

Fey başkentinin dibindeki bulutlar. Artık pek bir şey göremiyordum, sadece her iki türden de sallanan uzuvlar ve patlayan büyülerden kaynaklanan bulanık görünümlü rastgele ışık topları. Ama bazı feylerin şimdi diğer feylere saldırdığı izlenimine kapıldım ki bu hiç de mantıklı değildi.

"Birkaçı bana sadık," dedi Arsen, ben sormadan önce. "Takibi yavaşlatmaya çalışıyorlar ama uzun süre dayanamazlar. Acele etmeliyiz."

Evet, diye düşündüm, yukarı doğru bakarak.

Sonra acele etmeye başladım, çünkü başka ne seçeneğim vardı ki?

Tam da düşündüğüm kadar eğlenceliydi. Ellerimin altındaki hasır dikilmemiş ya da herhangi bir şekilde birbirine bağlanmamıştı. Bana palmiye ağaçlarından çıkan malzemeyi hatırlattı ama o kadar da güzel değildi. Bunun yerine, eski, nemli, yarı çürümüş yapraklardan oluşan kalın bir yığındı, sopalar, yosunlar, sarmaşıklar, eski böcek kabukları -sonuncusu ellerimin altında korkunç bir şekilde çıtırdıyordu- hayvan kılları ve ağaç kabuklarından oluşuyordu, bunların hepsi zaman içinde bastırılmış ve keçeleşmiş bir tür... şeydi... görüldüğünden daha güçlüydü, ama yeterince güçlü değildi.

Çünkü ellerimin altında parçalanıp duruyordu.

Tabii ki, en arkadan geldiğim için en kötüsünü ben yaşadım. İster inanın ister inanmayın, hâlâ en iyi dövüşebilen bendim. Ya da öyle olmalıydım, çünkü Arsen, Pritkin'i omzuna atıp tüylü otoyolda bir maymun gibi tırmanmadan önce bana ikinci bir kılıç vermişti. Ama cephaneliğim kemerimdeydi, bu da beni yedi denizin belası Black Jack Cassie gibi gösteriyordu, çünkü tutunmak için iki elime de ihtiyacım vardı.

Ve bu bile pek iyi gitmiyordu.

İleride yayılan dalların arasından diğerlerini görebiliyordum ama kendi başıma fazla ilerleme kaydetmekte zorlanıyordum. Yapraklar yüzüme tokat gibi çarpıyor, ayaklarım o berbat malzemenin içine dalıyor, yeni delikler açıyor ya da eski deliklere düşüyordu. Ancak tuttuğumda parçalandıklarını fark ettim.

Ödünç aldığım güç olmasaydı, hiç idare edemezdim ve Mircea'nın hızı olmasaydı, tökezlediğimde kendimi yakalamama izin verseydi, düzinelerce kez ölüme dalarım.

Ve hala çok zordu!

Ve bu, feyler ağaçlardan üzerime atlamaya başlamadan önceydi.

Bazıları yukarı çıktığımızı fark etmiş olmalı, ama şanslarını çürümüş eski otoyolda denemek yerine yakındaki bazı ağaç gövdelerine tırmanmışlardı. En az dört tanesini gördüm ama daha fazla da olabilirlerdi. Yoğun ağaç örtüsü içinde saklanacak pek çok yer vardı.

Saklandıklarından değil.

"Ah, hadi ama!" Bağırdım, çünkü gümüş saçlı bir piç, sivri kulaklı bir Tarzan gibi bir sarmaşığın üzerinde bana doğru sallanarak geldi, beni patikadan sürükledi ve ikimizi de havaya uçurdu.

Arsen'in dönüp baktığını ve durakladığını gördüm. "Cadı!" "Hayır!" Bağırdım. "Hayır, git! Ben hallederim!"

İkna olmuş görünmüyordu ama yapabileceği pek bir şey yoktu. Kendisi tükenmişti ama onlar tükenmemişti ve elementi artık bizim çok altımızdaydı. Ayrıca Pritkin'i düşürmeden hiçbir şey yapamazdı, ki onların istediği de tam olarak buydu. Bunu biliyordum çünkü diğer ikisi az önce parçalanmış merdivene inmiş ve Arsen ile yolcusuna yaklaşıyorlardı.

Oh, hayır, yapamazsın, diye düşündüm ve dirseğimi beni esir alanın yüzüne vurdum.

Sanırım kimse ona vahşi bir kediyi yakaladığını söylememişti ama ben öyle hissediyordum çünkü daha incelikli bir şey için zamanım yoktu. Havada bir dönüş, kasıklarına bir diz ve bu seferki zincir zırhla kaplı değildi. Sonra çenesine bir aparkat, kafasını geriye savurdu, ardından göğsüne vahşi bir darbe-

Ve her şey bitti. Karanlığın içine düştü, bilinçsizdi ya da daha kötüsü, ve ben geri döndüm, uzanmış bacaklarımla patikadaki iki feyden birine vurdum. Onu yere düşürdüm, sarkan eski patikadaki yerini aldı, ancak yakındaki bir sarmaşığa tutunarak kendini korkunç bir düşüşten kurtardı. Ancak diğer fey beni görmüş ve sert tabanlı bir botla kafama tekme atmaya başlamıştı.

Yüzüklerin Efendisi bana yalan söyledi, diye düşündüm, hiç de Elf olmayan ayakkabılar yüzüme defalarca çarparken. Ta ki Mircea'nın gücünün her bir zerresini kullanarak rahatsız edici ayağı yakalayıp sarsana kadar. Ve piçin uçuşunu gördüm.

Ama Şimdi sarmaşığı yakalayan geri d nm Ő t , hemen altımdaki patıkaya doğru sallanıyordu ve dördüncü fey sonunda bir hamle yaptı, ileriye indi ve geri kalanımız savaşırken Arsen'in peşinden koştu. Lanet olsun! Bunu zamanında düzeltmenin tek bir yolu vardı ama kimsenin hoşuna gitmeyecekti.

"Arsen!" Bağırdım. "Dayan!"

Beni duyup duymadığını bilmiyordum ama tekrar bağırmak için zaman yoktu. Yolun kumaŐını tutup sallamaktan başka bir Şey için zaman yoktu, ancak bu terim yaptığım Şey için çok yumuşaktı. Tsunami kalitesinde dalgalar 'kumaŐta' olup yukarı doğru dalgalanırken sarmaŐıęıma tutunarak onu *sallıyordum*.

Fey'i hedefine ulaşmadan hemen önce yakaladılar ve kaymasına neden oldular. Yoldan çıkmadı -o kadar Şanslı değilim- ama vücudu dışa doğru savrulurken malzemeden bir tutamak yakaladı ve sanırım bu berbat Şey için çok fazlaydı. Çünkü yırtıldı ve aşağı doğru düşerken ortasından büyük bir parça kopmasına neden oldu - doğrudan bana doğru.

Ayağımı kaybettim ama bir Şekilde sarmaşığa tutundum ve fey de bana tutundu. Dışarıya doğru savrulduk, patikadan tekrar ayrıldık ve altımdaki fey'in de savrulduğunu ve destek için sarmaŐıęıma tutunduğunu fark etmem bir anımı aldı. Bu, kumaŐa tutunup dalgaları yukarıya doğru sürdüğünü gördüğüm Arsen için iyi bir Şeydi. Ama benim için kötüydü, çünkü ikiye karşı bir d v Ő m daha vardı.

Ve yorulmaya başlamıştım.

Bunun nedeni Mircea'nın vücudunun, kazığın daha önce engellediği iyileŐme gücünü kullanması ve bu nedenle akışı yanlışlıkla kısıtlaması mıydı yoksa sadece buharım mı tükeniyordu bilmiyordum. Ama birdenbire olması gerekenden çok daha eşit bir dövüş oldu. İlk fey tarafından  eneme kulaklarımı  ınlatacak kadar sert bir yumruk yedim ve altımdaki ikincisi tarafından bacağım  ekiŐtirildi.

Ve açıkça beni uçurmaya niyetliydi, tıpkı arkadaşını u urduğum gibi.

Kafasına tekme attım ama ne kadar sert vurduğumdan emin değildim çünkü burada un ufak oluyordum. Düzgün g remeyene kadar darbeler darbeleri takip etti ve sadece tutunmak için iki elime ihtiyaç duyduğumdan onları geri döndürmek imkansızdı. Onun yerine fey'e kafa attım, ki bu da... evet. Bana da en az ona verdiği kadar zarar verdi.

Ama en azından ikimiz de hangi yönün yukarı olduğunu hatırlamaya çalışırken yumruklaşmalar durdu. Bu konuda pek iyi değildim, havada dönüp dururken bir yandan da kemerimde bir bıçak arıyordum. Lanet sarmaşığı kesip en azından bu piçlerden birini kaybetmek niyetindeydim ama parmaklarım doğru çalışmıyordu ve dünya dönüyordu ve kendi başıma düşmek üzere olduğumdan emindim.

Ama sonra onun yerine fey yaptı.

Kafamı kum torbası olarak kullanan kişi birdenbire artık orada değildi. Az önce ne olduğundan emin olamayarak gözlerimi kııptım ama gördüğüm tek kişi hala beni çekmeye çalışan altımdaki pislikti. Onu tekrar tekmeledim ve patikadan geri dönerken etrafıma bakındım. Yumruk atan fey'in Arsen'in peşinden gitmek niyetiyle atlamış olmasından korkuyordum.

-

Ama olan bu değildi.

Sonunda onu gördüm, büyük bir ağacın yanında bir sarmaşık demetine sarılmıştı. Benim sarmaşığımın bağlı olduğu ağacın aynısıydı, sadece benimki daha uzaktaki bir dalın üzerindeydi. Tanımadığım bir türdü, neredeyse sekoyalar kadar uzundu ama meşe gibi sert kabukları vardı ve normal ağaçlar kadar büyük dalları vardı ve bu dallar daha fazla sarmaşıkla sarılmıştı -çok tedirgin olanlarla.

Birdenbire büyük bir canavarın dokunaçları gibi öfkeyle sallanmaya başladılar. Bazıları neredeyse benim kadar büyüktü ama daha küçük olanları bile odunsu ve güçlüydü, tıpkı fey'i dört uzvundan yakalayanlar gibi. Ve ben şaşkınlık içinde izlerken onu parçalara ayırdılar.

Tamamen dehşete düşmüş bir halde sıcak kan yağmurunun ortasına doğru savruldu ve sanırım tek kişi ben değildim. Çünkü aniden aşağıdan gelen saldırı durdu. Aşağıya baktığımda kalan fey'in aniden sarmaşıktan aşağıya doğru indiğini ve sonra yakındaki bir ağaca sıçradığını, ardından da olabildiğince hızlı bir şekilde yere doğru ilerlediğini gördüm. Gözden kaybolmadan önce sadece bir kez başını kaldırıp arkadaşının havada sallanan parçalarına baktı.

Keşke ben de aynısını yapabilseydim. Onun yerine, ileri geri sallanırken, saçlarımdan kan damlıyor, yüzüme bulaşıyor ve umutsuzca tutunduğum ellerimi kaplıyordu. Başım hala darbelerden dolayı yüzüyordu.

Mircea'nın gücünün bile ancak bir yere kadar hafifletebildiği emilim vardı ve tüm bedenim uyuşmuştu.

Ama tek bir çıkış yolu vardı ve o da burada sallanıp durmak değildi.

Bu yüzden, patikayı bir sonraki geçişimde, kanlı ellerim bir tutamak bulmak için çok çalışırken onu yakaladım. Bir tane buldum ve asmadan birkaç küçük dal sanki beni sabitlemeye çalışıyormuş gibi ayağımı itti. Çıplak tabanıma doğru soğuk bir şekilde kaydıklarını hissettiğimde ürpermeye çalıştım.

Başaramadım.

Düşünmeyi bırak ve sadece tırman! diye düşündüm vahşice. Öyle de yaptım, sarmaşıklar beni iterken ve feylerin parçalanmış parçaları sanki beni izliyormuş gibi etrafımda dolanırken. Normal bir insan olsaydım şu anda ne yapıyor olurdum diye merak ettim. Televizyon mu izlerdim? Çamaşır mı katlardım? Banyomu mu temizlerdim?

Çünkü banyomu temizlemek birden kulağa çok ama çok çekici gelmeye başladı. Ya da market alışverişi yapmak ya da ayak işlerine koşturmak, kısacası avuç içlerim kanarken, yüzüm şişerken ve kafamda bir çatlak varmış gibi hissederken yukarı doğru sonsuz bir tırmanışı içermeyen her şey. Elbette, bu zaten doğru olmalı, diye düşündüm vahşice. Yoksa *Faerie*'de olmazdım.

Diğerlerinin nasıl olduğunu bilmek istiyordum ama gözlerimdeki kanı kırptırırsam bile anlayamıyordum. İleride sadece yapraklar vardı, kalın, karanlık bir gölgelik. Arkada ise sadece duman vardı.

Yanık kokusu mu?

Kamp artık çok gerimizde kalmıştı ve rüzgâr çoğunlukla diğer yönden esiyordu. Yine de aniden kamp ateşinin kokusu yaklaşmaya başlamıştı. Boynumu bükerek etrafıma bakındım ama hiçbir şey göremedim.

Ama karanlık olduğu için

değil. Çok aydınlık olduğu

için.

Vampir hızıyla yukarı doğru zıpladım ve yerden bana doğru gelen yanan büyü ateşi topundan kaçmayı başardım. Üzerinde bulunduğum ve tüm delikler yüzünden şu anda daha çok kötü bir merdivene benzeyen yol o kadar şanslı değildi. Ayaklarımın hemen altındaki kısmı, büyü isabet ettiğinde patlayacak kadar sağlam olmadığı için siyah bir toz bulutu içinde yok oldu. Ve

Kalan malzemeyi ve o anda ona tırmanmaya çalışan üç ya da dört fey'i orman zeminine geri gönderdi.

Bu rahatlatıcı olmalıydı ama değildi. Çünkü elimde tuttuğum şey sıkıştırılmış bir çıraydı ve hızla yanmaya başladı. Bu sefer ateş beni tekrar yukarı doğru kovalıyordu.

Ve birdenbire ilerleme kaydetmeye başladım. Çok fazla ilerleme kaydediyordum. Daha iyi bir tırmanıcı olduğum için değil, daha hızlı tırmandığım için. Arsen'e yetiştim ve o güzel kışını ittim, çünkü *ilerlememiz* gerekiyordu.

"Nesin sen-" arkamıza baktı. Ve sonra tercüme edilemeyen bir şey söyledi.

"Eğer bu sikişmek anlamına geliyorsa, o zaman katılıyorum," dedim nefes nefese. "Git!"

Gitti. Ve anlaşıldığı üzere, bineği olmadan bile istediği zaman uçabiliyordu. Çünkü vampir hızıyla bile ona yetişmekte zorlanıyordum. Pritkin'in başının Arsen'in geniş sırtına çarpmasını izledim, gözleri açıktı ama görmüyordu ve sadece olması gerekenin onda biri kadar kırpyordu.

Bu beni endişelendiriyordu ama aniden her yere uçuşan kuyruklu yıldızlar gibi büyüler kadar değil. Ya da bazılarının o kadar yakınımaya geliyordu ki, yanımdan geçerken ısıyı hissedebiliyordum. Ya da 'merdivenimizin' altımızda hızla parçalanıyor olması gerçeği.

Rhea'yı gördüm, yukarıdaki platformun üzerine eğilmiş, esasını çıkarmış, fey'in ateş toplarını rotasından saptırmak için büyüler gönderiyordu. Guinn'i gördüm, bir elini uzatmış, ağaçlarda feyleri kovalayan sarmaşıklara komuta ediyordu. Mircea'nın Arsen'in kemerindeki bıçağı almak için arkaya uzandığına ve yanımdaki ağaçlarda sürünen, görmediğim bir fey'e doğru savurduğuna tanık oldum.

Ama sonunda bizi kurtaran ne işbirliği, ne beceri, ne de şans oldu. Aeslinn'di. Aşağıdan, diğer her şeyi kesecek kadar yüksek sesle bağırdığını duydum. "Hayır! Hayır! Onları canlı istiyorum! *Canlı*, duyuyor musun?"

Yaylım ateşi aniden kesildi. Ama başlattığı yangın sönmedi ve şimdi bütün merdiven yukarı çıkıyordu. Mircea'nın keçi adamı platformun kenarından aşağı attığını ve peşinden kendini yukarı çektiğini gördüm. Arsen'in son birkaç metreyi Pritkin'i omzuna atarak atladığını gördüm, sanki ayaklarında yaylar varmış gibi. Çıra benzeri yüzeyin geri kalanının alevler içinde kaldığını gördüm-

Ve sonra düştüm.

Hikaye *Ignite the Fire: Inferno* OceanofPDF.com'da devam

ediyor

Ayrıca Karen Chance

Cassie Palmer Serisi

*Karanlığa Dokun
Gölge Tarafından
Sahiplenildi Geceyi
Kucakla Şafağı
Lanetle Ayı Avla
Yıldızları Ayart
Rüzgârı Biç
Fırtınayı Sürün
Fırtınanın Cesareti
Dünyayı
Paramparça Eder*

Gece Yarısı'nın Kızı Serisi

*Geceyarısı'nın Kızı
Ölümün Metresi
Öfkenin Öpücüğü
Shadow's Bane
Vezir Gambiti*

Standalones

*Maskeler
Siren'in Şarkısı*

OceanofPDF.com

Benimle bağlantı kurun:

Beni Twitter'da takip edin: <https://twitter.com/CasPalmerSeries>

Beni Facebook'ta arkadaş edin:

<https://www.facebook.com/#!/KarenChanceBooks> Bloguma abone olun:

Haberler - Karen Chance

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.